

Czike László

Szállunk alá a poklokra
esszégyűjtemény

Vác, 2004. május

A világhatalom természetrajza

PÁRHUZAMOS IDŐSÍKOK

A dimenziók megnyílnak

A jelenségek az Univerzumban - így a Földünkön is - egyetemes és kölcsönös összefüggésben, sőt, *meghatározottságban* (!) állanak egymással.

Ez egyaránt érvényes a természeti és a társadalmi jelenségekre is, hiszen *az ember a természet része*.

Ray Bradbury egyik novellájában "történik", hogy az időben évmilliókat vissza-utazó őslényvadász-expedíció egy elővigyázatlan tagja letér a szigorúan kijelölt ösvényről és akaratlanul, de *eltapos egy lepkét*. Amikor visszatérnek a saját jelenükbe, mindent "változatlanul" találnak, egyetlen kivétellel: *a korábban lezajlott amerikai elnökválasztás nem az általuk ismert, hanem azzal éppen ellentétes eredményt hozott* - a másik jelölt lett az elnök. A lepke elpusztítása visszamenőleg megváltoztatta a múlt egészét, a módosult történelem pedig "egy kissé" megváltozott jelenhez vezetett!

Lehet, hogy egy vigyázatlan időutazó (vagy a Gondviselés katonája?) a kijelölt ösvényről letérve a múltban *Magyarországon is* eltaposott egy lepkét?!

A társadalmi-politikai változások objektíve meghatározottak. Hogy mégsem láthatjuk azokat pontosan előre, annak nem az az oka, mintha a vakvéletlen irányítana mindent - *vagyishogy nincs determináció* -, hanem sokkal inkább az összetevők nagy száma és kölcsönös egymásrahatásuk bonyolult érvényesülése; a végeredmény, az összes hatások eredője *normális agyvelővel vagy komputerrel* már ki sem számítható.

A történelem több példát is produkált már arra, hogy bizonyos *szerecsés (!) csillagzat alatt született ember* a körülmények kedvező (?) összejátszásában *előre meglátta a jövőt*. Például Nostradamus, vagy a szintén francia Jules Verne.

A modern világirodalom egyik legdöbbenetesebb, legaktuálisabb regényciklusa **Isaac Asimov** *Alapítvány-trilógiája* és annak összes eredeti folytatása.

A véget érni sosem akaró cselekmény-fűzér vissza-visszatérő főszereplője *Hari Sheldon*, a nagy pszichohistorikus, aki a modern szociológiát/politológiát a matematikai/statisztikai vívmányokkal (mint módszertannal) ötvözte, és az új tudományt - *a pszichohistóriát* - kora politikai problémáinak megoldására, a lehetséges/szükségszerű jövő feltárására alkalmazta, a galaktikus válságkorszak lerövidítése érdekében.

Isaac Asimov műve prófécia. Megjövendöli, hogy idővel a jövőmondáshoz már nem kell transzba esni vagy különböző rituális hókusz-pókuszokat végezni; *elég, ha valaki okosan, bölcsen, tisztán és becsületesen elemzi a múltat és a jelent* - majd mintegy modellezi, kiszámítja és megoldja a jövő titkát.

A próféták akaratukkal felfokozzák képzeletük térerejét, így képessé válnak a távoli téridőből folyamatosan érkező értelmes jelek érzékelésére, felfogására, s a bennük kódolt üzenetek megfejtésére és értelmezésére.

Sándor András a következőket írta a Püskiné 1996-ban megjelent "A történelem elmezavara" című könyvének 179. oldalán:

"A nemzeti fasizmusok túlélő maradványai (lásd pl.: Szaddam Huszein Irakja, Moammer Kadhafi Líbiája, Szlobodán Milosevics Szerbiája) zavarják a globális fasizmusnak ezt a replikálódó (szervesen kiépülő) organizmusát: keresztezik "a vezetésre eleve elrendelt" globális világelit, illetve a kiszolgáló szerepre eleve elrendelt globális embertömeg földgömb-méretű struktúra-eloszlását. Ennek a globális struktúrának a hormonja a pénz, oxigénje pedig az információ. A migráció elősegítése és szorgalmazása a nemzetek szétoldódását (a nemzeti célok eltüntetését) és egységes, műhold-hipnotizálta kiszolgáló-tömeg létrehozását célozza az összes kontinensen.

A "skinhead"-mozgalom megragadt a fasizmus egy korábbi és időszerűtlen állapotában, s ezzel a merőben új, globális fasizmus számára álcázási lehetőséget ad: ez utóbbi a demokrácia jegyében léphet föl a tegnapi fasizmus ellen. A valóság tehát az, hogy a tudomány és a technika új szintje - a hozzáférés a nukleáris energiához, az elektronika, a szociotechnika és a tudatbefolyásolás ipari méretűvé válása, az új technika, a génebézészet - megsemmisítette a nemzeti létműhelyeket és életvilágokat, valamint a demokráciát, mint társadalmi működési rendszert. Miután az előkészítő fázisok a XX. század első felében a nemzeti társadalmakon belül lezajlottak, a XX. század végére a monetáris folyamatoknak, mint az emberi energiákat globális méretekben összegyűjtő és szétosztó csatornáknak kizárólagossá válásával globálissá tették a fasizmust, mintegy megvalósítva Hilferding "generálkartell" látomását.

Ez a válasz a következő kérdésekre, melyek újra meg újra megfogalmazódnak milliárdnyi emberben: a pusztá vázzá vált demokratikus intézményrendszer keretein belül miért nincsen demokrácia? Miért válik, válhat a demokratikus intézményrendszer erőszak-érvényesítő mechanizmussá? Miért is nem érzi magát otthon az ember a saját hazájában? Miért semmisíti meg a szabadságot éppen a liberalizmus? Miért tűrnek el hosszú évekig (valójában táplálnak) olyan véres háborúkat, mint a közel-keleti, a vietnami és a délszláv?

A kor a globális fasizmus kora, bárminek hazudják is világeszászárokká vált tőzsdehiénák. Sajtója és tömegtájékoztatása emberi jogokról és demokráciáról beszél, amíg hazugságai el nem kopnak. Teljhatalmú tőzsdearisztokráciája (a "magas intelligencia-hányadosú" világ-elit) ellenőrzés nélkül azt tesz az emberiséggel, amit akar. A nemzeteknek, mint kulturális lényeknek és az önrendelkezés alanyainak, kilátása a halál. S az extrém kétségbeesés zsák-utcába kergeti őket: az öngyilkos terrorba.

A Föld az Antikrisztus kezébe adatott, s ez az ökológiai katasztrófa felé kormányozza. A politikát, mint pelyvát, fújja szerteszét a szél. Nincs más lehetőségünk, mint lárvaarcunk alatt őrizve átmenteni a rejtett, mélyben melengetett Krisztus-arcot (az Ember Fiát az embertelenség pokolbugyraiban), és Isten-eresz alá húzódva várni be az idők teljességét."

Mert egyszer - a 2000. év körül - eljön az idők teljessége, a beteljesedés, ami még mindig nem a világvége.

Az élettelen-fakó bábokból tavasszal hirtelen gyönyörű pillangók lesznek.

A frissen-kelt pávaszemek részegen csaponganak az áprilisi szélben.

Eljön a karácsonyi újszülött, hogy érettünk beteljesítse keresztáldozatát: *Soros, a Vörös Cégér, a Vörös Ördög, a Hálózat, az Aranyborjú ellen.*

A Húsvétkor feltámadó Krisztus üdvözült teste fenséges pillangóként repül ki **bábjából, a torinói lepelből** - a tekintete vidám, jóságos, de kőkemény.

Az idők vége felé minden dolgok - feledve és feladva rejtőzködésüket - ím' azzá válnak, amik valójában.

Rabszolganépek támadnak fel: *a Sátán birodalma darabjaira esik szét.*

A gyarló ember gyakran elrejt valódi arcát, bebábozódik, kódolja írását, sőt, a gondolatait is. Pedig valójában az ezerszínű Világ, az izgalmas Valóság az, ami sorsszerűen kódolt. Tényei dekódolásra, **leleplezésre** várnak.

Sándor András nagyon értette a Világmindenség működési elvét: pontosan tudta, hogy a Földön *Krisztus és Lucifer* kölcsönösen feltételezik egymást.

A halálosan - gyógyíthatatlanul - bűnös ember elkárhozik.

A gyarló emberi lelkek *a bűnbánat és a bűnbocsánat révén*, rövidebb-hosszabb purgatóriumi fogság után, üdvözülhetnek.

A lelkiismeretlen emberek túlvilági sorsa előttem ismeretlen.

Az egyenes gerincű emberek üdvözülése nem diszkrét esemény - mint például a halál -, hanem olyan töretlen folyamat, amely gyakran már az evilági életükben fokozatosan végbemegy.

A próféták viszont már eleve üdvözülten jönnek erre a földi világra.

A testi erejüket gyorsan felőrölve apránként próféciáikba pazarolják.

A próféciák, a jövendölések lepkék. Szárnyra kelnek, majd elillannak.

Sándor Andrással folytatott baráti levelezésemben megnyílnak a dimenziók.

A törésvonalak szélein egyensúlyozva haladunk előre a pokol egyre mélyülő bugyrában. Kétoldalt elhúznak mellettünk az Apokalipszis lovasai.

Hatalom és forradalom

Az istenfélő, a keresztény ember *nem nagyon* tud mit kezdeni a földi hatalommal; nehezen, vagy sehogy sem igazodik el a politika útvesztőiben.

Krisztus országa ugyanis *nem evilági*; a napi politika viszont nagyon is az: *a hazugság és az ármány*, a cselszövés művészete, - a hatalom állandó kísértése az egyre nagyobb bűnök elkövetésére.

Czike László (1996. XI. 8.): "Krisztus óta persze a legmodernebb vallás a kereszténység, - ám minden egyes ember szuverén joga, ha 'vallásilag más' kíván lenni, vagy ha meg akar maradni az egyistenhitnek egy történelmileg őszibb szintjén. Ahhoz viszont senkinek/senkiknek nincsen joga/joguk, hogy egész nemzeteket, országokat a liberális hitetlenség mocsarába süllyesszenek, illetve pénzzel, erőszakkal és agymosással a hitetlenséget tegyék kötelező és intézményes világvallássá. Ez a fasizmus!

Amennyiben hihetünk Czére Bélának; már a waterloo-i csata kimenetelét sem a résztvevő népek vagy hadseregek hite, érdeke, igazsága, vagy effektív ereje döntötte el, hanem valami egészen más erő. De már a francia forradalom sem igazán tiszta ügy, - sokkal inkább a Sátán felemelkedése, mint az egyén, a népek, vagy az emberiség kvázi-öntudatra ébredése. Rövid konszolidációs időszakok után mindig újra, megerősödve tér vissza a Sátán uralma. Ennek a borzalmas folyamatnak méltó végkimenetele a XX. század története. E században már egészen rövidek, és egyre rövidebbek a viszonylag csendes, haladónak tűnő időszakok. A kommunizmus létrejötte és örülete, a hitleri fasizmus rémtettei, - mind, teljes egészében a Sátán elképesztő ütemben koncentrálódó hatalmának megnyilvánulásai. A holocausttal a Sátán Krisztus kereszt-áldozatát, és annak összes valódi eredményét akarta egyszerre megsemmisíteni, - ami hajszál híján sikerült is neki. Mindezek után a kettős - valójában egységes (!) - USA-SZU világhatalom látszólag csendes (hidegháborús) évtizedeiben, a "dialektikus békeharc" leple alatt észrevétlenül újból felnövekedett a Sátán.

A szemünk láttára, mégis láthatatlanul felcseperedett az Antikrisztus, létrejött a pénz kizárólagos uralmán alapuló társadalmi rendszer, - beteljesült Orwell rettenetes látomása. Összeomlott a szovjet birodalom, csak azért, hogy az USA irányításával az egész Földön egyeduralmukodóvá válhassék a liberális (!) világkommunizmus. A magyarországi rendszerváltás talán a világesemények fókusza, talán az egyik utolsó esély (lehetett volna) arra, hogy ez a földi világ esetleg teljes egészében mégiscsak elkerülhesse a közeledő Armageddon-t, vagyis az Apokalipszist. Az SZDSZ kétségtelenül rendszeridegen a magyar politikában. Viszont szerintem választói érdekeit képviseli, - a kozmopolita világpártét. A magyar választók minimum 10-15 százaléka ugyanis a kozmopolitizmusban, a világkormány korlátlan magyarországi uralmának megvalósulásában érdekelt. Nehezen írom le: de valószínűleg sokkal erősebbek, mint mi, nemzetiek. Mit lehet tenni?! Kollaborálni, besáncolni, vagy harcolni az utolsó lehelletünkig: vállalva még az esetleges 'értelmetlen' mártíromságot is. Krisztus felvilágosított bennünket, hogy országa nem e világról való, valamint hangsúlyozta az élet szentségét. Sosem mondta, hogy mindenki köteles követni az Ő keresztáldozatát, pláne nem bízatta az emberiséget a kollektív öngyilkosságra. A Sátánt az egyén maximum a horrorfilmekben győzheti le; valójában azonban a Sátán egyedüli méltó

ellenfele az Isten. Ha istenes életet élünk, Isten bennünk lakik, és nem engedi belénk férkőzni a Sátánt, - így védekezni azért képesek vagyunk. De a Sátánt transzcendens értelemben megtámadni és legyőzni egyedül Isten képes, ez az Ő privilégiuma. Más dolog az Antikrisztussal dacolni, - övele talán érdemes és lehetséges. Súlyos dolgok ezek, mindenki saját lelkiismerete szerint dönti el, mit csinál. Határozottan az a véleményem, hogy túl sokat nem lehet ugrálni. Képtelenség békében együtt élni a multinacionális cégekkel, a multi-kultúrával, a torz másság-kultusszal, a Coca-Colával, az AIDS-szel, a Hit Gyülekezetével, az Internettel, - s eközben mégis megpróbálkozni kirekeszteni a világpénzt, a világkormányt és mindenütt hangyaként nyüzsgő ügynökeiket."

Sándor András (1997. I. 17.): "Elkeseredésed érthető, de nem célszerű. Kb. 1942-től kezdve Magyarországon minden tisztességes íróembernek tömve voltak a fiókjai. Ezt itt meg kell szokni, vagy meg kell szökni, de ma már ez sem lehetséges, mert nincs 'szabad világ'. Az egész világ fogoly. Én is azon veszem észre magam, hogy mindinkább egy saját belső szabad világot teremtek magamnak és baktatok kifelé a nagy Babilonból, holott ezt az apokaliptikus felszólítást a kifutásra még 1994-ben sem tartottam aktuálisnak. Tegnap este láttuk a Honfoglalást. Vegyes érzelmeim vannak. Kamerával festett, nagyon szép mozgó freskó, de látszik, hogy nem volt pénz elég statisztára, és így ötven magyar hajtotta végre az egész honfoglalást. Kár volt Árpádot egy taljással játszani, aki, ha megfeszül, sem tud magyar lenni. (Miért is tudna?) Zenei struktúrája nem pentaton, s így nem korhű. Feleségem szememre hányja, miért keresek csomót a kákán. Dehát ez olyan káka, mely tele van csomóval, legfeljebb úgy tehetek, mintha síma lenne. Mindazonáltal nem lehet elég hálásnak lenni a készítőinek, Isten áldja meg őket. Megtették, amit csak tudtak. Bethlen Gábor módjára kell politizálni. Ha a magyar túléléshez éppen a törökön keresztül visz az út, hát Isten neki, fejedelemmé választatom magam a török katonák gyűrűjében, azt csak én tudom, hogy sohasem a szultánt fogom szolgálni (de hadd higgye)."

Czike László (1997. I. 31.): "Amit Bethlenről mondasz, nagyon érdekes, és azt gondolom, hogy mélyen igaz - egyesekre. Ez lelkialkat, személyiség, valamint idegi tűrőképesség kérdése - legfőképpen jó gyomor kell(het) hozzá. De nem hiszem, hogy én képes lennék effajta intellektuális-taktikai kettősjátékra. Sosem tudnám hitelesen előadni, 66gy sztárolom és híven szolgálom az - esetleg Orbán Viktor nevű - fiókdiktátort, miközben valójában másként gondolkodom, más célok mozgatnak, és talán egyébként sem hiszek az egészben. Az a baj, hogy én alapjában véve nem hiszek sem a monarchiában, sem a demokráciában, sem a liberalizmusban, - de persze anarchista sem vagyok. Egyedül Jézus Krisztusban hiszek, az Ő országa azonban nem e világról való. Csak végszükség esetén születnek olyan uralkodók, akik nemesek és népiek is egyszerre, akik tudván-tudják, hogy uralkodásuk legfontosabb célja az ország első embereként is Isten szolgálata. Sajnos, Mátyások ritkán születnek. A jelen

Magyarországnak igazi nagy kérdése éppen ez: végszükség áll-e fenn? Mert ha igen - a helyzet nagyon így fest! -, akkor kell egy Mátyás, és ezért lesz is egy Mátyás. Isten - Deus ex machina - ugyan nem irányítja közvetlenül a világtörténelem folyását, viszont konvergensen tervezte az egészet! Az emberi társadalom fejlődésében - mint ahogy már a koacervátum-cseppben is ott szunnyad a radiális energia: az Élet! (Chardin) - a meghatározó törvényszerűség a közeledés Jézus Krisztushoz, Istenhez, a kollektív üdvözüléshez. Namármost lehet, hogy túl hirtelen és merész logikai absztrakció, de én kizártnak tartom, hogy Isten általában is lemondjon a nemzetek sokféleségéről, konkrétan a magyarságról. Francis Fukuyama nem volt egészen hülye, amikor azt írta, hogy a liberális demokráciák megvalósult világhódításával véget ér(t) az emberi történelem. De nem tudta, hogy mit írt le! Az emberi történelem első szakasza Krisztus megszületéséig tartott. A második szakasz - Fukuyama történelme - Krisztus újabb eljöveteleig tarthat. A liberális demokrácia dominánssá válása, megvalósult világuralma szükségszerűen az egyközpontú, centrális hatalmú, egységes világállam kialakulásához vezet, amely elkerülhetetlenül a népek, a nemzetek olvasztótégelye lesz. Ez ellen lehet, és kell is küzdeni - Isten nekünk talán éppen ezt szabta próbatételül! -, ám a tendencia végérvényes. Aki a zúgó-habzó áradatban kapálózva-evickélve érzi-hallja a közelgő zuhatag (a vízesés) moráját; tudja, hogy nincs kiút, és ezért kétségbeesésében káromkodik, szidni kezdi Istent, majd a felesleges rugdalózás erőfeszítéseitől kimerülve eszméletét veszíti - annak hite kevés, az a Biblia szavaival élve kicsinyhitű. Amikor minden remény elveszni látszik, amikor már minden küzdelem reménytelennek tűnik, amikor az Antikrisztus hatalma delelőre hág, amikor a nemzetek már feloldódni látszanak a Coca-cola olvasztó-tégelyében, amikor Fukuyama történelme véget ér: akkor másodszor is eljön Jézus Krisztus.

A feladatunk éppen az, hogy "egy újkori Mátyással" az élünkön megmentjük a magyarságot, hogy az még létezzen, amikor Krisztus eljön ítélni eleveneket és holtakat. Még nem egészen értem, hogy ez az egész miért fontos, de tudom, hogy igazam van. Talán azért, mert az üdvözülés misztikus hierarchiájában valami módon külön-külön is létezik az egyéni, a páros, a családi, a nemzeti, valamint a kollektív emberiségi üdvözülés is."

Sándor András (1997. III. 12.): "A szétesésre hajlamos magyarok önmaguk közül sohasem tudtak királyt választani. Az Árpád-ház még az állami lét előttről eredt. Kihalt, - azután már Nápolyba mentek királyért. Aztán Luxemburgba. Akkor választottak egy erdélyi populistát, azt is megbánták, rögtön mentek Lengyelországba királyért, azután Bécsbe (Zápolya nevetséges volt). Avval be is vásároltunk, a Habsburgokra ráment az ország. (Európa lézengő ritteréről, Otto von Habsburgról mindig Deák Ferenc beköpése jut eszembe: 'Akinék a szél lefújta a kalapját, nem tud olyan méltóságosan futni utána, hogy nevetségessé ne válják.') Az az Isten különös kegyelme, hogy

1989-ben Soros annyira nagyvonalú nem volt, hogy hazatelepült volna (nem adva föl newyorki lakását sem), elnökké választatván magát (egy prezidenciális rendszerben, persze): ide a rozsdás bököt, hogy a magyarok lelkesen megválasztották volna, akár ózonpajzsra emelvén. Fő, hogy nem hazulról való és nem kell megpukkadni az irigységtől: mért ő, mért nem én. Az a baj, hogy ezt már a Moszad is tudja. Úgy játszik velünk a Moszad, mint most itt az előszobában Picur, jó öreg Mirci komám fia, a rózsaszínű gumigolyóval. Beleszámítja a Világbankot is, annál is inkább, mert ott is van 'kácá'-ja."

Czike László (1997. III. 16.): "Ne haragudj, de kicsit vitatkoznom kell Veled! Nem hiszem ugyanis, hogy a magyarok önmaguk közül sohasem tudtak királyt választani. Inkább azt gondolom, hogy a magyarság - mint hagyományos puszta nép - hosszú évszázadokon át problémamentesen és kiválóan megoldotta saját vezéreinek folyamatos utánpótlását, ami a kárpát-medencei letelepedés után sokkal nehezebbé vált, hiszen megváltozott, új követelményekhez, módszerekhez kellett igazítani a nép vezetését is. Fel kellett építeni az európai feltételeknek megfelelő államot, amelynek a megteremtésében és működtetésében a magyar nemzetnek és vezetőinek nem volt tapasztalata. Ezzel együtt a magyarság a természetes kiválasztódás révén olyan királyokat és vezetőket termelt ki magából, mint például: Szent István, IV. Béla, Szent László, Hunyadi János, Mátyás király, Rákóczi fejedelem, Széchenyi István, Kossuth Lajos, Deák Ferenc, Nagy Imre, stb. Hunyadi Mátyást kifejezetten közvetlenül a magyar nép választotta királyává, és egyáltalán nem választott rosszul. A tréfát értem, de Sorost szerintem soha nem emeltük volna ózonpajzsra!"

Sándor András (1997. III. 19.): "Fiatalon Fekete Gyula is, én is komolyan hittünk a kollektivitás elsőbbségében az emberi csoportkultúrában. Abban nőttünk fel, hogy 'énekelje el a keresztyén gyülekezet' (református liturgia), s nem abban, hogy 'énekeljétek el, keresztyén atyámfiai'. A két szélsőség a közgazdasági szférában egy gúzsbakötött, börtönbe zárt nép belső impulzusait fejezi ki. Amikor a márianosztrai meg váci fegyházban ültünk, minden zárkában két párt volt: az egyik szerint ki kell törnünk és ezzel fellármáznunk a világot, a másik szerint mennél hamarosabb amnesztiára kell játszanunk. Volt még egy vágyálom: 'jönnek a jenkik a csokoládéval'."

Czike László (1997. III. 16.): "Ez a koalíció már régóta látványosan - ultimately - betlit játszik, legfőbb célja, hogy a 'korgó gyomrok forradalma' kirobbanásának időpontját áttolja a következő ciklusra. Torgyán és az FKgP kiválóan alkalmas a bűnbak szerepére, néhány hónap után hatalmasat bukhatnak, és így a vállukon elviszik a spontán népfelkelés balhéjának teljes ódiómát. Ezért aztán ha Orbán Viktornak van egy csöpp esze, sosem lép koalícióba az FKgP-vel. Ha mégis megteszi, akkor együtt buknak: és szinte azonnal visszatér a kommunizmus, ahogy szokott. Ezek a valódi realitások,

illetve a valós veszélyek. Két megalapozatlan, zavaros, irreális - ráadásul ellentétes! - gazdaságpolitikai koncepcióból semmilyen vegyítési arányban nem lehet egy jót összeötvözni."

Sándor András (1997. III. 19.): "Már az Egri Dohánygyárban mondtam: Kádárék arra játszanak, hogy az utánuk következő garnitúra vigye el a balhét. Nos, Antallal el is vitették. Most másodszor akarják megcsinálni ezt a bamba magyarokkal. Aknamező-telepítés ostoba magyarok számára, akiknek mindent megér, hogy 'egy nyáron át táncoljanak'. Megint azt mondom: királyt választani maga közül a Gens Hungarica sohasem tudott. Az viszont igaz, hogy kivételes pillanatokban (honfoglalás, török invázió, német invázió, forradalom, modernizálódás-polgári átalakulás) kinőttek a nemzetből hivatott vezetők. Nagy Imre, sajnos, nem az volt. Őt a körülmények sodorták oda, jóindulatú volt, de nem vezér. Az volt viszont Hunyadi János, Zrínyi, Kossuth. Igazán hiteles könyv 1956 történetéről nincs. Ha mindet elolvasod, amit róla írtak, összerakhatsz magadban egy képet.

Sándor András (1997. IV. 10.): Stumpf István azt mondta Csurkáról a Magyar Nemzetben, hogy a számára olyan, mintha kis csapatával, egy nemzetiszínű zászlóval ott állna a barrikádon és tüzelne, miközben a globális pénzmaffia tankjai már körülvették a barrikádot. Mindig 48-as voltam, s több negatívumát soroltam magamban 67-nek, mint pozitívumát. Ki tudja, nekem van-e igazam, azt gondolom, az, hogy én úgy érzem, hogy én a magam igazáról vagyok meggyőződve, nem jelent semmit. A 48-asság egyfajta alkat. Csurka is 48-as, csak ő türelmetlenebb, mint én (noha én sem vagyok éppen a türelmesség emlékműve). Az is lehet, hogy anakronisztikusak vagyunk, de 60 éven túl az ember már nem tud gyökeresen megváltozni. Vannak persze vénlányok, akik idősecskén is vőlegényváró menyasszonyok. Node itt nem is arról van szó, hogy lehet-e kiegyezni két erőnek, mely nem bír egymással. 67-ben két keresztény társadalomról volt szó (tehát azonos neveltetésűekről), amelyek közül az egyik fölényben volt ugyan, de nem akkorában, hogy lemondhatott volna a másiknak a támogatásáról nála erősebb ellenfelekkel szemben. Most más a helyzet. Az egyik meg akarja ölni a másikat, amely ki van szolgáltatva neki."

Czike László (1997. IV. 13.): "Abban tökéletesen igazad van, a megalázottság egy bizonyos fokán túl - vagyis 'bármilyen áron' - bizony már nem érdemes élni sem. Aki teljesen elveszíti az önbecsülését, az undorító véglényként éli le hátralévő életét. Ilyenkor mindig Spartacus jut eszembe, akiben a megfelelő pillanatban azonnal 'feltámadt' a téli álmat szunyókáló emberi önérték. A várva várt meg-felelő pillanat eljöttéig csak a biológiai élnivágás, az életösztön működött a látszólag reménytelen jövőjű rabszolgában. A hangsúly a 'megfelelő' szón van. A mostani pillanat nem megfelelő. Mostanában gyakran idézik Antall József híres mondását: 'Tetszettek volna forradalmat csinálni!'. Békés polgárok ugye nem akarhatnak forradalmat. Antall József beteg-cinikus hangszíve a 'tetszettek volna' kitévelen lehetett, - ugyanis, ha nem tetszettek,

akkor most már tessék tisztességesen végigcsinálni az ún. 'békés rendszerváltást'. És, mivelhogy nem tetszettek - hiszen az urak a forradalom lehetőségétől is finnyásan elfordultak! -, hát tessenek végérvényesen letenni róla. Ez az! A megfelelő pillanat tovaszállt, akár egy szabad madár... Nem hiszem, hogy tévednék: Antall 'profí' volt, Csurka csupán jószándékú, ám önfejű 'amatőr'. Antall 'ki volt képezve' arra, hogyan kell ügyesen manőverezve elkerülni a forradalmat, Csurkának forradalomcsináló 'képzettsége' nincsen. Határozottan az a véleményem, hogy a forradalmakat a történelemben minden esetben művileg gerjesztik, vagy 'menet közben' ülnek a nyakára (pl.: Lenin, Kun Béla, Szamuely, Rákosi), folyamatosan manipulálják és irányítják (mint: Robespierre és Danton), majd a végén szépen el-, illetve vérbe-fojtják (lásd: Windischgraetz, Haynau, vagy Kádár). Jézus volt a történelem egyetlen forradalmára, akinek a forradalma közvetlenül nem fakasztotta sűrűn embertársai vérét, 'csupán a sajátját' ontotta az Isten báránya, azt is érettünk, emberekért. Embervért ontani senkinek nem állhat jogában, mégoly' magasztos célokért sem. A forradalmár többnyire ártatlan ezrek vérét áldozza fel a saját maga által elképzelt eszméikért, ám ideái vajmi ritkán igazolódnak. Egy rab-szolganépnek történelmi joga (akár évszázadokon át is) jóhiszeműen 'bárgyúnak' lenni/maradni, senkinek sincs joga önkényesen, önhatalmúlag, pláne rossz idő-pontban forradalomba vinni őt! Bármely nemzetnek alapvető feladata - joga és kötelessége - át-és túlélni a történelem viharait. Nem juthat el Istenéhez az a nemzet, amelyet éppen nyughatatlansága miatt irtanak ki. A rabszolgaság 'jobb', mint a halál. A magyar tipikus rabszolganép, mert nem tud uralkodni másokon, hiszen még saját magán sem (kiemelés: Tőled). Nem az a kérdés tehát, hogy rab-szolgák maradjunk-e, hanem az, hogy: ki alatt, és milyen körülmények között?"

Sándor András (1997. IV. 17.): "Örülök, hogy jószándékúnak látod Csurkát. Ez mostmár széltében így van (ezt már csak a leghisztérikusabb judeonácik vonják kétségbe, akik az akasztását követelik a halálbüntetést nem ismerő országban, nomeg Surján, a derék keresztény); mostmár csak amatőr, kortévesztő, sajnálatra méltó hibbant. Ez már haladás. Lehet, hogy Antall 'profí' volt (ámbar ezt kétlem), de igaza Csurkának volt, az amatőrnek. A politikában az amatőrök tisztességes emberek, a profik pedig szélhámósok. 'Mondjátok meg annak a rókának!' - üzent Jézus Heródesnek. Majd amikor megítéltetik egyszer ez a kor, a kortévesztők fognak igaznak találtatni, mert a kor Isten-, ember- és életellenes volt. Ha pedig ez így van, akkor mi sem természetesebb, mint megtagadni az Isten-, ember- és életellenes kort. Ne haragudjál, de a forradalom nem azonos a vérontó lázadással. A valóságos forradalmak nem mások, mint ugrásszerű bekövetkezései egy gyökeres változásnak, amely egy folyamatban, a régi rendszer burkában megért. Vérontást mindig a régi rendszer kedvezményezettjei kezdeményeznek (bécsi kamarilla, Gerő, Zsukov, stb.). Kétségtelen, nálunk most nincs forradalmi

helyzet, csak elkeseredés, és rossz esetben törés-zúzásra való hajlam türelemvesztésből eredőleg. Ez nagyon rossz lenne. No persze, könnyű nekem. Akkor válna el az izé a májtól, ha most lennék 50 éves!"

Részlet Sándor András önéletrajzából

"1956. október 23-ikán az Írószövetségben voltam, délután a Bem téren, este a Parlamentnél, aztán jelen voltam a Sztálin szobor ledöntésénél is. Újpentelén részt vettem a forradalmi tüntetés előkészítésében, majd a tömeg megválasztott a Budapestre induló küldöttség vezetőjének. Budapesten pedig tagja lettem az értelmiségi forradalmi bizottságnak és az Országos Nemzeti Bizottságnak. Püski Sándor elnökletével egy 'Magyarok' című lap indítását terveztük. Nagy Imrétől azonban el voltunk szigetelve, mert őt csak olyanok vették körül, mint Vásárhelyi Miklós, Erdős Péter, Méray Tibor, a párt 'liberális szárnya' és aktív cionisták. Ők elszigetelték Nagy Imrét a valóságos forradalomtól, s így a cselekvésében megbénították.

1956. november 4-ikén hajnalban, az ágyúdörgésben, a szélsöpörte és kihalt, üres Kossuth Lajos utcán rohantam a Belgrád-rakpartra, az Országos Nemzeti Bizottságba (ez a ház ma a Független Kisgazdapárt székháza), - a kapu zárva volt. Ott álltam egyedül a viharos szélben, az ágyúdörgésben - mögöttem a Duna és a Gellérthegy. Elvégeztetett."

Nemzeti tépelődések Orbán Viktorról

1996. május 21-ikén írott "Nyílt levél Orbán Viktorhoz" című cikkem végülis "Orbán Viktor szupersztár" címmel jelent meg a Demokratában, augusztus 8-ikán. Folytatása, "A Torgyánok fejedelme" (1996. augusztus 18.) viszont soha sehol nem jelenhetett meg. **Sándor András**, miközben kitűnőnek tartotta a cikk gondolatmenetét, súlyos hiányosságot - "fehér folt maradt benne egy nagyon-nagyon jelentős politikai tényező!" - fedezett fel az alább idézendő szövegrészben, melyet egyébként én anno *Bencsik Andrásnak*, a vitanyitó cikkemre írott válaszából idéztem...

Így kezdődtek a levelezésünkben foglalt tépelődéseink Orbán Viktorról.

"Én sem tartom reális alternatívának azt a megoldást, mely szerint türelmesen várjunk addig, míg egy Antall József, közvetlenül az 1998. évi választásokat megelőzően, teljes fegyverzetben élénk nem ugrik. Ez a 'spontán előugrás' még egyszer nem fordulhat elő, másrészt mi minden származott abból is..."

Sándor András (1996. XI. 1.): *"Antall a valóságban nem spontánul ugrott elő, hanem egy 1985. óta szisztematikusan végrehajtott kiválasztás eredményeként, amikor ugyanis az SZDSZ amerikai főnökei kiválasztották a szóba jöhető, különböző irányú vezetőket a majdani tulajdonosváltás idejére (amikor is Magyarország Gorbacsov tulajdonából átmegy Bush tulajdonába),*

bármilyen választási eredmény esetére. Antall József volt a kisközgazdász-jelölt, de mivel a Kisközgazdászpart nem fogadta be, átmanipulálták az MDF élére, - ha tetszett a tagságnak, ha nem. Ami tehát a gondolatmenetéből kimarad(t), az az ország függő helyzete egy bizonyos transznacionális pénzcsoporttól és az ezzel össze-fonódott radikális zsidó nacionalizmustól. Mert amikor Jeszenszkyék-Szabóék kiváltak az MDF-ből, ezt egyenesen a fentiek szolgálatában tették, abban a reményben, hogy kapnak tőlük majd valamiféle szerep-alamizsnát, hiszen Bronfmanéknak-Soroséknak nemzsidó kiszolgálókra van szükségük. Kérem, próbálja meg ebben az összefüggésben is átgondolni Orbán Viktor esetleges miniszterelnöki szerepét. Ezzel véletlenül sem akarom mondani, hogy O.V. alternatívája Torgyán."

Czike László (1996. XI. 8.): "Csurka István írta a Fórumban Orbán Viktorról, hogy minden rajta múlik: megtartja, vagy eldobja Antall József stafétáját. Azt hiszem: a dolog valahol tényleg ilyen egyszerű. Ugyanaz az ember meg is tarthatja, illetve el is dobhatja. A (választási-változtatási) lehetőség Antall előtt is nyitva állt, ám ő - mint tudjuk - nem élt vele. A napokban hallottam a hírt: Orbán Viktor találkozott Torgyán Józseffel, akivel megegyeztek: Orbán lemond a miniszterelnökségről, viszont így ő lesz Torgyán külügyminisztere. Nekem is vannak komoly kétségeim aziránt, hogy vajon Orbán Viktor elvállalja-e a sors által reá osztott kegyetlenül nehéz szerepet, vagy sem. Egyelőre úgy néz ki, hogy nem. A 'történeteket' (értsd: titkos megegyezés) Bencsik így értékelte: 'Látod? A becsvágyó Orbán lepaktált Torgyánnal, mert karrierizmusát a külügyminiszteri szék is kielégíti!' Szerintem a dolog ennél sokkal bonyolultabb. Valaki külföldről figyelmeztethette Orbánt, hogy a szociál-liberális krach utáni balhét még vigye el Torgyán, és csak azután jöhet el az ő ideje. Az SZDSZ szerepe itt kétirányú lehet. Megpróbálják kompromittálni Orbán Viktort, ám ha Orbán hajlíthatatlan: igyekeznek törbeccsalni őt. Lehet, hogy lépre megy. Mindenesetre az ügy nem lefutott, valószínűleg készülődnek is már a street-fighterek. Úgy gondolom, hogy Orbán Viktor személyes becsvágya - hozzá még vitathatatlan politikai tehetsége - olyan nagy 'előny', hogy a jelenlegi mezőnyben gyakorlatilag verhetetlen. Sőt, csapdába csak úgy eshet, ha megszedül s megfélemedezik a kötelező óvatosságról.

A történések azt bizonyítják, hogy nagyon is óvatos. Óvatosabb, mint amilyennek önmagától szabad volna lennie... Talán Orbán Viktor esetében minimalizálható minden kockázat. Nemcsak ravasz és becsvágyó, hanem helyén van az esze is. Diktátornak tűnik, de csak azért, mert igazi urainak ő az egyetlen kiválasztottja. Ezek az urak pedig bizonyosan nem az SZDSZ-ben ülnek. Az SZDSZ szerintem egyébként is szétesőfélben van: az eredeti kemény mag "legfélelmetesebb" tagjai tanácstalanul forognak a saját tengelyük körül, mint megannyi keringő dervis. Újabb urak jönnek, szolidabb kiadásban..."

Sándor András (1996. XI. 20. - "Felhő-arcok" cikkből): "Nos, ha Csurka nem uralmár-típus, ezt Giczyről és Lezsákról még inkább el lehet mondani.

Szabó Iván nem vezető, hanem specialista, Jeszenszky pedig tipikus második ember, bár a becsvágya nem közönséges. Így marad a mezőnyben a két rimelő név: Torgyán és Orbán. Szegény ember vízzel főz. Mindkettő mögött jelentős erők vannak: Torgyán mögött a tömegek, - Orbán mögött a nemzetközi hatalmak. Torgyán Antall antipólusa, Orbán Antall áldását bírja. (Ennek köszönheti a külhatalmi támogatást is.) Torgyán közeledik a hetven felé, Orbán fiatal. Torgyán mindenestül plebejus népvezér-jelenség, Orbán Viktor intellektuális. Mögötte külföldi főiskolák és a "Liberális Internacionálé" tekintélye is áll. A neve az egyszerű parasztnak s a Hornban csalódott "kádáriánus" kisember-tömegnek mit sem mond, annál inkább van esélye megszerezni az értelmiség bizalmát. Torgyán az értelmiségnek ellenszenves, de országszerte bizalmasan "józsibácsizzák" őt a paraszti és kétségbeesett kisember-milliók. Mind a kettő szomjas a hatalomra, de külön-külön egyik is, másik is Tantalos marad. Nem mond-e nagyon sokat, hogy a maga egyívásúival mindkettő illeszkedésképtelen (számítógépes tolvajnyelven: "inkompatibilis")? A hangsúlyozottan (bár kissé felületesen) nemzeti-konzervatív Torgyán József nemcsak a nemzeti-radikális Csurkától határolódik el, de a nemzeti-konzervatív MDF-től is; - a liberális Orbán máris "aljas és gyalázatos" jelzőt kapott azoktól, akiket Soros indított vele együtt el: a szabaddemokratáktól. Mármost, ha ketten nyújtózkodnak a hatalomért, de egyik sem éri el, a hatalom azt is megéri, hogy egymás vállára álljanak. S mikor már a gyümölcsöt leszakították, majd megmérkőznek. Az ókori Róma már produkálta ezt a modellt: a két rivális ideiglenesen társul és maga mellé vesz egy pénzembert; - azután egymás ellen fordulnak, és az erősebbik (a "jobb politikus", illetve a pénz támogatója) győz. Ezt a modellt nevezték el triumvirátusnak. Az első volt Caesar, Pompeius és Crassus, a második Octavianus, Antonius és Lepidus. A rendszeralkotó hatalom kérdése Caesar és Pompeius, illetve Octavianus és Antonius között dőlt el. Akármilyen perverznek hat: lehetséges-e egy olyan felállás, hogy miniszterelnök Torgyán, külügyminiszter Orbán Viktor? Lehetséges! Nem erről álmodunk (már csak azért sem, mert ez csak akkor kerülhet közel a realitáshoz, ha az agresszív külső erők is integrálják terveikbe), de rövid távon a reáliák erősebbek, mint az álmok."

Czike László (1996. XII. 8.): "Végre megkaptam a FIDESZ-től 'A polgári Magyarországért' vitairatot, és jelenleg tanulmányozom. Nem vicc: tényleg majdnem olyan, mintha Csurka István írta volna! Az Ördög ilyen gonosz lenne, hogy tökéletes plágiumot követ el?! Én csak a következőket nem értem: minden, sokévtizedes eltévelyedését megbocsátjuk Pozsgay Imrének, sőt össznemzetileg tiszteljük, csodáljuk és visszasírjuk (?) Antall Józsefet, komolyan el tudnánk képzelni a miniszterelnöki bársonyszékben Torgyán Józsefet, minden további nélkül elfelejtjük 'azt a bizonyos aláírást' Csurka Istvánnak, mint tékozló fiúkat visszavárjuk 'a közös nemzeti ellenzéki akolba' Jeszenszky Gézát, Kónya Imrét, Kulin Ferencet, Szabad Györgyöt, pedig ők erejük teljében, képességeik tető-

fokán követték el súlyos tévedéseiket! De már nem tudjuk megbocsátani Orbán Viktornak, hogy fiatalon-éretlenül-tapasztalatlanul egykor-egyszer félrevezették, illetve hogy évekkel ezelőtt jóhiszeműen 'elfogadta a Halál Csókját'?! *Errare humanum est!* Miért nem bocsátjuk meg neki, hogy akkor tévedett, és miért nem hisszük el, hogy most megváltozott?! Miért nem áll közös érdekünkben, hogy megbocsássunk neki? Csak, mert liberális? Nem volt-e vajon ízig-vérig szabad-elvű Kossuth Lajos, Széchenyi István, Petőfi Sándor és Deák Ferenc?! Az MDF haló porában is 'jaj'be szép', - a viruló-nemzetépítő FIDESZ pedig 'helyből büdös'? Esélyt sem adunk Orbánnak - neki nem!? Ki érti ezt?! Én nem."

Sándor András (1996. XII. 11.): "Nem arról van szó, hogy 'nem bocsátunk meg' Orbánnak. A Soros-indíttatás a tehertétel. Persze, ez a bizalmatlanság gyengülőben van. Jó volna, ha egyszer saját érdekében látványosan feláldozná 'saját érdekét'. Ez olyan hősi halál a csatatéren, amelyből azonnal feltámad és mögé sorakozik mindenki! Kónyáékat, Jeszenszkyéket nem várjuk vissza, ezek gennyes alakok, és undorítóbbak, mint az SZDSZ-esek, mert azok legalább nyílt ellenségek. Nem sírjuk vissza Antall Józsefet. Csurka 'aláírása' nem okvetlenül bűn. Legfeljebb naív volt, mert azt képzelte, hogy az egyik farkassal veri agyon a másikat, mint Toldi. Még nem tudhatta, hogy minden út Rómába, illetve a Balzac-utcába vezet (ott lakott Aczél)."

Czike László (1997. I. 31.): "Meggyőződésem, hogy valódi nemzeti egység nélkül ugyanez a koalíció nyeri az 1998-as választásokat. Az egység megteremtéséhez egy nagyformátumú, független, erős férfiúra van szükség, aki a politikai tömeg-vonzás centruma, egyezményes miniszterelnökjelölt, később miniszterelnök lesz. Orbánnak és Torgyánnak meg kell egyezniük egymással. A nehézség az, hogy az egyezésnek csak olyan tartalommal volna szabad létrejönnie, hogy: Orbán Viktor a miniszterelnök, Torgyán József pedig legfeljebb (belügy)miniszter. Erre azonban még nem értek meg az erőviszonyok, bár szerintem már nem kell sokat várni. Ezen az egyetlen dolgon múlik a nemzeti egység."

Sándor András (1997. III. 12.): "Létre kellene jönnie az ütőképes és bizalomfelhalmozó egységnek. A sors emberének, semmi kétség, a te 'Győződ' látszik, s ezen nem változtat az, hogy én el vagyok-e ragadtatva tőle, vagy sem."

Czike László (1997. III. 16.): "A sors embere - 'végre' Te is látod! - valóban Győző! Szerintem ezzel már Lezsák és Giczy is megalkudott, a két Iván már régen jól látja (Deutschnak még szánnak ugyan egy epizód-szerepet!), Torgyán sem dughatja homokba a fejét. A radikális nemzetiek (MIÉP, KDNP?) egyetlen esélye lehetne, ha felfedeznék Orbánt, s mindent elsőprő kampányba kezdenének a nemzeti egység megteremtéséért, amelynek pártoktól független természetes vezére Orbán Viktor. Az egység végső arculatát az határozhatja meg, akié 'a feltalálás' eredeti joga. Eppen ezért sürges az idő. A nemzeti egység, és vezetője Orbán Viktor nagymértékben olyanná fog fejlődni,

amilyenné a mai és a holnapi állapotokhoz való igazodás kényszeríti. Lényegében ezért nem értem a magyar politikát! Nagy igazság, hogy a szabadság a felismert szükségszerűség. Ehelyett a nemzeti ellenzéki tábor folyamatosan könnyelműen és ellentmondásosan pót-cselekszik. A FIDESZ tocsikol, az FKgP pedig igyekszik ráülni a gazdatüntetések nyakára, a Néppárt a népet keresi, a KDNP önazonosságát kutatja, az MSZP népi szárnya már a frakciózásról is lemondott, az MDF a lakitelki mozgalom összeurópaivá terebélyesítésén fáradozik, a MIÉP pedig tizenhetedszer hirdet szigorú ítéletet a kormánykoalíció felett. Csupa impotens pótcselekvés! Holott, mi lenne a feladat?

- Kell-e sürgősen nemzeti egység? - Kell!

- Létrejöhet egyezményes-egyetlen miniszterelnök-jelölt nélkül? - Nem!

- Van-e erre alkalmas személy? - Van!

- Hány van? - Egy!

- Ki az? - Orbán Viktor!

- Mögé álljunk-e, egységesen, valamennyien? - Igen!

- Felkérjük-e, megkérdezzük-e együtt, hogy elvállalja-e? - Igen!

- Tehet-e mást, mint hogy elvállalja? - Nem!

Tiszta számítógépes igen-nem döntési mechanizmus. De nem a nép tehet arról, ha ez nem lép működésbe. Az egyhelyben topogásról kizárólag Torgyán József, Giczy György, Lezsák Sándor, Szabó Iván, Latorcai János, Isépy Tamás, Surján László, Pozsgay Imre, Szűrös Máttyás és Csurka István tehetnek, mert ők ennek az elképesztő abszurd rémdrámának a rendezői és a legfontosabb szereplői is egyben. Mindegyik a hatalom letéteményesének hiszi magát. Folyamatos pótműsorról gondoskodnak, miközben az ország lassan szétesik. Orbán Viktort végülis meg fogjuk választani miniszterelnöknek. Nem azért, mintha tökéletes lenne, nem azért, mintha ő lenne a 'legkisebb rossz', nem azért, mintha a sok jó közül ő lenne a legjobb, hanem mert (az esélyesek között) ő az egyetlen, aki a feladat megoldására alkalmas. A probléma inkább az, hogy hogyan értessük ezt meg a 'többi érintettel'; - s mit csináljunk a FIDESZ-szel, amely placentának jó volt, de most már le kellene választani az újszülött királyról."

Sándor András (1997. III. 19.): "Jó, jó, ott egye fene, jöjjön hát az a híres-nevezetes Orbán Viktor! Mégsem lenne jó túlságosan korán megegyezni benne. Legalább a lehető legkevesebb ideje legyen a Moszad-ügynökségnek célzott aknatelepítésre. Várható, hogy 'elszabadul a pokol', mert ennek az országnak nincs vezetése, ez olyan, mint egy autóbusz, amelynek a vezetője szívinfarktust kapott, viszont a Moszad távirányítású pokolgépei bent vannak, s akkor robbannak fel, amikor a távolból rádióutasítást adnak, akik elhelyezték őket."

Czike László (1997. IV. 13.): "Orbán egyáltalán nem romlott, s elég okos ahhoz, hogy ne legyenek illúziói. Más a baj vele, az, hogy mániákusan 'retteg', nehogy szélsőjobboldalinak bélyegezzék a liberósok. Azt hiszi, nyílt színvallás

nélkül is győzhet. Ez nem illúzió ugyan, viszont elképesztően kockázatos kísérlet. Én azt hiszem, ez a dolog lényegileg kényszerpályán mozog: (1) Az SZDSZ egyetlen esélye Orbán Viktor megbuktatására, ha puccsot szervez ellene, vagy felbérel valakit a belső pártütésre. Talán ez fog történni. (2) A puccsot Orbán leveri, ám ezáltal nyílt színvállásra kényszerül. (3) Innentől Orbán Viktor lesz a nemzeti tábor természetes vezetője.”

Sándor András (1997. IX. 15.): "Mert a jelenlegi uralmár-kandidátusok már mind meg vannak környékezve; a prioritást szemlátomást az önkielégítésnek, a személyes hatalmuknak adták. Ez az Idahegy, Paris ezúttal New York - az aranyalmával. A három istennő (ezúttal álljon meg a menet, stb.) Orbán, Torgyán, Horn Gyula. Ők illegetik magukat. S a magyar nép élete? A magyar nép következő évszázadai?! Tölgyessy csak azért tépi izgatottan a haját, nehogy az SZDSZ-t kicselező Horn kapja az aranyalmát. Orbán Viktor már a miniszterelnökségre készül és tárcákat osztogat. Torgyán előre iszik a medve bőrére. Isépyék elmennek fiatal demokratának, ott biztosan 'leesik valami'. Katona Tamás azon borong, be kár lenne, ha igazi úriemberek nem jutnának mandátumhoz. S a magyar nép élete? A magyar nép következő évszázadai?!"

Sándor András (1997. VI. 1.): "Orbán Viktort a bilderbergi kerekasztalnál kijelölték számunkra, s már javában programoznak minket, hogy jövőre őt válasszuk meg Antall és Horn után harmadiknak, és azt higgyük, ez a mi akaratom. Megvan ennek a technikája. Rutinkérdés ez. A baromfigyár leghorn-tyúkjai is mind azt hiszik, hogy a Teremtő ketreche teremtette őket, automata etetővel. Nem mintha Orbán Viktor nem lenne esetleg szabad körülmények között is alkalmas a magas tisztségre. Lehet, hogy alkalmas lenne, lehet, hogy nem. Világért sem bántjuk őt. Abban azért mégis van némi különbség, hogy egy nemzet a saját életműködése során termel ki a maga számára egy kormányfőt, vagy pedig valahol előírják a számára. Ám ha történetesen Kossuth Lajost előírták volna valahol kormányzó-elnöknek, - minden bizonnyal nem lenne ott a képe ma a szobám falán. Vagyis hát a bunda ismeretében nem olyan auguri művészet tudni, ki lesz a bajnok. A Pető megtette kötelességét, a Pető mehet. A Horn megtette kötelességét, a Horn mehet. Orbán Viktor! - Parancs! - Hozzám! - Parancs! - Jövőre maga lesz a főbizalmi! - Értettem!"

NÉMETH MIKLÓS SZUPERSZTÁR

Mottó:

„Ha már elpusztul a világ, - legyen a sírjára virág!” (József Attila)

Szembejön a múlt

Nem én vagyok az, aki a dolgokat össze-vissza bogozza, összekeveri a szezont a fazonnal, kvázi-ihatatlan médiakoktél mixel - nem és NEM! A világ, és benne

a mi nyavalyás kis életünk kavardott bizony végzetesen össze. Múlt, jelen és jövő már összefolynak - a párhuzamos idősíkok végül mind egybetorkollanak.

Orbán Viktor szupersztár - 1996. augusztusában, a Demokratában. Aki még ma is túl fiatal ahhoz, hogy hirtelen bukott miniszterelnök legyen.

Németh Miklós szupersztár - aki már volt miniszterelnök, de talán újra lesz.

A tagadás tagadása

Önmagadat úgy tagadhatod meg a legegyszerűbben, ha szépen átváltozol a saját legegsküdtebb ellenségeddé. Ennél elegánsabb megodás, ha állandóan magadban hordozod legádázabb ellenfeleid homlokegyenest ellenkező eszmeiségét is, hogy bármikor, egyetlen vezényszóra, bárkiből bárkivé alakulhass át. Lehetsz például *hithű kommunista* - a bolsevik pártban, ahol kijárhatod a pártcsinóvnyik hájszkúl összes rókatanfolyamát. Amikor pedig az egész végre összedűlni látszik, *reform-kommunistává* válhatsz. Megúszhatod Gorbacsov *glasznosztját*, *peresztrojokáját* is, hogyha minden tétovázás nélkül szépen átadod a parlamenti hatalmat a jóelőre szisztematikusan megalapított rendszerváltó utódpartok látszat-ellenzéki kerek-asztalának. Hadd táncoltassák már a demokratikus asztalt saját gyönyörűségükre!

Ne feledkezz meg *a komplett ügynöklista* akkurátus átadásáról sem!

Felejtsd el, hogy egykor *a szocializmust* építetted (pontosabban építette nektek a nép!), - nem templom volt az, csupán vályogviskó a pusztában. Hagyd itt(hon) a fránya, *egyetlen igazi utódpartot is*, és távozz legott a ködös Albionba, ahol *keleteurópai személyzetis (EBRD)bankalelnökké* válhatsz.

Így két legyet üthetsz egy csapásra. Egyrészt nyilvánvalóvá teheted a nagyvilág számára, hogy csupán tévedésből tanultál marxista közgazdásznak, hiszen már gyermekkori álmod is a szabad kapitalista bankszakma elsajátítása volt. Másrészt „lemoshatod magadról a gyalázatot”: szakíthatsz a bolsevik eszmeiséggel, ezért mintegy tüntetőleg az állampárt utódpartjába sem lépsz be, mutatva, hogy nem hiszel *az ávósok és a karhatalmisták szolid szociáldemokratává* történő gyors átvedlésében. Az angliai tanulmányútra úgy válhatsz alkalmassá, ha *rituálisan és ténylegesen egyaránt* megszabadulsz múltad minden átkától, a posztsztálinista hagyományok összes rádióaktív (csernobili) kisugárzásától.

Add át a teljes személyiségedet a szakrális angolszász tömegvonzásnak; - fogadd el kijelölt/kiválasztott küldetésedet! Anglia még ma is az egyetlen hatalom, amely megengedheti magának, hogy országában minden összekeveredjék. Királyság a köztársasággal, abszolút monarchia a demokratikus parlamenttel, jobboldal a bal-oldallal, liberális a konzervatívval, állam a vallással, föld az égbolttal, sziget a kontinenssel, az anyaország a világhatalommal, a Központ a végekkel, a nemzet a multikkal, angolszászok a gyarmati bennszülöttekkel, király a kőművesekkel, s *a látszat a valósággal*. Londonban a világ kellős közepébe lépsz!

Reformkommunistából nemes polgári rózsalovaggá kell átalakulnod.

A név baljós előjel

Mint ismeretes, a Világbank igazgatójának neve *James Wolfensohn*, ami magyar nyelven *Farkasfiút* jelent. Magyarul: ***ember embernek farkasa (farkasfia), a Világbank világpénzének (dollárjának) farkastörvényei szerint.***

Egy tegnapi sajtóhír szerint Magyarországon járt a francia kormány európaügyi minisztere, akit csak *Pierre Moscovicinek*, magyarul *Moszkovita Pálnak* hívnak!

Elhozta a francia testvérek üzenetét a magyar testvéreknek. Éljen a haszonéria! Nesze neked, Nagy Francia Forradalom! Georges Marchais szelleme kísért. Az Amerikai Egyesült Államokban a társadalomtudósok már régen megoldották a *metodista öszvérek üzemszerű/nagyszériás klónozását*, miáltal nemzedékek óta felesleges már önálló szaporodásra amúgyis képtelen hibridegyedeket természetes úton nemzeni. A kereszténydemokrata liberálbolsevik, az istenhívő kommunista és a reformkommunista szabadkőműves törvényes utódnemző vadházassága csak az östényesztő Európában engedélyezett; Kelet-Európában, amely kísérleti gén-műhely. London készen kapja a vérfrissített frankensteineket, végső kiképzésre.

Németh Miklós átadta a laboratórium kulcsait Mark Palmer, USA-nagykövetnek.

Antall József elvégezte a maszonéria rekultivációját, s hidat vert nyugatra. *Horn Gyula* egyfelől a német újraegyesítés, másfelől a bolsevik pallérozás nagymestere volt. *Mindkettőért* kitüntették. *Orbán Viktor* angol mintára bevezette a *koronás polgári demokráciát*, ami csak igazán jelentéktelen külsőségekben különbözik az alkotmányos monarchiától. A hallgatás igazi neve a rózsza keresztes közössége...

A „Győző” királysága időszakára tehető Magyarországon a politikai jobboldal, majd a baloldal totális szétesése és maradandó/végső összekeveredése. A ravasz öreg román oly’ magasra emelkedik, ahonnan többé már le sem váltható. Az ifjú király lehetőségei a rövid kiszélesedés után hamar bekorlátozódnak; ezért külső, nagyszabású hódító terveket sző. A Nyugat-Római császári korona nagyjából elérhetetlen; reális rövidtávú hódítás lehet azonban (?) - *a Vajdaság helyett Erdély.*

A világot most talán újra fel lehet osztani - új, angolszász érdekek szerint. Ám Kossuth Lajos grandiózus álma, a *Dunamenti Köztársaság*, hetedhét ország kon-föderációja - *alkotmányos királyság formájában most sem* jöhet létre! A polgári királyságot a Szent Korona Tana sem legitimálja; sőt - nem hagyja jóvá a *Szent Korona Társaság* sem. Valaki most is közbejön: *Németh Miklós! A tékozló fiú* hazatér, de már ő is az ősi rítus szerint felkent lovag. A rózsakereszt lovagja jön, hogy leválthassa a polgárok királyát. Megalakul a Magyar Szocialista Párt angol tagozata - *Németh, Kovács és Horn vérszerződést* kötnek,

hogyan lerakassék egy szociáldemokrata templom alapkövét. A székfűt rózsára cserélik, később egész rózsafüzérré fűzik. Amerika csak mélan néz a messzi távolból - sem a kard, sem a korona, sem a templomosok rituáléját nem értheti meg. Legkevésbé, hogy miként válhat/válik egy reformkommunista polgári szociáldemokratává, rózsza-keresztel a nyakában.

Hit és bizomány

Ronald Reagan western-nagymester az 1980-as években meghirdette a csillagháborús fegyverkezési versenyt, amivel hamar térdre kényszerítette a Szovjetunió gazdaságát, vele mindenestül a Varsói Szerződést. Egypólusúvá vált hát a világ!

A Keleti Tömb országai piaci és üzleti értelemben hatalmas, feltöretlen szűzföldet jelentettek a Nyugat „szabad” nemzetgazdaságai, multinacionális cégei számára, melynek kiaknázása szervezett nemzetközi összefogást igényelt. A dió feltörését szolgálta *politikai oldalról* az ún. „**rendszeráltás**”; - a volt KGST-országokban rendre nyugatbarát/kollaboráns kormányok alakultak, amelyek levezényelték a békés átalakulást a szocializmusból a kapitalizmusba. *Gazdasági és jogi oldalról a tulajdonszerzés és a profit-kivitel* (a szabad befektetés, illetve a rablás) feltétel-rendszerének megteremtését jelentette *az egyetemes társasági (részvény) tulajdon bevezetése* - Magyarországon az ún. „társasági és átalakulási törvények” ország-gyűlési megszavazása által. A korábbi társadalmi tulajdon és minden hozadéka nyomban szabad prédává vált. Tekintettel arra, hogy a magyar gazdaság tervszerű eladásítása már 1982-től fokozatosan megtörtént - a fizetésképtelenül összeomló államháztartás száraz szivacsaként szívta magába a beözönlő kétes hátsó szándékú tőke-milliárdokat. A privatizáció jogcímén néhány év leforgása alatt átlag 20 %-os áron elkelt a szinte teljes nemzeti működőtőke, ám az államadósság „szét-szórva” ugyan, de tovább növekedett. A magyar lakosság jelentősebb összegű megtakarításokkal nem rendelkezh(et)ett, hiszen a szocialista tulajdon profitja év-tizedeken át csak a társadalmi tulajdont gyarapította - a bérek az új adórendszer bevezetésekor (1988.) sem haladták meg az európai úniós átlag 8-10 %-át. Így a nincstelenek éhbér-színvonala konzerválódott. Mindez persze nem valósulhatott meg a magyar politikai-, pénzügyi-és média-elit aktív közreműködése nélkül. A nemzet kettéhasadt. *Németh Miklós* még 1989-ben „felfedezte” a 20,5 milliárd USD külső államadósságot; megszervezte a hatalom jogfolytonosságát, majd „átadta” a hatalmat. *Antall József* gyorsan „elintézte”, hogy *senkinek ne tessék forradalmat csinálni*, mire a lóvátett nép önként és ingyen mindenét odaadta a hódítóknak. *Horn Gyula* - „dícséretére” legyen mondva - már végleg elfordult Moszkvától, és vigyázó szemét New York helyett Berlinre és Brüsszelre vetette. *Orbán Viktor* igen hamar megértette - sokat ismételtette is! -, hogy Brüsszel nem Moszkva, és mindenki más is London testvére, csatlósa vagy vazallusa.

Senki ne firtassa, hogy vajh' élenjáró vezetőink *melyike miben* hisz; - a tragikus végeredményt látva tökéletesen mindegy, hogy ***a sarló és a kalapács, avagy a korona és a rózsakereszt*** intézményes égisze alatt halunk-e össznemzetileg éhen. Az „*eeropúmó*” kölcsönösen keserves csalódás lesz! Nem kétséges viszont, hogy vezetőink csupán ***a nemzet vagyonát és az ország területét*** tekintették saját, személyes hitbizományuknak, a népet bizony nem! Önhitt/hiú tévedés, önámítás a történetek után „*a küldetést*” is önnön hitbizományának hinni. Nyugati szemmel senkinek nincs bérelt helye a magyar miniszterelnökségben. A jelkép nyugaton a szemfényvesztés kelléke, hamis/drága cicoma csak a hatalom kőkemény csúcsán. A Szent Korona Tana bármiféle felélesztésére, manifesztálására irányuló minden igyekezet csak kortévesztő pótcselekvés. Hittel teli vezetők és nép nélkül Magyarország üres hitbizományi áruház. Csillogó szemű balekokból pedig minden gyarmaton nagy a túlkínálat.

Az Úr békéje (legyen veletek)

Politikus barátom bizalmas meghívást kapott *egy spontán templomépítő társasági összejövetelre*, amelyet igencsak határozott céllal hívtak össze. Az asztalnál az ő jobboldalán *Németh Miklós* foglalt volna helyet, ami ugyebár kiváló rendezésre vall. Az asztaltársaság megbízásából, együtt arra kellett volna őt rábeszélni, hogy végül ***mégse a szocialisták miniszterelnökjelöltjeként induljon*** majd a 2002. évi parlamenti választásokon! Hanem hol?!

A honi királycsinálók tehát ma már tudják (merik és teszik), hogy a következő miniszterelnökünk - minden 'kétciklusossága' ellenére! - *nem Orbán Viktor* lesz. Tiszta sor - *ismét Németh Miklós* következik, immár megtisztultan...

S kérdezed, hogy miért? De hisz ez nagyon egyszerű!

- Németh Miklós közgazdász - Orbán Viktor nem az.
- Németh Miklós tapasztalt róka - Orbán Viktor nem az.
- Németh Miklós szociáldemokrata - Orbán Viktor nem az.
- Németh Miklós multi bankár - Orbán Viktor nem az.
- Németh Miklós reformkommunista - Orbán Viktor nem az.
- És most már Németh Miklós is angol!

Négy évvel ezelőtt Orbán Viktor választási győzelmét jósltam. Most egészen bizonyos vagyok Németh Miklós sikerében. Orbán Viktor - tudatos hibázásai mellett - csak egyetlen dologban tévedett: ***Mindig másik személy az aktuális kiválasztott, mert a feladat változik, s az új feladat megoldása új, más kvalitású miniszterelnökre vár.***

Valahol a globális projektben a tudatosan, már jó előre kiválasztott célszemélyek egész láncolata létezik, így a folytatásban sosem történhet semmi meglepő.

Levajazott szent világszabadság

Aldous Huxley szép új világa már megvalósult, pedig be sem mondta bármelyik televízió. A véget nem érő műhold-talkshowkban pedig ilyesmiről nem esik szó. Az utópiák igaz jóslatoknak bizonyultak, központosult a földöntúli gonoszság. A nemzetállamnak csúfolt *rezervátumok* elkábított lakóira, a megvalósult szép új rendre *területenkívüli manipulációs központok*, interaktív televíziók vigyáznak.

Itt keverednek/cserélődnek a belföld és a külföld információi, itt mixelik a népek egyenfogyasztására szánt *aktuális/kulturális túrórudit* - "maxi a hari!" -, amely minden szellemi nyomelemet tartalmaz *a klónozott szellemű népesség* számára.

A televíziók márpedig amolyan *információs vámszabadterületek*, ahol a hatalmat békés egymásmellett-élésben, sőt, kalákában kotyvasztják a nacionális és a multi-nacionális *hírszerzők*. Jól ismerik egymást, ám a hatalom-kotyvasz receptjét nem.

A hírszerzők számára már semmisen tilos, nem léteznek áthághatatlan törvények vagy állam(határok) - az olajozott személyi együttműködés azonban kötelező.

Nem ért(het)ik egymás tevékenységét - nem is szólnak bele -, de közös munkájuk lényegét, céljait és következményeit nem lát(hat)ják át. A bábeli nyelvzavarból *az agyleszívók* szűrik és kristályosítják (csomagolják és postázzák, vagy kézbesítik) a világhatalmi mézesmaszlag kvintesszenciáját. Az agyleszívók speciális, kreatív ügynökök, etikus emberek; *az alkotó intelligenciák* felismerésére, behálózására és diszkrét *agyleszívására* - felfedezéseik, ötleteik, találmányaik eltulajdonítására - célszerűen kiképezve. Gyűjtik a szellemi értékeket, mint a méhek a virágmézet. Az agyleszívók agyának szelektív memóriáját biztonsági okokból bizonyos idő-közönként kitörlik, kiüritik; - akárcsak a közterületi parkolóautomatákból a fém-pénzérmeket az önkormányzat. A törlés gyakorisága az adott agyleszívó személy agykapacitásának nagyságától, a benne tárolt fontos információk mennyiségétől függ. Így vannak/lehetnek többévente, évente, havonta, - sőt, hetente "felejtők" is. Néha fejfájásra, memóriazavarokra panaszkodnak, esténként nem ismerik meg hozzátartozójukat, vagy nem emlékeznek, mit hazudtak legjobb barátjuknak az elmúlt héten. Az agyleszívók által nyersen begyűjtött információ-koncentrátumot már a nemzeti rezervátum főparancsnokságán hasznosítják; a legfeldolgozottabb, a legsűrűbb és legértékesebb szűrlet azonban közvetlenül *a Központi Világállam* birtokába jut. Itt történik meg a végleges "hasznosítás", illetőleg a nemzetállamok népeinek generálfogyasztására szánt *információs konzerv* receptszerű össze-állítása, ami ugyanezen a hálózaton keresztül áramlik vissza a rezervátumok vér-

keringésébe, mint aktuális napiparancs. Az információs konzerv *célszemélyei* az adott célország vezető politikusai, akik mint *médiумok* szolgálai módon közvetítik az aktuális igazságokat, az előírt viselkedési normákat a mit sem sejtő lakosság felé. Felmerül a szörnyű gyanú, hogy *a médium-elnevezés* a legtöbb esetben a szó legszorosabb értelmében értendő, hiszen a célszemélyeket hipnotikus álomban működtetik. Elhomályosodott tudatuk olymértékben manipulált, hogy önmagukat mélyen/komolyan hazafiaknak, a nép igazi jótevőinek képzelik.

A nemzeti rezervátumok tevékenységét, működését *a Világállam* hangolja össze, formális és informális irányítással. Minden alárendelt ország kettős vezérléssel rendelkezik: láthatóval és láthatatlannal. *Az illuminátorok* feladata, hogy a mese-szekér kerekét észrevétlen lökdöséssel mindig a kijelölt kerékvályúban tartsák, ha az abból netán ki próbálna térni. A sokévtizedes illumináció nem várt eredménye, kvázi mellékterméke az alkoholizmus és a kábítószer-élvezet általánossá válása, miáltal a magatehetetlen, önellátásra már képtelen egyedek *önként vagy kényszer hatására* végülis az illuminált állapotot választják józanság és ébrenlét helyett.

A mindenkori miniszterelnök jó felfogó képességű, ámde nemritkán labilis ideg-rendszerű (vagy effektíve beteg), tehát befolyásolható/hatalomvágyó személyiség, egy tökéletes médium, aki a zártláncon érkező parancsok, utasítások mechanikus végrehajtója. Színes egyénisége, érzékelhetően rokonszenves jellemvonásai csak 'felöltöztetik' a külhatalom marionett-figuráját. A színművész szép ruhákba, nép-viseletbe öltözik - ünnepi alkalmakkor szellemes szóvirágokkal bombázza népét.

A *valódi 'államférfi'* (ilyen is van!) szintén az első vonalban ténykedik ugyan, de igazi működése láthatatlan, a külső szemével szinte felismerhetetlen. A Nap első éltető sugarai *ugyebár mindig Keletről* érkeznek... A doyen a Világhatalom helyi kulcsfigurája. Személyes hatalma gyakorlatilag korlátlan, mozdulatai rendkívül finomak, aprólékosan szervezettek. A *Médiум* sem tudhatja, hogy valaki/ki(?) az ő felettes énje, ettől hiteles a globális olcsójáték.

Úgy nagyjából *ötvenmilliós népességhatárig* a hatalomnak ez a szemfényvesztő selyemszövege zökkenőmentesen működik; - onnantól már többpólusúvá, többdimenzióssá kell átalakítani (pl. USA), különben a rendszer szabadságfoka túlnő önnön korlátain, s az egész tákolmány könnyedén összeomolhat.

A körzeti megbízott (vagy a helytartó) a Világállam egyetlen titkos képviselője, megbízottja; - egyszemélyben bőségesen elegendő az adott nemzeti rezervátum előírászerű, uniformizált kézivezérléséhez. Minden felesleges túlszervezés csak bonyolítaná az ügyet, ezért a helytartónak nincsen helyettese.

A Világállam azonban csupán *a földi világ* (a Naptól számított harmadik bolygó) civilizációjának területenkívüli központja. Nagyobb léptékben mérve a Föld is csak egy picinyke rezervátum, amelynek gyarmati rendjére, működésére

már a **galaktikus erők** (az Annunaki) felügyelnek. Az elmúlt 350 év finomművű külső beavatkozásainak felismerése nélkül az emberi nem történelme áttekinthetetlen, összefüggéstelen, keszekusza/zavaros évszám-és eseménygyűjtemény csupán; se füle, se farka! A tendenciózus machinációk kezdettől fogva nyilvánvalóan a Földi Világállam 'önerőből', helyi anyagból való kifejlesztésére, felépítésére irányultak. Lehetséges, hogy ez a *fáraók korában* kezdődött, kiket a főpapjaik vezettek meg.

Cromwell Olivér évszázadokkal megelőzte korát, és meg-megújuló erőszakot téve a lordokon *vezette orránál fogva* a parlamentet Anglia jobb jövője felé.

Robespierre és Danton, a jakobinusok a szent emberi 'személyiség' szellemi megvilágosodásának jegyében és nevében szabadították rá Párizsra a tébolyult öldöklést, amit később *Nagy Francia Forradalomnak* neveztek el.

Bonaparte Napóleon szintén hadseregével akarta létrehozni az Egyesült Európát. Mindössze abban tévedett, hogy *mindjárt első lépcsőben* 'részévé akarta tenni' Oroszországot is. A királycsinálók végülis Wellingtonnal intéztették el a császárt.

Lenin és Sztálin világhatalom-kísérlete tulajdonképpen sikerrel járt. Olyannyira, hogy az újkori Világállam szellemi/gyakorlati alapjait rakták le. A kommunizmus *maig az egyetlen* olyan létező rezsim, amelyet soha/sehol nem volt képes meg-dönteni semmilyen forradalom. Az ún. rendszerváltás - nem forradalom. Mivel le nem győzhették - továbbfejlesztették, világhatalommá tették a kommunizmust. A látszat megőrzése érdekében is összekotyvasztották Cromwell Olivér parlamenti demokráciájának 'használható elemeivel', - így legalábbis politikailag működő-képessé tették. Pénzügyileg azonban utóbb finanszírozhatatlannak bizonyult.

Adolf Hitler ténykedése az emberiség történetében nyilvánvaló kakukktójás, ami töréspontot jelent az eddig szépen felépített monolitikus történelemszemléletben. Nagyon kevesen vették ezt észre. Olyasmit tett, ami példa nélkül álló, s mint ilyen nagyjából helyrehozhatatlan. Tettei következtében történelmünkben, a nemzeti-és világpolitikában egyszerre csak eluralkodott az addig csak elszórt esetekből (pl. Caligula vagy Néró) hírhedett, globális kiterjedésben viszont teljesen ismeretlen **paranoid skizofrén hatalom**, amelynek a szükségszerű folyamánya lett azután a kommunizmus világméretű győzelme. A káinoké az ábelek felett.

A *kommunista 'demokrácia'*, az egész világon megvalósuló és működő Globális Világállam afféle rendszerpótlék, paranoid skizofrén képződmény. Pótcselekvés, a világforradalom elkerülésére. Amúgy liberális demokráciának nevezték el.

Szintiszta utópia - maga a láthatatlanul hódító, illuminált irracionalitás.

Az emberiség földi civilizációjának *egyfajta titkos hatalomkoncentráció mentén* történő Globális Világállammá fejlődése, mint elvi lehetőség, a kezdetektől fogva létezik. A lehetőség *Hitler óta* objektív szükségszerűséggé vált, a

folyamat immár egyesélyes és visszafordíthatatlan. A Világállam kapui bezárultak, aki pedig kinn-rekedt, annak annyi. A bentlévőknek sem jó, ám ez egy másik kérdés. Csak két lehetséges megoldás adódik, hogy a globális hatalmi végkifejlet miért is torkollik totális irracionalitásba, a látszólagos rendet miért is váltja fel az általános káosz?! (1) Az emberi nem az áteredő bűn, vagy más ősök következtében menthetetlenül degenerált, kollektív 'üdvözülése' lehetetlen, így a Földön soha nem jöhet létre egy távlatokban is stabil társadalmi képződmény, amelyben vezetők és vezetettek békében/tisztességben élnek, megférnek egymással. Ezt a variációt valószínűsíti *Krisztus keresztáldozata, az egyén megváltása* bűneitől. (2) Az emberi nem mindenestül degenerált ugyan, de a baljós divergencia nem *belső önfejlődésének* szükségszerű végkimenetele, hanem történelmünket kívülről elhajlító erőhatás (pl. a Sátán) működésének következménye. Ezt a variációt támasztja alá néhány *sötét történelmi figura* öntörvényű főszereplése, sőt, néhány meghatározó jelentőségű *forradalom gyanús eredménye*, s egyáltalán az a tény, hogy a széles néptömegek mindig csak felhasznált, kivéreztetett szenvedő alanyai voltak/maradtak minden kataklizmaszerű társadalmi változásnak; - míg az államhatalom egyre önzőbb, gonoszabb, illetve tehetetlenebb 'erők' kezében összpontosult. Lenin tudathasadását pl. híven illusztrálja, hogy miközben megteremtette a kommunista világhatalom elvi/gyakorlati alapjait, addig ritka világosabb pillanataiban *az állam végső elhalásáról* elmélkedett. Ehelyett az Antikrisztus kerekedett felül...

De vajon ki is lehet valójában az Antikrisztus? Nyilvánvalóan *annak a Sátánnak a földi helytartója*, aki mindenfajta értelemben külső, extraterresztriális erő, - *the dark side of the force*, az erő sötét oldala. Az Antikrisztus legfőbb célja az, hogy Krisztus megváltásának összes eredményét rombadöntse, és így az egyént, illetve a komplett emberiséget letérítse az Istenhez közelítő konvergencia, az üdvözülés útvonaláról. Célja megvalósításához persze *földi médiumokat* alkalmaz.

Tehát *Cromwell, Robespierre és Danton, Napóleon, Lenin, Sztálin és Hitler* tudatosan vagy ösztönösen extraterresztriális utasításokat hajtottak végre.

Az értelmes gyarmatosítás végcélja mindig ugyanaz: olyanná kell tenni a frissen meghódított új területeket, a környezetet és a társadalmi berendezkedést, hogy a gyarmatosítók zavartalanul otthon érezhessék magukat. A hódítók mind éppen ezt tették. Fokozatosan olyan törvényi és gazdasági viszonyokat alakítottak ki, olyan életformába kényszerítették a helyi lakosságot, amely megszólalásig hasonlít saját planétájuk, országuk civilizációs életkörülményeihez. Minimális kárpótlás mellett erőszakkal bevezették az egyetemes társasági tulajdont, ezek részvényeit pedig örökre titkosított, szanszkrit nyelvű iratok alapján pánikszerűen széjjelhordták a ferdeszemű brókerek. A tanúkat lelőtték, a polgári elitet levajazták, a nyomokat betakarták, a dokumentumokat mind elégették (MSZMP, Co-Nexus, ÁVÜ, stb.). Letéphetetlenül magasra kiszögezték *a Coca-*

Cola és a McDonald's cégtábláit, alájuk pedig kiírták színes neonreklámokkal, hogy: *leszbi-és transzvesztita show*. Mostmár minden készen áll, a környezet abszolút eredeti, - jöjjön hát *a sötétség hercege!* Az Antikrisztus pedig jön, felfedi magát, és ráül a Világállam trónjára.

A Világállam társadalmi tagozódása egyfajta *kasztrendszer*, amelynek fedőneve liberális/polgári, parlamenti demokrácia. A kulcsszavak valós jelentése rendre a következő: liberális = anarchisztikus, polgári = semmilyen, parlamenti = ingyen-cirkusz, demokrácia = a világkommunista/kozmpolita elit kollektív diktatúrája.

Az egyes kasztok, rétegek a hatalmi hierarchia mentén fentről lefelé haladva: (1) betolakodók (2) beavatottak (3) tanácsadók (4) kollaboráns elit (5) levajazottak (6) kamatpolgárok (7) rabszolgák (8) csepürágók (9) kitesztáltak. Eme kaszt-rendszer misztériumának ismertetését, kontraszelektív/irracionális, hatékonytalan működésének bemutatását egyik következő írásomra tartogatom. *Március 15-ike* 1848-as, korai nemzeti forradalmunk kortévesztő ünnepe. Előestéjén megtörtént NATO-csatlakozásunk, amelyet vérbeli moszkovita vezetőink készítettek elő; a világpolgári kormány csak leszüretelte a posztkommunizmus beérett gyümölcsét. Sortűzvezénylők és áldozatok rokonsága gyűlik össze vidám kocsmái sörözésre, történelmi búfelejtésre. *Új élet vár ránk!* Ne szomorkodjanak hát az örök meg-vezetettek, ma büszkeség hülyének lenni. *A sarki kokott* a késői menyegzőjén makacsul ragaszkodik a mirtusz-koszorúhoz...

1996. óta eddig minden évben írtam *tizenkét pontot*, - éppúgy nem valósult meg belőlük semmi, akárcsak a Petőfiék '48-asából. Gondoljuk csak meg, például: (1) Sajtószabadság? = multinacionális hírlapok + "Napi" kormánylap + kommunista kóborlovagok közszolgálati televíziója, amely tartósan döglődik. (2) Független Pénzügyminisztérium = a Világbanktól? (3) Független MNB = a Nemzettől?!

Nem sorolom tovább. Egyértelmű a probléma, ha nem is egészen ugyanúgy, mint akkoriban. A világ végtelenül leegyszerűsödött - *egyetlen pontban* már minden összefoglalható. Bizony mondom, - a dolgok már nem ugyanazok! Szegény Petőfi is csak átvedlett "Barguzinban", *egy sovány csecsen nő* forradalmi izmok nélküli csontvázává. A felségsértő tizenkét pontjukat kozmpolita NATO-margarinnal kenték/vajazták át, hogy március 15-ét utólag a mai rendszer előfutárává avassák.

Együtt ünnepelt minden *álszent álnemzeti kommunista*, - mintha csak az Antikrisztus eucharisztikus feketemisését celebrálták volna. Forgott is Petőfi a távoli sírjában és *március idusán* így nyöszörgött fel: *"Te is - hazám, Magyarország?!"*

A világhállam gyarmati kasztrendszerre

Pogány ima *a rózsához*, a hallgatás gráljához. Minden titkok tudójához.
Vadrózsa. Rózsabokor. Rózsakereszt. A rózsza közössége. A rózsza igazi neve.
Fordítsd lefelé a rózsza hármass levelét, s képzeletben ültess rá középen, a level-
szár folytatásaként kinövő rózsavirág nyíló kelyhét, kipattanó bimbóját.
Rózsza a keresztben. *Rózsakereszt*.

A Világhállam rendkívül kötött, merev, pragmatikusan kiépített vasbeton struktúra.

Álmoknak, illúzióknak, véletleneknek, szabad választásoknak vagy pláne spontán történeteknek nincsen helyük benne. Sok a látszólagos - *területi (regionális és funkcionális)* - központ, ám valódi csak egy van. Az informális központi hatalom innen irányítja a világot. A hatalom *paranoid-skizofrén megosztottságot* mutat - egyfajta formális, hamis szervezetség fedeli el az igazi lényegét, a titkos uralmat. Az egyszerű világpolgár számára - éljen bárhol is ezen a Földön! - létezik egy *mesterségesen generált virtuális valóság*, amely a jól megszokott, hagyományos elemekből építkezik, és alkotja az operett minden színes díszletét. Vannak eltérő népek, önrendelkező nemzetek, 'éles' országhatárok, független államok, alkalmi szövetségek, katonai tömbök és érdekközösségek. Azonosulások, összefogások, torzsalkodások és konfliktusok. Mozgások, viszonyulások minden célirányultság nélkül - ami az önálló élet szelekciója. Ám mindez csupán egyszerű kirakat - a hatalom elfedésének technikája. A hatalom *paranoid-skizofrén*, mert az általa történelmileg módszeresen kiépített kettősség a forradalmaktól való mániákus félelem következménye. A hatalom úgy gondolja, hogy valós struktúrájának, felépítésének megismerése örületbe, tömeghisztériába - *forradalomba, sőt: világhforradalomba!* - kergetné a népeket, a szolid világpolgárok milliárdjait, ami önmagában végveszélyt jelentene a végletekig központosított világhatalom számára. Senki nem ismerheti meg a teljes igazságot, csupán *a megegyezéss szertartások rendje szerint beavatottak szűk köre*, akik esetében már semmilyen véletlentől, spontán/ellenőrizetlen cselekménytől nem kell tartani. Fokok egy rejtélyes létrán. A hatalmat birtoklók üldözési mániája *egészen odáig* fajul(t), hogy a tökéletes biztonság érdekében *mesterséges tudathasadást idéznek elő* a nemzetekben, a népek között, a társadalomban, a kultúrában, *és magában a hatalomban, a napi politikában is*, csak azért, hogy a fonál mindkét végét egy kézben tarthassák. A mesterségesen gerjesztett ellentétek mindkét oldalán a skizofrén hatalom áll, így minden ütközés és azok megoldódása is eleve álszent és hamis. Lényegében soha semmilyen probléma nem oldódik meg, de az uralkodó elit már annyira pökhendi és szemtelen, hogy a valós problémák nem is érdeklik. A hatalom működése merő öncél, amihez az egész társadalom csak statisztál. A virtuális hatalmi struktúra le-téteményesei, megjelenítői a politikai

pártok. Nem is véletlen, hogy a Központi Világállam *minden alárendelt országában az ún. kétpólusú (váltó-)pártrendszer kialakulását forszírozza, preferálja és finanszírozza*, mert ez a szisztéma tartható a legkönnyebben informális ellenőrzés alatt, vagyis az adott célok pragmatikus elérésének ez a leghatékonyabb és egyben a legolcsóbb módja. A világhatalom legkiforrottabb országaiban már csak az *ún. szociáldemokrata, liberális és/vagy kereszténydemokrata pártok* léteznek; ezek, vagy ezek koalíciói váltják egymást a mindenkori hatalomban. Ezek a pártok ma már nyomokban sem nemzetiek, nem is szocialisták; - de nem keresztények, és nem is demokraták. Mégcsak nem is liberálisak! Az egyszeri választópolgár azt hiszi, hogy merőben különböző eszmei vonulatok, ellentétes érdekek, gyökeresen eltérő értékrendek képviselőire szavaz, pedig csak nagy szemfényvesztés az egész. A világhatalom ül minden pártban, - a komisszárok kacagányán minden szent eszme csak szakrális díszítés. Alapvető kérdésekben mindig egyetértenek, így közöttük lényegi különbségek nincsenek. A legfőbb közös feladatuk: a spontán elemek kizárása, a veszélyes, öntörvényű személyek kirekesztése a hatalomból. Ezért van, hogy a legkülönbözőbb politikai pártok mind, egyformán gyűjtőhelyei a tehetségtelen, törtető, hazug, jellemtelen, agresszív, gátlástalan embereknek, akik egyaránt a spanyolviasz és a melegvíz feltalálóinak képzelik önmagukat és pártjaikat. Ne felejtjük el: a legfőbb öncél *a spontán társadalmi mozgások, végsősoron a forradalmak* elkerülése, mert a revolúciótól a hatalom úgy fél, akárcsak az ördög a tömjénfüsttől. A megelőző századokban is létezett már a világhatalom, csak persze kezdetleges formában. Akkoriban a forradalmakat úgy igyekeztek elkerülni, hogy maguk gerjesztették azokat, vagy álltak gyorsan az élükre. Ma már - hála a háttérhatalom szorgos dezinformáló és dezorganizáló erőfeszítéseinek - spontán forradalmak még csíra formájában sem szerveződhetnek; - az emberek a legfejlettebb országokban már valósággal tobzódnak *a coca-cola, a fanta, a bunji-jumping, a videó-pornó, a windsurf, a gruppen-sex, a rap-és a rave-zene* örömeiben; - nem küzdenek, nem szenvednek és nem szaporodnak, nincsenek generális problémáik, melyeket csak a forradalom oldhatna meg. A fejletlen, elmaradott országokat pedig kíméletlenül gyarmatosítják, hogy azokban is bevezethessék *a liberális demokráciát*, minden rendszerek legjobbikát. A gyarmatokon a hazugságok azonban - mint csata után a hullahegyek - még temetetlenül hevernek, minden ellentmondás kiélezett, nehéz hinni a méregdrága örömeiben, amíg a villanyszámlák mind kifizethetetlenek. A gyarmatokon a világhatalom helyzete még labilis, helyzete életveszélyessé válhat.

A Világállam társadalmi tagozódása egyfajta *kasztrendszer*, amelynek a fedőneve liberális, polgári, parlamenti demokrácia. A kulcsszavak valódi jelentése pedig a következő: liberális = anarchisztikus, polgári = semmilyen, parlamenti = ingyen-cirkusz, demokrácia = a világkommunista kozmopolita elit kollektív diktatúrája. Az egyes kasztok, rétegek a hatalmi hierarchia mentén

fentről lefelé haladva: (1) betolakodók (2) beavatottak (3) tanácsadók (4) kollaboráns elit (5) levajazottak (6) kamatpolgárok (7) rabszolgák (8) csepűrágók (9) kitaszítottak. (Amint ezt az előző fejezetben meghatároztuk.) Előfordulhatnak természetesen *hibrid-egyedek* is. Alább részletesen bemutatom az egyes rétegek jellemző tulajdonságait:

- **Betolakodók.** Ők a tulajdonképpeni gyarmatosítók, a világállam képviselői, a világhatalom komisszárjai, akiknek a feladata, hogy afféle előőrsként érkezve, igyekezzenek mielőbb anyaországi infrastruktúrát, sőt miliőt teremteni a frissen meghódított területen, fogadókésszé téve azt a derékhad számára.
- **Beavatottak.** Ők a betolakodók legelső gyarmati kapcsolatai, szálláscsinálói; a gyarmatosított nemzet oly vezetői, diplomásai, közismert személyiségei, akiket előzetesen módszeresen, kifejezetten kiszolgálói szerepre képeztek ki, *angol vagy amerikai egyetemeken*. Feladatuk az érkező hódítók fogadása.
- **Tanácsadók.** Ők nem médiumok csupán; sőt, szellemileg felette is állnak mind a betolakodóknak, mind a beavatottaknak. Nem egyszerűen csak gyakorolják a kötelességüket, hanem aktívan szervezik és generálják a viszonyok tovább- fejlesztését, mintegy önálló összekötő/közvetítő *interface-szerepet* töltenek be a világhatalmi hódítók és a honi politikai/kulturális elit kommunikációjában. Tanácsaikkal megakadályozzák jelentős nézeteltérések keletkezését.
- **Kollaboráns elit.** A világhódító betolakodók kilóra megveszik, megvesztegetik a gyarmatosított nemzet megvásárolható értelmiségijeit, vezetőit, menedzsereit, állami és hatósági alkalmazottait, tisztségviselőit; akik ezek után gátlástalanul kiszolgálják új uraikat. A világállam komisszárjai tehát tudatosan a bennszülött értelmiséggel végeztetik el a piszkosabb munkát: *a legmegbízhatóbb zsoldos a honi hazaáruló*. Míg a beavatott tanácsadók működése *önkéntes és szakrális mélységű*, a megvezetett beavatottak pedig *egyszerű médiumok* csupán; addig a kollaboráns elit tagjai jólétük biztosításáért önként a becsületüket adják el.
- **Levajazottak.** Egyszerű és középszerű gyarmati polgárok, akik főként alacsony képzettségük, képességeik miatt nem jut(hat)nak el a betolakodókkal való aktív kollaborációig, noha szívesen részt vennének a konspirációban. Tekintve, hogy önállóan képtelenek megállni a lábukon - egyéni vállalkozásra alkalmatlanok -, a legmegalázóbb küldetéseket sem utasít(hat)ják vissza. Dollárért a családjukat is képesek (f)eladni. Minden új gyarmaton gond a levajazottak milliós tömege.
- **Kamatpolgárok.** Oly szerencsés, kivételes személyek, akik valamely korábban lopott vagyon, készpénztőke, örökség vagy nyereségy áldásai következtében nem kényszerülnek semmilyen effektív munkavégzésre, de hazaárulásra, illetve egyéb gyarló aljasságra sem saját megélhetésük

érdekében. Ezek bankbetéteik kamataiból élnek; amíg a kamatokat fel nem emészti az infláció bűvópatakja.

- **Rabszolgák.** A világállami gyarmatosítás elsődleges célja a meghódított ország használhatatlan infrastruktúrájának; - termelési, illetve elosztási, hagyományos társadalmi, politikai és kulturális viszonyainak mielőbbi, gyökeres szétverése, - egy globális struktúra megalapozása céljából. Miként a nemzeti polgárosodás anno megkövetelte *a parasztok tömeges elűzését a földjeikről*, úgy **a globális polgárosodás** (a kozmopolitizmus) alapfeltétele *a bennszülöttek valamennyi munkahelyének és társadalmi önvédelmi szervezeteinek totális felszámolása*. A módszeres pusztítás eredményeként az állami alkalmazottakat megtizedelve elbocsátják; a mezőgazdasági kisárutermelők, a kisiparosok és kisvállalkozók tömegesen mennek tönkre, ezáltal - munkahely és vagyon nélkül - mindenki munkanélkülivé/kényszervállalkozóvá: tehát **potenciális rabszolgává** válik. A rabszolga nincstelenek, az eltartottak aránya a népességben folyamatosan nő, ami eleve ellehetetleníti a populáció szaporodását, bővített újratermelését.
- **Csepűrágók.** A gyarmatosítás alapvető trendje, hogy a leigázott bennszülött társadalom *ténylegesen kettéhasad*: elfogadott és el nem fogadott - *legitim és illegitim* - lakosság-részre. A levajazottak és a kamatpolgárok egyre szélesebb tömegei szintén rabszolgává válnak - *előbb-utóbb minden bennszülöttre rab-szolgasors vár!* De a rabszolgák is lejjebb csúsznak, hiszen pl. egy tízmilliós országban nincs szükség több-millió rabszolgára! Milliós tömegek képtelenek megtermelni már a saját létfenntartásuk minimális költségeit is; - nemhogy a betolakodók profitját, akiknek már a rabszolgák puszta éhbér-foglalkoztatása is terhes. Az öreg, hajléktalan, betegségekől kínzott, nincstelenül nyomorgó, éhezők eltartását már sem az állam, sem a hódítók nem vállalják. Természetes halállal kihal, elfogy a népesség - s átadja helyét a világhódítóknak.
- **Kitaszítottak.** Erejük teljében tengődő, sokszor igen magasan képzett, kreatív személyiségek, akik szembefordultak a világhódítók hatalmával, *nem váltak sem beavatottá, sem tanácsadóvá, sem kollaboránssá, sem levajazottá*, - de nem vállalták a rabszolga/csepűrágó sorsot sem. Renitens értelmiségiek, akik mielőbbi 'kimúlasztása' eminens világállami érdek. De van a kitaszítottságnak különös, **etnikai válfaja** is! Egyes etnikumokkal a világállam egyszerűen nem tud mit kezdeni.

A Szép Új Rend paranoid-skizofrén, *önvédelmi működési elve: az általános, mindenre kiterjedő non-kreativitás és az ezzel járó kontraszelekció*. Történhet mindez azért, mert a világunk gazdagabbik felén önfenntartó/önvezérlő/önfejlődő, kvázi-automatikus termelési és elosztási rendszerek alakultak ki, amelyek rend-kívül kevés kiválasztott személy

minimális és tovább csökkenő konstruktivitása mellett is - látszólag hosszútávon is - működőképesek. Ám ez, a lényegét tekintve spekulatív, harácsoló, semmiből pénzt teremtő, valós teljesítményeket már csak alig-alig produkáló/felmutató, parazita társadalmi berendezkedés - *a gyarmatokra exportálva* tökéletesen csődöt mond! Kizárólag arra lehet alkalmas, hogy *mint egy társadalompolitikai támadó fegyver, illetve egy ideológiai neutronbomba* 'vérontás nélkül' ürítse ki a frissen gyarmatosított földterületeket a betolakodó angolszász hódítók számára.

Valamikor régen *a Nagy Római Birodalom* - ugyanilyen okokból omlott össze. Legbenső működési elve a provinciákban használhatatlannak bizonyult. Rómát a túlhajtott expanzió, a mértéktelen gyarmatosítás tette tönkre. Hozzá a tömegesen éhenhaló bennszülöttek holttesteinek szalonképes/humánus eltüntetésére *a liberális demokrácia* nem rendelkezik elfogadható módszerrel.

Testvéreim! Ne higgyetek a rózsakereszt pogány varázslatainak!
A kereszt *egyedül Isten bárányának* áldozati jelképe, aki feltámadott.
Aki eljön; - ítélni, eleveneket és holtakat.

Széchenyi, Kossuth, Petőfi, - és Deák

Nézem a televíziót, mint amúgy is igen gyakran; - édesmindegy, hogy melyiket. Épületes politológusi beszélgetés végkonklúziója, miszerint *március 15-ike* az a (talán egyetlen) nemzeti ünnepünk, amelynek jelentősége értékelésében kivétel nélkül minden politikai párt egyetért; - még ha igaz is, hogy mindegyik a maga aktuális, gyakorlati céljainak a megvalósítására igyekszik használni az ünnepet. A Fidesz a polgárosodást, az MSZP a baloldaliság üzenetét, az SZDSZ pedig a szabadságot (tovább nem mondom) veszi ki belőle, s abszolutizálja. Az egyik politológus egészen odáig merészkedik, hogy rendszerváltó nagyságaink súlyos hibájául rója fel: miért épp *augusztus 20-ikát* tették meg a legnagyobb nemzeti ünnepünké, ami ugyebár *bal-és jobboldalra* osztja a nemzetet - március 15-ike helyett, amely pedig *a nemzeti egység* méltó jelképe lehetne...
Isten óvjon mindannyiunkat *a naív és az álnaív* politológusoktól!

Csak az vitatkozzék a köztelevízió nagy nyilvánossága előtt ilyenén mélységű kérdésekről, akinek legalább halvány fogalma van arról, hogy mi a különbség: *nemzet, társadalom és állam; forradalom, szabadságharc és kiegyezés, vagy Széchenyi, Kossuth, Petőfi és Deák személye között.*

Az évszámokból, a dokumentált történésekből, a feljegyzett eseményekből vagy a jelentős személyiségek tetteiből *minden egyes uralkodó rezsim* a maga képére és hasonlatosságára írja át *visszamenőleg* a történelmet - kizárólag azzal a céllal, hogy történelmi jogfolytonossággal tegye legitimé a saját hatalmát. A

valóságot így minden generáció *másképpen* ismeri és tanulja meg. Az igazságot azonban *sem a nép, sem az állam* nem tudhatja. A nép ma már nem rendelkezik történelmi önismerettel (identitása, öntudata főként ettől olyan bizonytalan!); az állam pedig önismeretre eleve képtelen. Fennmarad az örök kérdés: ***a kor szüli-e meg az aktuális társadalmi problémákat 'megoldó' személyiségeket, vagy a kivételes személyek csinálják-e a történelmet?*** Báb az ember, vagy saját sorsa kovácsa?!

Egy egészséges nép hajlamos az öntisztulásra, a bármilyen állam soha. A regnáló hatalmi gépezet - legyen esetleg akármilyen demokratikus is! - egyszerűen nem engedheti meg magának a luxust, hogy *a népet* önmaga fölé emelje. Mert mindig fennáll a veszély, hogy a nép az állama fejére nő. ***Március 15-ike a nép, a nemzet legnagyobb ünnepe*** lehetne, amennyiben tényleg igaz lenne, hogy: „*Habár felül a gálya, s alul a víznek árja - azért a víz az úr!*” Akkor a mi életünk egy 'liberális, anarchisztikus *népünnepély*' lehetne. De nem az. Helyette sajnos inkább az állam ünnepli - pazarlón/gazdagon - önmaga megalapítását, ezeréves fennállását, szent alapítójának felemás/sikeres életművét.

Koppány felnégyelése, olasz-keresztény állam - majd Orseolo Péter...

A keresztény államiség paradoxonát, kacsintó kétszínűségét *Bródy János* István király szájába adott, Istenhez szóló szavai fejezik ki leghívebben: „***Veled Uram, de nélkülöd!***” , - ami Isten és az állam mesterséges, ateista szétválasztása. Mert ha van Isten, akkor mindenható; - s ezáltal *az ember és az állam hatalma* nem választhatja el semmilyen evilági létezőtől. Ha pedig nincsen, akkor nincs értelme semmi szétválasztásnak, hisz' akkor a földi állam hatalma az egyetlen létező...

Ámde: ha Isten nem létezik, akkor *az erkölcs, a bűn és a lelkiismeret(furdalás)* egytől-egyig fiktív kategóriák. A keresztény kurzus (keresztény hivatkozás) csak a nép folytonos sakkban tartására szolgál; hadd érezze magát a földöntúli erő által is fenyegetve, miközben az ateista állam azt tesz vele (is), amit akar. Bizony nem írnék ilyeneket, ha mindez nem lenne keservesen aktuális... A liberális polgári demokráciának álcázott angolszász-utánzatú, alkotmányos, kvázi-parlamentáris monarchia, illetve annak *a legalábbis erőltetett szimbólumaiban megnyilvánuló* anakronisztikus kísérlete minimum annyival rosszabb a baloldali alternatívánál, hogy tettei felelősségét részben Istenre hárítja át. A Szent Korona égisze alatt...

Széchenyi István gróf '*a legnagyobb magyar*' nevét számos építmény, történelmi emlék, - sőt, egy budai hegy is őrzi. Széchenyi Lánchíd, Széchenyi Könyvtár, Széchenyi Fürdő, Széchenyi rakpart, stb. Kétségtelenül nagy (lehet) a politikai kísértés, hogy párhuzamot vonjunk a XIX. századi reformkor, és a rendszerváltás reformkora (1988-tól) között. (Történelmi analógia lehet '*a*

Hitel' című folyóirat szellemisége, szerepe is; mely tudatosan rímél Széchenyi egyik fontos könyvére.)

Széchenyi István *nem volt forradalmár*, 'csak' nagyformátumú, európaer polgári gondolkodó, modern nemzeti szervező és nagyvállalkozó, aki hatalmasat alkotott a reáltudományok és a társadalomtudomány terén egyaránt, mint az átgondolt és szisztematikusan végrehajtott reformok feltétlen híve. Nem volt igazi ellensége a monarchiának, ám nem volt igazán császárhű sem. Ellenezte viszont *a Kossuth Lajos vezette forradalmat* és a szabadságharcot is. Évekkel a véres megtorlás után Széchenyi öngyilkos lett. Talán amiatt (is) hasonlott meg, mert olyan öngyilkos '*forradalmat tetszettek csinálni*', ami szerencsére 'nem jött össze' később 1990-ben, mert már éppen mentek kifelé a megszállók. Ekkor *Antall József* rendszer-váltást vezényelt zendülés helyett, amit a reformkommunisták is saját reformként folytattak tovább. *Orbán Viktor*nak olyannyira kapóra jött a *Széchenyi-analógia*, hogy az ország gazdasági felvirágoztatásának középpontjába **a Széchenyi-tervet** állította. A polgári kormány mindent átvett a múltból, ami a piárjába belepasszolt. **Szent István királytól** vették **a rendet és a koronát (a Tant); sőt, a keresztény állami kurzus látszatát és fenyegetését**, Isten és állam mégis '*szétválasztását*', és *a jelen esetben* az angolszász idegen szervilis tiszteletét, fölénye elfogadását. **Széchenyi István gróftól** vették az ún. **polgári értékek, a reform, a vállalkozás, a nemzeti iparosítás és a szabadkereskedelem** grandiózus álmát, melyet sötéten árnyékol be a globalizáció; - az európai úniós integráció fenyegető közelsége. A szabadságot nyugaton mindenütt a korábbi polgári forradalmak alapozták meg; azok, amelyekről *Széchenyi, Antal és Orbán* mindig is egyaránt iszonyodtak.

Antall Józseftől a keresztény kurzus '**jogfolytonos látszatát**' és a működés-képtelen paktumokat örökölték, majd már teljesen önállóan továbbfejlesztették a „**Hazudik a Kormány!**” baljós valóságát is. Orbánt az a Torgyán-paktum tette tönkre, amelyik csaknem idő előtt távozásra kényszerítette az Antall-kormányt is.

Soros Györgytől megtanulták **a pénz és a spekuláció szeretetét**; - azonban nem értek föl *a játék bölcsességéhez*, s véresen komolyan vették azt. A kampányhoz, s a győzelemhez 50 millió dollárt kaptak Sorostól; de Oxford már új utat jelölt ki.

Károly főhercegtől ellesték **a hatalom legmélyebb titkait is**, ami törvényszerűen az önimádatba torkollott. Szegény mezei rókák mindhiába rohantak a szélrózsa minden irányában szerteszt; *a walesi ebek vadászkutyái* hangtalanul s vértelenül mészárolták le valamennyiüket... A normann-angolszász fölény magáért beszél...

Petőfi Sándortól viszont semmire nem volt szükségük. Mit is kezdhetne a Fidesz piárja a lánglelkű költővel, aki legszívesebben *a nyilat lőné* az előtte álló királyi székbe, hogy végül ott haljon meg, *a harc mezején*; s aki a sírból is

feljönne az özvegyi fátyolért, hogy oda levigye azt - s akinek a rögeszméje valami zavaros világszabadság, aminek a goodwillje gyakorlatilag nulla.

Mert az árulás igazi természete: ésszel fel nem foghatja, szívvel át nem érezheti - ezért csak fanyalog és irtózik a valódi hűség beteljesedése láttán. A Barguzinban 'történeteket' azért kellett kitalálni, mert akik a királyokat csinálják, azok ki nem állhatják a valódi (spontán) hősokeket, s a lánglelkű költő eredeti, igaz mítoszát.

Kossuth Lajos (akinek később „elfogyott a regimentje”) eredeti foglalkozására nézve újságíró volt; aztán országgyűlési képviselő, szónok és forradalmár lett, az 1848-as forradalom és szabadságharc felelős vezére, majd a független polgári kormány pénzügyminisztere. Média, politika, végül pénzügyek... Mintha csak ma lenne, annyira hasonló ez a karrier! Kossuth Lajos emlékét is sokminden őrzi...

Sajnos, csak volt Kossuth-hidunk, Kossuth-cigaretánk (minden slukkja fulladási rohamot váltott ki!), stb. Ma is van viszont: Kossuth-tér, Kossuth-rádió, Kossuth-címer; s tovább él a Kossuth-nóta, Kossuth 'apánk' emlékezetére... Kossuth a szabadságharc (osztrák-orosz) leverése után nem lett öngyilkos, mint Széchenyi, hanem azonnal az Amerikai Egyesült Államokba menekült (emigrált), ahonnan is igyekezett újra megszervezni a magyar nemzeti ellenállást. Felvette a kapcsolatot a Grand Orient olasz szárnyával (emlékezzünk például Garibaldi-ra!), s az USA-ban csatlakozott is a szabadkőműves mozgalom Cincinnati-páholyához. Kossuth Amerikában töltött éveinek valós története, életének e végső, nem túl dicsőséges szakasza nem közismert, s még kevésbé tananyag. Talán azért, mert valamiért nem fért bele a nemzeti illúzió emlék-imázsába. A példája ő az olyan hirtelenjött államférfinak, aki belevág valamibe, aminek előre nem látja a végét - de utólag azért megéli-megéri, hogy mi okozhatta a kudarcot. Meg is értette, ámde haláláig nem nyugodhatott bele. A hasonló kockázatos vállalkozásnak manapság semmi értelme nincs, így nem vállalhatunk vele aktuális közösséget sem. Más kor, és egészen más emberek. Akik esetleg Kossuth-díjra számítanak, de mások kapják meg helyettük - mint pl. **Sándor György** humoralista - nincs mit irigyelniük ezért.

Petőfi Sándor, a valaha élt legnagyobb, lánglelkű forradalmi költőnk - a létező legnagyobb magyar talány is egyben. A családi neve valójában Petrovics Sándor, mivel édesapja szerb-horvát származású volt. Külsőre és természetre a dunamenti népek közül állítólag a szerb hasonlít leginkább a magyarhoz. Az édesanyja Hrúz Mária, aki a neve után ítélve akár grúz is lehetett. (Mint láthatjuk - a segesvári csatátér érintésével -, lassan, de biztosan közelítünk a szibériai Barguzinhoz, a szabadkőműves legenda szerinti világforradalmi kegyhelyhez, Petőfi 'sírjához'...) Petőfi Sándor eleinte vándorszínész, majd egyre inkább nagy költővé válik. Mivel

katona nem volt, tisztességes polgári foglalkozással sem rendelkezett, - azt sem tudhatjuk, hogy a kivételes tisztánlátását és ifjúi bölcsességét *honnán és hogyan* szerezhette. Zseniális lírai kifejezőképessége nyilván vele született. Jószerivel még abban sem lehetünk egészen bizonyosak, hogy *forradalmár* volt-e, - amennyiben persze egyáltalán pontosan meghatározható a forradalmár lényegi mibenléte. Mert

egyések szerint melankólikus volt, és tudatosan készült a közelgő halálra. Róla is sok mindent elnevezett a magyar állam történelmi emlékezte. Petőfi-híd, Petőfi-rádió, Petőfi-utcák, Petőfi-laktanya, Petőfi-kirándulóhajó (amilyent a MAHART Széchenyiről, Kossuthról is elnevezett); sőt, egyszer volt *Petőfi Kör is*, amelynek a reformkommunista értelmiségi tagjai (pl. **Sándor András**) olyannyira sikeresen fáradoztak 1956. elkerülésén, hogy végül is *nemzeti forradalom* lett belőle. Petőfi Sándor, *a költő*, éppúgy nem volt beavatott, mint Kossuth Lajos *a forradalmár*. Amatőrök voltak, és társadalmi értelemben akként is fejezték be. Balekok voltak egy láthatatlan sakktáblán, melyen világhatalmú profik sakkoztak - sakkbábuként használva fel minden meggondolatlant. A dolgok normális természete szerint egy tehetséges fiatalember *tanul, szakmát szerez, dolgozik, csatákat vív, nyer meg és veszít el, kiokosodik, politizálni kezd, - netántán bölccsé válik: nagyritkán még arra is alkalmassá, hogy kereshesse 'a Bölcsék Kövét'*. Széchenyi valószínűleg beavatott volt (furcsa öngyilkossága erre is utalhat!), Kossuth valószínűleg (akkor még) nem, - Petőfi azonban teljes bizonyossággal profán volt: mindössze csak *a saját halálát* láthatta előre. (Amelyet érthetetlen okból talán tényleg kívánt is.) A magyar költészet legnagyobbjai közül *viszonylag sokan* eljutottak a bölcsesség azon magas fokára, amikor is a költő *még mindig nagyon okosakat ír, - de már minden valós kockázat (a veszély vállalása) nélkül. Kölcsey Ferenc, Kazinczy Ferenc, Vörösmarty Mihály, Kosztolányi Dezső, Ady Endre, József Attila és Nagy László* mind zsenik voltak, ám mégsem lettek mártírok. De Petőfi Sándor nemcsak életében (a lírájában), hanem a halálában is rendhagyó maradt - rejtélyes eltűnése mindmáig borzolja 'a nemzet' lelkiismeretét. Egyszerűen sehogyan sem illeszthető be a 'megvalósult' nemzeti függetlenség és a polgári demokrácia jóléti államának *ország-imázsába* a holttest nyomasztó hiánya; éppen most, mikor már szinte mindenkit újra csak eltemettek, hogy bolyongó lelkeik ne kísértsék tovább a nemzeti öntudat ébredését. **Horthy Miklós, Nagy Imre és Rajk László** sírjai oldalában betöltetlen gödörként tátong **a világforradalom magyar költőjének** a sírhelye, amelyhez 'sürgősen' meg kell találni a belevelő holttestet, hogy az végre a 'szabad' magyar földben nyugodhassék, legalább európaúniós privatizációjáig... Másfél évszázada már tucatnyi kutatás munkája maradt eredménytelen, melyek *a segesvári csatater tömegsíraiból* próbálták meg 'előtalálni' Petőfi Sándor földi maradványait - azonban mindösszesen *egy szőke őrnagy csontvázára* bukkantak. Nyilvánvaló tehát, hogy Petőfi Sándor '**azonos**' **Petrovics Zander,**

48-as magyar őrnagy-költővel, akit az oroszok Erdélyből még sebesülten Szibériába hurcoltak, s végül - sok évvel később - **Barguzinban** helyeztek örök nyugalomra. Ugyanis a Megamorv-expedíció a rendszerváltás után legott haza is hozta Petőfi csontjait, s csontvázán megtalálták mindazon jellegzetességeket, amelyek a költő életében is közismertek voltak. Ámde **Kosáry Domokos Magyar Tudományos Akadémiája** tudománytalannak, téveszmének minősítette 'a leletet', és a vizsgálódásai alapján kinyilatkoztatta, hogy a csontváz *egy vézna nőé*, aki nem is magyar. Morvayék erre föl *kicsempészték 'Petőfit' Amerikába*, nehogy a tudós urak nyomtalanul el-tüntethessék a csontokat, tudós buzgalmukban. (De a csontok így is elvesztek...) Egy **Grespik László** 'széleslátókörűsége' kellett ahhoz, hogy végül is 10 év után engedélyezzék *'a csak Amerikában' elvégezhető DNS-vizsgálatok céljára* **Petőfi Sándor szüleinek exhumálását**, az azonosság bizonyítását szolgáló csontminta-vétel megejtését. (Az engedélyt azóta visszavonták; tehát: se csont, se engedély.) Petőfi Sándor - akinek a barguzini azonosságához ezek után kétség sem férhet! - nem nyugodhat az orosz szolgaföldben, mihamarább haza kell őt hozni (mindegy, hogy Amerikából vagy Szibériából, vagy csak 'a sírját', mintegy jelképesen)...

Konszenzusos újratemetésére majd négypárti egyeztető bizottság alakul.

Deák Ferenc *'a haza bölcse'* megalapozta Magyarországnak az 1848-as dicső tragédia utáni *polgári fejlődését*, amikor 1867-ben tető alá hozta **a Kiegyezést a Habsburgokkal**, hogy élhessünk. Ha kritikusan áttekintjük a magyar történelmet, gyorsan átláthatjuk, hogy **a hősi kudarcainkat minden esetben bátor paktumok követték**, melyek segítségével biztosíthattuk nemzeti továbbélésünk, állami létünk jogfolytonosságát. Az ős-paktumot az államalapító Szent István királyunk kötötte *a római pápával*, az akkori Európa legerősebb politikai hatalmával. A következő nevezetes egyezséget a magyar nemesség kötötte meg **Mária Teréziával**, aminek a győri menekülés lett a következménye, Napóleon elől. Aztán kicsit később gróf Károlyi Mihály 'paktált le' **Kun Béláékkal**, ebből lett a dicső Tanácsköztársaság.

Horthy Miklós kormányzó *a németekkel* szűrte össze a levet, amit megint vesztes világháború követett: benne a zsidó holokauszt. Majd Rákosi Mátyás, moszkovita lévén, *az oroszokkal* állt össze, amiből végül 1956. következett - újabb tragédia...

Kádár János kiegyezett *a szovjetekkel*, azért, hogy 'a legvidámabb barakk' a mi országunk lehessen. **Németh Miklós** békésen átadta a hatalmat a 'rendszerváltó' pártoknak, - *kiegyezett az ellenzékkel* a konfliktusmentes átmenetről.

Antall József *mindenkivel paktumot kötött*, - a miniszterelnökségért. **Horn Gyula** *előkészítette a csatlakozást* a NATO-hoz és az Európai Unióhoz. **Orbán**

Viktor beléptetett minket a NATO-ba, *kiegyezett az angolszász globalizmussal*, ami nem feltétlenül eurokonform - a felzárkózásunk érdekében. Orbán Viktor is paktumot kötött, *Torgyán Józseffel* - ami végzetes hiba volt. Megszakadt az 'eredményes' paktumok 'végtelen lánc', mert a szükségszerűen kieroszakolt (s így a hatalom érdekében fel is használt) jobbratulódás végképp ellehetetlenítette *a nagykoalíció létrejöttét*. Pünkösdi polgári királyság után - ahogy szokott - a kommunizmus jött vissza, most már újra erejének teljében (lehullt a lepel), hogy bevezesse Magyar-országot az egyébként észrevétlenül szintén kommunistává vált Európai Unióba.

Tanácsköztársaságból banánköztársaság

Tiborc panaszbeadványa az Alkotmánybírósághoz

Tisztelettel előre jelzem, hogy az alant következő halmazati panaszaim gyökerei mélységes mélyre nyúlnak, részint a magyar nemzet huszadik századi balsorsú történelmébe, részint az egyetemes emberi történelem azon konzolidált, boldog korszakába, amikor még a szeretet-jog, az isteni erkölcs, illetőleg a mózesi kőtáblák törvényei szabályozták a társadalom életét, és nem a bal-liberális hagyomány. Valamikor *nagyon régen* elveszíthettem a fonalat, és sehogyan sem vagyok képes újra felvenni, pedig legkevésbé se' vagyok már koppány. Kiverte belőlem az élet. Problémáim leglényege *a legitimitás körül* forog, különös összefüggésben az ősi elvvel, amit - mint a mindenható Isten akaratát követő második legfontosabb jog-forrást - *a népfelség elvének* szoktunk nevezni. (Lásd még: Szentkorona-tan!)

Nem vagyok született lázadó; - önnön magatehetetlenségem, vagy értetlenségem minden ódiumát sem kívánom eme legmagasabb államjogi fórum nyakába varrni! Mégsem értem azonban, hogy *pontosan hol, illetve mikor lett az összes kutyából nagyhirtelen szalonna*, holott gyakorlatilag semmi más nem változott azon kívül, hogy a mozdítható értékeink nagyjából szőrén-szálán mind eltűntek. A számomra bizony makacsul úgy tűnik, mintha 1990. tájékán észrevétlenül áttértünk volna *egy társadalmi Möbius-szalag jogi fonákjára*, - jóllehet mi magunk sem irányt, sem oldalt, sem lépést, sem rendszert nem váltottunk. Lehetséges lenne, hogy a Föld fordult meg alattunk, miközben Csipkerózsaként átaludtuk az egészet?!

Kérem, nézzék el esendőségem, de *földhözragadt, gyarló emberként* szükségem volna valamiféle támpontra, jogi fogódzóra, ami kézenfogva átvezet engem és sorstársaimat *az elterelt magyar Rubicon túlsó partjára*, mielőtt végleg polgári jobblétre szenderülné(n)k! Okvetlenül válaszolnunk kell gyermekeink faggatózó kérdéseire, miszerint: (1) Dolgozzunk, vagy tőzsdézzünk? (2) Lakásra gyűjtsünk, vagy részvényekre? (3) Értékeket, családot alkossunk-e,

vagy *legyünk inkább mások* egy portyázó falkában? (4) Fizessünk-e adót, tétét, nyugdíjárulékot, vagy éljünk fel mindent, most/azonnal? (5) Mit is tekintünk "létminimum"-nak? (6) Ki lehet "polgár"? (7) Szimplán hülyének néz minket az állam, és így nézzük mi is annak; - vagy ez az egész csak egy rossz álom?!

Tisztában vagyok vele, hogy jelenleg "*A mezei poloskák védetté nyilvánításáról*", valamint "*Az imádkozó sáska vallásszabadságának biztosításáról*" szóló rend-kívül fontos és időszerű, eurokompatibilis törvények előzetes jogharmonizációját, illetőleg normakontrollját végzik - ám mégis, tisztelettel kérem, hogy amennyiben drága munkaidejük megengedi, válaszolják meg az alant következő legitimációs/ jogfolytonossági kérdéseimet! Személyes okból is érdekelt vagyok válaszaikban, ugyanis az elmúlt napokban éppen *egy országos jelentőségű ügyben, fontos (very important) személyiség megbízásából* meghallgatásért folyamodtam kancellária-miniszterünkhöz. Részletesen, kb. nyolcszor félóránál hosszabb körvonalazott kérésemet mindig azzal utasították el furcsa hangnemben, hogy **Magyarország mégsem egy banánköztársaság**, ahol valaki, nemzeti fontosságú ügyben, *csak úgy* felhívhatja a Miniszterelnöki Hivatalt!

Lenyűgöző Magyarország államformájának XX. századi fejlődése! Monarchiából *tanácsköztársaság*, a német fél-gyarmatból *népköztársaság*, a szovjet gyarmatból *köztársaság* - nemzetállamból pedig multinacionális *banánköztársaság*.

Konkrét jogi, illetőleg legitimációs dilemmáim, kérdéseim a következők:

Németh Miklós, a legutolsó előtti kommunista miniszterelnök leköszönése előtt felfedezte, hogy *20,5 milliárd USD adósság* terheli a reformok súlya alatt össze-roskadt proletárdiktatúra államkasszájának büdzsáját. Az államadósságot, illetve annak szolgálatát **Antall József** rendszerváltó miniszterelnök minden hercehurca nélkül átvette. Meg sem kérdezte, miből is származott az. Ez az adósság azóta nagyjából megkétszereződött (a forint 8-10 év alatt két-és félszer gyengébb lett a dollárnál!), - nemzeti működőtőkénk (cca. 60 Mrd USD) viszont teljes egészében eltűnt az ún. privatizáció során. A polgári jólét alapja azonban *nem a liberális szóbeszéd*, hanem a stabil pénzügyi, jövedelmi és vagyoni helyzet. Na, éppen ez tűnt el! A hiteleket ugye nem mi vettük fel és költöttük el, hanem a kommunista diktatúra, mely távolról sem volt egy szabad demokratikus rendszer. A szocialista állam dollár-adósságát viszont az ún. rendszerváltás és az első szabad parlamenti választások (1990.) után mégiscsak maradéktalanul ránk terhelték. A privatizáció során eladott nemzeti vagyon bevételeiből egy rézpeták erejéig sem részesültünk, az állam állítólag azt utolsó dollárig, mind a külső adósság törlesztésére költötte. Még matematikailag sem stimmel az egész! **Miképpen vehettük át egy illegitim rendszer összes adósságterheit? Hová tűnt el az állami vagyon, illetve annak a privatizációs bevétele? Ki, mikor, és kit fog mindezért felelősségre vonni, és/ vagy elszámoltatni?**

Külön jogi probléma számomra, hogy az ominózus 60 Mrd USD becsült értékű nemzeti működőtőke 1989-ig "társadalmi tulajdon" patetikus névre hallgatott, stílszerűen kifejezve azt a közismert tény, miszerint azért kaptunk évtizedeken át mindannyian rendkívül alacsony béreket, hogy társadalmi (össznépi) tulajdonunk volumenét gyorsított ütemben gyarapíthassuk, mihamarább utólérendő az élenjáró kapitalista országokat. Utól ugyan sosem érhattük őket, viszont sajnos a rendszer-váltás során komprádor/kollaboráns burzsoáziánkkal szívélyes együttműködésben gyakorlatilag mindenünket ellopták. A multi tanácsadó cégek adták a tanácsot az államnak: *ki, mit, mennyiért vihessen el*. A probléma lényege a következő:

(1) A T.T. 1989-ig minden magyar dolgozó kollektív tulajdona volt. (2) Mikor, milyen jogszabály alapján lett a T.T. *állami tulajdonná*, mikor államosították? (3) Miként válhatott *a népköztársaság társadalmi tulajdona a köztársaság állami tulajdonává*? (4) Ha a társadalmi tulajdonunk államosításáról legitim törvény nem rendelkezett, akkor milyen jogon értékesíthette azt az 'új' magyar állam? (5) Ha jogtalanul, akkor *nem is a külföldiek* lopták el a kollektív tulajdonunkat, hanem a magyar állam, mely *csak úgy, hirtelen* átvedlett szocialistából kapitalistává. De kiévé? ***Legitim lehet-e, ha a rendszerváltó jogállam egyetlen tollvonás nélkül megfosztja a népet minden tulajdonától? Sőt, ha még elszámolni sem tartozik a privatizáció bevételeivel?! A vagyonunkat elvették, a hiteleiket ránk terhelték. Jogszerű-e mindez? Miért nincs egyikről sem hiteles, mérlegszerű elszámolás?***

A privatizáció miért a költségvetés-, az államadósság miatt a Nemzeti Bank ügye; a kettő miért nem kapcsolódik közvetlenül mérlegszerűen egymással? Miért nem foglalkozik soha ezekkel a kérdésekkel a magyar parlament?

Az előzőek szerint a társadalmi tulajdonunk = az állami tulajdonnal, hiszen nem történt külön államosítás. A formális logika szabályai szerint (amire melleleg az egész jogrendszerünk épül!) ez esetben a társadalom = az állammal, sőt, a nép-köztársaság = a köztársasággal! Előbbi állítás jogi nonszensz, hiszen az állam a társadalom erőszak-szervezete, nem maga a társadalom. Csakhogy pontosan ez történt! Az állam erőszakot tett a társadalmon, elvéve annak tulajdonát. Utóbbi állítás viszont döbbenetes következtetésre vezet: *látszat-rendszerváltás történt, Szűrös Mátyás kikiáltása merő humbug, - a népet váltotta le, nem a rendszert*. Amennyiben ugyanis az egyenlőség, a teljes jogfolytonosság fennáll a régi és az új állam(forma) között, akkor vagy az előző nem volt népköztársaság, vagy az utóbbi (a mai) nem polgári köztársaság. Valamit deklarálni kellene! Egymásét *csak akkor* vehetik át jogfolytonosan, ha lényegében azonosak. És láss csodát: *az alkotmányunk ma is a régi, ugyanaz!* ***Legitim lehet-e, ha a diktatúra észrevétlen megy át a demokráciába? Vállalhat-e effajta "jogfolytonosságot" a polgári demokratikus jogállam? Átveheti-e a demokrácia a diktatúra alkotmányát?***

Az ismereteim szerint a polgári társadalom alapja a szabad és független polgárok jog-és esélyegyenlősége. De vajon lehet-e valaha is szabad és független polgár a társadalom azon tagja, kinek az állam elvette mindenét, a "társadalmi tulajdonát"? A magyar polgári állam éppen a polgári fejlődés anyagi lehetőségétől és esélyétől fosztotta meg a saját állampolgárait. De nem csak ez történt. Az állam a diktatúra által elherdált államkölcsonök összes terheit is "a polgárok" vállaira terhelte, mi-által még a nincstelen földönfutóknál is alacsonyabb szintre, a brazíliai őserdők gumicsapolóinak rabszolga-szintjére süllyesztette le polgárait! A magyar "polgár" óriási hendikeppel indul(t), - minél inkább vállalkozik, annál mélyebbre süllyed a kamatrabszolgaság mocsarába: tartozásai egyre csak nőnek.

Milyen valódi jogai vannak a nincstelen magyar rabszolga-polgárnak, akinek a tulajdonát elvették, vagyona nincs, állása bizonytalan, jövedelme éhbér, ám a közteherviselési kötelezettségei egyre elviselhetetlenebbek? Milyen fedezetre vállalkozzék a magyar polgár, ha egyszer semmije sincs? Ki ad hitelt a magyar vállalkozónak fedezet hiányában? Hogyan is áll esélyegyenlőség dolgában a hitelképtelen polgár? Miből gyűjtsön vállalkozási tőkét a nincstelen, éhbérből élő ember? Mik az esélyei a magyar állampolgárnak európaúniós polgárként?

Régi vesszőparipám a földtulajdon kérdése. A múlt század vége felé, de főként a huszadik században *több szépreményű, ám végkimenetelében egyaránt sikertelen kísérlet* is történt a magyar polgári középosztály megteremtésére. A politikusok/ történészek utólagosan többnyire külső okokra hivatkozva magyarázták meg a kudarcot. A lényegi, a belső történelmi/társadalmi ok azonban mindmáig rejtve maradt. Az tudniillik, hogy a magyar paraszt, a magyar mezőgazdasági kistermelő sohasem válhatott *vállalkozó polgárrá*, mert ehhez nem kapta meg a földet. A magyar parasztság munkájának a gyümölcsét, értéktöbbletét, profitját mindig is csak a rajta élősködők élvezték, vették tőle el. A paraszt megmaradt nincstelen bér munkásnak a "szocializmus"-ban is, hiszen földjével bekényszerítették a TSZ-be. Márpedig a föld azé (kellene legyen!), aki megműveli. Most eljött az igazi végveszély, hiszen legkésőbb az európaúniós csatlakozás véglegesen kihúzza a magyar paraszt lába alól a talajt. Amennyiben multinacionális vállalkozók fogják felvásárolni, birtokolni és megműveltetni a magyar termőföldet, úgy semmi esély nincsen a magyar parasztok kisvállalkozóvá fejlődésére, polgárosodására. Akkor a paraszt, a nemzet túlélési génjeinek legvégső hordozója örökre betagozódik az új világrend jellegtelen kamatrabszolga millióinak szürke tömeg masszájába.

Lehetséges-e a parasztságunk polgárosodása földtulajdon nélkül? Hihető-e a kormány polgárosítási törekvése, ha a termőföld tulajdonjogát éppen úgy meg-vonja művelőitől, mint ahogyan a rendszerváltó kormány elvette a társadalmi tulajdont az egész társadalomtól? Mi lesz a nincstelen parasztok sorsa?

Magyarország 1988-tól, akárcsak egy igyekvő, stréber tanuló, nagysietve sajnos kritika nélkül átvette a nyugateurópai kapitalista adórendszert (ÁFA, SZJA, stb.), valamint kidolgozta és be is vezette az egyetemes/nemzetközi társasági tulajdon megvalósítását célzó *átalakulási és társasági törvényeket*, anélkül, hogy mindezt hozzákapcsolta volna a magyar társadalom polgárosodásának követelményeihez. A polgárosodás szükségességének és megvalósításának szempontjai egyszerűen csak kimaradtak a rendszerváltás "prekonceptió"-jából. Az alkotók nyilván úgy gondolták, hogy a magyar nemzet tulajdon nélkül, tetemes adóssággal a hátán is képes lesz majd sikeres egyéni vállalkozóként önerőből polgárosodni, illetve *svéd adórendszerrel és albán bérekkel*, mint éhbérmunkás-polgárság (!?) vonul majd vígan be az Európai Unió közös karámjába.

Legitim volt-e az ország tőkéjének "társaságosítása", átalakítása, valós belső részvényvásárló-erő megteremtése nélkül? Miért nem került sor "társadalmi részvények" kibocsátására, miért nem válhattak a munkavállalók társadalmi (kollektív) tulajdonuk révén a működőtőke, az átalakult társasági tulajdon első részvényeseivé? Miért nem került sor szelektív kárpótlás helyett "földosztás"-ra? Kinek az érdekeit képviselték valójában a rendszerváltó kormányok?

A rendszerváltás villámgyorsan széjjel verte "a szocializmus" közigazgatását, ám nem hozott létre helyette működőképes újat. Primitív, összevont formában életre hívták *a megyei "főispáni" (jegyzői) szisztémát*, ámde semmilyen (pénz-)eszközt, illetve valódi hatáskört nem biztosítottak, nem delegáltak a szervezethez, így az végig holt térben mozgott. A közigazgatási rendszer földrajzi, területi tagozódása 1995. óta már a látszatot sem őrzi, gyakorlatilag nincs. Magyarország térképén különálló közigazgatású (helyhatóságú) városok "működnek", megoldhatatlan feladatkörrel, valós/mobilizálható vagyon és főleg a szükséges likvid tőke nélkül, immár kezelhetetlen nagyságú hitelállománnyal, a végletekig eladósodva.

A városok közötti földterületen pedig közigazgatási szempontból *a senki földje* helyezkedik el. A mai helyzet azonban nem csupán pénzügyileg katasztrofális (a városok minden vagyonát jelzálog terheli), hanem jogi/közigazgatási értelemben még inkább. A középkori Magyarország feudális közigazgatási rendszere, amely a földdel kapcsolatos bármilyen jogi kérdés rendezését is helyben megoldotta - *szakmailag nagyságrendekkel kifinomultabb, működőképesebb és modernebb (!)* volt a mainál. Áttekintve a korabeli közigazgatási-és földtörvényeket, szembeűnő az alkotók egységre törekvése, gondolkodásának jogi tisztasága; továbbá, hogy a jogi szabályozás mennyire megfelelt a reálfolyamatoknak vagyis a hétköznapi élet valós követelményeinek. A társasági törvény vagy a földtörvény mai formájában - különös összefüggésben az indokolatlanul siettetett európaúniós csatlakozással! - egyrészt önellentmondások valóságos tárháza, másrészt nem felel meg nemzet-

gazdaságunk stratégiai, illetve polgárosodásunk valós érdekeinek. Az egyetemes/ nemzetközi társaságosítási törekvések/megoldások teljesen idegenek a magyar viszonyoktól, a realitásoktól. ***Legitim-e a mai területi közigazgatásunk hiánya/ működésképtelensége? Mi lesz az eladósodott városi önkormányzatok sorsa - a felszámolás? Miért nem állítjuk helyre a magyar földtulajdon ősi törvényeit? Miért szükséges a termőföldünk egyetemes/nemzetközi társasági tulajdonná alakítása? Mik a polgárosodás Kormány által elképzelt jogi/pénzügyi alapjai?***

A magyarországi (politikai és gazdasági) rendszerváltás legmélyebb sajátossága az abszolút kiterveltség, a rendkívül fegyelmezett, szervezett végrehajtás volt. Az előkészítők már akkor jó előre kifundáltak, „levajaztak” minden, majd évekkel később bekövetkező "spontán" történést, amikor az egyszerű magyar emberek még stabilan megdönthetetlennek hitték a szocialista tábor, élén a nagy Szovjet-unióval; - sőt, a glasznosztj és a peresztrojka hírére új lendületet kapott az MSZMP tagtoborzása is. A színpalak mögött már javában folyt a majd megszűnő állampárt illegalitásba vonulásának, 'történelmi és rendszerváltó' pártokba szét-rajzásának megszervezése. Lázás sietséggel zajlott le az átmenet jogi/törvényi alapjainak megteremtése, a politikai nómenklátúra és az állami titkosszolgálatok személyi állományának, kapcsolatrendszerének átmentése, majd az ún. "spontán privatizáció", az állami működőtöke intézményes széthordása. Különös gondot fordítottak a tisztakezűség látszatának komplex megőrzésére, nehogy évek múltán valaki "realizálja" Antall József híres mondását: "Tetszetek volna forradalmat csinálni!". A valódi forradalom visszamenőleg semmisnek nyilváníthatta volna a rendszerváltásnak nevezett nemzetközi ingyencirkuszt. Az MSZMP "hivatalos" és titkos állománya konkrét megbízatással részben letűnt, felmelegített történelmi pártokba, részben vadonatúj szerveződések köpönyege alá bújva, oda beépülve, elkezdte az új típusú kommunista (bolsevik) pártok szervezését. Hamarosan létre is jött a plurálisan 'decentralizált' bolsevik rendszer, a parlamenti hatpártokrácia. Minden össze is zavarodott, 10 év alatt mindegyik párt teljesen másnak bizonyult, mint aminek eredetileg hirdette magát. Átalakultak, megszűntek és összeolvadtak. Az egyetlen kiszámítható és logikus fejlődés eredményeként a szocialisták végre meglették önazonosságukat - valamennyien újkapitalistává váltak. ***Legitim-e a rendszerváltás pártjai? Legitim-e, ha egy párt hamis ígéretekkel vezeti félre a választóit, majd győzelmét követően előzetes programjával abszolút ellentétes kormányzásba kezd? Meddig terjed a politikai hazudozások jogi tűrés-határa? Legitim/nemzeti pártpolitika és törvényhozás szolgálhat-e külföldi érdekeket? Legitim lehet-e, ha a rendszerváltó pártok blokkolják a társadalmi/politikai mobilitást? Nem bolsevizmus-e a törvénykezési voluntarizmus?***

Nem jelentene olyan életbevágó problémát a valódi demokrácia teljes hiánya, ha működne a társadalombiztosítás, és lenne szociális biztonság. A nincstelenség, a

nyomor, a betegség, az elesettség, a kilátástalanság sokkal nehezebben szokható meg, mint a politikai jogfosztottság. Milyen polgári demokrácia az, amelyben az állampolgárok nem képesek kifizetni a villanyszámlát? A polgári fejlődés alapja a biztos munka, a stabil megélhetés, a növekvő jövedelem és a vagyoni gyarapodás. Nem európaúniós kamatrabszolga/bérmunkás világpolgárok, hanem jólétben élő, öntudatos, lélekben/erkölcsben is gazdagodó hazaszerető állampolgárok akarunk lenni. Döbbenetesen aljas egy szemfényvesztés, amit a folytatólagos kormányok a társadalombiztosítás 'jogcímén' évtizedek óta elkövetnek a magyar nemzet ellen. A társadalombiztosítás az egyenértékek kölcsönös cseréjén alapuló szerződéses jogviszony, és nem pedig valamiféle új típusú adótétel, amivé a legújabb kormány igyekszik azt tenni. Nem szívesen példálózom a mások életével, így a magam példájával élek. A társadalombiztosítás a rendszerváltás óta eltelt 10 évben *csak a magam személyes jövedelemtermeléséből cca. 40 millió forint tiszta bevételre tett szert*, amit teljes egészében el is herdált, miközben jómagam utoljára 1985-ben voltam körzeti orvosnál. (Nem szólva az egy egész életen át fizetett nyugdíj-járulékról, amelyből valószínűleg egy árva fillért sem fogok nyugdíjként vissza-kapni! Ténylegesen befizetett összegeim pusztá bankkamataiból ragyogóan meg kellene élnem - mostantól, egészen halálomig.) ***Jogszerű lehet-e a társadalombiztosítás (mint szerződés) szimpla adótétellé silányítása? Vajh' esélyegyenlő-e az állam előtt a magánszemély és az állami nagyvállalat? Legitim-e évtizedes befizetéseink intézményes ellopása? Lehet-e jogalapja (!) a 'tébét' nem fizetők felelősségre vonásának? Legitim-e nyelvi értelemben a 'társadalombiztosítás' elnevezés hivatalos használata?***

A hivatalos és a hétköznapi beszédben használt szavaink mintha csak az eredeti fogalmainktól egészen eltérő, merőben más jelentést hordoznának. Jelbeszéd az életünk, mást mondunk, mint amit gondolunk. Bábeli nyelvzavar, fogalomzavar minden mennyiségben. Tovább él bennünk - mint posztkommunizmus - az a kor-szak, amikor mindennek 'fedőneve' volt. Sőt, a hazugságok is tovább szövődnek. Mostanában már semmin nem csodálkozom. Szinte teljes egészében végigéltem *a szovjet hadsereg ideiglenes magyarországi állomásozásának alig 45 éves idő-szakát* - ám távozásuk óta is folyamatosan tapasztalom, hogy a legsötétebb odúk és politikai szándékok legmélyén mindmáig ugyanazok az erők lapulnak. Talán azért, mert a bolsevikok 1917. óta folyamatosan lábbal tiporhatják a népfeltség szent elvét, amit még ma sem vagyunk képesek újra érvényesíteni.

Különösebb illúzióim *a nyugati féltekét illetően* sincsenek. Az én kis legitimációs kérdésecskéim mégiscsak szolid sóhajtások ahhoz a gurgulázó hörgéshez képest, ami az óceán túloldaláról hallatszik. A *Világ Ura* (értsd: 1999-ben) egy pettingelő szaxofonista, akinek a bűnbánó tekintete a nyitott sliccén át merevedik az Arab-öbölre. Szerencsére jött a Ramadán.

Hatalom és pénzmosás

Titkon mindig is nagyon érdekelt, izgatott a (háttér)hatalom láthatatlan működése, a valódi természete. Vajon milyen titkos kapcsolatok szerveződnek a fű alatt? Mi a zsarnokság? Mi a diktatúra? Mi a diplomácia célja? Hogyan szövődnek a titkos paktumok? Mit jelent a demokrácia: *valóban létezik is, vagy csupán egyezményes szimbólum; - afféle műetalon, amihez a valóságot mérjük?! Sándor András írja „A történelem elmezavara”* című agyonhallgatott könyvében, hogy: **„A globális struktúrának a hormonja a pénz, oxigénje pedig az információ.”** Drábik János könyörtelen logikájú tanulmányaiban a globális pénzügyi világhatalom működési struktúráját és mechanizmusát vázolja fel és elemzi minden részletre kiterjedően. Bencsik András előadásaiban *informacionizmusról*, információs társadalomról beszél és ír. Úgy tűnik, mintha a mai modern világot *kettős hatalom* irányítaná: **a pénz és az információ**. De hiszen mindkettő csak *egyfajta technikai eszköz!*

Létezik-e valóban a hatalom (eszközeinek-) kettőssége, vagy csupán ugyanannak *a valaminek a két arcáról*, kettős természetéről van-e szó?! És vajon nem így volt-e mindig, a történelmi idők legelejétől, mióta ember embernek farkasa, *pénze és információja*, a hatalmának megnyilvánulásai? Valami kimond(hat)atlan ősrégi titok lappang, amit végre meg kellene fejtenünk, hogy a hatalom igazi természetét megismerjük és leleplezhessük.

Az egyiptomi fáraók idejében a fáraó, *a király* személye volt a legfőbb evilági hatalmasság - miközben a háttérből őt is a főpapok irányították. Nagyon érdekes, tanulságos *a római hatalom* belső természetének, működésének tanulmányozása. Gyakori konfiguráció a **triumvirátus**, melyben három jeles férfiú köt szövetséget, paktumot egymással. Egyiküké **a jog** (a legitimitás), a másikuké **a hadsereg** (a nyers erőszak), a harmadikuké pedig **a pénz** (és többnyire vele), **az információ**. Aztán amikor már minden információt felhasználtak, a pénzt pedig mind felélték; *a jog és a hadsereg* megvív egymással, hogy valamelyikük győzelme ismét csak létrehozza a stabil egyszemélyi hatalmat. Még érdekesebb a hatalom működése *a római provinciákban*, például az ókori Palesztinában, ahol - Krisztus mondta! - *meg kellett adni Istennek, ami az Istené, de a császárnak is, ami a császáré*. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy noha Júdeában és Palesztinában a legfőbb világi hatalmat Róma és császára (a megszálló hadsereg, illetve a helytartó) képviselték, ugyanakkor a zsidó társadalmat belülről mégiscsak a saját főpapsága szervezte és irányította, Róma egyetértésével, illetve ellenőrzése alatt. Máig nem tisztázott, hogy például *Krisztus keresztre feszítésében* kié is volt a halálos ítéletet kimondó végső döntés: *a zsidó főpapoké, vagy Pilátus, római helytartóé?* Ki uralkodott: a pénz, az információ, vagy a diktátor hadserege?!

A sötét középkorban a hatalom valódi működési mechanizmusait végképpen sűrű homály fedte; a hátsó mozgó 'rúgókról' nem szólnak a történelemkönyvek. Az ismeretlen erők rejtélyes paktumairól, kiegyezéseiről semmi használhatót nem tudunk. A teljességgel átláthatatlan felszíni történések (csaták, hódítások, békék, dinasztiák, cselszövés, tündöklések és bukások) szövevénye mögött felsejlik valamilyen sötét erő: ismét csak **a pénz és az információ**. De vajon kié, kiké? Hogyan, mikor (mitől) válhat végre külön-külön és összefüggéseiben is érthetővé *a középkori Spanyolország, Portugália, Franciaország, Poroszország és Anglia, valamint a Pápaság történelme*; Európa és az Újvilág kialakulása, ami máig csak egyszerű cselekmény, de nem áll össze egységes történelemmé?! Ki vállal(hat)ja *a selyemfátyol* fellebbentését?

A sötét középkor háttére **jezsuiták és szabadkőművesek** harcának története...

Magyarországon 1990-ben megtörtént *a rendszerváltás*, amikortól is a diktatúrát állítólag felváltotta a liberális polgári demokrácia. A kultúra bizonyos területein azonban (például: a történelem-szemléletben, a történelem oktatásában) nemigen történt semmi; sőt, a helyzet - t.i. a tisztánlátás esélye - jelentősen tovább romlott. Történet van, történelem nincs.

Ha valaki, pl. *egy egyszerű naív, profán állampolgár* meg szeretne tudni valami lényegeset *az ügyebár sohasem politizáló szabadkőműves-mozgalomról*, akkor mindössze csak két forrásra támaszkodhat: a szabadkőművesek önvallomásaira, illetve könyvekre és tévéműsorokra, melyek igazi célja a páholymunka, a vakolás népszerűsítése, semmitmondó információk célzatos kiszivárogtatása egy jámbor társaságról, amely nem vallás, de nem tudni, hogy mi.

A titok deklaráltan mindössze annyi, hogy ki a szabadkőműves. A II. Világháború végétől (1945.) kevés a név, magyar név pedig egy sincsen. A másik ismeret-szerzési forrást azok a könyvek képezik, amelyeket furcsa módon még *az átkos kommunista rendszerben (az 1970-es években)* adtak ki, és amelyek a könyv-tárakban *szűk választékban* ma is hozzáférhetők. Hogy miért *furcsa módon*?! Hát azért, mert meglehetősen megalapozott *a kommunisták és a szabadkőművesek titkos történelmi együttműködésének (Francia Forradalom, Párizsi Kommün, Októberi Szocialista Forradalom, - Marx, Lenin, stb.)* gyanúja, noha ezt *mindkét tábor* következetesen, hevesen tagadja. A hivatkozott könyvek mindegyike elítélő hangvételű. A pénzügyi világhatalomról semmilyen „szakirodalom” nem létezik.

Miből származhat vajon a hatalomnak a történelem során mindvégig tapasztalható kettős természete? Nyilvánvalóan onnan, hogy ***látszólag más erők kezében van a pénz, mint az információ, - miközben a politikai hatalom mintha mindkettőtől függetlenül működne, ettől (?) demokrácia.*** Csak hát, sajnos - mindez illúzió...

Az 1970-es években több olyan kvázi szakkönyv és történelmi tanulmánykötet is napvilágot látott, amely szakmai feladatának tekintette **a titkos társaságok** meghatározását, keletkezésük, működésük vázlatos bemutatását. Ennek a szocialista rendszer titkos, illegális (!) társaságoktól érzett ösztönös undora és *hivatalosan kötelező* elhatárolódása lehetett a magyarázata. Azonban az is lehetséges, hogy a cenzor *nem volt beavatott*, így nem rendelkezhetett átfogó és perspektívikusan is 'dialektikus' történelemszemlélettel. Ez később jóvátehetetlen hibává nőtt. Ezek a szakkönyvek - bár az írói jószándékuk nem vitatható - egytől-egyig összemoszák **a szabadkőműves titkos társaságokat a különböző maffiákkal**; egyformán bűn-szövetkezetként aposztrofálják mind a kettőt. Ez is mutatja a kommunizmus köz-fogyasztásra szánt hivatalos nézetrendszerének primitív bornírtságát - bár az nem vitatható, hogy a tárggyal kapcsolatban akkor még léteztek különböző nézetek...

Azóta eltelt *közel 30 év*, a valóság egyre színesebb - a többi néma csend.

Az idézett 'szakirodalom' naív/álnaív álláspontja szerint így valamennyi exkluzív szervezet, társaság, szövetkezés (paktum) eleve bűnös, amennyiben titkos, hiszen az exkluzív titokzatosság, az elitizmus, az illegalitás a létező szocializmusban már szükségtelen, így szöges ellentétben is áll a népi demokráciával. Kivételt képez persze mindez alól a PÁRT apparátusa, annak minden nemhivatalos ténykedése! Aki titkolózik, másokat (tömegeket) eleve kizár bizonyos információkból, annak sanda/hátsó, tehát bűnös, társadalom-ellenes szándékai vannak - gondolták, írták akkor; de mindez csak a 'reakciós' szervezkedésekre vonatkozott, a pártállamra nem. A dolog ennél természetesen sokkal bonyolultabb. És ma egyre bonyolódik! **Mi lehet egy titkos társaság alapvető célja? A hatalom, a pénz, az információ koncentrációja - zárt körben.** Más fajta, más célú titkos társaság létrehozásának nincsen értelme. Titkos társaság = az azonos célt szolgáló emberek szigorúan zárt közössége. A hivatkozott primitív felfogás szerint a titkos társaságok elrettentő, tipikus formája **a maffia**; - korábban szinte kizárólagosan *az olasz, s az amerikai „Cosa Nostra”*, ma hozzájött még *az ukrán és az orosz*. A vulgáris - s eléggé el nem ítéhető! - rasszista népfelfogás megemlékezik még ún. „cigány-maffiáról” is, sőt, Csurka István 1992-es hírhedt tanulmánya egy „zsidó-világösszeesküvést” feltételez, ami szintén gyűlöletkeltő ökörség.

A titkos társaságok többségükben egyáltalán nem etnikai alapokon szerveződnek.

A lényegük éppen az, hogy a szerveződésük célja, mechanizmusa a legfőbb titok; no meg - a tagjegyzék, a névsor. Ma már a legkülönbözőbb titkos társaságokat sorolhatjuk fel, hiszen *a liberális demokrácia globalizációja* éppen hogy a titkok felszaporodását, differenciálódását, valamint a harcukat hozta és szította fel.

Ezek szerint ma a következő titkos társaság-típusok léteznek:

Maffiák: más és más céllal (olaj, drog, leánykereskedelem, szervkereskedelem, pornográfia, bérnyilkosság, terrorizmus, stb.) működő bűnszövetkezetek.

Szekták: valódi vagy hamis vallási fanatikusok zárt gyülekezetei.

Multik és szuprák: multi-és szupranacionális üzleti és egyéb társaságok, vállalat-birodalmak, bankok menedzserei, elnökei és vezető politikusok exkluzív klubjai.

Titkosszolgálatok: nemzetállamok belbiztonsági és külügyi (katonai) hírszerző és kémelhárító szervezetei, amelyek világszerte „önálló, összefonódó életet” élnek.

Szabadkőműves páholyok: személyiség-fejlesztő célú, ön-és világegyetem-építő, vallásos köntösbe bújtatott vagy egyenesen valláspótlékot nyújtó, államhatárokon átívelő szervezkedések, szellemi-politikai műhelyek, amelyek többnyire a kultúra (pl.: a média), a karitatív hálózatok (pl.: segélyezés), vagy a környezetvédelem legkülönbözőbb alakzatait öltik valódi céljaik elleplezése érdekében. Információ-összegyűjtő és ‘elosztó’, illegális csatorna-rendszert alkotnak, amelynek kiinduló és végpontja mindig a formálisan regnáló és/vagy a háttér-hatalom. Polgári (civil) társaságok képét öltik, nonprofit gazdálkodási formában. Legfőbb feladatuknak a társadalmi konfliktusok oldását (paktumok kötését) tekintik, ‘a béke’ érdekében.

A különféle vallási szekták (pl.: a *Hit Gyülekezete*) létezését valamiféle külön, az általánostól eltérő „isteni kinyilatkoztatás”, illetve egyfajta más fanatikus hitvallás „legitimálja”. A multik és a szuprák nemzetközi klubjainak ‘létfogosultsága’ a kataklizmaszerűen globalizálódó világot rohamosan elborító káoszról, a pénzügyi anarchiából ered. A pengeélen táncoló egyensúly(talanság) folyamatos fenntartása - mind a lélek (a vallás), mind a gazdaság (az üzlet) területén egyaránt - napi egyeztetéseket, olykor hajmeresztő bűvészmutatványok bevetését igényli a világ-uralom specialistáitól. Az állami titkosszolgálatok létezése, működése az önálló nemzeti érdekekkel bíró országok, a nemzetállamok lényegéből fakad. Csak hát a nemzetállamok nemzeti érdeke, s ebből következően az állami titkosszolgálatok tevékenysége évtizedek óta fokozódó mértékben „szemben úszik” az árral, hiszen a globalizáció, mint egy nemzetek feletti *pénzügyi, politikai és kulturális szökőár*, lassanként mindent elborít. Szerte a világban az izmosodó szupranacionális világ-hatalom és a gyengülő nemzetállamok ügynökei, illetve a történelmi vallások (az Egyház) és a szektás kisegyházak ‘főpapjai’ vívják egymással végső, *élet-halál harcukat* a világ újrafelosztásáért, s a lelkek birtoklásáért. ***Szabadkőművesek és hírszerzők - főpapok és mágusok.*** A hatalom és a tudás kizárólagos birtokosai.

A maffiák effektív bűnszövetkezetek, amelyek *törvényen kívül* „működnek”.

A szabadkőműves páholyok olyan titkos társaságok, amelyek - mint majd látni fogjuk! - *a törvények felett állnak*, amennyiben tevékenységük jelentős, ha nem a legjelentősebb nemzetközi társadalomformáló értelmiségi/szellemi erő.

Bármily' furcsa: *a titkos páholyokat* (önmaga sírásóit) maga a nemzetállam (!) legitimálja.

Semmi nincsen ingyen - nincsen hatás ellenhatás nélkül! Az emberiség 1945 után a globalizáció kényszerpályájára lépett, s hallgatólagosan elfogadta a különböző titkos társaságok kvázi-intézményes szervező tevékenységét, *mintegy informális hatalomként a hivatalos állami hatalommal szemben*. Az ún. kapitalista nemzet-államok *kényszerűségből* tettek csak így, mert a fokozódó pénzügyi globalizáció apránként minden pénzeszközt multinacionális/szupranacionális hatáskörbe utalt, minimálisra szűkítve ezzel az önálló államok belső pénzügyi mozgásterét. Az ún. szocialista tömböt épp azért kellett sürgősen lebontani, mert koncentrált hatalmi berendezkedésével szembehelyezkedett a liberalizációval, s így a felségterületein szinte lehetetlenné tette a globalizációs erők behatolását. A globalizáció azonban fellazította a nemzetállamok belső rendjét, kontra-szelektív *pénzügyi, politikai és kulturális folyamatokat* indított el. Ennek következtében a nemzetállamok meg-gyengültek, önerőből képtelenné váltak demokratikus rendet szimbolizáló látszat-intézmények stabil fenntartására. A gyenge állam *'segítségére siettek'* a gomba-módra szaporodó, a hatalom körül valósággal rajzó különféle titkos társaságok, *hogy helyrehozzák a formális hatalom fatális tévedéseit*, és kijavítsák a rendszer súlyosbódó hibáit. A szocialista rendszer nem igényelte, nem tűrte meg az efféle *titkos segítséget*. Nem véletlen, hogy nálunk Magyarországon is csak az Aczél-korszak vége felé, az 1980-as évek második felében alakulhattak újra - az állam által újból hallgatólag eltűrt *rendszerjavító céllal* - a szabadkőműves páholyok. Aki most a demokrácia iránt érzett mély aggodalmában netán dühödten felkiált, vigasztalódjék - *sosem volt ez másképp*. Csak annyi történt, hogy *az ókor és a középkor zseniális nagymestereinek „a magányos királycsinálói tevékenységét”* felváltotta a modern, intézményesült vakolás. Az alapvető probléma ugyanis nem a globalizáció, és nem a szabadkőművesség! A bajok valódi gyökere ***a titkok, az ügynökök összekeveredése - a kontraszelektió***; amit a 'világelit' érdeke mozgat.

Amikor a rendszerváltó magyar állam - *miért éppen a III./III. kivételével?* - 1990-ben legitimnek ismerte el a letűnt kommunista diktatúra állami titkosszolgálatait (tevékenységével és ügynökeivel együtt), azzal tulajdonképpen burkolt formában elismerte, hogy a két rendszer lényege nem különbözik egymástól. Pontosabban azt, hogy *nem a tárgyi különbözőség* a rendszerváltozás lényege. A baj az, hogy amennyiben *tudományosan megalapozottan, kvázi akadémiai szintre emelve*, de legalábbis államilag/intézményesen megengedjük (egyébként megengedhetetlen!) vegyi reakciók beteljesedését, miszerint ***a kutyából mégis lehet szalonna***, azzal megengedtük, hogy bármiből lehet bármi. Lett is; - minden mindennel végzetesen összekeveredett...

Mit tesz a hatalom, ha nincsen pénze? Az államhatalom azelőtt - *csinált*. Ámde amióta a Világbank a gyakorlatban kivette a nemzetállamok nemzeti bankjainak a kezéből *a bankjegykibocsátás monopóliumát*; - egyetlen megoldásként maradt a világbanki hitel, amelyet többszörösen kell visszafizetni. A globalizált világpénz-rendszert a Világállam központjából irányítják, így a nemzetállamok *a szó eredeti jelentése szerint* nincstelenek és fizetésképtelenek. A csőd elkerülésének záloga a globális pénzügyi és politikai függés.

Mégis, kinek van pénze *ebben a restriktív rendszerben* - kitől kérhetünk?

A Világbanktól nem kérhetünk, mert még jobban eladósod(t)unk.

A multik nem adnak, mert ők viszik a pénzt, s nem pedig hozzák.

Belföldi bankjainktól se kérjünk, mert többszörösen konszolidálhatjuk őket.

Amennyiben *sok pénzre van szükségünk*, - az alábbi potenciális források álltak/állhatnak rendelkezésünkre:

- az állami vagyon korrupciós privatizációja
- az állami költségvetés pénzeszközeinek korrupció újraelosztása
- adócsalás fantomcégekkel milliárdos tételekben
- direkt üzleti kapcsolat a maffiával.

Napjaink Magyarországon *nem értelmezhető tisztán a pénzmosás kategóriája*, mert ami sok pénz, az egyik sem tiszta. Mivel a szabad piacgazdaság mélyen lefojtva, hitelek nélkül, horribilis kamat-és adósságszolgálatot teljesítve alig-alig működik; a hagyományos piaci szereplők egyikének sincs felesleges pénze, - így eredeti pénztőke-, vagy kincsfelhalmozás a gyakorlatban nincs. Tekintettel arra, hogy a legjövődélmezőbb üzleti tevékenységeket kivétel nélkül *a multinacionális cégek* végzik, nincsen olyan volumenű belföldi fizetőképes kereslet sem *illegális szolgáltatások iránt*, amelyből a maffia gyorsan és jelentősen meggazdagodhatna, - ami persze nem zárja ki a külföldi maffiák, bűnszövetkezetek eredményes belső működését. A maffia és a pénzmosás Magyarországon önmagában nem, inkább csak a fentebb említett *állami összefüggésben* értelmezhető. Nálunk elsősorban nem az a „gond” tehát, hogy valamelyik bűnszövetkezet az illegális úton szerzett pénzfeleslegét hogyan mossa tisztára, hanem az: miként lehetne *vagyont és/vagy pénzt szerezni az államtól*, hogy az ügylet egyébként patyolattisztának lássék...

Az állami vagyon korrupciós privatizációja

Az eredetileg állami vagyon lenyúlásának legegyszerűbb módja 1988-1989-ben az ún. *spontán privatizáció* volt, melynek keretében a volt állampárt, az MSZMP tisztségviselői (a nómenklatúra) egyszerűen rátették a kezüket egy-egy zsírosabb állami vagyonrészre: *üzemre, gyárra, üzletre, bolthálózatra, újságra, ingatlanra*. Ennél már egy fokkal bonyolultabb ügylet volt az 1990-es évek első harmadában a *korrupciós bankhitel-felvétel*, amikor is a politikailag fontos személyek (VIP) meghatározott kereskedelmi bankoktól egyszerűsített eljárással tíz-és százmilliós összegű hiteletet vehettek fel; - rendkívül kedvező

feltételekkel, fedezetigazolás nélkül. Ez az önfelelt hitel-osztogatás hatalmas csőd-portfoliót halmozott fel pl. a *Budapest Banknál, az Országos Kereskedelmi és Hitelbanknál, a Magyar Hitel-banknál és a Postabanknál*, ami több lépcsőben összesen cca. 600-800 milliárd forintos állami bankkonszolidációt tett szükségessé, a költségvetés terhére.

A magánosításban különös jelentőségre tett szert az ún. *privatizációs bankhitel*, amelynek lényege szerint valamely állami vállalat első vezetője megpályázta saját gyára vagy vállalata privatizációját, majd a megfelelő banktól úgy vett fel hitelt a „privatizációs vételár” kifizetésére, hogy a fedezetet ‘vállalata’ pénzeszközeiből különítette el. A vállalat tehát megvette saját magát a vezetője számára. E trükk különböző variációi képezték az önprivatizáció (MRP és MBO) összességét.

A *privatizációs pénzmosás* speciális válfajaként fogható fel, mikor a kivételezett magyar vezető *a könnyen szerzett pénzt (pl. a bankhitelét)* külföldre kiejánlva, önmagát valamelyik fantomcég *külföldi befektetőjének álcázva* pályázta és nyerte meg az állami vagyon privatizációs tenderét. Igazán különleges, és teljességgel egyedi megoldás *a vagyonkezelési-, és/vagy a direkt felszámolási privatizáció* esete, amelynek során a Co-Nexus Rt. 4 milliárd forint üzleti értékű állami port-folió elkezelésével „sikeresen” felélt cca. 8 milliárd forintot, úgy, hogy a vagyont készpénzre (vételárra + hitelekre) konvertálta, majd a pénzt elköltötte.

Nyilvánvaló, hogy a magyarországi privatizáció *jelentős hányadában (cca. 25-30 %-ban)* piszkos milliárdok is beáramlottak, mintegy kihasználva a pénz *tisztára mosására* kínálkozó ragyogó alkalmat. A korabeli szakcikk a külföldről érkező gyanús befektetéseket *szemérmesen az ún. „karvalytőke vagy a challenger-tőke”* sajnálatos térhódításának nevezték, amely ellen ‘nem volt mit tenni’. A karvaly-tőke kifejezés privatizációs szitokszó: a maffia-pénz szinonimája.

Az állami költségvetés pénzeszközeinek korrump újraelosztása

Nagyon sok pénze Magyarországon *ma is csak az államnak* van, ráadásul az állam igen jó fejőstehén, mert tisztviselői - tisztelet a kivételnek! - ostobák és korruptak. Bizonyos százalékért lehetségessé válik, ami másnak lehetetlen...

A pénzteremtés hatékony módja *bizonyos tevékenységek, ingatlanok, portfoliók, részvények, üzletrészek* többszörös/sokszoros értébecslői túlértékelése; és olyan megállapodások, szerződések realizálása, melyekben a túlértékelés ‘különbözete’ effektíve elkölthető készpénzé válik. A Co-Nexus-sztori éppen azért egyedülálló, ‘szépségdíjas’ produkció, mert az elköltött milliárdokat egy olyan képzetes, fiktív portfolióval (részvénytárcával) állította szembe, melynek értéke egyszerű könyv-szakértői túlértékelés szüleménye. Tetejébe az ügyletet mintegy megkoronázta a bennfentes részvénykereskedés, - ugyanis ‘az

önprivatizátor' túlértékeltetett saját tulajdonú Déli Autópálya részvényeit adta el saját magának, ámde „a vételárat” az ÁPV Rt. állta...

Valamely tevékenység (munka, tanácsadás) túlértékeltetésének bevált módja, ha a szerződésben munkadíj helyett *sikerdíjat* kötünk ki. Így 'sikerülhetett' *Tocsik Mártának* egyszerű betanított szellemi (zugfirkászi) munkájáért 805 millió forint sikerdíjat inkasszálnia *szintén az ÁPV Rt.-től*, amelyet azután fiktív alvállalkozói (esztéta, taxisofőr, stb.) között terített széjjel. Ezzel megvalósította a *pénzmosás* tényállását is, hiszen a sikerdíj pl. 'taxis magánbevéttel' vált, vagyis 'tisztult'... Hogy ez a 805 millió forint végül is hol mindenhol kötött volna ki, ha bírósági végzések alapján részben nem csaklizza vissza az állam - nem tudható. Nyilván *tiszta pénzzé* alakult volna. (A mai napig még le nem zárt K&H-Equities ügyben Kulcsár Attila, nyolc általánost végzett főbróker már egy továbbfejlesztett, illetve 'kombinált' pénzmosási technikát valósított meg. Magas profithozamú, rejtélyes célú és tárgyú befektetések, egyéb tranzakciók megvalósítására a költségvetésből, illetve állami vállalatok költségvetési juttatásaiból 'vett kölcsön' és forgatott meg mintegy 15 milliárd forintot. A titkos befektetések még titkosabb hozama ezután 'VIP-listás' állami és politikai személyiségek, illetve javarészt szintén fedésben maradt strómanok máig felderítetlen bankszámláin landolt. A rendszerváltás óta ez az ügy tekinthető az állami korrupció 'csúcsprodukciónak', hiszen az állami intézmények szinte teljes 'vertikuma' érintettnek tekinthető benne vagy általa.)

Még az előzőknél is „szépségdíjasabb” túlértékelési trükk volt „*az Űrgammák*” esete a Magyar Televízióval. A készítő Félix Film Kft. (producere/ügyvezetője: Czégé Zsuzsa) közel 1 milliárd forintot kasszírozott be egy olyan filmsorozatért, amely az összeg egynegyedét sem érte, és az ötödébe sem került. Szponzorálta *Máté László (az MSZP volt pénztárnoka) WÉS Rt.-je* - a bevétel sorsa ismeretlen. Az állami költségvetés pénzeszközeinek '*könnyed kezelésére*' csak kirívó példák: *a Tocsik-ügy, a Co-Nexus-sztori, a körkörös bankkonszolidációk, az MTV Rt., az Űrgammák (és legújabbkori, legösszetettebb példaként 2003-2004-ben a K&H-brókerügy!);* - aki részletesen áttanulmányozza az 1990-es évek magyar állami költségvetéseinek fejezeteit, az számos olyan tételre bukkanhat, amelyek mögött többszörös túlértékelés, *magyarán effektív pénzkidobás* foroghat fenn (lásd pl. a társadalombiztosítás vagy az iskolai oktatás számítógépesítését, - illetve az ÁPV Rt. tanácsadói kiadásait, tartozások gyanús elengedéseit, stb.).

Az állami költségvetés „liberális kezeléséhez” kapcsolódik az egész, már említett többlepcsős, körkörös bankkonszolidáció, amely összességében sokszáz-milliárd forintot emésztett fel már eddig is, és ki tudja, mennyi lesz még a folytatás. Máig nincsen lezárva a Magyar Nemzeti Bank *bécsi leánybankjának (CW Bank) 100-120 milliárdos kárösszegű botrányügye* sem, s bizonyos hírek szerint *a hanyag pénzkifizetések* jelentős része *titkosszolgálatok finanszírozásához* kapcsolódott...

De mindezek a lazaságok, furfangos trükkök *kismiskák* ahhoz a zseniális ötlethez képest, mely szerint Kovács Mihály és Kunos Péter bankárok MNB-engedéllyel „megjáratták” (megforgatták) külföldön a forint nemesfém-fedezetét... Állítólag kivitték mint törtaranyat, behozták mint megmunkált ékszereket, s hová lett vajon az értékkülönbözet?! (Az újsághírekből semmi nem derült ki.)

Adócsalás fantomcégekkel milliárdos tételekben

Sok-sok éven át az *ÁFA-csalás* volt az uralkodó adócsalási módszer, mígnem a Fidesz-kormány jolly-jokere, *Simicska Lajos* és APEH-je véget nem vetett eme vidám hancúrozásnak. E műfajban - ti. a fiktív ÁFA visszaigénylésében! - talán *Stadler József* pásztói nagyvállalkozó (futballstadion-építő és üzemeltető) vihette el a pálmát, amikor Leonardo da Vinci „*Az utolsó vacsora*” című festményének ÁFÁ-ját is visszaigényelte az APEH-től. (Amennyiben a szent hírek hihetők...)

Ámde az adócsalás „legtökéletesebb eszközei” mégiscsak a fantomcégek!

A fantomcég lényege, hogy jogilag bejegyzett cégeként létre jön ugyan, - viszont valós tevékenységet soha nem végez; szerződéseket köt, kötelezettségeket gyűjt, majd nyomtalanul eltűnik. Eladják/megveszik, majd törlik a cégjegyzékből... Nem marad utánuk semmi, csak nagyszögű kifizetetlen, többnyire adó-tartozások...

A vevő *portugál vagy török*, - Jozsip Tot vagy Kaya Ibrahim a becsületes neve.

Direkt üzleti kapcsolat a maffiával

Nem tudhatjuk, hogy mi a maffia; azt sem tudjuk, ki a maffiózó... Robbantgatnak, orgyilkolnak, szitává lövöldöznek körülöttünk. Miért?! A maffia többnyire *afféle pótszó*, amellyel az ismeretlen félelmetes erőt bélyegezzük. Például azt, amelyik széttöri egy politikus-vállalkozó térde kalácsát, ha nem törleszt. Mi lehet az, hogy szervezett bűnözés? Hol kezdődik, és hol végződik? Óriási üzlet világszerte a *nyersolaj és származékainak* kereskedelme. Festés, mázolás, hamisítás, szökítés, export és import, benzintankban ki-és becsempészés, növekvő fogyasztási adó-tartalom, csillagászati árak... Hol az eleje, s hol a vége?! **Olaj-gate!** Gyönyörű új félangol műszó! Országgyűlési vizsgálóbizottság munkáját akadályozó tiszteletre-méltó személyek, furcsa lemondás, halálesetek, cáfolatok, elhatárolódások; - köd, homály és 80 évre szóló titkosítás. Egyes képviselők szerint a szervezett bűnözés már behatolt a törvényhozásba is, ami magyarul azt jelenti, hogy *a maffia saját érdekeit képviselteti a Parlamentben*; részben a céljainak megfelelő törvényeket szavaztat meg...

Íme a hatalom diszkrét globalizációja.

Íme a liberális demokrácia világraszóló győzelme.

Íme a pénz, az információ, a média, a mélyülő titkok hatalma.

Íme a szabadkőművesek és a titkosszolgálatok plurális világállama.

Rekviem az apákért

Ki voltál? - kérdi a fiú;
S az apja nem felel.
Beszél a csend: *Messzire ment!*, -
S már más jött újra el.

Mért bántod? - feddi a leány:
Neked már könnyű volt!!
Halk-kis sikoly, semmibe hull:
Nekünk sem válaszolt...

Ne hazudj! - lázad az asszony:
Eltagadsz ezer bűnt?! -
Játszottál bizony mindőnkkel,
S személyed tovatűnt!

Ki vádol?! - rivall az új nő;
Aki elvett mindent, -
Magyarázták a családnak:
Jó, hogy végre így lett!

Jaj, de rémes! - szól a nővér:
Békülni nem fogtok?!
Mért nem tudtok felejteni
Ennyi komisz dolgot?!

Nem értem! - töpreng a fattyú:
Apánk tiszta ember!
Vagy ha nem, hát fátylat reá, -
Hánytorgatni nem kell!

Ne ítéld!, és nem ítéltetsz! -
A pap-öccs feloldoz.
Senki ennyi bölcsességet
Magában nem hordoz!

Ki voltál?! - kérdi a fiú:
Szél-e, vagy szélkakas??
Elárultad Istent, s minket, -
S választ sehogysen adsz...

Én voltam! - mondja az apa, -
Ezerszer is én-Én!
Komplexus-okból táncoltam
A szakadék szélén!

A Cég mindig engem sztárolt,
Bár nem kellett volna, -
Minden nap beállítottak
A legelső sorba!

Te szegény! - hallik a sírból:
Szegény-szegény fiam!
Ha fel nem vállallak, akkor:
Boldogok annyian...

Ne sírj, Anyám! *El ne átkozz!*
Mindezt apánk tette!
Bár Istenünk rendelését
Meg sohasem szegte...

Anyámat is, meg engem is
Annyiszor alázott...! -
Gyengék voltunk, s meghaltatok:
Rám már nem vigyázott...

Ki voltál? - kérdi a fiú:
Velünk mit csináltál?!
Dús erdőben elültettél,
Majd gyorsan kivágtál...!

Én voltam !!! - üvölt az apja:
Végre magam voltam!
Egyedül hagytak szüléim,
S összezavarodtam...

Isten arca messze illant:
Gazdám a Sátán lett, -
Megszűnt minden kötöttségem,
Személyem átvedlett.

*Megtagadtam a múltamat,
Anyádat-Titeket, -
S hetvenhattól engem csak a
Hatalom hiteget...*

***Apám, ne így!!** - szól a fia;
Mégsem mehetsz így el!
Bolond az, ki gyáva lét're
Bátorságot színlel!*

***Pedig: így lesz!** - mondja apja:
Nem fordulok vissza!
Fatális-rút világunkban
Már semmitem tiszta...!*

*Hagyj elmennem, ne szorongass;
Hadd legyen már békém!
Minden összekeveredett, -
Hagyj hát Te is békén!*

***Rendben, apám!**, békén hagylak,
S nem kérdek, ki voltál!
Köztünk minden vitás kérdést
Megold majd az Oltár!*

*Elfogadom hát a döntést; -
S figyelj, Fiam, arra:
Nehogy mi is elhibázzuk,
Mint apám, s az apja!*

A mesebeli királyfi igaz legendája

Kedves olvasóim lehet, hogy meglepődnek, amiért *most újabb* titkok még újabb hámrétegeit igyekszem lehántani. Az igazságunk nagyon mélyen van. Megírom, mi történt, *s mi történik*; - a tények értelmezését pedig némi alapképzettséggel és fantáziával mindenki/bárki könnyen megtanulhatja. Ez mindannyiunk társadalmi-politikai térlátásának lényege! Nem kell hozzá más, csupán egy *rózsaszíntelenítő háromdimenziós (3D) szemüveg*, amin át nézve a világunk éppen olyan, amilyen valójában. Hajlamosak vagyunk arra, hogy elhiggyük, *s elhitessük magunkkal*: a történesek véletlenszerűek, az emberek alapvetően jók. Ez az a gyermeki ártatlanság, ami a Gonosz működésének elemi létfeltétele.

Kökeményen állítom, hogy a világ, amelyben az események láncolata céltudatos tendenciává fajul; - melyben a történesek véletlenszerűségét felváltja az irányított történelem megvalósult rémálma: *kegyetlenül rossz világ!*

A hatalom kézivezérletét nem Isten, hanem egészen másvalaki agyalta ki.

A koncentrált, egypólusú rend belső önfejlődése *a paranoid skizofrénia*.

Ahhoz, hogy jól megértsük, mit is jelent politikai értelemben *a duplafenekű blöff* fogalma; - az első, valódi történet előtt, vegyünk egy egyszerű példát! Tegyük fel, hogy valakinek oly nagyon rejtőzködni kell, hogy sohasem derülhet ki, kicsoda valójában, milyen eszköztárral és céllal, ki(k)nek is dolgozik - szerzi, hozza, viszi a híreket, hajtja végre a parancsnak megfelelő akcióit! Azt hihetnénk: pont ilyen *a tipikus kettős ügynök* - aki mindkét ellenségének egyforma lelkesedéssel dolgozik a remélt fizetésemelésért! -, ám mégsem így van.

Az részben *egy másik* történet, részben pedig egy elavult szisztéma.

A mai tipikus titkosügynök tudatosan adja a jól értesültet, egész személyiségével a szuper-fontosság látszatát kelti, *szabadkőművesnek sejteti magát*, ugyanakkor élesen elhatárolódik tőlük, s a hátuk mögött minden rosszat azok nyakába varr...

Ismertem egy ilyen - ma már halott - férfit, aki sokáig igazán a barátomnak tűnt. Sok esetben azonban a valóság mindezek ötvözete, vagy éppen a fordítottja.

Írásomat, pontosabban annak a vezérfonalát leginkább az elmondandó második, a hosszabb történet ihlette - de azért ez az első sem egészen felesleges.

Több éve már, hogy *újdon sült barátom* (sokáig annak hittem!) találkára invitált, a saját lakására, hol azelőtt még sohasem jártam. Spontán találkára, ahogy nevezte. Eleinte zavartan tett-vett otthonában (csak mi ketten voltunk), vizsgálta a saját tárgyait, kiment és visszajött a balkonról, nézegette a falakat, ki-be csukdosta az erkélyajtót, jobbra-balra figyelt az épp lakók nélküli szomszédlakások irányában, hosszasan fülelt minden neszre; s egyáltalában a teljes zavartság állapotát öltötte, vagy legalábbis annak a látszatát keltette... Nagy türelemmel kivártam, amíg a személyisége stabilizálódott, hiszen a vendége voltam. Előtte nagyívű, gyönyörű orientalista beszédet mondott a

sírnál, amelyből ugyan senkisem értett egy kukkot sem (szerintem ő maga sem!); - de az egész olyannyira élethű volt, hiszen a Nagy Kelet igézete, és némi készpénzes adakozás reklámja *a tiszai árvízkarosultaknak* eltüntette az apró személyiség-különbséget, ami például *egy kriptokommunista és egy népnemzeti buzi között* szélárnyékban megnyilvánulhat. A halott némán tűrte. Újdonsült barátom (akkor még annak látszott!) két gyors tömondattal nyitott: „(1) *Nem vagyok zsidó, bár tudom, annak látszom.* (2) *Nem vagyok titkos ügynök, bár éveken át próbáltak beszervezni.*” Nyilván jóelőre meg akarta nyugtatni saját háborgó lelkiismeretét, csak ezért tett úgy, mintha engem akarna „megnyugtatni”. Hallgattam, és azon gondolkoztam, hogy miért köti az orromra az idézett, általam nem kívánt posztulátumokat. Futólag felmerült bennem: mi lenne, hogyha én, vele ellentétben esetleg tényleg *egy kriptokommunista, zsidó-bérenc, szabadkőműves, vagy kettősügynök* (lásd pl.: *Kötött Kéve*, 1998. február), netán még *orientalista kiszgazda* is lennék (ennek akkor még ugyan nem volt semmilyen aktualitása!), de nem adtam hangot színes látomásaimnak. A vendéglátóm láthatólag nem tartott semmilyen ‘szubjektív kontraindikációtól’; - így rendkívül bizalmas közlésekkel halmozott el. *Kettő null* - gondoltam magamban.

Orbán Viktorról beszélgettünk, nem sokkal az 1998-as választások után.

Tudta, hogy előre megjósoltam Orbán Viktor miniszterelnökségét, és azt is, hogy Orbán maradéktalan híve vagyok, ámbátor nagyon aggódom érte. Emellett annak is a tudatában volt, hogy a „rajongásom” nem kritikátlan, és nem is korlátlan/ felhőtlen, mint pl. *Tóth Gy. László* publicistáé, aki egyenesen zseninek, Európa legtehetségesebb politikusának nevezte az ifjú miniszterelnököt, éppen akkoriban, a Demokratának adott interjújában.

Elmesélte, hogy értelmiségi társasági körökben tartja magát *a legenda*, miszerint Orbán Viktor (aki az *Ikrek* jegyében született) horoszkópja felemás, baljós jövőt ígér. A jóslat szerint Orbánt a dörzsölt tanácsadói beviszik majd a sűrűbe; - olyan mélyre, ahonnan elvileg már nincs visszaút. Elhitetik majd vele, hogy alapvetően minden rendben, sínen halad az ország; amit Orbán készséggel elfogad, hiszen nem természete az örökös háborúzás. Egyébként is az egész Fidesz-company fixa ideája, hogy elég is csupán szorgalmasan dolgozni (plusz szellemes, szívhezszóló beszédeket mondani!), és önmagától megteremtődik a polgári jólét, a demokrácia. Ártatlan gyermekiségét és tisztaságát használják ki, hogy félrevezessék - a saját önző érdekükben. Amikor Orbán Viktor rádöbben, hogy rászédtek; - *kilép a Skót Rendből* (ahol már 1998-ban a 30. garádicson állt!), és visszatér magyar népi gyökereihez: valódi forradalmárrá, népezérré válik. Végül beteljesül a szokásos magyar tragédia..., - a legenda. Az ifjú herceg és a vadkan véletlen találkozása.

Az akkori alkalmi vendéglátóm nem a barátom, soha nem is volt az. Ellenzékinek hirdette magát, de ebből nem lett semmi: 1998 és 2002 között is a kényszer-szülte koalíció egyik legellenszevesebb figurája, haszonélvezője volt.

Amolyan szürke eminenciás, aki sötét, karikás gülüszemekkel ül(t) kis gazdája jobb-és baloldalán. A tekintete üres, a szája hallgatag. Amíg a mézesbödön kitart - a legenda is a téli álmát alussza. Mire kiürült; az aranygyűrűs orientalista is tovalibbent a rózsaszín ködben. Téli éjszakákon a bokrok között néha újra felízzanak a hiúz szemei...

A másik történet igazából cselekménytelen, inkább csak amolyan eszme-futtatás. Látszólag semmilyen összefüggésben nincs az eddigiekkel, de tán mégis. Mélyen megmaradt az emlékezetemben *egy másik, ám igazinak látszó barátom* 1996-os mondása is: „*Te öregem, Orbán Viktor a szellemes beszédeit nem önmaga írja, előre gyártják neki azokat a beszédírói, a konkrét alkalomhoz illően!*” Tévedett volna?! Nem vagyok hivatásos pszichológus; sőt, még csak asztrológus sem! De azért *elég sok mindent* tudok már, amiből különféle következtetések adódnak. Pl.:

Az Ikrek jegyében születettek: jószándékú, naív, gyerekes, nem túl kitartó, hiszékeny, játékos természetű, jó humorú, vidám, nem túl komoly, szeretetre méltó emberek, akik nagyon nehezen és rosszul tűrik a stresszhelyzeteket, de különösen a folyamatos (pl.: politikai) küzdelmek pszichikai megterheléseit, amiből (vagy ami elől) rendszerint az önfelelt játékba menekülnek.

Mármost lehetséges, hogy Orbán Viktor miniszterelnök a 2000. februári ország-értékelő beszédjét nem maga írta; - de egészen biztos, hogy legalábbis részben beledolgozott! Tőle származik ugyanis: ***a 3 : 3 : 4-es futball-taktikai szisztéma.***

Aki valaha is foglalkozott a futballcsapatok lehetséges felállási rendszereivel, az jól ismeri: ***a 4 : 2 : 4, a 3 : 2 : 5, a 4 : 4 : 2, továbbá az ún. „WM” felállási szisztémákat,*** amelyek a 11 (kapus + 10) fős csapat térbeli alaphelyzetét rögzítik, az éppen alkalmazott játék-taktika „koreográfiáját” fejezik ki, attól függően, hogy a csapat otthon játszik vagy idegenben - támadó vagy védekező alapállást valósít-e meg éppen. Orbán Viktor „játékos miniszterelnök” lévén; - atavisztikusan, íme beleszötte ország-stratégiájába kedvenc játéka, a futball alapelemeit, annak szám-misztikáját; s mivel *otthon játszik, a 3 : 3 : 4-es, támadó felfogás* mellett döntött.

A 3 gyermek: a család, a bázis, a hátország, a védelem.

A 3 szoba: a térfél, a középpálya, a család (a csapat) élettere.

A 4 kerék: a góllövő csatárok, az egészségpályás letámadás jelképe.

Más szóval: biztonságos jövő, békés gyarapodás és folyamatos siker.

A tisztalelkű ikrek felhőtlen álmai.

Ez a játékrendszer mindaddig életképes, ameddig félpályás edzés, „egykapuzás” folyik - ellenfél nélkül minden problémamentes. Azonban a második félidőben az ellenfél is kijön a pályára; sőt, sűrű csontzene kíséretében kiderül, hogy az ellenfél *csupa ellenségből* tevődik össze! Volt ávósok és karhatalmisták újra

meg újra, a legérzékenyebb testrészén, a térdén rúgják meg az ifjú középcsatárt, hogy több gólt már ne szerezhessen.

És kiderül a legrosszabb is: *a csapatnak még mindig nincsen (örző-védő) kapusa!*

A kapus a *pénzkereső családfő szimbóluma*, azé, akinek feladata lenne a labdák összeszedése és előre lendítése, a családtagok (a csapat) játékba hozása, a játék-lehetőségek folyamatos megteremtése, a középpályások és a csatárok támadásba küldése - *s a szükséges pénz megkeresése* a család életének biztosításához. Kellő munkalehetőségek hiányában - kapus, labda, pénzkeresők és pénz nélkül! - nem születnek gyermekek, nem épülnek szobák, nincs játéktér, nincs játék és nincsen élet sem. Sőt, benzin nélkül az autó sem megy, hiába van ki a 4 kereke...

Most egy kicsit polgár-pukkasztó leszek. A leírtak olvastán *dejá vu* érzésem támadt. Még 1997 márciusában írtam egy kiadatlan cikket „*Ott, kinn - arra van az igazság*” (The Truth is out there; a címet az X-aktákból csentem) címmel, - a Fidesz február 15-iki ‘antipopulista’ gazdaságpolitikai konferenciájáról. Röviden ebből idézek most. Furcsa, hogy a történelem időnként mennyire ismétli magát!

„Sosem fogom elfelejteni! Úgy 1978. táján barátommal résztvettem Győrben egy nemzetközi közlekedéstudományi konferencián. Az egyik híres-nevezetes, idős NDK-s tudós előadásában átlagosan 3-4 percenként fordult elő a "mátrix"-szak-kifejezés, amit a magyar postai szaktolmács következetesen, mindig: "matricá"-nak fordított. Eleinte csak sandán-lopva tekintgettünk oldalvást egymásra, - majd gátlástalan-gurgulázó, fuldokló nevetésben törtünk ki. Kiszera méra, bávatag, - mi több: tohuva bohu. Mindenki értetlenül, megrovólag nézett ránk, pedig a "király" volt meztelen, nem mi. Az előadás-sorozat befejezése után a társalgóban "svéd asztal" várta a tudományos erőfeszítésektől kiéhezett hallgatóságot. A svéd asztal akkoriban egyfajta egyszerű, magyaros vendéglátást jelentett: sült csirkecomb friss salátalevélen. A közlekedési tudományok valamennyi hű szolgája, a tudósok apraja-nagyja, mint a véres konkra a ragadozó vadak, úgy vetették rá magukat a csirkecombokra, miközben szabályszerűen majdhogynem fellökték és eltaposták egymást. Barátommal meg sem kíséreltük, hogy megközelítsük a pankrációba és az eszeveszett kétkezi zabálásba feledkezett tömeg közepén a rohamosan fogyó csirkecomb-halmot. Abbahagyhatatlan, hisztérikus kacagás vett erőt rajtunk. Mert kétszer annyi "tudós" volt a teremben, mint salátás csirke-porció. Eszkimó - főka.

Túl korán érkeztem a Gellért Szállóba. Így azután volt alkalmam néhány tisztelet-kört tenni a nemsokára kezdődő konferencia termében, és annak a környékén. Az oszlopok mögött két pincér jött felém nagy sietve. Az egyik álmélkodva-dühödten mutatott az emelvény mögött kifeszített selymen díszelgő óriás-betűs "reklám-szlogen"-re: "**A polgári Magyarországért!**" - "Ezt a

baromságot!" - kiáltotta. A pincér *szó szerint* ezt mondta a társának, aki élénken helyeselt! Gyanítom, hogy egyikük sem volt *sem kommunista, sem szélsőjobboldali*; - ***csak az egyszerű nép átlagos fiainak megnyilvánulása volt ez.*** Nem tudták, hogy a reklám történelmi!

"A történelmi 'igazság' gyakran változhat (*kommunizmus-reformkommunizmus-liberalizmus-kapitalizmus*) - a beavatottak köre *viszont mindig* ugyanaz." Így aposztrofálta bevezető beszédében Orbán Viktor az összenőtt szocialista-liberális monetáris-restríciós gondolkodás gazdaságpolitikai lényegét. Hálás közönsége (pl.: Pusztai Erzsébet és Barsiné Pataki Etelka) harsányan kacagott... A Fidesz alkalmi borszakértője, Varga Mihály gazdasági kabinetfőnök nem akart elmaradni szellemességben főnöke mögött. Nem kívánt elmélyedni az ***egyensúly kontra növekedés***, illetve, hogy ***csökken-e az államadósság, vagy csupán szét-osztották?*** piszlicsaré kérdéskörökben; - ezek szakértő elemzését meghagyta az utána szólóknak. Ellenben új vizekre evezett: "*Némi fejtörést okozott számomra, hogyan is lehetne a kormány gazdaságpolitikáját röviden jellemezni. Néhány nappal ezelőtt egy borászati szaklap került a kezembe, ahol egy borversenyéről szóló beszámolót olvastam. Az utolsó helyezett bor jellemzése így hangzott: **Fülledt illatú bor, amitől hosszabb szellőztetés után is csak nehezen szabadul. Hízalgő típus. Óriási meglepetéseket nem tartogat. Mély, vörös színű, amely elnyomja a többi árnyalatot. Az illatnál viszont durvább az íz: egy kissé öreg hordóra is gyanakodhatnánk, kóstolva az italt. Nincs igazán egyben a bor, így aztán kissé egysíkú. Az első szippantásra megnyerő - még a méz is felsejlik -, ám utána hamar eluralkodik az alkohol. A Fidesz erre a másnaposságra kínál gyógyszert, amitől a polgárok feje már két év óta fáj. Ez a kormány hasonló a középkori orvoshoz, aki mindenre ugyanazt javasolja: **eret vágni!*****"

Varga Mihály a vitanapon egy másik, még meglepőbb, spontán megnyilatkozást is tett. Már nagyban zajlott a későbbi, rögtönzött gazdaságpolitikai "kerekasztal-konferencia", amikor - *a hangjában utánozhatatlanul atavisztikus reszketéssel* - váratlanul felkiáltott: "***Jujj, - egyébként itt van a teremben Bauer Tamás is!***"

(Ma - némi időbeli 'liftezések' után - 2004. január 30-ikát írunk. Elaludtunk?!) Aztán ***svéd-asztal***. Hozott anyagból zsíros-szalámis, kolbászos és tojásos-sajtos szendvicsek *friss saláta-levélen*. Kétpofára táplálkozik, és vedeli a colát minden tudós gazdaságpolitikus, politikus és politológus. Lesz itt pirkadat, nem is sokára. Amióta kijöttem a konferencia-teremből, lényegesen jobban érzem magam. Ide-kint a társalgóban, a karzaton valahogy sokkal jobb a levegő. Itt kinn valahogyan *minden egészen más*. Szendvicsek között reménytelibb az élet. Azután hirtelen felocsúdom filozófikus kábulatomból, majd fellelegezve azonnal meglátom a félig nyitott, utcára nyíló ajtót is. ***Ott kinn, arra van az igazság.***"

Mondom, ma 2004-et írunk; - és nem csupán a történések, hanem a szövegek is mintha vadonatfrissek lennének. Le sem kell porolni őket! Hérakleitosz valamikor kinyilatkoztatta: „*Kétszer nem léphetsz ugyanabba a folyóba!*” - Dehogynem!

Nemcsak hogy újból beleléptünk, de valamit visz az áradat - minket. Hol is lehet, milyen messze az a tenger, amelybe - velünk együtt - majd belefolyik? Lesz-e dús part, ahol mi magyarok újra kiköthetünk? Polgári Magyarország, sejt, merre vagy?

Sajnos szómágiával és szemfényvesztéssel állunk szemben, amelyet Zelnik József igencsak frappánsan fogalmazott meg a „TESTAMEN, Leonardo evangéliuma” című, nemrég megjelent könyvében. „*Nem szeretnék úgy jární, mint a polgárok a politikával. Úgy vélve, hogy legyőzték az előző hatalmi szerkezetet, nem veszik észre, hogy a metafizika ördöge már rohan is velük ugyanabba az irányba. Például a Polgár képes úgy hitetlen és ateista lenni, hogy a hatalma megőrzése érdekében hitre és vallásra szólít fel.*” Prófétai sorok ím' ezek! Ha ugyanis egy futballcsapat zömmel 'nem saját nevelésű' játékosokból, hanem csak 'idegen-légiósokból' áll - igencsak groteszk 'a csapatszellemük' mögött bármiféle eredeti, pláne ősi kollektív önazonosságot keresni és feltételezni...

A MESSZI'LÁTÓK

(Arany János: „*A walesi bárdok*” című balladájának átírata)

Orbán király, magyar király
Léptet pejki lován:
Hadd látom, úgymond, mennyit ér
A magyar tartomány.

Van-e ott folyó és földje jó?
Legelőin fű, *Kövért*?
Használt-e a kormányváltás:
*Áder, Szájer, Gyökér**?

S a nép, az istenadta nép,
Vajon boldog-e rajt?
Mint akarom, s mint a barom,
Melyet igába hajt?

Felség! valóban, *Koronád*
Legszebb éke *magyar!*
Földet, folyót, legelni jót:
Ápol és eltakar.

S a nép, az istenadta nép,
Oly boldog rajta, *Sire!*
Kunyhói mind hallgatva, mint
Megannyi puszta sír.

Orbán király, magyar király
Léptet pejki lován:
Körötte csend amerre ment,
És néma tartomány.

Székesfehér a vár neve,
Hol aznap este szállt:
Széles Gábor, a vár ura,
Vendégli a királyt.

Vadat s halat, s mi jó falat
Szem-szájnak ingere, -
Sürgő csoport, száz szolga hord
Királyunk elibe.

S mind, amiket e szép vidék
Ételt-italt terem:
S mind, ami bor pezsegve forr
A szőlőtöveken.

Ti polgárok! hát senkisem
Koccint értem pohárt?
Ti polgárok! bús magyarok!
Ne éljen Orbeán?

Vadat s halat, s mi ég alatt
Szem-szájnak kellemes,
Azt látok én: de ördög itt
Belül minden nemes!

Ti polgárok, *mélymagyarok!*
Ne éljen Orbeán?
Hol van, ki zengje tetteim -
Elő egy prófétát!

Egymásra néz a sok vitéz,
A vendég nemesek;
Polgároké a szebb jövő -
A többi egyremegy.

Szó bennszakad, hang fennakad,
Lehellet megszegik. -
Ajtó mögül fehér galamb,
Ősz jós emelkedik.

Itt van király, ki tetteid
Elzengi, mond az agg;
S gyomor korog, beteg hörög,
Amint húrjába csap.

„Gyomor korog, beteg hörög,
A nap zagytóba száll,
Vérszagra gyűl az éji vad:
Te tetted ezt király!

Legyűrve népünk ezrei,
Halom rózsa-kereszt,
Hogy sírva tallóz, aki él:
Király, te tetted ezt!”

Tömlöcbe! el! igen kemény -
Parancsol Orbeán -
Ha! lágyabb ének kell nekünk:
S belép egy ifjú lány.

Ah! lágyan kél az esti szél
Alcsútdoboz felé;
Szüzek siralma, özvegyek
Panasza nyög belé.

„Ne szülj rabot, te szűz! anya
Ne szoptass csecsemőt!...”
S int a király, s elérte még
A tömlöcbe menőt.

De vakmerőn s hívatlanul
Előáll harmadik;
Váteszi dal, magára vall,
Ez ige hallatik:

„Rabszolga lesz a nemzetünk -
No halld meg Orbeán:
Ám angolok kardja nem fog
Egy magyar prófétán!

Emlékünk sír a lanton még -
No halld meg Orbeán:
Siratunk Téged, s jövőnket, -
Sorsunk halálra szán.”

Meglátom én! - S parancsot ad
Király rettenetest:
Tömlöcbe, ki ellenszegül,
Mindegyik renitenst!

Szolgái szét száguldanak,
Ország-szerte tova, -
Székesfehérvárt így esett
A híres lakoma.

S Orbán király, magyar király
Vágtat pejgó lován;
Körötte fojtó rónatúz:
A magyar tartomány.

Ötszáz, bizony, dalolva ment
Tömlöcbe hős magyar:
Egy sem adta el önmagát, -
Polgár nem lett hamar.

Ha, ha! mi zúg?... mi éji dal
Buda utcáin ez?
Felköttem a kancellárt,
Ha bosszant bármi nesz!

Áll néma csend; légy szárnya bent
Se künn, nem hallatik:
„Fejére szól, ki szót emel!
Király nem alhatik.”

Ha, ha! elő síp, dob, zene!
Harsogjon harsona;
Fülembé zúgja jóslatát
Egy magyar lakoma.

De túl zenén, túl síp-dobon,
Riadó-kürtön át:
Ötszáz énekli fennhangon
A próféta dalát.

*Stumpf: egyik német jelentése - *gyökér*.

A keresztény szocializmus és a pápai enciklikák

A politikai rendszerváltás (1990.) pozitív/egységes, az egész nemzetet összefogó eszmeiségének hiánya, s az ennek jegyében eltelt másfél évtized minden különös aktuálpolitikai eseménye magában hordja az ellentmondásos történelmű Magyar-ország baljós megosztottságát, sorstragédiáját. Különös, ámde a legkevésbé sem lehet véletlen - *és ehhez a népnek éppúgy semmi köze nem volt, akár a komplett rendszerváltáshoz!* -, hogy a teljes közéletet mindmáig áthatja az irracionális és történelmileg abszolút alaptalan ellenségeskedés: ***a jobboldal és a baloldal élet-halál harca***. Ez a megosztottság minden ismeretelméleti ténynek is ellentmond, mert a magyarság soha nem oszlott jobboldalra és baloldalra - nem szólva arról, hogy *ezek csak virtuális, a média által mesterségesen összetákolt „valóságok”*; valójában ostoba fikciók, amelyek csak megbontják a nemzet egységét. Cseppet sem nehéz bebizonyítani, hogy politikai szörnyszülöttekről, kentaurokról van szó! Antall József miniszterelnök és MDF-je bármi áron igyekezett összeházasítani a kozmopolitizmust a nacionalizmussal, a kereszténységet a liberalizmussal - ámde ehelyett az MSZMP-tagok egyrésszel átvette az „átkos” eszmeiséget is. A kormányzás a hagyományait tekintve *egészen Horthy Miklósig* nyúlt vissza; - a gyakorlatában azonban inkább *a titkos SZDSZ-paktum* dominált. Mint látjuk, a dologban épp az a különös, hogy ***a ‘jobboldali elhatárolódást’ titokzatos együtt-működéssel kombinálják***, miközben mindkét akció (akció és reakció) egyaránt felesleges pótcselekvés, - amúgy csupán egymás kompenzációi. Az úgynevezett baloldal eszmei gyökerei és gyakorlati tettei közötti szakadék még mélyebb. Most nem Horn Gyula életrajzának fordulataira, vélt vagy valós folytonossági hiányaira gondolok, hanem inkább arra, hogy az MSZP „szakított kommunista múltjával”, szocialistává kiáltotta ki magát - és/de *azon nyomban* hozzálátott a kapitalizmus felépítéséhez; sőt, vezető funkcionáriusai percek alatt milliárdos nagytőkésekké avansáltak, nőtték ki magukat. Aztán tíz év alatt kiderült, hogy „a szakítás” nem sikerült tökéletesen, ugyanis a közös gyökerek *egészen a Munkáspártig* nyúlnak, csupán a guruló dollárokból lett stabil működőtőke. A szociáldemokráciát viszont *nem csupán ténylegesen, szervezetileg (MSZDP), de elveiben is* sikerült teljesen likvidálni, így láthatott napvilágot 1995-ben a Bokros-csomag. A liberális együtt-működést a Horn-kabinet ugyan teljesen nyíltan, kormány szinten felvállalta, ám négyéves

gyakorlatára mégis inkább *a jobboldali konzervativizmus* volt jellemző. Benne sem szocialista, sem liberális elvek nem érvényesültek.

Orbán Viktor és a Fidesz mindenekelőtt „erőszakot tett” a KDNP-n, főként abból a célból, hogy ateista establishmentjét *álszent kereszténydemokratákkal* frissítse fel, így keltve fel egy keresztény kurzus - látszatát. Tehát látszat és ellenlátszat dialektikus egysége uralta a ciklust, amelynek az egyik legpikánsabb dilemmája *a kozmopolitizmus és a nacionalizmus* liberális összebékítése egymással. Világos, hogy a ránk kényszerített globalizációt csak egyfajta *világkeresztény hagymázzal leöntve* lehet sikeresen eladni a népnek, amit célszerűnek látszik *koronás király-kultusszal is ötvözni*, hogy mellesleg *Charles Windsor főherceg (lásd: a fotón!) elismerését is* kivívhassuk magunknak. Az éppen uralkodó - *jobboldali vagy bal-oldali* - kormányzat mintha a magyar nemzet (egyébként nem létező, fiktív!) *egy-kori kollektív bűnösségét igyekezne deklarálni és kompenzálni*; előbb rátámad a festett ellenségre, majd szinte azonnal ki is békül vele, hogy maga mellé emelje a kormányzásban és a vagyonkezelésben egyaránt. Holott valójában *a bűnöket és az ellenbűnöket is* csak a politikusok, a kormányok követik el; az istenadta nép semmit nem ért az egészből. Ma Magyarországon *hitelesen* sem jobboldal, sem baloldal nem létezik. Csak regnáló politikusok vannak; múltbéli és mai - fiktív és valós - bűneikkel. Gondoljuk csak meg! Hát nem elképesztő, hogy amennyiben Magyarországon 2000 után valaki sikeresen akar politizálni, akkor - *ha tetszik neki, ha nem* - kötelező azonosulnia *Kádár János, Horthy Miklós vagy Soros György (utódai, epigonjai, hívei) valamelyikének a szellemiségével?* Vajon miért kell mindenképpen *odatartozni az egyenként és ellentétükben is mesterségesen kreált és fenntartott jobb-vagy baloldal egyikéhez*, a bármilyen politikum miért kizárólag csak e kettő ősi ellenségeskedésének bűvkörében értelmezhető?! Vajon miféle *atavisztikus bűn és bűnhődés motivációja* húzódik meg e mögött? Valami paranoid-skizofrén (háttér)hatalomé?

Próbálnánk meg egyszer *dönteni, és békében élni* mi magunk, a magyar nemzet; gyámok és ápolók, ellenségeskedések és paktumok, sérelmek és kompenzációk nélkül, őszintén és becsületesen!

Írásomban kísérletet teszek a valódi értékek összebékítésére.

Legyenek segítségemre *II. János Pál, a római pápa* 1988-ban írott **Sollicitudo Rei Socialis** kezdetű, valamint az 1991-ben írott „**Centesimus Annus**” kezdetű enciklikáinak idézetei, kiemelt nyomdai szedésben.

A római pápa apostoli küldetése (Jézustól kapott megbízatása), hogy *„legeltesse a bárányokat és a juhokat”* (Jn. 21, 15-17), és hogy *„oldjon és kössön e földön (Mt.16,19) a mennyek országáért”*. A pápa tehát semmilyen földi hatalmat nem képvisel ugyan, mégis politizálhat: *üdvösségünk* érdekében.

„Az idő, amint jól tudjuk, mindig azonos ütemben folyik. De mostanában úgy érezzük, hogy egyre jobban felgyorsul az események torlódása és össze-

fonódása miatt. Ennek következménye, hogy a világ arculata húsz év alatt, bár néhány alapvető vonását megőrizte, jelentős változáson ment át és új kilátások tárultak elébe.” (S.R.S., 5. old.)

Végzetesen szomorú, hogy *az emberek túlnyomó többségének világszemlélete egysíkú*; - csupán a csöppnyi részletek megértésére születünk. Az emberiségnek nincsen átfogó térlátása, sem a történelmi idő mélységében, sem a jelenben. A táguló, görbülő térben tántorgunk a gyorsuló időben, torz képek felvillanásaiban kergetünk illúziókat, s kérészéletünk tovaillel.

A prófétákat nem ismerjük fel, vagy a hatalom üldözi és hallgattatja el őket.

Előrelátás nincs; minden mindig *csak utólag* igazolódik, vagy sohasem.

Az igazság atomizált, akárcsak a komplett emberiség, s a történelem.

A legutóbbi vitám alkalmával azt találtam mondani vitapartneremnek, hogy nem kellene a marxizmus eszméiből mindent gondolkodás nélkül eldobni. Attól, hogy *a bolsevizmus, mint a marxizmust a maga diktatórikus céljaira kisajátító gonosz rendszer* megérdemelten a történelem szemétdombjára került, - Marx Károly még nem vált visszamenőleg idiótává, elemzéseinek eredménye nem vált értéktelenné. Mi több, - aktuálisabb, mint valaha. Partnerem kifejtette, hogy *már Marx is a pénzügyi világhatalom ügynöke volt*, s mint ilyen vált a kommunizmus-kísérlet fő eszmei megalapozójává.

A globális világhatalom ma már mindenre kiterjed: *hormonja a pénz, oxigénje az információ*. A pénz uralma biztosítja a hatalom teljes személytelenségét. Marx nem lehetett a világhatalom ügynöke, hiszen munkálkodása idején a világhatalom még *maximum csak terv lehetett*, ténylegesen nem létezett. Erkölcsileg a leg-tisztább, és máig megfellebbezhetetlen gazdasági eszme Karl Marx munkaérték-elmélete. Marx nem láthatta előre, hogy a globalizmus - *ami nem más, mint az egységesült politikai világhatalom legvégső koncentrációja és centralizációja* - térhódítását, gyors megvalósítását éppen a hamis világpénz, a munkaérték-rendet alapjaiban tagadó, felrúgó tőzsdespekuláns, uzsorás/harácsoló finanszírozás teszi majd lehetővé, amely a monetáris restrikciónak megfoszt bennünket a mától, és méregdrágán megeteteti velünk a jövőt. Marx munkaérték-elmélete így korunk legaktuálisabb, élő próféciaja. *„Egykor a termelés meghatározó tényezője a föld volt, és később a tőke lett - ideértve a gépek és a termelőeszközök összességét -, ma már egyre inkább maga az ember a döntő tényező, vagyis megismerő képessége, amely a tudományos felismerésekben jut kifejezésre, továbbá a közösséget alkotó szervezőképessége, és az a képessége, hogy föl tudja ismerni és ki tudja elégíteni mások szükségleteit.*” (C. A., 50. old.) Micsoda változás! Mára a lopott, fikciós tőke vált a legfőbb „értéktermelővé”, a munkát fojtogató, elburjánzott mérges folyondár. Ám Friedrich Engels mondta: *„A szabadság a fel-ismert szükségszerűség.”* - *„De a szabadság csak az igazság befogadása által érvényesülhet teljesen: egy igazság nélküli világban a szabadság elveszíti*

a tartalmát, és az ember vad szenvedélyeinek, nyílt vagy rejtett tényezőknél a hatása alá kerül.” (C. A., 71. old.)

A becsületes ember nem hazudik magának, sem másnak. Isten úgy rendelte, hogy a földi életünk során kötelességünk megismerni minden jelenséget, összefüggést és törvényszerűséget; - egészen addig a mélységig, ameddig azt érzékelésünk és eszünk lehetővé teszi. Ám Isten hűséges bárányaiként, el kell fogadnunk, hogy ez a Föld *még nem az igazi, nem a végleges világ*, csupán megrendezett, virtuális küzdőtér, cifra színpadi díszlet a megmértetésünkhöz. Marx Károly nagyon jól meglátta, hogy a kapitalizmus egy embertelen, ám szükségszerű társadalmi rend-szer, amelynek szabadversenyos ősváltozatából igen gyorsan kinő(tt) *a monopol-kapitalizmus, az imperializmus*, és mindezeknek a leggonoszabb felsőfoka, *az államkapitalizmus*, amely (előrelátón?) *szocializmusnak, sőt, kommunizmusnak* nevezte el magát, hogy a megrendezett bukását követően már, mint globalizáció teljesejék ki. Marx tudós lángelme volt, hisz megjósolta, hogy a kommunizmus elsőként ***a legfejlettebb tőkésországokban*** győzhet; - majd ezt követően futó-tűzként, feltartóztathatatlanul árasztja el az egész földgolyót. Csakhogy az (akkor már szerveződő) angolszász világhatalom előbb még célszerűnek látta *az új idea* kipróbálását a nagy Oroszország kísérleti műhelyében, ahol **Lenin** a gyakorlatban valósította meg „***a leggyengébb láncszem***” elméletét, a proletár-kommunizmust.

A háttérben később azonban nem a proletárok, hanem a világ tőkésai egyesültek. Minden tudomány, tudás sikeres gyakorlati próbája, amennyiben az általa feltárt trendvonalak megfelelő meghosszabbítása mentén próféciák valósulnak meg. A jövendölés tehát valóra vált; - persze azzal az apró eltéréssel, hogy ***most sem a Paradicsom szállt le a Földre a globalizáció képében***, most sem Jézus Krisztus Mennyországa jött el hozzánk, hanem a Sátán földi helytartójaé, az Antikrisztusé. „***Ahol az egyéni érdeket erőszakkal elnyomják, ott a bürokratikus ellenőrzés elnyomó rendszere alakul ki, amely a szabad kezdeményezés és a kreativitás forrásait kiapasztja. Amikor az emberek úgy vélik, hogy a rosszat lehetetlenné tevő tökéletes társadalmi szerveződés titkát birtokolják, azt is gondolják, hogy ennek megvalósítására minden eszközt, még az erőszakot vagy a hazugságot is felhasználhatják. A politika ekkor 'evilági vallássá' válik, amely tévesen azzal áztatja magát, hogy a Paradicsomot ezen a Földön valósíthatja meg. Csakhogy semmilyen saját jogrenddel és törvényekkel rendelkező politikai közösség sem azonosítható Isten országával.***” (C. A., 39. old.)

Francis Fukuyama szerint a liberális parlamenti demokrácia globális dominanciája a világtörténelem legvégét jelenti, mivel *ez a mai már* minden létező társadalmi rendszerek legtökéletesebbike - elérkeztünk tehát a fejlődés végére!

„Krisztus keresztdozata egyszer s mindenkorra meghozta Isten Országának győzelmét. A keresztény élet mégis megköveteli a rossz kísértései és erői elleni harcot. Az Úr majd csak a történelem végén fog eljönni dicsőségben az utolsó ítéletre (vö. Mt. 25, 31), és hogy új eget és új földet teremtsen (vö. 2 Pt. 3, 13; ApCsel. 21, 1). De amíg a világ fennáll, tart a jó és a rossz küzdelme az ember szívében. Mindaz, amit a Szentírás Isten Országának beteljesedéséről tanít, nincs következmények nélkül az evilági társadalmak életére, amelyek - mint nevük is mutatja - időhöz kötött valóságok, következésképpen tökéletlenek és ideiglenesek. Az Isten Ország, amely a világban van, de nem a világból való, megvilágítja az emberi társadalom rendjét, mivelhogy a kegyelem erői áthatják és éltetik. Így már sokkal jobban megérthető az emberhez méltó társadalom követelménye, a tévedések kiigazíthatók, és növekszik a bátorságunk a jóért vívott küzdelemben. A keresztények, és különösen a világi hívők minden jó-akarátú emberrel együtt arra kaptak meghívást, hogy az emberi valóságot az evangélium szellemével itassák át.” (C. A., 39. old.)

Globalizált börtönünk korlátai, rácsai között viszonylag szabadok lehetünk. Ám aki elég okos, annak számára mégsem ez a kétes értékű szabadság a legfőbb kincs; - ez a „szabadság” legyen a liberális tévelygők vigaszdíja...

*Jézus Krisztus ezt mondta: „**Én vagyok a feltámadás és az Élet!**”*

Az igazság tehát odaát van, s nem ideát, az Antikrisztus világállamában.

*Minden igaz keresztény számára **sürgősen felismerendő szükségszerűség**, hogy a liberális polgári világdemokrácia *rádiótelefonnal, műholddal, bevásárlóköz-pontokkal, internettel, autópályákkal, hamburgerrel, colával együtt és ellenére sem* Jézus Krisztus országa, csak evilági délibáb, - s jól hangzó reklámja is csak megannyi mézesmaszlag, a politikusok hamis ígéretei.*

*Globális/kis demokráciánk ismertetőjegyei - *dejá vu* - nagyon ismerősek!*

- **Többségi diktatúra**, amelyben a magát többségnek kinevező kisebbség, egy militáns szűkkörű elit uralkodik, a rendszert demokráciának álcázva.
- **Demokratikus centralizmus**, egyfajta megdönthetetlen hatalmi piramis őrzi és szolgálja ki az uralkodó személyét, aki valójában egy ostoba diktátor.
- **Össztársadalmi kontraszelekció** a rendszer legfontosabb működési elve, ami a szolgálkú debilek fényes győzelme az intelligencia felett.
- **Médiavezérelt tömegpszichózis** biztosítja a békés birkanyáj problémamentes terelgetését, amelynek pislákoló életkedvét progresszív adósávokkal kurtítják.
- **Korrump államgépezet**, a szervezett bűnözéssel kollaboráló hivatalnok sereg gondoskodik az igazságszolgáltatás tökéletes ellehetetlenítéséről.
- **Monopóliumok + restrikcio** a pénzügyi rendszer működésének alap-képlete, minek következtében minden alkotó kezdeményezés eleve reménytelen.

- **Istentagadó bálványimádás** a kötelező egyenvallás, amelyben a templomot, a karriert, a pénzt, a reklámot, a koronát és a szent békejobbot imádják.
- **Paranoid-skizofrén kommunikáció**, amolyan *bábeli nyelvzavar*, mert minden mást jelent, semmi nem igaz vagy szent, de hazug és érdektelen.

Nem elég kereszténynek látszani, - kereszténynek is kell lenni!

„Mi, akik Isten ajándékát megkaptuk, hogy kamatoztassuk, a mi dolgunk a vetés és a gyűjtés. Ha nem tesszük - azt is elveszik tőlünk, amink van. Ezeknek a szigorú szavaknak a jobb megértése arra ösztönözhet minket, hogy nagyobb elszántsággal vállaljuk a mindenkit sürgető kötelezettséget, hogy a többiek fejlődésén munkálkodjunk. Az egész ember és minden ember fejlődésén. (...) Ebbe az isteni tervbe, amelynek kezdete öröktől fogva Krisztus, az Atya „kép-mása”, és amely benne éri el csúcspontját, „ki elsősülött a holtak közül”, ebbe kapcsolódik be a mi történelmünk, amelyet a mi személyes és közösségi fáradozásunk fémjelez, és amely az emberiség jobb sorsát akarja szolgálni (...), miközben állandóan fenyeget minket és akadályozza tevékenységünket az a bűn, melyet Krisztus legyőzött és kiengesztelt (Kol 1, 20).” (S.R.S., 38-39. old.)

„Ha a modern ‘imperializmus’ bizonyos formáit e morális kritériumoknak a fényében vizsgálnánk, meglátnánk, hogy bizonyos döntések mögött, amelyek látszólag csak gazdasági vagy politikai jellegűek, valójában a bálványimádás valódi formái rejlenek: a pénzé, az osztályoké, az ideológiáé, a technológiáé.” (S.R.S., 49. oldal)

„Az egész ember és minden egyes ember fejlődésében mindenkinek együtt kell működnie, ez mindenkinek kötelessége mindenkivel szemben, és ugyanakkor ennek a világ mind a négy táján (...) egységesnek kell lennie. Ha ellenben ezt csak az egyik részen, vagy csak az egyik ‘világban’ valósítjuk meg, akkor az a többiek rovására történik, és ott, ahol a fejlődés elindult a többiek mellőzésével, az egész tönkremegy vagy rosszabbra fordul. A népeknek és a nemzeteknek joguk van a saját és a teljes fejlődésükhöz, amely természetesen, mint mondtuk, gazdasági és szociális jellegű, de szükséges, hogy a saját egyéni kultúrára épüljön és a természetfelettiekre is nyitott legyen. A fejlődés szükségessége nem szolgálhat ürügyül, hogy másokra saját élet-stílusukat vagy vallásos hitüket rákényszerítsék.” (S.R.S., 41. old.)

„A totalitárius és az önkényuralmi rendszerekben a végsőkig fokozták az erő elsőbbségének elvét az értelemmel szemben. Az emberre ugyanis egy olyan valóságképet erőltettek, amelyet nem az értelmi belátásával és a szabad elhatározásából tett magáévá. El kell vetni ezt az elvet, és teljes mértékben el kell ismerni az emberi értelem jogait is, amelyet kizárólag csak a természetes és a kinyilatkoztatott igazság köt(het). Ezeknek a jogoknak az elismerésén alapul minden valóban szabad politikai rend. (...) Mert a totalitarizmus és az önkény-uralom régi formái még nem teljesen semmisültek meg (!), és fennáll újjá-éledésük veszélye: ez megújult erőfeszítésre serkent az országok közötti

együtt-működés és a kölcsönös kapcsolatok megteremtése érdekében. Mert a fejlett országokban néha erőteljes propaganda folyik a tisztán haszonelvű értékek mellett, az ösztönök fékezetlen kiélésére és az élet élvezetére, ami megnehezíti az emberi lét értékei helyes sorrendjének a felismerését és elismerését (...).” (C. A., 44. old.)

Akinek erős a hite, nem dől be holmi földi hívságoknak, talmi csillogásnak, s nem lehet tartósan megtéveszteni sem. Az igazi keresztény természetesen bátran fel-ismeri és azonosítja Krisztus ellenségeit, sőt, kategorizálja is őket.

1. Liberális/libertinista kozmopoliták, globalista világpolgárok.

2. Nemzeti és nemzetközi elitisták, titkos társaságok, páholyok.

3. Kriptokommunisták, bolsevikok, politikai terroristák, leninfiúk.

A sorrend egyben „nagyság szerinti” prioritást is kifejez, s amint láthatjuk: a fel-sorolás még áttételesen sem tartalmazza a szociáldemokratákat - a rokonlelkeket. „*Mert valóban, honnan származik mindaz a rossz, amelyet a Rerum novarum* (XIII. Leó enciklikája - 1891.!) *le akar küzdeni, ha nem abból a szabadságból, amely a gazdasági és társadalmi tevékenység területén eltávolodik az emberről vallott igazságtól? (...) Az ‘új dolgok’, amelyeket a pápa vizsgált, mindennek voltak nevezhetők, csak jónak nem. (...) Valóban fejlődött az ipar, és módszerei teljesen megújultak. Megváltoztak a kapcsolatok a munkáltató és a munkás között, a gazdagság kevesek kezében összpontosult, a nagy többség nyomorba jutott. (...) Mindez, hogy ne is beszéljünk az erkölcsök megromlásáról - a konfliktus kirobbanását eredményezte.* (Vö.: ‘Kommunista Kiáltvány’!) *(...) A tőke és a munka közötti konfliktus volt ez, vagy ahogyan az enciklika mondja: a munkáskérdés. A pápa nem habozott véleményt mondani az akkori kiélezett helyzetben (...), és ebből adódik a gondolat, amelyet az enciklika napjainkra vonatkoztatva sugall. Szemben találva magát egy konfliktussal, amely az embereket, mint ‘farkasokat’ szembe állította egymással - egyrésztől azokat, akik a puszta létükért küzdöttek, másrésztől pedig azokat, akik dúskáltak a javakban -; a pápa nem habozott latbavetni tekintélyét ‘apostoli küldetése’ tudatában. (...) A pápa szándéka kétségtelenül a béke helyreállítása volt, és az enciklika korabeli olvasójának nem kerülhette el a figyelmét (a miénket sem!), hogy a felhívásában milyen nyíltan ítélte el az osztályharcot. De nagyon is tudatában volt annak a ténynek, hogy a béke az igazságosság alapjára épül.*” (C. A., 9-10. old.)

„*A Rerum novarum bírálja mindkét társadalmi és gazdasági rendszert - a szocializmust és a liberalizmust. Az első részt a szocializmusnak szenteli, s ebben megerősíti a magántulajdonhoz való jogot. A liberalizmussal szembeni kritikák abban a szövegrészben jelennek meg, amely az állam kötelességeit tárgyalja. Az állam nem korlátozódhat arra, hogy ‘csak az állampolgárok egy részére legyen gondja’, nevezetesen a gazdagokra és a jólétben élőkre, és nem teheti, hogy ‘elhanyagolja a másik részt’, amely kétségtelenül a társadalom*

nagy többségét teszi ki. (...) Az államnak az egyének jogainak a védelmében különös gondoskodást kell tanúsítania a gyengék és szegények iránt.” (C. A., 16. old.)

„Az ember a rajta kívül álló dolgokat nem úgy birtokolja mint sajátját, hanem mint közöset, mivel Jézus Krisztus törvénye és ítélete fölötté áll az emberek törvényeinek és ítéleteinek. (...) A II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint: Az ember, amikor ezeket a javakat használja, sohasem tekintheti azokat a dolgokat, amelyeket törvényesen birtokol, kizárólag a sajátjának, hanem köteles úgy tekinteni, mint amelyek közösek; közösek abban az értelemben, hogy nemcsak neki magának, hanem másoknak is hasznára lehessenek.” (C. A., 46-47. old.) „A felek egyenlőségén alapuló kereskedelem logikáját és a hozzá kapcsolódó jogszerűség formáit megelőzi az a valami, ami az embernek azért jár, mert ember, azaz páratlan méltósága miatt. (...) A Rerum novarum által kifejtett alapelvek (...) az elérendő célt is jelentik; ezek arra irányulnak, hogy meg-gátolják, hogy magát az embert és munkáját pusztán áruként kezeljék: meg-felelő bért kapjon a családja fenntartására, szociális biztosítékot öregkora és munkanélkülisége esetére, a munkafeltételeket megfelelően szabályozzák. (...) Teljes joggal beszélhetünk a gazdasági rendszer ellen vívott harcról; - olyan módszert értve alatta, amely abszolút elsőbbséget biztosít a tőkének, a termelő-eszközök és a föld birtoklásának az emberi munka szabad személyes jellegével szemben. Amikor e rendszer ellen küzdünk, nem tekinthetjük a szocialista rendszert alternatív modellnek, amely valójában államkapitalizmust jelent, hanem a szabad munka, a vállalkozás és az együttműködés társadalma jelent alternatívát.” (C. A., 53.o.) „Az elnyomottak melletti kiállás őszinte vágya, és hogy ne kerüljenek a történelem sodrára kívül, újabb korunkban sok katolikus hívőt arra ösztönzött, hogy a marxizmus és a kereszténység közötti lehetetlen kompromisszum különböző módozatait keresse (vö.: például a latin-amerikai kommunista papok tevékenységével!).” (C. A., 41. old.) „(...) XXIII. János pápa a békéről szóló enciklikáját ‘minden jóakarátú emberhez’ is intézte. Mind-azonáltal XIII. Leó pápa szomorúan állapította meg, hogy korának ideológiái, különösen a liberalizmus és a marxizmus, sajnos, elutasították ezt az együtt-működést.” (C. A., 88. old.)

„Az egyház nagyra értékeli a demokratikus rendszert, mint olyan rendszert, amely biztosítja polgárai számára a politikai döntésekben való részvételt, és garantálja a kormányzottaknak, hogy maguk válasszák meg és ellenőrizzék a vezetőiket, vagy békés formában leváltásák őket, ha szükségesnek látszik. Ezért az egyház nem helyeselheti az olyan zártkörű vezetőcsoportok (elitek) létrejöttét, melyek az államhatalmat (vagy a globális világhatalmat) saját hasznukra vagy ideológiai céljaik megvalósítására bitorolják.” (C. A., 70. old.) „Semmi-féle társadalmi csoport, de még egyetlen politikai párt sem

jogosult a vezetés monopóliumát magához ragadni. (...) Ilyen helyzetekben a nép és az egyén tárgyá fokozódik le.” (S.R.S., 17. old.)

Európa klasszikus tradíciói: *a kereszténység és a szociáldemokrácia.*

Jézus Krisztus mondta: „*Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.*” A szociáldemokrata gondolkodás ettől minimum annyiban tér el, hogy már itt a Földön ‘a szegényekévé szeretné tenni’ a mennyek országát. Ez naivitás! A szociáldemokraták jámborsága *mit sem ér* az istenhit ereje nélkül.

„*Ennek az iránymutatásnak a helytállósága száz év távlatából (!) is alkalmat nyújt nekem arra, hogy hozzájárulhassak a ‘keresztény szociális tanítás’ kialakításához. Az ‘új evangelizáció’, amelyre modern világunknak sürgősen szüksége van, s amelyet számos alkalommal hangsúlyoztam, lényeges elemei közé kell számítani az egyház szociális tanításának a meghirdetését. Ez a tanítás, akárcsak XIII. Leó idejében, alkalmas arra, hogy megmutassa a helyes utat, amelyen haladva választ adhatunk a jelen nagy kihívásaira, miközben az ideológiák lejáratják magukat. Mint annak idején Leó pápa tette, muszáj megismételnem, hogy az evangélium nélkül nem oldható meg a ‘szociális kérdés’ és hogy másrésről az ‘új dolgok’ megtalálhatják benne igazság-tartalmukat és a helyes erkölcsi alapot.*” (C. A., 11. old.)

„*Az ember a társadalom centrumában helyezkedik el, s ez lehetővé teszi, hogy önmagát egyre inkább úgy fogja fel, mint ‘társas lényt’. Valódi önazonosságát mégis egyedül a hit tárja fel számára, ezért éppen a hit az egyház szociális tanításának kiindulópontja.*” (C. A., 82. o.) „*Nem kétséges, hogy a szolidaritás keresztény erény. (...) Kimutatható kapcsolata a szeretettel; ez utóbbi Krisztus tanítványainak ismertető jele (vö.: Jn 13).*” (S.R.S., 53. old.)

A földi hatalom a libertinista gazdagoké, akik nem törődnek az üdvösségükkel. Az átlag világpolgár csak össze-vissza röpköd - *Hongkongtól Chicagóig, vagy Vlagyivosztoktól Trinidadig* -, és e nagy-nagy testi-lelki szárnyalásában szilárd meggyőződéssel vallja, hogy övé a világszabadság, s a mindentudás hatalma. A reklámok alapján fogyaszt, a média útmutatása szerint gondolkozik, és a tükörből tanulja meg a *politikailag korrekt* mosolyt. Klónozott pszichorobot, hasonmás... A világelithez tartozó kivételes világpolgár csak kicsit más - övé a világhatalom. Miért gondoljon Istenre, a túlvilágra, az üdvösségre - ha egyszer mindenki neki engedelmeskedik ezen a Földön?! Az álszent hatalomnak nincsen szüksége *egy külső, rendszeridegen* Istenre. Temploma a Világbank s a nagypáholya a nemzet-közi részvénytőzsde. A pogány bálványimádat tárgya pedig a pénz, vagy a titkos információk misztériuma. Az államhatalom hálózobatitkait a nemzeti titkos-szolgálatok, - a világhatalom lényegének a rejtélyét a titkos/elit társaságok őrzik. Céljuk a világbéke. A világhatalom világbékéje - a világbank pénzével, s a világ-kormány ereje által. Az

államhatalmak titkai feloldódnak *egy szakrális királyi világszövetség* hatalmában.

Mindezeknek szervezett rendje van! A helytartó felkent, magasrangú templomos lovag - *a skót rítus szerint* -, az állam titkárai volt titkos ügynökök, vagyis „nemzeti”/nemzetközi rituális társaságok tagjai, vagy csak egyszerű, profán párt-komisszárok. Mint fogaskerekek illeszkednek egymás ismeretlen rendszereibe.

A kereszténység legnagyobb ellenségei: **(1) A kozmopolita szabadosság (2) A titkos/rituális etatizmus (3) A rejtőzködő bolsevik elitizmus.** A liberálisok joggal vethetik fel, miért nem emlékezünk meg *a fasizmusról is*, mint minden önkény-uralmi rendszerek legrettenetesebbjéről?! Azért nem, mert a nemzeti fasizmusok veszélye annyiban elmúlt, hogy egy totális nacionalista diktatúra többé már nem fenyegetheti világháborúval az egész Föld népességének békéjét. Ám *ennek a nagy világbékének súlyos ára volt!*

„A jelenlegi világban, amely ellentétes tömbökre oszlik, az ilyen törekvések a háború veszélyére, a saját biztonság szertelen gondjára szerveződnek, gyakran a gyengébb népek kárára, szabadságuk, önállóságuk, területi integritásuk rovására, mert ‘mások befolyási övezetébe’, vagy ‘biztonsági zónába’ esnek.” (S.R.S., 52. old.) A világpolitika egyik legmélyebb aktuális rejtélye, hogy amióta a Föld katonailag egypólusúvá vált, azóta nemhogy csökkent volna, de inkább még erősödött is az Atlanti Szövetség mindenirányú aktivitása, szerveződése, be-avatkozása. A globalizáció *szinte a kertek alatt lopakodva törte meg a nemzet-államok ellenállását*, és a XX. század végére megvalósult az egységes világrend. II. János Pál, a római pápa mindezekre a veszélyekre tulajdonképpen már évekkel ezelőtt tételesen is felhívta a kereszténység, a világ keresztényeinek a figyelmét. Olvass figyelmesen a pápai enciklikák *sorai között* is! A legnagyobb veszély, hogy a legravaszabb, új módon terjed a pogányság! Az ún. ökumenizmus - *eredetileg egyébként jámbor törekvésének* - leple alatt pl. *a metodizmus, az új szekták, a szabadkőművesség* (mint egyfolytában az Anglikán Egyház!), eltérő elvekkel és gyakorlattal ugyan, de mind egyaránt *az ég és a föld egybekötését*, vagyis a Mennyország „földre hozatalát” forszírozzák, miáltal valamennyien az Aranyborjúnak hódolnak - Jézus Krisztus helyett.

A liberálisok/libertinisták a független személyiségben, önmagukban hisznek.

A titkos társaságok tagjai a világhatalomban, az exkluzív világelitben.

A kommunisták a világforradalomban, amely végleg elvesztette értelmét.

Mindannyian előre kiválasztottnak hiszik önmagukat, pedig - *mint jól tudjuk!* - a kiválasztás joga egyedül Istené. („Ne imádj bálványokat én helyettem!”)

Mi, **keresztények** abban a Jézus Krisztusban hiszünk, aki megváltotta a világot. A megváltás megteremtette az üdvözülés lehetőségét, *a bűnbánat és a bűnbocsánat szentsége* révén, ám a bűnt magát, nem törölte el. A földi világban a pogányok: *a libertinisták, a formális és a titkos hatalom ügynökei és a kriptokommunisták* uralkodnak, kreált istenük az Aranyborjú. Ám a szabadság a felismert szükség-szerűség! Remélt túlvilági üdvösségünk érdekében el kell fogadnunk, hogy *ez a földi világ* sajnos az ellenségeinké. Ne harcoljunk hát a globalizált világhatalom ellen, mert ezzel csupán evilági szenvedéseinket súlyosbítanánk! Ugyanakkor az sem lenne jó megoldás, ha gyáván, *mi keresztények is*, önként beállnánk a talp-nyalók sorába...

Magyarország, a magyar nemzet 1990-ben újabb - *ki tudja, hányadik?* - sorscsapását szenvedte el, ami **rendszerváltás elnevezéssel** kerül be a történelemkönyvekbe. Közhely, de igaz, hogy *a kommunizmusban az a legrosszabb, ami utána következik*. Éppen ide kívánczok kedvenc liberális tévériporterünk, *Betlen János* MaiNapi „sajtókívánsága”: „*Menjünk vissza 1990-be, és kezdjünk mindent előről!*” Dehát persze ez - sajnos - lehetetlen. Hazánk a negyvenöt éves szovjet-uralom következtében óriási fáziskéséssel került abba a megtisztelő helyzetbe, hogy felvétel reményével kopogtathasson *a fejlett liberális polgári demokráciák* apránként egyesülő közösségének, **az Európa Uniónak** a képzeletbeli kapuján. A rendszerváltás óta a Magyar Köztársaság is újra *a parlamentáris demokrácia* gyakorlatát követi, tekintve, hogy a kommunista diktatúra rendszerét leváltották.

A történelem (utólag) az adott társadalom szerves fejlődésének tekintheti, ha egy országban *forradalmi úton* győz a haladóbb berendezkedés az elavult rezsimmel szemben; például, amikor a feudalizmust *polgári forradalom útján* felváltja a kapitalizmus. Magyarország esetében nem elhanyagolható, rendkívüli történelmi sajátosság, hogy a 45 éves szovjet diktatúra egy előrehaladott polgári fejlődést (kapitalizmust) tört derékba, s közel fél évszázadra kiirtotta az emberekből még a kapitalizmus csíráit is. Máig nem egészen tisztázott **a fasizmus, a kommunizmus** (időrendben így következtek egymás után!) és a parlamenti demokrácia, illetőleg a kapitalizmus egymáshoz való viszonya - különösen „a fejlettség” megítélése tekintetében; ám ennek megfejtését a szociológusokra, a gazdaságtörténészekre bizzuk... A rendszerváltás *az eltűnt múltunk folytatásába* vitt vissza minket!

Csakhat az ilyen, gombnyomásra véghezvitt **digitális műforradalom** nem éppen a szerves társadalmi fejlődés tipikus esete! A kapitalizmus visszatérésének a mai gazdaságban éppen úgy nem voltak meg a lényegi feltételei, miként a politikai/ tudati feltételek is rendre hiányoztak az emberek gondolkodásából, a társadalom mindennapos működési gyakorlatából. A tőke, a piac, a részvény, a kötvény, a hitel, a váltó, a kamat, a tőzsde és a spekuláció tényezőit és mozgásterét éppúgy **a semmiből, művileg** kellett előteremtteni, miként a politikai pártokat **az MSZMP és a háttér-ügynöksereg átmentett, szétszórt**

maradványaiból. A sebbel-lobbal végrehajtott átalakulás, a rendszerváltás = műforradalom!, - amely mindenekelőtt a működőtőke szabad privatizációját szolgálta: s a nemzetieskedő zsolozsmázás leple alatt Magyarország mindenestül a multiké lett. Amennyiben mindehhez még azt is hozzávesszük, hogy az egész nyilvánvalóan külföldi sugallatra, közvetlen kézivezérléssel, és a külső hatalmak által a feladatra kiválasztott célszemélyek felhasználásával (nemzeti szuverenitásunk megsértésével!) zajlott le; akkor egy-értelműen megállapíthatjuk: **a rendszerváltásunk legitimitása is erősen kétséges.**

„(...) A fejlődéshez fűzött remények ma nagyon távol esnek a beteljesedésüktől és végrehajtásuktól. Nem tagadható, hogy a világ jelenlegi helyzete a népek fejlődése szempontjából inkább negatív benyomást nyújt.” (S.R.S., 13-14. old.) **„Egyre többen ébredtek annak a veszélynek a tudatára, hogy ők voltaképpen a neokolonializmus áldozatai, és iparkodtak azt elkerülni. (...) Ezek az országok (ahelyett, hogy önálló nemzetekké válnának!) a fejlődési kényszerpályán egy mechanizmus kerekei lesznek, egy hatalmas nagy gépezet alkatrészei (!). Ez gyakran a szociális kommunikációs eszközök útján történik.”** (S.R.S., 25. old.) **„Mindkét blokk a maga módján imperializmusra törekszik, ahogyan ezt általában nevezik, vagy neokolonializmusra. Ez könnyed kísértés, amelybe nemritkán esik az ember, ahogyan a legújabb történelem ezt tanítja. Ez az abnormis helyzet következménye egy háborútól aggódó szorongásnak. Ez a saját biztonságot minden mértéken felül kívánja növelni. Ez akadályozza az embereket, hogy az egész emberiséget a közjóra való tekintettel irányítsák, így a békére vágyók látják elsősorban ennek a kárát. Őket akadályozzák, hogy a minden embernek szánt javakhoz jussanak. (...) A Populorum Progressio enciklikának az a megállapítása, amely szerint a rendelkezésre álló eszközöket és beruházásokat, amelyeket a fegyverkezésre irányoztak elő, a nélkülözö népesség nyomorának enyhítésére kellene felhasználni, még sürgetőbbé teszi a két blokk szembenállásának felszámolását.”** (S.R.S., 25-26. old.)

A sors iróniája, hogy Magyarország belép(tet)ése a NATO-ba jóval a Varsói Szerződés feloszlata után történt; s újabb rejtély, hogy a fegyverkezési hajsza (számunkra is kötelező, exponenciálisan növekvő költségekkel) még folytatódik, miután már megszűntek az egymással szembenálló katonai blokkok. A világbéke katonai csendőrének partnerei lettünk - de hol maradt el a közjó? Ki döntött így?! **„Helyén való - túlzás nélkül - rámutatni arra, hogy a nemzetek közötti vezető szerepet csak az a lehetőség és készség igazolhatja, mely átfogóan és nagy-vonalúan járul hozzá a közjó elősegítéséhez.”** (S.R.S., 26. old) De nem kevésbé tragikus a helyzet világgazdasági vetülete sem: **„A világ valuta és pénzügyi rend-szerét ma az átváltási árfolyamok és a kamatlábak nagy ingadozása jellemzi** (megjegyzem: ezt kihasználva szerezte például az ügyes tőzsdespekuláns, Soros György a sokszáz-milliárdos vagyont,

melynek bizonyos hányadát - vö.: a 'Nyílt Társadalom' jelszavával - a volt szocialista országok fellazítására s az értelmiség liberális 'átnevelésére' fordította, hogy így készítse elő a libertinista/kozmpolita hatalomátvételt), és **ebből következik, hogy az eladósodás és a fizetési mérleg, mellyel a szegény országok kínlódnak, mindig az ő rovásukra alakul.**" (S.R.S., 59. old.) Magyarországot illetően ez ma is - egyre inkább - meghatározó valóság. **„Le kell rombolni azokat az akadályokat és monopóliumokat, amelyek számos nemzet előtt elzárják a fejlődés útját. (...) Az az alapelv, hogy az adósságokat vissza kell fizetni - természetesen igaz. De nem szabad adósság-visszafizetést kérni és követelni, amikor az valójában olyan természetű politikai választást is jelent, amely az egész népet éhezésbe vagy reménytelenségbe taszítja. Nem szabad a szerződésbe foglalt adósságok visszafizetését követelni, ha ez csupán elviselhetetlen áldozatok árán valósulna meg.”** (C. A., 54-55. old.)

Ám a problémák nem kizárólag elvi vagy filozófiai síkon merülnek fel. Újdonsült liberális demokráciánk 14 év alatt lényegében működésképtelennek bizonyult; - ezért szeretne még az okos Betlen János is visszatérni a kezdetekhez. Az állam és a nemzet érdekei között mély szakadék tátong. A kormányok a nép feje felett *elpolitizálnak*, a pártok neve alatt nincsen semmilyen eltérő stratégiai tartalom, a rendszerváltó politikusok dossziékkal zsarolják egymást. Az elit összetartó ereje megannyi titkos paktum. A média dezinformációs központ. A világ festett illúzió. **„Más (rendszert váltott, posztoszocialista) nemzeteknek szükségük van néhány igazságtalan struktúrájuk reformjára; - elsősorban a politikai szerkezetben, azért, hogy a korrup, diktatórikus és hatalomra törő formát a demokratikus rend válthassa fel.”** (S.R.S., 61. old.) Az egykori működő tőkénk egyötöde a volt kommunista funkcionáriusoké, négyötöde pedig a multinacionális cégeké lett. A gazdaságunk látszólag növekszik; ugyanis a munkaerő áráért a tőke nálunk **az európai uniós átlag egytizedét** fizeti - és az így nyert extraprofitból 'növekszik' a négyötöd-részben 'multikból álló' nemzetgazdaság. **„Ugyanakkor az állam feladata megszabni azt a jogi keretet, amelyen belül kialakulnak a gazdasági kapcsolatok, és köteles ílymódon szavatolni a szabad gazdaság elsődleges feltételeit, egy olyan gazdaságot, amely feltételezi a felek bizonyos egyenlőségét, oly módon, hogy egyikük se lehessen annyira hatalmas, hogy gyakorlatilag szolgágra kárhoztassa a másikat. (...) A társadalom és az állam biztosítani tartozik továbbá a bérek olyan színvonalát, amely lehetővé teszi a munkásnak és családjának a megélhetését, valamint bizonyos mértékű takarékoskodást.”** (C. A., 25. old.) Keserű szájjal regisztrálhatjuk, hogy a világunk mily' kevésbé felel meg a pápai enciklika tárgyi elvárásainak. Csak csodára számíthatunk! Non-kreatív politikusaink 'éleselméjűségükben' gyorsan rájöttek arra is, hogy sokkalta kényelmesebb a valóságos fejlesztés helyett a statisztikai adatokat kozmetikázni. A kormány parancsára egycsapásra megszűnt az infláció. Körülöttünk fergeteges ütemben nőnek az árak - *pl. benzin, olaj, gáz,*

villany, telefon, ingatlan, lakás, gyógyszerek, elektronika, autó, közlekedés, kenyér, stb. -, infláció még sincs!

Minden újabb országgyűlési képviselő-választás növekvő nosztalgiával indul, és keserves csalódással zárul; nincs is már „szűzen maradt” pártunk - egy sem. A magyar liberális polgári demokrácia lassanként felmondja a szolgálatot. Ez az az eset, amikor **a szemétdombon nem virágozik ki a rózsabokor**. Szégyellné magát!

„Legalább azoknak, akik Isten szavának hisznek, kézenfekvő a következtetés: az emberiség fejlődésének jelenkori állapotát úgy kell tekintenünk, mint a történelem olyan időszakát, amely a világmindenség teremtésével kezdődött, és a Teremtő akaratának mellőzésével mindig veszélyben forgott, - elsősorban a bálványimádás kísértése miatt, ám az eredeti alapvető törvénynek mégis meg-felelt. (...) Jézus Krisztus mondta: ‘... ott is aratok, ahol nem vettem, s ott is gyűjtök, ahol nem szórtam...’” (S.R.S., 38. old.) A szerves történelmi fejlődés, a legitim forradalom bizony nagyon is hiányzik! Meg a bátor, tisztességes hazafiak, akik nem a külföldi jutaléokra pályáznak. **„Jelentős erőfeszítéseket kell tenni a kommunizmust most levetkőzött államok erkölcsi és gazdasági talpra állítása érdekében. Régóta eltorzultak a legalapvetőbb gazdasági kapcsolatok, és ki-haltak a gazdasági, üzleti élethez tartozó erények, mint az igazmondás, a meg-bízhatóság és a szorgalom. Türelmesebb anyagi és erkölcsi újjáépítésre van szükség, miközben a hosszú nélkülözésben kimerült népek kormányaiktól élet-színvonaluk érezhető, gyors emelkedését, valamint jogos igényeiknek meg-felelő kielégítést várják. (...) Egyes európai országokban bizonyos értelemben valódi ‘háború utáni’ időszak kezdődik (...) Ésszerű lehetőséget kell biztosítani számukra, ami nem történhet meg más országok segítsége nélkül. Egyébként a viszontagságokkal és inséggel tűzdelt jelenlegi helyzet egy történelmi folyamat következménye, melynek az egykori kommunista országok népei sokkal inkább áldozatai, semmint a felelősei voltak. Hatalmas erőforrásokat lehet szabaddá tenni a Kelet és Nyugat ellentéte miatt létrejött óriási katonai apparátus le-szerelésével.”** (C. A., 41-43. old.) Ehelyett a fegyverkezés újra csak felgyorsult!

„Nem tekinthetünk el attól, hogy fel ne hívjuk a figyelmet a felebaráti szeretet kötelezettségére, ami azt jelenti, hogy adnunk kell abból, ami ‘fölsleges’ és olykor még abból is, ami ‘szükséges’; - hogy biztosítani lehessen azt, ami a szegények megélhetéséhez nélkülözhetetlen.” (C. A., 57. old.) A rendszerváltás nálunk megméretett, és könnyűnek találtatott. A kommunizmus 45 éve az istenhit csíráját is kiölte sok emberből, vagy pedig a lélek legrejtettebb zugaiba száműzte Krisztust. Antall József és MDF-je deklaráltan keresztény Magyarországot akart, ám az első 4 év végeredménye „túllőtt a célon”: a paktumos Antall önmagunknál és felebarátainknál is jobban meg akarta szeretetni velünk az ellenségeinket, ami nem sikerülhetett. Amikor egy késő esti televíziós műsorban **a sortűzvezénylőket leültették sörözni áldozataik**

életben maradt hozzátartozóival; abszurd pszicho-drámává fajult és kudarcba is fulladt az egész perverz, álkeresztény kísérlet. Horn Gyula 4 évre újból csak visszahozta az egyszer már elmúlt istentelenséget. Orbán Viktor, kabinetje és establishmentje még megalakulása előtt újra elkövette az eredeti bűnt, nevezetesen 'a politikai testvérgyilkosságot'. Jócskán a választások előtt szétverte, megemésztette, majd magába olvasztotta a kereszténydemokrácia jelentős hányadát; azért, hogy Ábelé helyett, a saját, erősebbnek/tetszőbbnek hitt „áldozatát” mutathassa be a keresztény Istennek, akiről *csak liberális, metodista/ keresztény képzetekkel* rendelkezhetett. Azután - már uralmi helyzetben! - angol királyi mintára pánikszerűen át is tértek *a szent korona* modernnek hitt bálvány-imádására...

Az őskeresztények kommunális életmódja és Krisztus tanításai a szegénységről szoros gondolati rokonságot mutatnak *a szociáldemokrácia* eszméivel. Isten előtt minden ember egyenlő, miért ne élhetne minden ember *szociális biztonságban* itt a Földön is?! A kereszténység és a szociáldemokrácia a modern Európának is a legfontosabb klasszikus értékei, féltve őrzött hagyományai. Ez az a két igazság, ami alapvetően megkülönbözteti Európát az Újvilágtól. Ez az a két igazság, ami Európában tradíció; - odaát, a tengerentúlon pedig maximum infantilis rockopera.

Az álkeresztény politikai erőkkkel nem léphetünk szövetségre. Az ilyen „barátok” rosszabbak az „ellenségénél”, mert hamisságuk kiszámíthatatlan. Nem *jobb oldal* az, amelyik nagyon is evilági hatalmat álcáz - a keresztény köntösben. Tekintve, hogy *Jézus Krisztus országa nem e világról való*; - a KDNP soha nem tűzheti ki célul önmaga elé a parlamenti választások megnyerését. Az igazi keresztény párt sohasem akarhatja magáénak a kormánytöbbséget. Amde koalícióban - *esetleg választási szövetségben* - a szociáldemokratákkal cselekvő kisebb tagja lehet egy olyan kormánynak, amelyik keresztény hitét megvallva, méltó anyagi és szellemi létet biztosíthat a nemzet tagjainak. Valódi hittel, a pápai enciklikák szellemében tevékenykedve és kormányozva.

Elismerem, hogy a pápai enciklikák kvázi-filozófikus elemzéséből direkt módon még nem következik - *túlságosan merész s nagyívű egy ilyen ugrás!* -, hogy a kereszténydemokrácia választási vagy valamikor kormányzati szövetséget kössön a kommunisták jogutódjaival, a talán még ma sem igazi szocialistákkal. Őszintén szólva, még a szociáldemokratákkal is kockázatos lehet ez a kaland! Jobboldal és baloldal, elmélet és gyakorlat, eszme és politika is túlon túl távoliak egymástól. Mégis, *mi legyen a teendő?* Várjuk meg tétlenül balvégzetünk beteljesedését?!

Németh Miklós tökéletes szövetséges lehetne; - már amennyiben ő ténylegesen keresztény és szociáldemokrata. Nyilatkozatait, tetteit eddig ezt tükrözik...

Mert az az igazság, hogy nála sokkal rosszabb is történhet velünk, újra, - amikor majd *Orbán és Torgyán* csendben elköszönnek egymástól... Ki az alternatíva? *Kovács László*, aki újból csak a nyakunkra hozza az SZDSZ-t? *Nagy Sándor*, aki nagykoalíciót akar a levitézlett jobboldallal? Vagy győzzön megint **Horn Gyula**, az *utolsó bolsevik*?!

Az arany rózsakereszt

Zelnik József „*A magyar kultúra selyemövezetei*” könyvében (Ökotáj Kiadó, 1998.) külön fejezetet szentel a koszorús költő **Nagy Lászlónak**, „*Az ördögűző Nagy László*” címmel. Ebben a következőket írja: „*A költő az ördögűzés leg-egyszerűbb és leghatékonyabb mondatát találta meg. Amikor gúnyt bitangol, amikor virágzik a bóvli, amikor kitzasztanak házból és hazából, mindenkinek fel kell tennie az ördögűző kérdést: **Úristen, én nem vagyok itthon?**” Nagy László idézett versének teljes versszaka így szól:*

**„Rémálom temploma, s én alul
ízzok, szavamat nem halkítom,
de sikoltom halhatatlanul:
Úristen, én nem vagyok itthon?”**

Zelnik József az alábbi gondolatokat fűzi Nagy László verséhez:

„*Lehet-e temploma az ördögnek, magyarul a rémnek, s hogy megismerjük, ki ő, nevezzük most a nevéen héberül: **Satanas**, latinul **Diabolus**. Lehet-e temploma a Sátánnak? Lehet-e akkor, amikor a számunkra a templom az, amit föl kellene építeni? Kinek építjük kőből a templomot, az Istennek vagy a Sátánnak? Hamis próféták hirdetik: csak építsétek a templomot, az mindig Istennek készül. Nem igaz, a templom mint szimbólum üres forma, csak annyit jelent, hogy kapu a transzcendens felé. Nyílhat Istenhez és a Sátánhoz is. Az ördög, a nagy utánzó, mindig számíthat Hlesztakov-énünkre. Ha könnyen szabadságra vágysz, ő a legszabadelvűbb, ha szépségre vágysz, ő a fényhozó (Lucifer) és egyben fényűző, ha igazságra vágysz, az általa gyorsan felajánlott egyetlen igazság a szent. Ez tényleg rémálom, ez feloldhatatlan, vagy a költő mégis feloldja, mikor fölteszi a kérdést:*

„Úristen, én nem vagyok itthon?”

A könyv egyébként külön fejezetet szentel **Gyurkovics Tibor** költőnek is. Gyurkovics Tibor az *Új Ember* (katolikus hetilap) 2000. július 23-iki számában (8. oldal) Nagy László egy másik versét idézi:

**„Nem látsz a tündöklő végtelenbe,
nem vettél fegyvert, hogy magadért vívhass,
kezedben a rózsá lefejezve,**

tövises szára az, amit szorítasz.”

S mit olvashatunk *a Leleplező* 2000. évi 2. számának 117. oldalán?:

***„Legyűrve népünk ezrei,
Halom rózsza-kereszt,
Hogy sírva tallóz, aki él:
Király, te tetted ezt!”***

A rózsakereszt *a legősibb szabadkőműves szimbólum*, amelyet például **Kiszely Gábor**: *„A leleplezett szabadkőművesség”* (Korona Kiadó, 2000.) könyvének a 116. oldalán is láthatunk, *körzővel és fénix-madárral*. **A rózsza** a földi élet, a virágzó szépség jelképe, **a kereszt** pedig az isteni transzcendencia, a krisztusi kereszt-áldozat megtestesítője.

A rózsakereszt amolyan *összekötő kapocs, szimbólikus híd* ég és föld, élet, halál és a feltámadás; - sárgolyó-siralomvölgyünk és a Mennyország, a halhatatlan lét között. Jelképezi *a kétféle karrier közötti választás (döntés) elkerülhetetlenségét is*; - többféle variációja (rózsakereszt-konfigurációk) is ismeretes, attól függően, hogy a jelképet választó személy (páholy, szervezet, stb.) számára *a rózsza*, vagy *a kereszt* a domináns meghatározó.

Ismerünk rózsakeresztet, amelyen a rózsafej a kereszt metszéspontjában van, de olyat is, amelyen a kereszt felső szára maga az álló rózsavirág-szál. Ez utóbbi lényege, hogy *a hármasszálú rózsalevél, „fejjel lefelé” fordítva*, már önmagában egy felsőszár nélküli kereszt, melyre *mintegy pótlólag ültették rá* közepén, a metszés-pontban az álló rózsavirág-szálat.

A rózsza az élet (a karrier), - a kereszt pedig a halál: *a kockázatos áldozat*.

Ámde nincs olyan életművész, aki *mindkét karriert* sikeresen megnyerheti.

A rózsakereszt *ősi kísérlet* arra, hogy még életünkben üdvözülhessünk.

Zelnik József ugyebár arra emlékeztetett bennünket, hogy **a Sátán a legnagyobb utánzó**; - mármint abbéli igyekezetében, hogy eltántorítson minket a hitünktől. A sátánista irodalom szerint **a Gonosz** a következőket testesíti meg: *„Élvezetet az önmegtartóztatás helyett, vitális egzisztenciát a vágyálmok helyett, határtalan bölcsességet szemforgató önbecsapás helyett; - melegséget azoknak, akik hozzá menekülnek a hálátlan világból, bosszút a másik orcánk felkínálása helyett, felelősséget a felelősséget vállalóknak, minden ügynevezett bűnt, amely fizikai, lelki és érzelmi javunkra szolgál. A Sátán mindig is az egyház legesleg-jobb barátja volt (!); - hisz kezdettől fogva gondoskodott arról, hogy sok dolga legyen.”* Kísérteties ez a szöveg!

Kiszely Gábor idézett művének 57. oldalán a következőket írja a modern rózsakeresztesekről: *„A XVIII. század folyamán főként a német földön igen hódító Arany-és Rózsakeresztesek Rendje az előretörő miszticizmus, a csodába*

vetett hit, röviden az irracionális egyik legmarkánsabb megnyilvánulási formája. A kezdetben **jelentéktelen keresztény szekta** a hetvenes években már kilencfokú rendként működik Bécsben, ahonnan nem csupán Sziléziára és Poroszországra, hanem Magyarországra is áttérjed. 1777-ben már csaknem **hatezer tagja** van, köztük persze sok arisztokrata, katonatiszt, orvos és teológus, és persze **megannyi sarlatán, akik jórészt a csúcson helyet foglalva ugyancsak ügyelnek arra, hogy a híveiket a társadalom felsőbb rétegeiből verbuválják.** (...) Az üdvösséget ígérő tanok alaptétele szerint a természet Isten teremtő erejének ki-áramlása, következésképpen egy darab istenség. (Vö.: ezzel például a nyilván beavatott József Attila „A kutya” című költeményét, amelyben a kutya isten-darabkákat - mármint kenyér-morzsákat - szedeget...) A megismerése tehát nem más, mint Isten megismerése. Mindez korántsem új és eredeti, csupán a vallási indíttatású alkimista természetkutatás egyik lehetőségét hordja magában. Csak-hogy **a tagságnak megígérték a bölcsek követ s a materia primát, vagyis az aranycsinálás és valamennyi betegség rövid úton történő felszámolásának a tudományát, továbbá az örök boldogságot. Legyőzheted a természetet, és szert tehetsz végre olyan erőkre, tudásra és hatalomra, amelyek eljuttathatnak a tökéletességre.** (Vö.: Isten azon parancsolatával, amelyben egyetlen-egy dolgot tiltott meg a paradicsomi emberpárnak, Ádámnak és Évának, hogy tudniillik „a tudás fájáról” - almát - egyenek!) A saját készítésű legenda szerint a rendet három Skóciában letelepedő, egyiptomi fénybölcs alapította 1118-ban **a Kelet Építészeinek Testvérisége** néven, mely magától értetődően nem volt más, mint a szabadkőművesség őse. A rózsakeresztesek ezért magukat a maszonéria legmagasabb fokának deklarálták. Az 1865-ben megalakuló, és mindmáig tevékeny **Anglia Rózsakeresztes Társaságának** (Societas Rosicruciana in Anglia) az eszmeiségét a szabadkőműves Kenneth R. H. Mackenzie (1833-1886.), egy neves maszonikus enciklopédia szerzője dolgozza ki. Kizárólag **az Egyesült Nagy-páholy** fennhatósága alatt munkálkodó páholyok mesterei lehetnek tagjai a közösségnek, amelynek feladata: **az élet nagy problémáinak megoldása és a természet titkainak felfedezése, valamint a kabbala és a német rózsakeresztes testvériség tanainak vizsgálata, - továbbá mindama jelentés és szimbolizmus tanulmányozása, amely ránk maradt a régebbi korok bölcséletéből, szép-művészetéből és irodalmából.**”

Boros Béla (Sydney) a KAPU 2000. 6-7. számának 26. oldalán tanulmányt közöl „A titkos társaságok története” címmel. Ebben a következőket írja: „Ma a - Fabianus római császárról elnevezett - Fabianus-szocialisták szoros testvéri szövetsége az, amely hatalmi törekvései érdekében (a mi normáink szerint negatív értelemben) behálózza a mindennapjainkat, illetve irányítja a világ globalizációs terveit. Ezeknek a szerepe azért negatív értelmű, mert miközben szólamaikban hirdetik a szellem és az ember felszabadítását minden elnyomás

alól, ugyanakkor ők azok, akik a világ irányítását kézbevéve a háttérből minden-napi életünket befolyásolva ennek pontosan az ellenkezőjét teszik: a főbb élet-feltételeket biztosító szervezeteket globalizálják, és ezeken keresztül teljes ellen-őrzést tartanak fenn már ma is a világ minden részén népek, népcsoportok és földrészek felett. Elsősorban a rádiók, a televízió és az újságok - gyűjtőnéven: a média - feletti ellenőrzéssel, és általuk azokat a híreket juttatják el, amelyek a szándékaik szerint fontosak. Bizonyított, hogy az évtizedeken át hallott hamis adatok az egyik embert bűnbaknak kiáltják ki, a másikat meg - miközben az nagyobb gazember, mint a hősnek beállított! - nemzet-és világmentő szerepben tüntetik fel. Példának: a legutóbbi évtizedig a világ **Sztálint, Churchillt** mint egy hőoszt ismerte. Ma a titkosítás alól felszabadított adatok birtokában látjuk:

csak a nevezettek intézkedései több embert küldtek a halálba, mint a világháború utáni adatok által sugallt összes veszteségi adat. Így azonban még életükben és holtuk után jó ideig nemzeti hősök voltak, s az akkor élt kisember hiába tudta ugyanúgy mint ma, hogy mi az igazság, a média sugallata nagyobb erővel bírt, és majd fél évszázadon át hamis képben misztifikálták személyüket.”
(...)

Majd a történelmi magyar viszonyokról így ír:

„A középkori magyarországi viszonyok alakulásában jelentős szerepet játszottak a titokban társasággá szerveződött családi-céhi vállalkozások, amelyekbe a bankárokat is belefoglalják. Sok homályos és zavaros ‘üzletet’ kötöttek e korban a pénzemberek és az uralkodók, amelynek a kihatásai néha birodalmakra is kiterjedtek. (...) A Rózsakeresztesek Társasága, főleg az alkímiával foglalkozott: ércekből és ásványokból nemesfémeket akartak előállítani és az ‘élet-elixír’ titkát kutatták. Űgyesen kimaradtak minden nagyobb megtorlásból, mely végül majd mindegyik társaságot érintette a történelem során. Kétségtelen, hogy a vegyi kísérleteik nagyban hozzájárultak a kémiai és fizikai tudományok fejlődéséhez. Jelenlegi magyarországi székhelyük **az Arany Rózsakereszt** néven működik és nem teljesen világos célú kiadványuk nehezen érthető, nem a ma emberének szól. (‘A modern rózsakereszt elemi filozófiája’ című, szerző nélküli könyv.)”

Majd az idézet áttér a mai világhelyzet globális elemzésére:

„A leírtak pontosítani látszanak a mai nap történéseit: azt a törekvést, hogy az emberiséget egyetlen ‘globális’ világnézet és forma felé tereljék. Erről szól **az Új Világrend** (New Age) is. Talán már itt válik kétfelé az elnevezés: a mostani szabadkőművesek, akik kiállnak a világ elé (?!), állítják, hogy ők jó emberek, és még jobb embereket akarnak faragni a társadalom minden rétegéből. Hagyják békén őket, nekik nincsenek titkaik (?!), ők az emberiségért dolgoznak. De az ma már mindenki előtt világos, hogy van egy háttér-szervezet, amely mozgatja a kormányokat (!) és a földrészeket; - nemcsak gazdaságilag, hanem mindenféle tekintetben. Akkor hát az Új Világrend lenne **a rossz szárnya a**

mozgalomnak?! Nehéz, és nem is szabad állást foglalnunk még ma erről, ugyanúgy, ahogy az **Atlanti Chartához** csatlakozott személyekről (pl.: Orbán Viktor), társaságról sem. Nincs még kellő adatunk arra, hogy a feltevéseket tényként tudjuk elfogadni és nevükön nevezzünk (!) embereket.”

Pat Robertson „Az Új Világrend” című könyvében részletesen leírja, milyen is az a Háttérszervezet, amely az irányítást végzi, **a pénzen keresztül. Tal Brooke** könyve **a New Age** sátáni hátterét elemzi, - 1991-ben az SCP Journalban írta: „A New Age mozgalom egyik nagy veszélye, hogy a globalizmus a tökéletes hitvallása. Bármiféle hittal összhangba hozható, a kereszténységet kivéve.” Leírja, hogy mi a cél: család, közösség és nemzetellenes új világrend kialakítása - **a globalizáció** jelszava alatt. Ennek egyik ma itt is látható formája az a törekvés, amely a gyermekek fokozatos elszakítását célozza a családi köteléktől. Az ENSZ határozatát, amely a gyermek jogairól született, eddig 135 államfő írta alá - az ön-állóság és függetlenség teljes jogát biztosítja a gyermeknek a szülőkkel szemben. A cél: szakítsd el a gyermekeket, tömd tele főleg állami - központilag irányított - információval...

Boros Béla (Sydney) záró gondolatként **Abraham Lincolnt** idézi:

„*A pénz hatalma békeidőben ragadozó fenevadként, háborúban összeesküvést szövő bűnszövetkezetként viszonyul a nemzethez, ... a pénzemberek hatalmi körei mindent el fognak követni, hogy az emberi elfogultságot kihasználva meghosszabbítsák uralmukat, míg végül a gazdaság már csak néhány kézben összpontosul, a köztársaság pedig összeomlik.*”

Sándor András erről az alábbiakat írja, 1996-ban megjelent "A történelem elme-zavara" című könyvének 179. oldalán:

"A nemzeti fasizmusok túlélő maradványai (lásd pl.: Szaddam Huszein Irakja, Moammer Kadhafi Líbiája, Szlobodán Milosevics Szerbiája, stb.) zavarják a globális fasizmusnak ezt a replikálódó (szervesen kiépülő) organizmusát: keresztezik 'a vezetésre eleve elrendelt' globális világelit, illetve a kiszolgáló szerepre eleve elrendelt globális embertömeg földgömb-méretű struktúra-eloszlását. Ennek a globális struktúrának a hormonja a pénz, oxigénje pedig az információ. A migráció elősegítése és szorgalmazása a nemzetek szétoldódását (ezzel a nemzeti célok eltüntetését) és egységes, műhold-hipnotizálta kiszolgáló-tömeg létrehozását célozza az összes kontinensen. A 'skinhead'-mozgalom megragadt a fasizmus egy korábbi és időszerűtlen állapotában, s ezzel a merőben új globális fasizmus számára álcázási lehetőséget ad: ez utóbbi a demokrácia jegyében léphet föl a tegnapi fasizmus ellen. A valóság tehát az, hogy a tudomány és a technika új szintje - a hozzáférés a nukleáris energiához, az elektronika, a szociotechnika, illetve a tudatbefolyásolás ipari méretűvé válása, az űrtechnika, a génebézészet - megsemmisítette a nemzeti létműhelyeket és életvilágokat, valamint a demokráciát, mint osztársadalmi működési rendszert. Miután az előkészítő

fázisok a XX. század első felében a nemzeti társadalmakon belül már lezajlottak; - a század végére a monetáris folyamatoknak, mint az emberi energiákat globális méretekben összegyűjtő és szétosztó csatornáknak kizárólagossá válásával globálissá tették a fasizmust, mintegy megvalósítva Hilferding 'generál-kartell' látomását. Ez a válasz a következő kérdésekre, melyek újra meg újra megfogalmazódnak milliárdnyi emberben: a pusztá vázzá vált demokratikus intézményrendszer keretein belül miért nincsen demokrácia? Miért is válik a demokratikus intézményrendszer erőszak-értvényesítő mechanizmussá? Miért nem érzi magát otthon az ember a saját hazájában? Miért semmisíti meg a szabadságot éppen a liberalizmus? Miért tűrnek el hosszú évekig (valójában táplálnak) olyan véres háborúkat, mint a közel-keleti, a vietnami és a délszláv? A kor a globális fasizmus kora, bárminek hazudják is világcsászárokká vált tőzsdehiénák. Sajtója és tömeg-tájékoztatója emberi jogokról és demokráciáról beszél, amíg csak hazugságai el nem kopnak. Teljhatalmú tőzsde-arisztokráciája (a 'magas intelligencia-hányadosú' világ-elit) ellenőrzés nélkül azt tesz az emberiséggel, amit akar. A nemzeteknek, mint kulturális lényeknek és az önrendelkezés alanyainak, ki-látása a halál. S az extrém kétségbeesés zsákutcába kergeti őket: az öngyilkos terrorba. A Föld az Antikrisztus kezébe adatott, s ez az ökológiai katasztrófa felé kormányozza. A politikát, mint pelyvát fújja szerteszét a szél. Nincs más lehetőségünk, mint lárvaarcunk alatt megőrizve átmenteni a rejtett, mélyben melengetett szenvedő Krisztus-arcot (az Ember Fiát az embertelenség pokol-bugyraiban), és Isten-eresz alá húzódva várni be az idők teljességét."

Az itt elmondottakat fokozni már nem nagyon lehet - Sándor András (> 1997.) idézett szavai amolyan apokaliptikus végítélet hangulatát keltik -, azonban szent kötelességünk, hogy minden oldalról megvilágítsuk eme globális éjszaka korom-fekete sötétségét. Hogy világossá, közérthetővé váljék, ami abszolút irracionális.

Sötétség - délben; írta/írná Arthur Koestler, és persze rossz hold van felkelőben...

Az idézet **Francois Mitterrand** francia miniszterelnöktől származik, 1994-ből: „Bár a franciák ennek nincsenek tudatában, de háborúban állnak. Permanens és öldöklő háborúban. Az ellenfelünk kíméletlen és vérszomjas; - korlátlan világ-uralomra tör.” Logikailag rögtön ide kívánczik, mintegy válaszként, egy másik idézet, **Zbigniew Brzezinski** „Nagy sakktábla” (1999.) című könyvéből: „Ma az Egyesült Államok - egy nem európai hatalom - élvez nemzetközi elsőbbséget, és foglal el közvetlen hatalmi pozíciót az eurázsiai kontinens három perifériáján, ahonnan erőteljes befolyást gyakorol az eurázsiai 'szívtájék' államaira is. Azonban pontosan itt, a földgolyó legfontosabb játékterén, Euráziában jöhet létre valamikor egy olyan ország, amelyik képes lesz Amerikával rivalizálni.”

Vass Csaba szociológus már 1997-ben részletesen elemezte a globalizáció valódi természetét, amely mintha **a Sátán gúnykacájának visszhangja** lenne, az atom-katasztrófától átmenetileg megmenekült emberiség felett. Már nem is rejtőzködik, hanem élénk áll, cifra új ruhájában pipiskedik előttünk. A „Valóság” folyóiratban közölt tanulmány jól jellemzi **a New Age** lényegét.

*„A globalizáció már leplezetlenül lép fel a világtörténelem színpadára, s megkezdí apologetikus önbemutatóát is. Ez az önbemutató azonban egy világértelmezési diktatóra, és olyan értelmezési keretet kényszerít a világ minden társadalmára, amelyben csak elszenvedhetjük, de nem érthetjük meg a világtársadalmasodás újabb fordulót. (...) A világ népességének a leggazdagabb országokban élő 20 %-a jut hozzá a világ jövedelmének 83 %-ához, míg a jövedelemnek mindössze 6 %-án kell osztoznia a legszegényebb 60 %-nak. (...) A globalizációs világtársadalom nem a világ társadalmaiból áll. A glóbusz sok, eltérő elvek alapján szervezett társadalmat foglal magában. A globalizációval azonban megjelent az a speciális társadalom, amelynek az a sajátossága, hogy **a világ feletti uralomra** szervezték meg. Ennek megfelelően ez a társadalom, bár tagjainak a számát tekintve meglehetősen kicsinyke - az egész glóbuszt, a világ minden társadalmát mégis maga alá gyúrte. (...) A szupranacionális társadalom-szervezeteknek nincsenek modern értelemben vett politikai államhatárai, ezért nem is kaptak modern országneveket, hanem például csak **Amerópának, Eur-amerikának, Zaibatsu-Ázsiának, Iszlám Világnak** nevezik magukat. Mindezen globalizációs szupranacionális szerveződésekben belül, de ezeknek alárendelten még élnek a modern nemzeti elkülönülések is. A politikai államhatárok hiánya azonban nem jelenti azt, hogy ezek a globalizációs szupranációk védtelenek: politikai határaik helyett szociális határaikat védelmezik a hadseregre alapozott fegyveres erővel. (Pl. ‘erre’ kell még a NATO...) A globalizáció azonban még nagyon fiatal; - nemcsak hogy a szupranacionális szervezetei nem alakultak ki véglegesen, hanem a szupranacionális közötti erőviszonyok sem. Emiatt a glóbusz első generációs szupranacionális felosztása is meglehetősen bizonytalan, és ezt a bizonytalanságot valószínűleg újabb harc követi majd; s bármily tragikus is, annak nyomában újabb felosztás. A globalizációs világtársadalom a szó modern értelmében már nem is nevezhető társadalomnak. Modern értelemben ugyanis társadalmon az emberi kapcsolatok olyan szerveződését értjük, amelyet a tagjai maguk hoznak létre. Ezzel szemben a globalizációs szupranacionális régiók emberi szerveződéseit nem a tagjaik, hanem **a tőlük elkülönülő hatalmak** építik fel, - ezek tehát valójában ‘hatalomtársadalmak’. (...) Modern értelemben azokat a szervezeteket szokás gazdasági szervezeteknek nevezni, amelyek valamilyen emberi fogyasztásra alkalmassá alakítják át a természeti javakat, és ezt azzal a céllal teszik, hogy **profitot** szerezzenek. E vállalkozásoknak a profitszerzés a céljuk, és ezt a javak termelésével érik el. A globalizációs vállalkozások (értsd: multik) célja azonban már nem az, hogy az*

emberi igényekre gyártsanak, s nem is az, hogy a profitjukat megnöveljék. A globalizációs vállalkozások számára a növekedés ma már nem csupán azért fontos, hogy a gazdaság minél nagyobb szeletét mondhassák magukénak. A globalizációs vállalkozások növekedésükkel kilépnek a gazdaságból: **a hatalom birodalmába** kerülnek. Már nem egyszerűen tárgyi javakat, de nem is csak gazdasági profitot, hanem **politikai hatalmat**, a nemzeti kormányok feletti hatalmat termelnek. A pénzre úgy szokás gondolni, mint 'vegytisztá' gazdasági intézményre. Mára már kiveszett belőle minden materiális tartalom, és kizárólag a gazdasági érték mérésére és közvetítésére szolgál. Legfeljebb még azt is mondjuk róla, hogy a pénz pénzt csinál. (...) Amint a gazdái rájöttek arra, hogy a pénz nemcsak gazdasági, hanem politikai érték-mérésre és politikai javak cseréjére, békekötésre (korrupció és paktum, stb.) is alkalmas; - hamar általánosították ezt az 'új' képességét, és mindenfajta, a meg-valósíthatóság magánbirodalmába tartozó jószág magánértékének a mérésére és cseréjére is felhasználták. Így jött létre **a szociális pénz** (értsd: családi pótlék, GYED, táppénz, segély, nyugdíj, stb.), - amely a társadalmi kapcsolatok közvetítésében vált hatékony eszközzé, valamint **a kulturális pénz** (értsd: szerzői jogdíj, produkciós megbízási díj, tiszteletdíj, honorárium, stb.), amely a többihez hasonlóan a gazdasági értéktől nagymértékben elütő, a modern társadalmak működtetésében felhasználható kulturális értéket is mért, közvetített és teremtett. Egyetlen problémája volt csupán ennek a sokfunkcióssá vált modern pénznek, - az, hogy a különféle (gazdasági, politikai, szociális és kulturális) pénzek még korlátlanul cserélhetőek voltak, és ez bárki számára lehetővé tette, hogy a pénz szabályozó, azaz **hatalmi funkcióját** gyakorolja. A globalizáció azonban ezen a nehézségen is úrrá lett; a modern alrendszerek között átjárást teremtő, s azok folyamatait szabályozó pénzt a horizontális-funkcionális szétdarabolás után hierarchikusan is széthasította. Ennek az eredményeként alakult ki **a parapénz**, amelynek a gazdasághoz már szinte semmi köze sincs. Ezzel azonban a pénz nem vesztette el önmagát, sőt, ekkor lépett igazán elemébe. Levetette gazdasági álruháját és annak mutatja magát, ami. A pénz már nem a gazdasági folyamatok közvetítését és szabályozását szolgálja; - megvált ezektől a funkcióitól, és 'tisztá hatalompénzzé' lett. Ámde még a pénzcsinálás szenvedélye sem húnyt ki ezzel a változással, sőt, ekkor lángolt csak fel igazán: ettől kezdve **a több pénz több hatalmat** jelentett, és a hatalomból már semennyi sem elég. (...) A piac csak a globalizációban szűnik meg. (...) A globalizációs hatalompénz (a világpénz, a Világbank hitele: az USA-dollár!) ugyanis tetszés szerint átváltható a modern gazdasági pénzre (értsd: a nemzeti valutákra), ám ez fordítva már nem működik: a nemzeti gazdasági pénz nem váltható át a hierarchikusan magasabb szinten honos globalizációs hatalompénzre. (...) A világpiacon így már csak üres szólam a globalizáció korában. (Hiszen a kereskedelmi cserearányokat, az árfolyamokat, a valutaparitást, de talán még a tőzsdei részvény-árfolyamokat is a multik, a

szupra-nációk, a globalizációs gyarmatosítók manipulálják és diktálják minden nemzet-államban.) (...) *Itt már olyan hatalom létrejöttét kísérhetjük nyomon, amely nem az egynemű javak újraelosztását ragadja magához, hanem még mélyebb szintre hatol, s ott erőszakkal alakítja a maga érdekei szerint a folyamatokat. Az értékek meghatározására szerez hatalmat, és amennyiben ezeket az értékeket össze-hasonlíthatatlanná teszi, azzal eléri célját: **a kifosztás maximalizációját.** Ennek következtében a globalizációban a piac helyére már **az érték-meghatározáson alapuló kifosztó hatalom lép.** (...) A globalizáció száműzte a költségkalkulációt (értsd: öncélúan pazarol!) és a profit-maximalizációt (már a haszon sem fontos!), és velük együtt a gazdasági racionalitást, és mindezt **a hatalmi racionalitással helyettesítette be.** (...) A globalizáció célja így már nem egyszerűen a profit-maximalizáció, hanem - a kifosztással együtt - a hatalom maximalizációja. (...) A globalizációs világtársadalomban már nem létezik gazdálkodás sem. A hatalmi racionalitásnak alávetett kifosztó mechanizmusok ugyanis eltérítik az értéktől a nemzetközi cserét, s a hatalmi racionalitásnak vetik alá. Ennek következtében az alávetett nemzeti társadalmakban (pl. a mai Magyarországon) sem klasszikus modern gazdálkodás folyik, hanem a hatalom-maximalizáció szempontjai szerint módosított nemzetközi csereértékeknek akarják megfeleltetni a nemzet gazdasági teljesítményeit. A hatalmi racionalitást a világra kényszerítő hatalmak erejéből telik arra, hogy a globalizációs termékek és szo-gáltatások árát (pl. a kifosztó privatizációt vezénylő nemzetközi tanácsadó cégek díjait!) magasan gazdasági értékük fölé emeljék, s a nemzeti, különösen a törzsi társadalmak teljesítményét mélyen a gazdasági értékük alatt tartásuk. (Így történhetett, hogy 2000-ben az USA-dollár/forint árfolyam már közel a háromszorosa a tíz évvel ezelőttinek és a nemzeti valutánk továbbra is leértékelődik, illetve hogy a nemzeti működőtőkénk átlagosan alig 20 %-os áron jutott multik birtokába, miközben kommunista állam-adósságunkat kamatostul is legalább háromszor visszafizettük; hogy a GDP-nk hiába nő, soha senkit nem érünk utól, sőt, az olló tovább nyílik, mert reálbéreink szintje az európai uniós átlag alig 20 %-a.) Így ezekben a nemzeti társadalmakban nem nemzeti jövedelmeiket maximalizálják, hanem a külhatalmi racionalitásnak engedelmeskednek. (Ennyit államunk és kormányunk, a nemzet függetlenségéről.)*

A modern piacgazdaságot tehát legyőzte a globalizációs hatalomgazdaság. (...) A globalizáció megsemmisítette a modern értelemben vett gazdaságot, csupán a hatalmi racionalitás diktátumának engedelmeskedő intézménnyé, tiszta hatalom-gazdasággá változtatta, s ennek következtében a szupranacionális szerveződések sem a modern értelemben vett társadalmak már. Ugyanígy a globalizációs és a modern politikai szervezet különbségei a modern értelemben vett politikát és a hatalmi szervezetet semmisítették meg; a globalizációs világtársadalomban már nem létezik a szó modern értelmében vett politika sem.

*A globalizációs világ-társadalom a modern nemzeti államok feletti túlhatalmát mindenekelőtt olyan intézmények révén gyakorolja, amelyeket a politika tudománya nem szokott a politikai hatalom körébe sorolni. (...) Ezek az intézmények a modern értelemben vett demokratikus intézményektől minden ízükben különböznek. Ez azonban nem változtat azon, hogy a birtokában vannak egy fontos képességnek: rá tudják kényszeríteni másokra az akarukat, azaz még a modern értelemben is hatalmi intézmények. (...) A globalizációban vált rendszeressé az, hogy az eredetileg nem hatalmi intézményeket erőszak-intézményekké alakították át. (A nemzetállamban, annak normális/szuverén működésével szemben érvényesülő nem legitim, világ-állami hatalmak, hatalmi tényezők, eszközök: **a hatalompénz (világ-/parapénz), az értelmezési erőszak és az értelemalkotás.**) Az értelemalkotás az a hatalmi tevékenység, amely túl van a puszta közvetítésen, túl van az erkölcsi kötelezésen is, mert ez a tevékenység alkotja azt a valóságot, amelyben élünk: **ha krisztusi szavaink vannak, akkor keresztény világ, ha pogány szavaink, akkor állam előtti világ, - ha pedig materialista szavaink, akkor modern vagy globalizált birodalmak lakói vagyunk.** (...) A globalokrácia felismerte: hatalmát csak akkor tarthatja meg, ha kiragadja a magánemberek hatalmából azt is, hogy maguk értelmezhesék mindennapjaik eseményeit. (...) Az értelmezési erőszak tisztán csak szimbólikus erőszak. A világtelevíziók, a világfilmek, a megareklámok - az értelmezési erőszak nem legitim hatalmi intézményei - mind-mind csupán arra szolgálnak, hogy megkérdőjelezhetetlenül, sőt, a szabadságunk mindenekfeletti bizonyítékeként azt a diktált valóságot építsék fel és építsék újjá, mely a szupranacionális globalokrácia belső harcai mindenkori állásának, vagy éppen csak a pillanatnyi szeszélyének felel meg. (Közhely, hogy a televíziók által közvetített valóság valójában fikció, egyfajta manipulált/sztereotip torzkép-együttes, - jobb esetben csak hamis illúzió. Ámde a komplett média a hatalom legfontosabb és legerősebb puha/finom erőszakintézménye, mert egy mesterséges kultúrát teremt, tömegbefolyásoló céllal, amely nemhogy nem az emberek valódi lelki vágyából fakad, személyiségük pozitív fejlesztése érdekében, hanem éppen ellenkezőleg: olyan negatív értékrendet tesz kötelezővé s így uralkodóvá, amely elpusztítja az életörömet, a szépérzékét és erkölcstelenségre biztat. **Aczél György** tiltott, túrt és támogatott - manipulatív kontraszelekciója ezzel olyan torz szubkultúrát erőltetett Magyarországra, amelynek ugyan még voltak magyar gyökerei is (pl. Illyés Gyula népiessége), ám jelentős részük csak kétesértékű vadhajtásokat hozott a pseudo-szocialista hatalom karójához kötve. A rendszerváltással a posztszocialista szub-kultúrát mindenestül lenyelte a globalokrácia multikultúrája; - és ma már **Soros György** 'kultúrája' úgyszólván mindenütt, minden területen egyeduralkodó.) Az értelmezési erőszak arra is képes, hogy uralkodók és alávetettek önazonosságát is diktálja. (Pl.: „katolikus” irodalom az, amit Soros György finanszíroz. Vagy: keresztény világnézet az, ami Fidesz-kompatibilis. Sőt, - mi több: demokrata az, aki Soros-*

emlökön nevelkedett; - demokrácia pedig az, amit az állam hivatalosan is akként deklarált. English people is beautiful...) *Az erőszak-szervezetek mind az emberi azonosságnak, mind a társadalmi valóságnak olyan mélyszerkezeteibe hatolnak be, amelyeket ez ideig még egyetlen hatalomnak sem sikerült megközelítenie. (...) E nem fizikai erőszak-szervezetek nem legitimek a modernizáció értelmezésében, mert a bankok, befektetési alapok, világpénz-tőzsdék, világtévék, világmozik, világreklámozók, pártépítési szakértők (pl.: Ron Werber, stb.), a családi és baráti közösségeket felváltó csoportulások szervezői, vala-mint az azonosság-meghatározás legkülönbözőbb mechanistái közül egyetlen-egynek sem kellett még magát a választópolgárok ítéletére bízni. Ezeknek a hatalmaknak a birtokosait és mechanistáit senki sem választotta, - és biztosan állíthatjuk: nem is választaná meg arra, hogy a sorsát eldöntő határozatokat hozzon. Globalizációs értelemben attól váltak nem-legitimé ezek az erőszak-szervezetek, hogy megfordították a legitímációs viszonyt. Már nem foglalkoznak sem új hihető ígéretek megfogalmazásával, - sem az eltérések elfogadtatásával. Ehelyett egyfelől az ígéretekhez igazítják a valósággal ellentétes nyilvános értelmi létet (pl.: az állam eldöntötte, hogy olyan - meghamisított - statisztikai módszerekkel végzi méréseit, melyekkel kimutathatja, hogy nincs infláció; vagy: növekedést állít, amit senki nem érzékel), másfelől a választópolgárok szociális karakterét, önazonosságát újra meg újra átépítik úgy, hogy a maguk saját véleményeként vallják a beteljesületlen ígéretek és a deklarált értelmi valóság kényszerazonosságát (a globalista állam tudatosan azokat támogatja - kontra-szelektál! -, akik kritika nélkül elfogadják, és a mindennapos életük részeként el is sajátítják az új típusú hazugságrendszer; már nem is kérdeznek semmit, hisz' maguktól fűjják az álvalóság elemeinek minden fedőnevét). (...) A globalizációs nem-legitim hatalmaknak állami hatókörű jogosítványokra van szükségük. Ezek nélkül ugyanis, bárha mérhetetlenül erősek is, de nem rendelkeznének azzal az erővel, amely felnyitja a nemzeti államok belső, szuverenitásvédő hatalmát - ez a nyitott társadalom globalizációs jelentése. A nem-legitim globalizációs világ-hatalmak zavartalan működésének a nemzeti szuverenitás az egyetlen gátja. (Soros György elhíresült kelet-európai ügynöksége, a Soros Alapítvány nem is titkos, nyíltan deklarált célja volt, hogy a posztkommunista országok társadalmait felnyissa - vö.: a 'nyitott társadalom' koncepciójával, célkitűzésével -, úgy, hogy a politika és a kultúra területén befektetett pénzeszközeivel kizárólag azokat a fiatalokat támogatta, akik alkalmasnak és lojálisnak mutatkoztak a 'nyitottság', a nemzetállam elárulása tekintetében.)*

A nem-legitim globalizációs erőszak-szervezetek csak akkor képesek kifejteni a hatásukat, ha 'konszolidált' belpolitikai állapotokat találnak egy-egy nemzeti államon belül. Ehhez pedig arra van szükség, hogy a látványos, minden ígéretet megcáfoló kifosztást és azonosságátalakítást a globalizációs

világtársadalomnak alávetett nemzeti államok polgárai nagyobb zavargások nélkül viseljék el. (Vö.: pl. Antall József: 'Tetszetek volna forradalmat csinálni!' - híres mondásával, vagyis hát: 'Hál'Istennek - nem tetszetek!') A nem-legitim hatalmak valamennyi törekvése ennek a kifosztásmaximalizációt szolgáló 'társadalmi békének' a fenn-tartására irányul, - a fegyverek fenyegetése nélkül azonban erejük kevés lenne a törekvéseik megvalósítására. Ezért, amint minden régebbi birodalom is tette, - a globalizációs világtársadalom is tart fenn hadsereget. Ez a világtársadalmi had-sereg kettős szervezetű. Egyrészt abból a **magánhadseregből** (pl.: a volt titkos ügynökökből szerveződött őrző-védő kft.-k) áll, amelyben szakszerűen kiképzett fegyveres alkalmazottak védelmezik a globalizációs vállalkozásokat az esetleges lázadások következményeitől és a versenytársak támadásaitól. Másrészt az a **világhadsereg** a törzse, amelyik a szupranacionális egyesített vezérkari vezetés alatt áll, s amelynek feladata a globalizációs nagyrégiók belső és egymás közti békéjének a fenntartása (erre is szolgál a NATO...). Manapság a globalizáció elborzasztó sajátosságaként szembe kell néznünk egy, még a test elpusztításánál is borzalmasabb fejleménnyel. A test elpusztítása megsemmisítette, nullpontra taszította az egyes ember létét. A globalizáció viszont - a puha világháborús érintkezési módja és kultúrája révén - még ezen a látszólag felülmúlhatatlanul nagy 'teljesítményen' is túltesz, és megváltoztatja azt is, amit eddig kultúrájának nevezünk: egész nemzeti társadalmak és bennük számtalan ember létét **negatív emberi létbe** fordítja. (...) Ravaszul kifejlesztették a pusztító rombolásnál még 'kifinomultabb' módszereket is: a testet megőrizték, sőt feltáplálták, ám az egyes személyek emberi azonosságát elpusztították. „**De szörnyű sors várt arra, akit a zsuansuanok megtartottak a maguk foglyának. (...) Sirit húztak az áldozat fejére. (...) Levágtak egy jól megtermett tevét. Frissiben megnyúzták (...), a legsúlyosabb, legszívósabb részét, a nyakbőrt választották le róla. Darabokra vágták, s még gőzölgő állapotban ráfeszítették a fogoly leborotvált fejére. Ez volt a siri. Ki ezen a procedúrán keresztülment, az vagy nem élte túl a kínzást, s meghalt, vagy egész életére elvesztette az emlékezetét - mankurt lett belőle ... A mankurt nem tudta, ki ő, milyen törzsből-nemzetségből való, nem tudta a nevét, nem emlékezett gyerekkorára, apjára, anyjára - egyszóval nem ismerte fel magában az emberi lényt.**” A globalizáció 'tökéletesítette' ezt a sirit: a puha erőszak és a puha erőszakszervezetek révén fájdalommentesen, sőt veszteségek nélkül, tömegeken viszi véghez a 'mankurtosítást'. Mi több, - olyan mankurtok lágy mechanizmusos tömeggyártására rendezkedett be, akiket nemcsak egyszer és egyetlen irányban romboltak le, hanem - fordított görög utópiaként - tetszés szerinti számban, előre programozottan újra meg újra az emberi azonosság beszélő szerszámaivá lehet tenni. A globalizációt ekként jellemző dekonstrukciós kultúrájának éppen ennek, az emberi azonosság nélküli, negatív létű masszának az irányított újraépítése a magva. A globalizáció szupranacionális szerveződése alá-és fölrendeltséget alakítottak ki a

globalizációs szupranáció és a modern polgári nemzet között: a szupranemzet tehát anyanemzete fölé kerekedett.”

Tőke Péter író - aki egykor a „Reform” hetilap elindítója és főszerkesztője, majd a rendszerváltás után még évekig az ingyenes „Esti Hírlap” főszerkesztője volt - 1999. közepétől egy negyedévenként megjelenő könyvújságot szerkeszt, amelyet teljes egészében a magánvagyonából finanszíroz. Eddig már öt évfolyam látott napvilágot. A könyvújság témáinak a többsége - híven a címéhez: „Leleplező” - lényegében egyetlen tág gondolati vezérfonálra fűzhető fel, magva a globalizáció fedőnevű társadalmi világhatalomtrófa, a világpénz mechanizmusait titkos világ-hódító célokra felhasználó **szabadkőműves világállam** teljeskörű leleplezése.

Drábik János, az USA-ból hazatelepült társadalomtudós és kutatócsoportjának munkássága, a szerzőnek a tárggyal kapcsolatos előadásai, tanulmányai, elemző publicisztikái, illetve *a létező, hiteles dokumentumok* bemutatása és szövegmagyarázata, történelmi és politikai hatásai vizsgálata képezi minden egyes lap-szám központi mondanivalóját. Ám a leleplezéssel szemben ellenerő is működik! **Kiszely Gábor** - már idézett - műve, „*A leleplezett szabadkőművesség*”, félre-vezető címe ellenére nem leleplező, hanem apologetikus kísérlet. Mikor a könyv megjelent, Drábik János az elsők között olvasta el, fel is kereste a szerzőt, hogy közölje vele: **rossz könyvet** írt. Iratmásolatok bemutatásával bizonyította, hogy a könyv - valódi lexikális ismeretek feldolgozása és nyújtása mellett - telis-tele van hamis beállításokkal, csúsztatásokkal; a konklúziói rendre tudatosan tévesek, míg komplett fejezetek pusztán csak szubjektív kirohanások...

Kiszely jórészt elismerte a tévedéseit, és állítólag egy újabb könyv írására készül. Eleddig két könyvet írt: „*A szabadkőművesség*” (1999.), - majd „*A leleplezett szabadkőművesség*” (2000.) címűt, a Korona Kiadó gondozásában. Mind a két könyv pazar kivitelű, *a legdrágább, fényes papíron* és kötésben. Előre bocsátom, hogy magam a legkevésbé sem vagyok *antimaszon*, mindazonáltal tárgyilagosan meg kell állapítanom, hogy ilyen fényűző kiállítású, gazdagon illusztrált, nagyító nélkül, kislámpánál is ragyogóan olvasható, tartós kötésű szakkönyvet még soha, senki nem szentelt sem semmilyen vallás, vagy egyház, sem semmilyen ország, állam, nemzet, nép, eszme vagy világnézet apologetikus védelmének, pedig hát kit nem ért még (igaztalanak érzett) támadás? A magyar állam egy Róbert bácsi!

Idézetek jönnek „*Az antimaszonéria lélektana és módszerei*” című fejezetből: „*A tényeknek fittyet hányó, vagy csak azok eltúlzásából, kiforgatásából fabrikált képek módfelett nagy hatást gyakorolnak azokra, kiknek a fejébe plántáltatnak, arra készítettén őket, hogy az ő fényükben lássák a világot, s másokra vetítsék ki a bennük gyökerező rettegést, keserűséget, szorongást és*

mérget. Vagyis: baj esetén nem mi vagyunk a hibásak, hanem a bűnbaknak megtett, azaz démonizált csoportok, közösségek, népek, hatalmak. Eme vagy-vagy logika szerint a dolgok vagy a részét alkotják a világrendnek, és akkor jók, vagy nem - következésképp' rosszak. Bizonyítás nem szükségeltetik, hisz' a jók közül való kirekesztés eleve rossznak minősít mindent és mindenkit. (...) Lényeges mozgatója e lelkeségnek a kissebbségi érzés, amelyet a manipulátor szükségletei szerint fokozhat, a bűn-baknak, ellenségnek kikiáltottak további démonizálására, még tovább gerjesztve az egyén, az egyének alkotta csoport és a világ közötti konfliktust, természetesen ügyelve arra, hogy leegyszerűsített világképet kínáljon megoldásként, amely a felkorbácsolt kollektív érzelmek lehiggadtával is könnyen emészthetőnek tűnik a manipuláltak számára. A manipuláció arroganciája jórészt az értelem, az érték fogalmának válságára alapozva azzal csapja arcul a racionalitást, hogy gátlás-talanul semmibe veszi annak egységes és mértékadó kategóriáit. (...) E paranoid világkép prédikálásához végtére még csak bizonyítékok sem szükségesek, hiszen a sötét konspirátorok természetesen ügyesen rejtőzködnek, ám így is a nyomukra bukkan olykor az igazság néhány bajnoka; - és egy élete, egy halála, hősiiesen vállalja, hogy felvilágosítsa az emberiséget a rá leselkedő ádáz veszedelemről. A manipuláltakban a világ végtére annak a fogalmává válik, amire kondicionálják őket, s aminek gyalázatáért **holmi titkos társaságokra** hárul minden felelősség. A maszonofóbiában - akár a zsidóktól, idegenektől, jezsuitáktól, katolikusoktól, a másoknak kikiáltottaktól való magányos rettegésben - kiteljesedő paranoia egy-aránt szégyeníti meg a szellemet és a szabad akaratot. Eme kategóriák azonban nem léteznek prédikátoraik tudatában, akik többnyire csak holmi küldetéstudat alapján alakítják ki 'magasabb erkölcsiségüket'. Kérdés, miért?! A szorongásai feldolgozására képtelen személyiség nem csupán manipulálhatóvá válik, hanem idővel a valódi betegségre is hajlamossá. A defektusa felszámolására először az úgynevezett neurózis-mechanizmus tesz kísérletet - a tudatalatti szférákba fojtva el a félelem okozóját. Az ekként létrejövő belső konfliktus a tetemes energiát fel-emésztő neurózis, melynek súlyos erővesztéseit az egyén fokozódó érzékenység közepette, szenvedésként éli meg. Ily' esetben azonban még van betegségtudata. Nem úgy a pszichotikus mechanizmus működésbe lépésekor, midőn a szorongás és rettegés a tudat részévé formáltatik. Itt voltaképp öröklött, abnormális jellem-fejlődésnek vagyunk tanúi, amely során a betegség kulcsélmények, traumatizáló környezet vagy más konfliktushelyzet hatására tovább mélyül. Az egyén nem érzi a baját nyavalyának, és nem fogja fel, vajon miért tekint rá holmi idegenként a környezete, melyet értetlenséggel, igazságtalansággal vádol, és éppúgy szenved tőle, amint az ő nyomorúságától a társadalom. A beilleszkedni nem képesek egy része gyakran megroppanva húzódik félre, közöttük igen sok az akaratgyenge, befolyásolható, hiányzik a tartása és a kitartása; rosszra, ám olykor még jóra is csábítható. Mások felismerik,

alkalmatlanok az átlagos létre, ám belátván, hogy öntörvényűen sem élhetnek, kompromisszumot kötnek, és mintegy elveik fenn-tartása mellett koegzisztálnak a környezettel, tudatában ama határnak, amelyet nem szabad átlépniük. Önmagukra, és a társadalomra is egyaránt veszedelmes viszont a krónikusan bele nem nyugvók tábora, akik önkényesen - olykor még erőszakkal is - a maguk képére akarják formálni a világot, s uralkodni akarnak felette. Rengeteg közöttük a parttalan öntudat, expanzivitás áthatotta fanatikus, aki úgy tudja, nem követ el hibát, sohasem téved, következésképp nincs is miből tanulnia. Csupán túlértékelt (tév)eszméit ismeri el; - és kész őket rákényszeríteni mindenkire. Erkölcsi defektusban szenved, érzelmileg hideg, morális tekintetben a végsőkig gyenge, érzéketlen a jog és a jogtalanság, az emberi, legkivált pedig a felebaráti értékek iránt, hiányzik belőle a szánalom, a lelkiismeret és a meg-bánás készsége. Ugyanakkor a külvilágnak gyakorta játssza el a mély érzelmű személyiséget, aki nagy hangon hirdet etikai szövegeket. A paranoid vonások mindenekelőtt a téveszmék terén mutatkoznak meg. A beteg gyakran áldozat, akivel valakik - olykor megnevezett csoportok is - valamit művelnek, például sugározzák, mágikus erővel gúzsba kötik, hipnotizálják, stb. Közel áll ehhez az üldözési mánia, amelyben szenvedve az egyénnek folyvást társaságok, szabad-közművesek, jezsuiták, sátánisták, a maffia és globalizációs világ-összeesküvők vannak a nyomában. Mindezzel gyakorta fonódik össze a nagyvárosi hóbort: az egyén uralkodóvá, a világ irányítójává, olykor isteni lényé, ám leggyakrabban prófétává, küldetéses kiválasztottá magasztosul, kinek az a dolga, hogy felfedje az emberiség előtt a galád konspirációt vagy saját, torz változatában hirdessen evangéliumi tanítást. Gyakorta figyelhető meg ilyen esetekben, miként épít ki az egyén irreális, szubjektív igazságmag köré egy önállóuló téveszme-rendszert, melyhez végsőkig ragaszkodik, olykor lélegzetelállító ügyességgel kerülve el az érvelést. Némelyikük műveltségére támaszkodva elképesztő logikai készséggel kreál 'tényeket', a mit sem sejtők előtt azt a benyomást keltve, hogy lenyűgöző tudás birtokosa. Minél olvasottabb az illető, annál látványosabban, akár pontos gondolatmenetekkel, meglátásokkal képes bizonygatni igazát. Bármely területen is munkálkodjanak, a végtelenségig menő önkritikátlanság s az ellentmondásra való ingerült reagálás egyik legfőbb jellemzőjük. Intelligenciájuk, ha ilyesmiről szó lehet egyáltalán, voltaképp mániákus ízzás, - a betegségmag kisugárzásából táplálkozik, és ennél fogva híján van mindennemű erkölcsi érzéknek. A rossztól, a gonosztól való atavisztikus rettegés minden kultúrkörben teologizálódik, transz-cendentálódik, s nevet kap. A tény, hogy emberromboló világban élünk, immár oly' trivialitás, amelyet ki sem szabadna mondani, ámde a világképet a jó-rossz sémájára egyszerűsítő antimaszonéria persze nem viszolyog a sablonoktól. A ki-jelentés ismételtetésével, miszerint köröttünk százszorta inkább a galád emberek és hatalmak befolyása érvényesül, mint a jóké, - a manipulálálandókban tetszés

szerint fokozható a félelem a gonosznak való kiszolgáltatottságtól, s fogékonnyá is válnak az efféle állítások be-és elfogadására: **‘Mivel a Sátán létezik, és azon munkálkodik, hogy az egyes ember, valamint az állam és az egyház életére mind nagyobb befolyást gyakoroljon, bizvást felhasznál minden, a maga céljai megvalósításához alkalmas intézményt. A leleplezést elkerülendő, ezek az intézmények mindvégig megőrzik eredeti arcukat, és oly’ homlokzatok mögé rejtőznek, amelyek a megtevesztésig hasonlítanak a katedrálisokra, mecsetekre vagy zsinagógákra.’** A magabiztos kinyilatkoztató persze semmi szükségét sem érzi állítása bizonyításának, - sem itt, sem pedig a továbbiakban, mondván: **‘A legtöbb szabadkőműves holmi emberbaráti építmény egy alkotóelemének érzi magát, a valóságban azonban a sátánizmus szolgálatában áll valamennyi, és öntudatlanul is ismeri a sátánizmus újbécséjét. A magasfokúak persze tudnak bánni vele, mivel az ő feladatuk az, hogy gyarló testvéreik felhasználása közepette titkos tervezés és szervezkedés útján elkövessék a nagy bűnt a világ ellen.’** A stílusbeli gyatraság - amely igen gyakori a manipulátorok esetében! - mellett tüstént szembeötlik az úgynevezett elválasztási trükk alkalmazása. Ennek jegyében két részre osztatik a maszonéria: egyik felét alkotják a jámbor, jórészt ügyefogyott lelkekből álló mezei hadak, melyek a szimbólumok bűvöletében oda-adóan jótékonykodva munkálkodnak az öntökéletesítésen az első három fokon, a páholyok mélyén, nem sejtve, hogy mindeközben a megátalkodott magas fokúak a tudatlanságukkal galádul visszaélve, miként is használják fel őket világméretű céljaik elérésére. E tekintetben mit sem számít, hány ezer és ezer nemes szellem tartozott eddig a kőművesesség ‘mezei hadaihoz’, hiszen ez az érv is fölényesen el-söpörhető azzal a summás kijelentéssel, miszerint a cselszövők oly’ fondorlatos ravaszsággal álcázzák mesterkedéseiket, hogy a legtöbb fényes elme élete végéig nem fogja fel, mibe is keveredett.”

Vass Csaba - a már részletesen idézett - „A globalizációs világrendszer-váltás és létmódváltás” című tanulmányában az alábbiakat írja, mintha csak az előzőekben idézett könyvfejezet-részre válaszolna: **„A globalizációs erőszakintézmények megfosztják a személyeket és csoportjaikat az azonosságalkotás szabadságától. (...) Így válnak retrográddá azok, akik a jövő érdekében lépnek fel, így lesznek felforgatóvá azok, akik komolyan veszik a demokráciát, lázadóvá azok, akik az emberi jogokért szólnak, így lesznek terroristák a szuverenitásukért küzdő el-nyomottak** (vö.: az orosz-csecsen háború média-interpretációjával), **s türheteretlen ellenségek azok, akik diktált helyett maguk alkotta világban, diktált kényszer-azonosságok helyett maguk alkotta azonossággal akarnak élni. A globalizációs világhatalom urai felismerték: hatalmuk megtartása azon múlik, hogy az életünk szövetét alkotó valóságon és szociális azonosságtudatunkon felül még képesek-e a magánazonosságunkat is meghatározni. Ehhez azonban le kellene**

rombolniuk minden természetes közösséget - a családot, a baráti társaságokat, a szomszédsági kötelekeket -, melyek az azonosságalkotásunk szabadságának biztosítékai, és ezeket az általuk diktált csoportokkal kell helyettesíteniük.”

Dr. Drábik János, a „Leleplező” júniusi számában megjelent, „Milyen lesz az új világrend?” írásában olvashatjuk: „Ma már lehetséges olyan világkormányzat létrehozása, amelyben valamennyi nemzet meg lesz fosztva fegyveres erejétől, és egy világhadsereg (a NATO?) tartja fenn a rendet. Ezt a helyzetet nevezik majd békének. (...) A független nemzetek megszűnnek, és a kormányoknak, többé már nem lesz lehetőségük háború viselésére. Sor kerülhet a világhadsereg katonai akcióira az engedetlen politikai alrendszerek (vö.: Szerbia, Irak, Csecsnia, stb.) ellen, ámde ezeket békefenntartó műveleteknek fogják hívni, a katonákat pedig békefenntartóknak. Mindegy, hogy mennyi érték lesz elpusztítva és mennyi vér kerül kiontásra, - a löszernek használt golyók ‘békés’ golyók lesznek, a bombák pedig - szükség esetén még az atombombák is - ‘békés’ bombák. Ma már konkrét tényekkel bizonyítható, hogy bolygónk megmentésére indított kampányuk mögött álságos szándék is meghúzódik. Az igazi céljuk az egész emberiség előkészítése a globális elit világuralmának az elfogadására.”

Drábik János a továbbiakban újból idéz **Brzezinski** már hivatkozott könyvéből, amely megfogalmazza a világgözülemény megtévesztése céljából Amerikaként ágáló pénzmonopolista elit birodalmi geostratégiájának három, kulcsfontosságú tényezőjét: *„Elejét venni a vazallusok közti bárminemű paktálásnak, fenntartani a függő helyzetüket, megvédelmezni a szövetségeseket és elérni, hogy továbbra is szófogadóak legyenek. Végül pedig meg kell akadályozni, hogy a barbárok (!) szövetségre lépjenek egymással.”*

Drábik hozzáfűzött megjegyzései: *„Ez nem a demokratikus amerikai társadalom - az alapító atyák Amerikája -, a hallgató vagy elhallgattatott többség hangja, hanem a rajta belülről győzedelmeskedett pénz-diktatúráé, az Amerika bőrébe bújt nemzetközi bankároké. Ki mer ezzel a világhatalommal szembeállni? Ki meri megmondani, hogy ‘a király meztelen’? Ezt egy már pozícióban lévő, vagy pozícióra törekvő politikus - karrierjének a kockáztatása nélkül - ma már egyik nyugati országban sem teheti meg. A pénzügyi-korporációs elit - a rendszer fő haszonélvezőjeként - természetesen nem érdekelt a változtatásban. (...) Ma már nemcsak az Egyesült Államokban, Nagy-Britanniában, vagy az Európai Unió más országaiban, hanem Magyarországon is az egypártrendszer és a többpárt-rendszer sajátos kombinációja működik. A politika nem látható szférájában a pénzügyi-korporációs elit egypártrendszere (értsd: az ún. OT-s, PM-s, MNB-s, co-nexusos, exkluzív, reformkommunista bankár-klikk) van hatalmon, - míg a politika nyilvános terében a pénzügyi-korporációs elit által kiválasztott politikai csoportok a többpártrendszer*

szabályai szerint rivalizálhatnak egymással. A hatalomgyakorlás egypárti alrendszerébe tartozik minden olyan kérdésnek az el-döntése, mely lényeges a pénzürelom rendszerének fenntartásához és zavartalan működtetéséhez. A négyévenként megtartott választásokon a pénzügyi elitnek a különböző pártokból összeállított 'A' és 'B' csapata küzd a kormányzati pozíció elnyeréséért. Ezek a pártok csak másodrendű kérdésekben képviselhetnek eltérő nézeteket. A pénzelit számára lényeges kérdésekben egységes állásponton kell lenniük. (...) Az egypárti politika kialakítása és érvényesítése céljából jött létre a **Magyar Atlanti Tanács is.**”

A Magyar Atlanti Tanács tagjainak személyi névsora a „Leleplező” 2000. II/3. számának 34. oldalán olvasható. Igen tanulságos...

Tettünk egy jó nagy kört - *amolyan szellemi kirándulást vagy agytorna-félét* - a jelenkori globális világ és a mai Magyarország kapcsolatrendszere körül. Hiszi, nem hiszi - világunk jelene és jövője ennyire bonyolult. Vagy mégsem?! Kiknek higgyünk:

A pragmatikus gazembereknek, vagy a szerencsétlen-szent lázadóknak?

A percemberkéknak, vagy azoknak, akik a Mennyországba készülnek?

A kettős karriert befutni igyekvőknek, vagy a meghurcolt jövőbelátóknak?

Ember, *ki itt belépsz*, - hagyj fel minden reménnyel!

S *ha nem lépsz be*, - akkor csak igazán!

Nagy László, nyugodjék békében, s az örök világosság fényeskedjék neki - már elpihent, már nem sikolt, mert már régen hazaért, *otthon* van, Istennél.

De mi, alig tízmillióan, magyarok, *még nagyon sokáig* nem leszünk otthon.

Mert otthonunkat Magyarországon *már régen rossz helyen* keressük.

Kísértetkastély ez, ahol hullámszik a padló, és vadul inognak a falak.

Reggelre a szőnyeget is kihúzzák alólunk.

De *talán legalább* felébredünk.

Paranoid skizofrénia

Micsoda félelmetes, hátborzongató, *görög nyelvű* diagnózis!

Éppen olyan szörnyűséges, mint mondjuk: a mániákus depresszió...

Üldözési mánia és meghasadt tudat.

Szellemes mondás, miszerint: *a temető tele van hipochonderekkel...*

Örök talány mindenesetre: a szerencsétlen beteg kényszerképzete-e vajon, hogy üldözik; vagy tényleg üldözik, s ebbe betegedett bele...! Ám az sem tudható teljes bizonyossággal, hogy a tudathasadásos elmebeteg személyisége vajon betegsége következményeként kettőződik-e meg, - vagy már eleve, a születésétől kezdve *két személy* él egyetlen testben? Nem sokat tudunk az agyról, a tudatról pedig szinte semmit sem. Az emberi lélek titkai azonban többnyire örökre rejtve maradnak. A pszichológia, a pszichoanalízis csak a

regisztrálható, a megismerhető jelenségeket méri és elemzi; a lényegről többnyire mélyen hallgat a felszín. Orvosi szakszavak, diagnózisok, áltudományos konvenciók. Tudomány csak az, ami törvényszerűen bekövetkező előrejelzésekre képes. Az üldözőből üldözött lesz; és mert az elméje nem képes többé már elviselni a keletkezett feszültséget (a lélek túl hirtelen irányváltztatását, *negatív gyorsulását?*) - a személyiség megkettőződik, a tudat meg-hasad: *üldöző és üldözött* ezután már másik, elkülönült, önálló személyiségben él tovább... De a testük: *azonos és közös* marad! Az átlagember szerencsére ritkán találkozik ilyen, a lelkét széjjeltépő erőhatással. Mégis, kiket fenyeget leginkább a borzalmas kór: **a paranoid skizofrénia?** Azokat, akik önkontrolljukat elveszítve megrészegülnek a hatalomtól.

Mielőtt tovább haladnánk, tisztáznunk kell egy történelmi félreértést.

A már legalábbis évszázadok óta sikeresen folytatott, *mindig göngyöltve újraírt történelem-hamisítás* egyik 'áldásos' konzekvenciája, vagy posztulátuma (ahogy tetszik), hogy a hatalom 'legfékevesztettebb tobzódása' az egyszemélyes önkény-uralom, egy elborult elméjű diktátor diktatúrája.

Az emberi történelem számos elrettentő példát produkált erre a modellre.

Az egyszemélyi önkényuralom klasszikus műhelye *az ókori Róma* volt.

Caesar, Octavianus, Caligula és Néró, a paranoid skizofrén császárok.

A középkorban a legkegyetlenebb diktátorokat, királyokat és császárokat (vö.: pl. abszolút monarchia) *a porosz, az orosz, a francia és az angol nemzet* 'ontotta' a világnak. Érdekes, hogy a magyarság e tekintetben sem 'jeleskedett'; uralkodóink viszonylag szolid monarcháknak bizonyultak. Sőt, egyes magyar királyok - szinte meg is előzve korukat! - kifejezetten liberális, széleslátókörű, toleráns, egyszóval *korszerű hatalmat* gyakoroltak (például: Mátyás király).

A XVIII. század, a francia felvilágosodás és forradalom korszaka teljességgel új-fajta önkényurak, **az anarchista-terrorista diktátorok** sorát nyitotta meg; s nem véletlen, hogy utánuk 'ellentételezéseként' újból monarchia, **Bonaparte Napóleon császársága** következett, - ami a diktatúra 'fejlődésében' határozott visszalépés...

Napóleon, a hadvezérből lett császár *szintén világuralomra* (legalábbis *a francia egyesítésű Európára*) tört és tárgyyszerűen megállapíthatjuk, hogy eme törekvését *kimagasló tehetséggel és intelligenciával* igyekezett megvalósítani. Napóleon *a mintapéldája annak a paranoid-skizofrén diktátori karakternek*, aki fokozatosan elhatalmasodó 'elmebetegségét' viszonylag jól kompenzálta, - így 'szalonképes' történelmi személyiséggé magasztosulhatott.

Érdemes talán még azt is rögzítenünk, hogy *a napóleoni alkat mindmáig egyfajta 'rokonszenves', joviális diktátori hajlam aposztrofálására* is szolgál; gondoljunk csak arra, amikor egyeseket ma is a „**kis napóleon**” kifejezéssel jellemezzük.

És mégis: Napóleon a hatalom örültje; sőt, súlyos elmebeteg esete volt...

Arcára volt írva a paranoid skizofrénia.

A XX. század azután **a diktátorok 'fénykorát'** - de nem a dicsfényét! - hozta...

A náciizmus, illetve a kommunizmus diktátorainak az örültségében már semennyi szimpatikus vonás sem fedezhető fel. **Hitler, Sztálin és a hasonszörűek** nyilván-valóan elmebetegségben szenvedtek, de minden napóleoni hasonlatosság nélkül... Nem a tehetségük - csak a gonoszságuk volt 'kiemelkedő'.

Diktátoroknak, paranoid-skizofrén államférfiaknak ma sem vagyunk híjával. A II. világháború utáni fél évszázadban még tovább sorjáztak az olyan elsőszámú 'nép-vezérek', mint pl.: **Castro, Tito, Ceausescu, Honecker, Brezsnyev, Andropov, Csernyenko, Jelcin, Pinochet, Kadhafi, Milosevics vagy Szaddam Huszein**, akik a tévedhetetlen istenség képében tetszelegtek. Mind bukott diktátorok, mert hatalom-mániájukat nem osztották meg senkivel. Némelyikük arcán ott ül a római császárok paranoid-skizofrén vonásainak minden jellegzetessége (pl.: Kadhafi!), másokén viszont (pl.: Jelcin) csak a szimpla örültség, az alkoholos agylágyulás...

Ámde a második évezred végén *mégsem ők* jelentették a hatalom fejlődésének személyi csúcsformáit, hanem egy új, kollektív figura: **a diktatúra - kalákában...**

A hatalom legfékevesztettebb tobzódása bizony *az ún. 'plurális demokráciában'* figyelhető meg, amely lényegében **többpárturalmat = pártokráciát** jelent; s az a lényege, hogy *titkos személyi paktumok, összefonódások és átverések szövvénye* testesíti meg a valódi hatalmat, ami mögött újtípusú, személytelen, *pártokratikus személyiségek önkényuralmi 'conexusa'* húzódhat meg. Az alapállás azáltal vált sokkal bonyolultabbá, hogy a pártokrata urak, 'a demokrata diktátorok' a meg-vezetett nép mellett egymással is jól elszórakoznak... A hatalom gyakorlásának általános módszere *a paktumozás*; - olyan szövetségek, egyoldalú egyezségek, szerződések, konvenciók és kompromisszumok kötése, melyeket ún. törvényekbe kódolnak (amíg hatályosak - nem érti senki, csakis a bennfentesek), vagy eleve titkosítanak, hogy a céljuk sose derülhessen ki. A hazugságszövvény meg nem szűnő, 'következetes' továbbfejlesztése emberfeletti energiákat is felemészt, a hatalomgyakorló politikusoktól pedig emberfeletti rögtönzőkészséget igényel, - hogy sose legyenek 'rajtakaphatók'...

Az Úr **kettőezerkettedik esztendejében** újból országgyűlési képviselőválasztások lesznek Magyarországon, amelynek ismét az a tétje, hogy vajon mely párt melyik karizmatikus vezetője lesz képes elnyerni a választó állampolgárok szimpátiáját; - legalább annyira, hogy a szavazófülkében, pillanatnyi elmezavarukban éppen őrát adják szavazatukat, és ne valamelyik

riválisára. Most, másfél évvel a választások előtt ismét kirajzolódott **5 nagy figura** személyisége; azoké, akik között a háború újabb csatája majd lezajlik.

Az győz közülük, aki ügyesebben kínál paktumot - társainak és a népnek.

Orbán Viktor, a hatalom gyakorló, ifjú művésze.

Torgyán József, akinek nem volt elég a köztársasági elnökség.

Demszky Gábor, aki almásderesen menekül előre.

Nagy Sándor, akiről úgy hírlik, hogy ő Horn megifjodott reinkarnációja.

Németh Miklós, aki nagyobb csatákra készül, mint gondolnánk.

Jómagam valamennyiük tekintetében felfedezem a napóleoni vonásokat - ámde az egyikük kivétel. Másként gondolkodik, és másként is cselekszik.

Lehetséges, hogy ezért fog győzni.

Magyar Köztársaság Rt.

Marx Károly 160 éve még nem láthatta előre, hogy a tőke koncentrációjának és centralizációjának végső kimenetele a XX. század alkonyára nagyjából az egész világon visszavonhatatlanul megteremti *az egyetemes és személytelen részvénytulajdon kizárólagosságát* a politikai hatalomban éppúgy, akár a gazdaságban.

Azt látjuk, hogy miközben a multinacionális részvénytársaságok - egy nemzetek feletti, vertikális struktúraként - behálózzák a teljes glóbuszt, és nem törődve az országhatárokkal, módszeresen megszereznek *minden anyagi (tárgyi) és szellemi tulajdont, monopolizálják a termelést és a világpiacot*; - aközben folyamatos tér-vesztéssel ugyan, de mégis, még mindig valóságosan létezik a nemzetállamok „el-avult”, horizontális földrajzi rendszere, a hagyományos világrend összeomlóban lévő, anakronisztikus váza.

Az eróziós folyamatok háttérben az észrevétlenül színre lépő Világállam áll.

Magától értetődő, hogy az átmeneti időszakban az új és a régi szerkezet egyfajta *békés egymásmellett-élésre* kényszerül: az új rendszer felépítése a régi lebontása közepette - *zavartalan üzletmenet közben* - folyamatosan zajlik.

Az új világrendünk lényege szintén *az egyetemes, személytelen részvénytulajdon* marad/lesz, de immáron „a szavazati jog”, a politikai hatalom szintjén, - ám vég-kifejletében a hagyományos értelemben vett nemzetállamok országhatárai nélkül. A Világállam egy egységes részvénytársaság lesz (nem konföderáció, hanem ún. ‘kétszintű konszern’); a tulajdonosai pedig az egykori, de már közös államrendbe integrált nemzetállamok, még a megelőző időszakban elért és elismert *szellemi, kulturális, politikai, gazdasági, katonai, pénzügyi és egyéb össz-teljesítményük* arányában. A globalizáció a végső, az utolsó leosztás, - ‘világháború’, amelyben eldől és rögzül a Világállam hatalmi struktúrája. A kíméletlen harc az élet minden színterén elemi erővel tombol, mert a tét mindennek a végleges birtoklása, - „az a bizonyos” utolsó területi felosztás, mely mint status quo később századokra fenn-maradhat. A mindent eldöntő

háborús konfliktus abból ered, hogy a világ ma még végletesen megosztott, - a küszöbön álló, elkerülhetetlen egységesülés ellenére.

A pénz és a szellemi hatalom ugyanis (még) nem azonos kezekben van.

A háború azért is folyik, hogy ne csak a tőzsde-spekulánsok által tonnaszám felhalmozott, valós fedezettel nem rendelkező fiktív/derivatív pénztőkék arányában történjék a Világállam politikai/hatalmi részvénytársaságának „egyezményes”, fel-osztása, hanem másként: a szakrális, univerzális tudás, a szellemi erő, a nemzetek valós szellemi teljesítményeinek az arányában.

Amennyiben ugyanis *a Világállamot is a brókerek és a katonák* irányítják majd, úgy a világbéke és a kiegyensúlyozott fejlődés helyett a természeti és a társadalmi katasztrófák feltartóztatathatatlanságuk, lavínája omlik ránk.

Az egységes világ-ostobaság uralma az ökoszisztéma összeomlásához; - szükség-szerűen totális atomháborúhoz és az emberiség kollektív halálához vezethet.

A harc még nem dőlt el, a felszín alatt gigászi erők csatáznak...

A felszínen csak az látható, hogy semmi nem az, aminek látszik.

A rendszerváltás utáni Magyar Köztársaság valójában már egy részvénytársaság! Miközben cserében társadalmi tulajdonáért - és majdan a földjéért! - nagylelkűen odadozták neki látszólagos szabadságát és hön óhajtott ‘nemzeti’ függetlenségét; addig észrevétlen részvénytársasággá alakították át, s a nép nincstelenként ébredt.

Alapította: a Magyar Országgyűlés, 1989-ben.

Alapszabálya: a Rózsadombi Paktum (1989. március 15.)

Kikiáltotta: Szűrös Mátyás (MSZP) első köztársasági elnök, 1989. október 23-án.

Jogi helyzete: egyszemélyes részvénytársaság

Tulajdonosa: az Egyesült Angolszász Világállam, Royal Society, London.

Vagyonkezelője: a Magyar Országgyűlés (képviselésében: az ÁPV Rt.).

Az Rt. elnöke: Charles Windsor főherceg, Anglia, Wales.

Az Igazgatóság tagjai: Charles Windsor, Mádl Ferenc, Alan Greenspan, James Wolfensohn, David Rockefeller, Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski.

A Felügyelő Bizottság elnöke: George Soros.

Az F.B. tagjai: George Soros, Tom Lantos, Pierre Moskovici, Surányi György, Boross Péter.

Könyvvizsgálók: Deloitte & Touche, Arthur Andersen, KPMG.

Az Rt. ügyvédje: Baker and Mackenzie, képviselője: Martonyi János.

Ügyvezető Igazgatója: Orbán Viktor, akit 4 év után puccsal leváltottak.

Ügyvezető kormánya: fedőnevet változtatott ügynökök hálózata (Co-Nexus).

Jegyzett tőkéje: 1 (azaz egy) amerikai dollár (USD), világbanki hitelből.

Bejegyezve: a Caiman Islands cégbírósága által, 1991-ben.

A Magyar Köztársaság Rt. nyitó és záró vagyommérlege

milliárd dollárban, folyó árfolyamon

Megnevezés	1990. I. 1.	2000. XII. 31.
Befektetett eszközök		
(állami tulajdonú működő tőke)		
■ Álló tőke	60	6
■ Forgó tőke	-	20
Eszközök összesen	60	26
Jegyzett tőke (jelképes!)	(1 USD)	(1 USD)
Tőketartalék	40	- 74
Saját tőke összesen	40	- 74
Kötelezettségek (külső és belső államadósság együtt)	20	100
Források összesen	60	26

Mert 1990-ben, közvetlenül a rendszerváltást követően (ám még a kampányszerű privatizáció előtt!) a nemzetállam még szinte hiánytalanul rendelkezett a működő tőkéjével, ami a privatizáció után (mára) az eredeti vagyonnak mindössze a 10 %-ára (60-ról 6 Mrd USD-re) apadt, mint kvázi eladhatatlan (csőd)portfólió.

Mert 1990-ben az országnak már egyáltalán nem volt deviza-tartaléka, ám mára cca. 20 Mrd USD tartalékunk halmozódott fel a multinacionális tőkebefektetések garanciális fedezeteként, ami sajnos idegen aktíva.

Eszközeink értéke tehát 10 év alatt kevesebb mint a felére olvadt.

Az Rt. jegyzett tőkéje (1 USD) már csak azért is „jelképes” értékű, mert ugyan ki „jegyezne” többet egy olyan részvénytársaságért, melynek a goodwill-je, az üzleti értéke alig több, mint nulla. Másrészt - mint a további számokból is jól látható - jegyzett tőkénk amúgy sincsen, hiszen a tőketartalékunk (40 Mrd USD) a *rabló privatizáció* következtében eltűnt, miáltal a saját tőkénk értéke (- 74 Mrd USD) súlyos negatívumba fordult át. Mindezeknek az az oka, hogy az eredeti célt - mi-szerint a kommunizmustól örökölt 20 Mrd USD külső államadósságot a nemzeti működő tőke teljes körű eladása révén kell visszafizetnünk - nem sikerült meg-valósítani. Olyannyira nem, hogy az államadósságunk immár a 100 Mrd USD-hez közelít, - noha minden használható profittermelő vagyontárgyunkat értékesítettük.

Mert ma már nincs semmink, csak adósságunk, s még a pusztta föld...

A Magyar Köztársaság Rt. fenti nagyvonalú könyvviteli mérlege egy olyan tőke-szegény, a végletekig eladósodott, tönkrement társaság képét mutatja, amelyet a hitelezői már a felszámolás sorsára ítétek.

Valahol már készülődnek a végrehajtók; hamarost kilakoltatnak bennünket szűk kis otthonainkból, elárverezik a földjeinket - gyermekeinket gyámság alá veszik, s beíratják őket a másság valamelyik multikulturális kollégiumába.

A szabadon választott ügyvezető igazgatót pedig *választási vereségbe, önkéntes száműzetésbe, amnéziás polgári körözésbe* kergette a Szupranacionális Hatalom Hálózatának (korábban: Szabad Kezdeményezések Hálózata) kormánya.

Magyarország globalizációja

A világtörténelem lényegében *az ember színre lépése óta* meghatározott; az ősközöségtől a globális világállamig. Ez azt jelenti, hogy amióta a nemzetállamok a történelmi újkor kezdetétől (1642: az angol polgári forradalom) egymás után ki-alakultak; már a születésüktől magukban hordták „eljövendő végzetüket”: a túl-népesedő Föld, az emberi civilizáció vagy a totális világkatasztrófa, vagy a totális egységesülés (globális világállam) felé tart. A kérdés még nem dőlt el végleg, de az igen, hogy a globalizáció visszafordíthatatlan folyamat, amely lépésről lépésre korlátozza az önálló, szuverén nemzetállamok szabadságát és mozgásterét.

Tudomásul kell vennünk, hogy Magyarország belső, önálló nemzeti létét is egyre közvetlenebbül megszabják *a multinacionális és a szupranacionális tényezők, erők*, - ami miatt (pl. a jogharmonizációval) fokozatosan alkalmazkodnunk kell az egységes világállamhoz, amelyben pár évtized elteltével mindnyájan élni fogunk. Ez - szükségszerű! Vannak azonban olyan negatív „velejárási következmények” is, amelyeket célszerű lenne, és elvileg lehetséges is elkerülnünk...

A világtörténelmet nagyjából 1950-ig, látszólag közvetlenül a katonák (hadvezérek, militáns elnökök, népvezetők, stb) alakították, ami az egyre pusztítóbb (világ)háborúhoz, és az egyre képtelenebb és igazságtalanabb békekötésekhez vezetett. A II. világháború befejeztével aztán a nagyhatalmak „eldöntötték”, hogy ilyesmi többé nem fordulhat elő. Az USA és a Szovjetunió ekkortól már atom-fegyverekkel, hidrogénbombával, rakétaelhárító rakéta-rendszerrel és csillag-háborús fegyverkezéssel fenyegették egymást; - a hidegháború *a kölcsönös meg-semmisítés rémlátomását* vetítette előre, ami „erőegyensúlyt” teremtett. Mivel az elektronikus háború víziója csupáncsak egyszerű gombnyomogatássá silányította a hagyományos katonai stratégiát és taktikát, innen kezdve már lehetségessé vált a szimpla katonai gondolkodás végleges száműzése a világpolitikából. A gomb-nyomogatás joga így „értelmiségiék” kezébe került. Amikor az 1980-as években a Szovjetunió elveszítette a fegyverkezési versenyt; a Varsói Szerződés, a KGST és a Szovjetunió összeomlásával a világ végérvényesen egypólusúvá vált, s ezzel az

utolsó akadály is elhárult a világállam „bevezetése”, színre lépése elől. Talán csak nem éppen ezért történt az egész...?!

A középkort és az újkort egyformán **az angol és a francia nemzet világméretű rivalizálása** jellemezte. Anglia a brit korona égisze alatt előbb uralma alá hajtotta a brit szigeteket, majd létrehozta Nagy-Britanniát (az írekkel máig hadiállapotban van!); - ezután pedig a legkülönbözőbb tőkés gyarmatosító társaságai, hivatalai (pl. Brit Kereskedelmi és Tengerhajózási Hivatal, Brit Kelet-Indiai Társaság, stb.) révén erős, hatalmas gyarmatbirodalmat épített ki. Kanadát azonban az angolok „a franciákkal együtt” gyarmatosították, ami újabb konfliktusok sorozatát hozta a két történelmi nemzet között...

Franciaország is jelentős hódításokat mondhatott magáénak, de a sikerei meg sem közelítették „az angol mértéket”, nem bizonyultak tartósnak: a „birodalom” korán szétesett. Anglia viszont a katonai megszállást mindig *pénzügyi „kolonizálással” kombinálta*, miáltal a gazdasági és politikai befolyása *a katonák távozása után is fennmaradt* - mind a mai napig...

A két nagy nemzet közötti világbirodalmi konkurencia szellemi szinten *a nemzeti civil társaságok szabadkőműves háttérműhelyeiben, az Angol Nagypáholyban és a francia Grand Orient-ben* folyt, - merőben ellentétes mentalitás és szisztéma szerint. Anglia globális hatalma már a középkorban is *létező valóság* volt; *a brit koronához való feltétlen hűség elve* alapján. Franciaország nem ismerte el Anglia fölényét, éppen ezért a Grand Orient „kifejlesztette a forradalmi technológiáját”, amelyet első ízben 1774-től az amerikai függetlenségi háborúban, majd 1789-ben az otthoni Nagy Francia Forradalomban próbáltak ki. A siker meglehetősen kétes eredményt hozott. Ugyanis mindhiába hirdették meg a **„Szabadság, egyenlőség, testvériség!”** maszonista jelszavait; a revolúció általános vérfürdőbe, majd totális káoszba torkollott, illetve nem sokkal később Napóleon császárságához vezetett. Ezt a történelmi tételt a történetírás mind a mai napig nem volt képes megfejteni, sőt afféle spontán visszalépésként értékeli. A valóságban - ami a társadalmi káosz ‘előállítását’ illeti - igen jól vizsgázott a Grand Orient forradalmi technológiája, megérett a további exportra. Napóleon tábornok, majd császár hódító hadjárata a francia eszmék globális kiterjesztését szolgálta: előbb Európára, azután lehetőség szerint már az egész világra. Az angolok nem nézhették tétlenül a francia reváns kísérletét, amelynek végül Wellington herceg vetett véget, Waterloo-nál... De a Grand Orient még nem adta fel a harcot; főszerepet vállalt az 1848-as forradalmi hullám - amely az Osztrák-Magyar Monarchia térdre kényszerítését készítette elő - megszervezésében (Garibaldi, Martinovich, stb.). Marx pedig megfogalmazta a Kommunista Kiáltványt, ami már alapvetően Anglia és a brit világbirodalom, az angol kapitalizmus felbomlását célozta meg, belülről.

De sikeres volt a Francia Forradalmat közvetlenül megelőzően az észak-amerikai függetlenségi háború előszervezése is, amelyben szintén a francia

Grand Orient páholy vitte a prímet. Hosszú évekig Észak-Amerikában és Kanadában is *angol és francia* (vö.: pl. LaFayette tábornok) *reguláris alakulatok* harcoltak egymással váltakozó sikerrel; végül G. Washington (szintén páholytag) seregei legyőzték az angolokat, s így megalakulhatott az Egyesült Államok. (Néhány évtized múltán a leverett magyar szabadságharc nagy vezére, *Kossuth Lajos is* az Amerikai Egyesült Államokba emigrált, és lett szintén a páholy tagja.)

Mindezek után következett *a Grand Orient mindaddig legbaloldalibb forradalmi szervezése, a Párizsi Kommün* 1871-ben, ami a kommunizmus előjátéka volt...

Az eddigiekből is jól látható a két nagy európai nemzet háttérből irányító „agy-trösztjeinek” eltérő történelmi szerepe, egymással engesztelhetetlenül szembenálló harcmodora: ***ameddig a globális jobboldal „elődje”, az Angol Nagypáholy a brit korona szakrális világuralmát, a brit világbirodalmat szervezte, - addig a Grand Orient, a felvilágosodott francia eszmék (a liberalizmus, majd később a szociáldemokrácia) letéteményese, legott „igyekezett felszedni” az angol világ-birodalom alapjait; tekintve, hogy a francia érdekeket (mindenki más is, de) leginkább az angol terjeszkedés veszélyeztette. A Grand Orient, mint a globális baloldal „elődje” - miután átlátta, semmi esélye arra, hogy az Új Világrendet formálisan is francia alapokra helyezték - a tagadás gyakorlatára rendezkedett be: amit az angolok organizáltak, - megpróbálta azonnal dezorganizálni. Így alakult ki az alapvető történelmi kettősség: az Angol Nagypáholy a birodalom-építésben, a francia Grand Orient a forradalomszervezésben vált igazi nagy-mesterré.***

Két, „hagyományosan diktatórikus hajlamú”, erősen katonai európai nagyhatalom - Németország és Oroszország - soha nem fért bele abba a dualisztikus világ-politikai képbe, amelyet *a klasszikus angol-francia párbaj* erőltetett rá a világra. Mind a kettő „rejtőzködő, nevető harmadik várományosként”, próbálkozott csak beleszólni a világuralmi leosztásba; s a sors fintora, hogy ezt *mindig külön-külön* tették (a II. világháborút megelőző titkos *Molotov-Riebtrop paktumig!*), hiszen egyesült erővel felboríthatták volna a kialakult status quo-t. Úgy is mondhatnánk, hogy ez az a két jelentős ország, amelyet az I. világháborúig *sem az Angol Nagy-páholy, sem a francia Grand Orient* nem volt képes a saját befolyási övezetébe vonni (bár az orosz arisztokráciát közel másfél évszázada sikeresen „fertőzték” a francia eszmék!); - a pusztán létével is fenyegető kockázatot jelentett mindkét fél számára... A háttérhatalom szempontjából az Amerikai Egyesült Államok *mindig is „grandorient-felségterületnek”* számított; - Nyugat-Európában Franciaország ellensúlyozta az angolok világbirodalomra támaszkodó gazdasági és katonai erő-fölényét. A két szembenálló fél „jól kiegyesíttette” - mint a rossz pénzt, ismerték már - egymást, de ezt az idilli alaphelyzetet megkeserítette a

potenciális *orosz és porosz veszély*; mindamellet a Monarchia is zavaró „szeplő” volt csak Európa térképén... Meg is született a „zseniális” terv: 1914-ben (*Gavrilo Princip* meg-gyilkolta a trónörökös *Ferenc Ferdinándot*) kiprovokálták a véres I. világháborút, melyet azután a világtörténelem legaljasabb (trianoni) békeszerződésével zártak le; - felosztatva az Osztrák-Magyar Monarchiát, szétdarabolva és megcsontítva Magyarországot, s vesztesnek nyilvánítva Németországot. A baljós emlékü XX. századot egyrészt az angolszász világbirodalmi törekvések kiteljesedése, más-részt a magát *kizárólag a kapitalizmussal szemben ellentételezni képes* „világ-forradalmi eszme”, a munkás-és népfelkelések, a nemzeti (vagy annak álcázott) szabadságharcok uralták egészen 1950-ig, az alábbiak szerint:

- Az I. világháború és következményeinek kiprovokálása.
- A Nagy Októberi Forradalom megszervezése - külföldi finanszírozással.
- Adolf Hitler hatalomra juttatása Németországban.
- A német fasizmus és az orosz bolsevizmus tervszerű konfliktusa.

Az I. világháború igazságtalan lezárása, a trianoni békeszerződés után *a háború azonnal folytatódott tovább, csak más eszközökkel*. Létrejött az újabb „zseniális” átrendezési terv, ami monumentális kísérleti műhellyé változtatta a már addig is sokat szenvedett Oroszországot, Kelet-Európát, - majd később lángba borította egész Európát és vele az egész világot. A háttérhatalom által (főként Amerikából) pénzelt *V. I. Lenin „bolsevik” terroristái* 1917-ben megdöntötték a cár hatalmát, kommunista diktatúrát szerveztek: megalakult a Szovjetunió. Hamarosan kiderült: a kommunizmus eszmerendszere egyáltalán nem *az osztály nélküli társadalmat, de nem is a munkásosztály globális uralmát* alapozza meg, hanem ***egy negatív, istentagadó, materialista, koncentrált kisebbségi elit-hatalom (vö.: a Párt elve - „demokratikus centralizmus”) egyeduralmá válnak a világbirodalommá fejlesztését...*** Nem alaptalanul fogalmazta meg a XX. század ‘80-as éveiben Reagan amerikai elnök, hogy a Szovjetunió ***„a Gonosz Birodalma”***...

Amennyire igaz, hogy a Szovjetunió az izmosodó nemzetközi háttér-hatalom által létrehozott *mesterséges, kísérleti rezsim* volt; annál nyilvánvalóbbá vált, hogy *a kísérlet balul ütött ki: az orosz gölem függetlenítette magát, és új globális kockázattá vált*, amelyet fel kellett számolni...

Németország mindig is „beékelődött”, kényelmetlen, veszélyes hatalmi tényezőt jelentett *Anglia és Franciaország között*. Növelte a probléma nagyságát, hogy a német gazdasági fejlődés a XX. században felgyorsult és Németország - nem volt gyarmatbirodalma - egyre „türelmetlenebbül” követelte a világ újrafelosztását, és abból „az öt megillető” részt. Ráadásul a vesztes I. világháború még revansista vágyakat, militarista hajlamokat is ébresztett a németekben, amit egyes taktikával *a kívánatos irányba* lehetett terelni. Ez már *az Angol Nagypáholy és a Grand Orient* bimbózó együttműködésének első kísérlete; ***a németországi náciizmust a nemzetközi háttér-erők már eleve azzal***

a titkos céllal segítették hatalomra (ma úgy mondanánk: szponzorálták!), hogy ellensúlyozza, s majdha úgy adódik - katonailag verje szét a Szovjetuniót. A *Molotov-Riebtrop paktum* (mint meg-nemtámadási szerződés) azt a hamis biztonságérzetet keltette az oroszokban, ami kellett a meglepetésszerű német támadáshoz. De Hitler sem pont úgy viselkedett, ahogy előre eltervezték; jóval a Szovjetunió megtámadása (1941.) előtt *Franciaországot is* lerohanta. Az ismétcsak 'zseniálisnak' nevezhető terv szerint: Németország megtámadja és megsemmisíti a szovjet hatalmat, praktikusán a Szovjet-uniót; - ***a megtámadott Szovjetuniót viszont állig fel kellett fegyverezni, hogy „a róka fogta csuka, csuka fogta róka” csapda bezáruljon, vagyis fasizmus és bolsevizmus egymást semmisítsék meg.*** Mint a történelmi tényekből jól tudjuk: „túllóttek” a célon. A felfegyverzés (amerikai segítséggel) olyan jól sikerült, hogy a szovjetek *meg sem álltak Berlinig*; a német fasizmust leverték, de a Szovjetunió megerősödve, egyszersmind' kelet-európai birodalom „tulajdonosaként” került ki a II. világháborúból. Évtizedekre kialakult a kétpólusú világrend, megkezdődött a fegyverkezési hajszája, *a hidegháború korszaka* a két atomhatalom, a két világ-rend között. Kényszerpályára lépett a világ! Az egyiknek végül pusztulnia kellett. A történelem két meghatározó és egyben szemben is álló háttérhatalma: ***az Angol Nagypáholy és a francia Grand Orient*** (volt); - az előbbi az évszázadok során megszervezte (és stabilizálta) a brit világbirodalmat, amire az utóbbi forradalmak szításával válaszolt. A központi világhatalom már évszázadok óta szerveződik, és ebben semmi „összeesküvés-elmélet” nincs; egyszerűen ez a hatalom immanens természete. Kizárólag csak azért nem lépett eddig a nagy nyilvánosság elé, mert komolyan tart attól, hogy *pánik (emlékezzünk csak az USA-ban az Orson Welles rádiójáték miatti tömegpszichózisra!), hisztéria és/vagy világforgóradalom* törne ki, amennyiben a 6 milliárd ember egyszerre döbbenne rá a valóságra. Tudnunk kell, hogy: (1) A Föld abszolút és relatív értelemben is egyformán túlnépesedett. (2) A pénzügyi és az ökológiai rendszerek gyakorlatilag a közvetlen összeomlás szélén állnak. (3) A világ szegénysége felszámolhatatlan problémát jelent, mert a világ-élite nem enged az elért életminőségéből. (4) Politikai és katonai szemmel a Föld tehát egy időzített bomba.

Ha mindezt belátjuk, megértjük, miért is törekszik a háttér-hatalom (a szellemi agytröszt) a teljes koncentrációra: vagy a totális hatalom, vagy a totális káosz; ez itt a kérdés!

Az egységes világállam *a liberális önfejlődés útján, önmagától* soha nem jönne létre, vagy ha igen, nincs (nem volt) elég idő „kivárni”; ezért létre kell hozni, - a világtársadalom (minden ország társadalmának) a befolyásolása és manipulációja útján. Minden országban *egységes pénzügyi, gazdasági, jogi, politikai és egyéb szabályokat* kellett bevezetni, és olyan kormányzatot kell a „hatalomba segíteni”, melyet beavatottak vezetnek, akik értik az új idők (New

Age) hívó szavát, egyet-értének a világállam koncepciójával és képesek is a kívánatos irányba vezetni a saját társadalmukat, a saját népüket.

Ne higgyük, hogy a világállam elképzelése a kezdetektől fogva egységes volt; - az egység ugyan folyamatosan alakul, de még nem teremtődött meg a mai napig! Az eddig ismert(etett) *két legfontosabb (legalábbis 1950-ig szembenálló) háttér-hatalom* mellé ugyanis - szintén nagyjából 1950. óta - felzárkózott *egy harmadik*, amely jóval erősebbnek tűnik még az előző kettőnél is. Már nem kell „mintegy szemérmesen” takargatnia farizeusi hitetlenségét, már nem is invitálják gúnyosan a Megváltót, hogy: **„Gyere le, Krisztus, a keresztről, ha tudsz, és igyál velünk egy jó kupa vörösbort!”**. Az Illuminátusok Rendje, a féktelen libertariánizmus már nem keres pótcselekvéseket; - abszolút pragmatikusan minden hit helyébe *a pénzfétis (az aranyborjú) bálványimádatát* illeszti, és olyan egységes világvallás, illetve politikai világrend felállítására törekszik, amelyben **„a hit” csak közös elmélkedés, választani csak egyazon hatalom „két pártja” között lehet, az élet pedig munka és fogyasztás, semmi több.** Az új rend olyan erős, hogy 1950-től több lépcsőben „megszelídítette” az Angol Nagypáholyt és a Grand Orientet is... A társadalmi rendszer egységesítése, a világ népeinek beteretelése közös karámba - nem megy előzetes kísérletek nélkül. A XX. századi történelem tulajdonképp az útkeresés, a módszerek tökéletesítése jegyében telt. A kísérletezgetés borzalmas áldozatokat követelt! A Nagy Francia Forradalom sátáni orgiaszerű vérfürdője, Bonaparte Napóleon véres hadjárata, a Hétéves Háború (az angolok és franciák között - Amerikában), a '48-as levert szabadságharcok, a Monarchia szétverése előjáték volt a XX. század világháborúhoz, kommunista és fasiszta diktatúráihoz, mert utóbbiak már a főpróbát jelentették...

Akik máig sem tudtak szabadulni ilyen vagy olyan *jobb-vagy baloldali* szubjektív gyűlöleteiktől; - fel fognak szisszenni a következő mondatokban foglalt, összetett analógia olvastán! De nem lehet nem leírnom, mert az igazság mindig dialektikus. Krisztus keresztáldozata, mellyel a bűneitől akarta megszabadítani az embereket - individuális értelemben megadta *az egyes embernek* a bűnbánat és bűnbocsánat (a megtisztulás) lehetőségét; kollektív értelemben viszont már nem volt ennyire „hatékony”, az egész emberiséget nem tudta közösségileg megváltani. A zsidóság áldozata, a holocaust adta meg a végső lökést, a kiváltó okot, hogy létrejöjjön a Világállam. A világ jól ezután sem működik, ámde fennmarad még egy ideig...

Magyarország a XX. század elejétől kiváló kísérleti műhelynek bizonyult *egy, az egész nemzetet manipuláló* kísérlet céljára, az alábbi kedvező adottságai folytán:

- Földrajzi helyzete: kapu *a Kelet és a Nyugat* között.
- Centrális helyzetet foglal el Középkelet-Európában.
- Történelme világszinten egyedülállóan küzdelmes, hősiés.

- Keleti gyökerű, nagy múltú nép, erős vérkeveredéssel.
- Asszimilációs és fennmaradási képessége kivételes.
- Hagyományörző, befogadó, illúziókra hajlamos, hiszékeny keresztény nemzet, rendkívüli igazságérzettel (judíciummal), - de csekély szelekciós készséggel.

A „történelmi kísérletek” tárgya nem a személy - hanem a társadalom, a tömeg, a nép, a nemzet, a milliók, akiknek *a közös motivációi, az új jogszabályok, normák hatásaként kiváltott viselkedése, mint szociológiai és szociálpszichológiai tény* képezi az elemzések, a vizsgálatok tárgyát.

- Milyen hosszú időtartamú, hány nemzedéknyi elnyomás (diktatúra) elégséges a nemzeti öntudat elhomályosítására, kiiktatására?
- Mennyi és milyen szenvedést (lelki kompressziót) visel el egy nemzet, mielőtt forradalmi szervezkedésbe, szabadságharcba kezdene?
- Milyen mértékű, hány nemzedéknyi tiltás eredményeként írható ki a lelkekből az istenhit maradványa is?
- Milyen szabályok bevezetésével züllesztethető szét a család?
- Mennyi kínszt bír el a nép általános bosszúvágy kialakulása nélkül?
- Mennyi nélkülözést bír el a nép a demokrácia égisze alatt?
- Mennyi mesterségesen támasztott szükséglet (káros túlfogyasztás) elégséges a nép igazságvágyának, judíciumának, erkölcsi érzékének elaltatásához?
- Miként tehető általánossá a kettős mérce, intézményessé az állami korrupció?

A fenti és hasonló más kérdésekre azért kell(ett) *akármilyen áldozatok árán is* megtalálni, kikísérletezni a megfelelő válaszokat, megoldásokat, hogy *az eltérő társadalmi folyamatok világállami szisztéma szerinti uniformizálása még a nemzetállami keretek között, békés módszerekkel megvalósítható legyen, tehát elkerüljék a népfelkeléseket, a zavargásokat, a forradalmakat és a szabadság-harcokat.* A világállam csak a világbéke jegyében, a népek és a nemzetek közös, „önkéntes” akaratából alakulhat meg, - erőszakkal soha.

A liberalizmus az egységesülés *szellemi „előszele” és fellazító ideológiája.* Az egységes világ, az egységes világállam centralizált irányítása nem tűr meg olyan alapvető különbözőségeket, melyek ma még az egyes nemzetállamok polgárainak gondolkodásmódját, viselkedését jellemzik, ezért hát az emberek mentalitását is egységesíteni kell. *A világpolgárnak intellektuálisan és érzelmileg elsősorban a központi világállamhoz kell kötődnie, ezért minden korábbi kötődése csupán szükségtelen veszélyforrás, amelyet előbb-utóbb célszerű felszámolni. A világ-állam teljes jogú polgára csak olyan lehet, aki levetkőzi „infantilis” és káros beidegződéseit. Az istenhit, a zárt családi modell és a „nacionalista” nemzeti öntudat csupa olyan idejétmúlta, felesleges paternalista hagyomány, amelyet nem vihetünk magunkkal létünk új, magasabb szférájába. A globalizált világ-államnak olyan talpraesett, kozmopolita világpolgárokra van szüksége, akik a világnyelvet beszélnek,*

világszinten gondolkodnak, a világ bármelyik angolszász metropoliszában (New York, London, Budapest) otthon érzik magukat, - s az üzleti kapcsolataikon, a bankkártyáikon kívül nem kötődnek már senkihez és semmihez. Globalizáció, integráció, liberalizmus, kozmopolitizmus, multi-és szupranacionalizmus, multikultúra, jogharmonizáció - rokonértelmű szavak; mind azt jelentik: nincs Isten, csak sok pénz, - otthonod az egész Glóbusz, családod az egész emberiség. Ne elégedetlenkedj, hanem fogyassz!

Tüllépve a trianoni és a párizsi békeszerződéseken, melyekben a Nyugat, mint nemzetek feletti rögtönítelő bíróság hirdetett, olvasott a fejünkre halálos ítéletet; - Magyarországon nyilvánvalóan sorozatosan manipulatív beavatkozások történtek még békeidőben is, pláne háborúban, legalábbis az alábbi esetekben:

- ***1919-ben, amikor 133 napig uralkodott a „dicsőséges” Tanácsköztársaság, - a Kun Béla és Szamuely Tibor vezette vörös terror; Károlyi gróf jóvoltából.***
- ***1947-ben, amikor Rákosi Mátyás és moszkovita klikkje került uralomra, a „kékcédulás” választások révén.***
- ***1956-ban, amikor a Kommunista Párt népi szárnya népfelkelést szervezett a liberális szárny ellen; melyből keserű szabadságharc lett, amit végül is a szuezi csatorna helyett ‘tévedésből’ a Dunához vezényelt mongolok vertek le, a Nyugat hallgatóságos beleegyezésével.***
- ***1990-ben, amikor is állítólag „rendszert váltottunk”, amelynek révén (értsd: privatizáció) eltűnt a társadalmi tulajdonunk; de megmaradt, sőt, gyorsan a többszörösére nőtt a külső és belső államadósságunk. Amikor is ‘bátor és botcsinálta rendszerváltoztatók’ titkos/áruló rózsadombi paktumot kötöttek, hogy kiárusítsák az országot.***

A Grand Orient szellemisége legalább öt speciális mozzanatban érhető „tetten”: (1) A magyar kultúra (Selyemgombolyító) „elkötelezett” képviselője. (2) Legfőbb célja a nemzeti függetlenségünk kivívása (forradalmak, népfelkelések szervezése) és megőrzése. (3) A „békésebb”, konszolidáltabb időszakban a társadalmi ellentmondások, a konfliktusok fel-és megoldása. (4) Jó kapcsolat a kommunistákkal, szinte már kriptokommunizmus. (5) Meg nem alkuvó harc a liberalizmus ellen.

Nagyjából 1950. után hirtelen megszűnt az Angol Nagypáholy és a Grand Orient hagyományos, történelmi ellentéte, egymás elleni harca; - de utóbbinak volt még egy „utolsó dobása”. Ez volt a mi 1956-unk!

- A népfelkelést a Párt párttűző népi szárnya szervezte.
- A népi szárny (írók) volt a magyar nemzeti kultúra letéteményese.
- A népi szárny *nem a szovjet elnyomás lerázását*; csak a kommunizmus megreformálását tűzte ki célul. Csak hosszabb vívódások, majd békítési kísérletek után „sodródtak bele” a forradalomba és az öngyilkos szabadságharcba.

- A népfelkelés (a forradalom) nem irányult a szocialista rendszer megdöntésére, a kapitalizmus visszaállítására. A győzelem a munkás-tanácsok győzelme volt.
- A harc Párton belül mindvégig csak a liberális szárny ellen folyt, akik elárulták Nagy Imrét, s a forradalom leverésére behívták (Kádár) a szovjet csapatokat.

Az 1956-os forradalom és népfelkelés tipikusan Grand Orient szervezés; - sokban hasonlít a *Francia Forradalom* első, progresszív szakaszának sajátosságaihoz. Ami tipikusan magyar az az, hogy a forradalmunk - minden liberális ármány és uszítás ellenére - minimális véráldozattal győzött. A magyarság nem állt bosszút az elnyomóin, - helyette naiv, hiszékeny és ártatlan maradt. Nem lehet kizárni azt az eshetőséget, hogy a szovjet megszállás elleni öngyilkos szabadságharcba végül is *a liberális szárny kergette bele* a népieket - s velük együtt az egész népet...

Az uralmukat veszni látva dönthettek úgy: vesszen inkább minden.

A rendszerváltás (1990.) már egészen más műfaj volt.

Mint tudjuk - 1956. után többé már nincsenek forradalmak, nincsenek szabadság-harcok. Nincs szükség rájuk, mert az emberiség, a demokrácia fejlődése eljutott a legmagasabb fokra, - amint azt *Francis Fukuyama* leszögezte: a történelem véget ért. A rendszerváltást rendszerváltóink *az Angol Nagypáholy és a francia Grand Orient globális kiegyezésének irányelvei szerint* hajtották végre, - az Illuminátus Rend felügyelete alatt:

- A rendszerváltás nem forradalom volt, csak békés átalakulási folyamat, melyet *a megszüntetve megőrzés* (értsd: a kommunizmust!) *elvé* vezérelt.
- Megegyezés szerint (vö.: 'Rózsadombi Paktum'), mint komprádor burzsoáziát, működőtőke-tulajdonhoz juttatták a volt kommunista nómenklatúrát.
- A kommunisták által felvett dollárhitelek jelzálog-fedezeteként privatizálták a társadalmi tulajdont; - átadták piacaikkal együtt a multinacionális cégeknek.
- Kiképeztek (pl. Oxfordban) egy „erőtéljes”, fiatal, jobboldali-liberális politikai elitet, amely majd bevezeti Magyarországot a Világállamba.
- A négyévenkénti parlamenti választások alkalmával felváltva győzhet az Angol Nagypáholy vagy a Grand Orient csapata. Döntőbíró: az Illuminátusok Rendje.

Antall (hiúz szemei) után a bilderbergi Horn jött, majd Orbán után - Medgyessy.

Az angol rózsakeresztes után - a francia lovagkeresztes. A sioni rendházból?!

A vesztés ifjú Orbán Viktor most *népmozgalmat, polgári köröket* szervez, hogy mihamarább visszaszerezze elveszített hatalmát. Vagy futja a köröket, öncélúan?!

Sem Charles Windsor, sem Tony Blair nem segített rajta.

Mi, a nép, pedig *most is csak statisztálunk* a saját kivégzésünkhöz.

Az életben tán a legdöbbenetesebb élmény, amikor spontán baráti összejövetelel *szembetalálkozol addigi ellenségeddel*, aki látszólag „békejobbát” nyújtja. Ami összetartozik, s eddig úgy látszott, hogy össze is nő, az most különválnak és újból a saját útját járja *az oroszlánháton parlamentbe jutott kisegér...*

A történelem eljárt a történelmi páholyok felett. Az új sikk - a liberalizmus. Hiába egyezett ki az *angol és francia agytröszt*; - mindenütt az Illuminátus Rend az úr.

A Római Klub (nem Rotary Klub!) - melynek tagjai közé például Göncz Árpádot *Kapolyi László* ajánlotta be - már jóval korábban „eldöntötte”: Magyarországon *elég 8 millió magyar is...*

Huszonkettő helyett *csak húsz* képviselői helyet fogunk kapni belépésünk után az Európai Parlamentben. Vajon ez már *a kívánatos létszámarány szerint* értendő?!

Kényszerpályán a Világ

(visszatekintő elemzés)

A matematika függvénytanából ismerjük, hogy *nagyon sok olyan görbe* is létezik, melyek viszonylag hosszabb kezdeti szakasza olyannyira megegyezik, egybevág, hogy még szinte meg sem különböztethetők egymástól. A görbék hosszabb távon eltérő meredeksége *csupán a megoldó képlet alapján* elvégzett függvény-analízis, a differenciál-számítás segítségével állapítható meg.

A meredekség mértéke és iránya azután már feltárja a görbe konvergenciáját.

Tegyük fel, hogy az emberiség önfejlődése *a homo sapiens megjelenésétől a mai világunkig* egy kvázi egyenes vonalú trenddel írható le, ami a tudósok és hétköz-napi emberek számára egyaránt azt a hamis látszatot kelti, mintha csak a fejlődés örökké töretlenül ívelne a végtelenbe; a plafon egyedül a csillagos ég.

Még tovább fejlesztve a szimbólumok rendszerét, könnyen beláthatjuk, hogy az idő bizony gyorsul - lassanként semmire nincs már időnk! -, ami viszont már azt a látszatot kelti, mintha tehetetlen kapálózásunk ellenére is gyorsuló szabadeséssel zuhannánk valami ismeretlen mélység (vagy magasság) távoli fókuszában; vagyis hát igencsak megnőtt a trend meredeksége...

Tegyük fel, hogy az emberi technikai civilizáció ‘életvonala’ (hasonlat a tenyér-jóslásból) nem egyenes, hanem aszimptotikusan konvergens bizonyos ismeretlen erőközpontoz; s csak az a kérdés, hogy éppen *a leszálló, vagy a felszálló ágban* vagyunk, haladunk-e?! Mert a ‘fejlődésünk’ mindenképpen exponenciális!

A szimbolikát most már a vallási, filozófiai síkra átemelve; képzeljük el, hogy az eddig végtelen egyenesnek hitt trendvonal *valójában egy görbe*, amiről még nem tudjuk, *parabola-e, vagy hiperbola*; mert nem ismerjük a képletét... Tegyük fel, hogy a parabola-változat az Istenhez, az örök élethez - a hiperbola görbéje

pedig a Sátánhoz, az örök halálhoz vezet! Minden csak a képlet felismerésén múlik...

A görbénk irányultságát, 'végkifejletét' előre nem ismerhetjük, ám a meredeksége visszavonhatatlanul, érzékelhetően fokozódik. Valami nagyon gyorsan közeledik! De a megoldó képletből eredő 'megoldás' negatív értelmezési tartománya (ti. a Sátán!) merő képtelenségnek tűnik...

Sohasem fogjuk megtudni, vajon a tyúk volt-e előbb, vagy a tojás. Vagyis hogy a görbe meredekségébe van-e belekódolva a kollektív sorsunk, vagy a mi szabad akaratumk, tehát magunk csinálta történelmünk idézi-e elő az 'életgörbénk' felfelé ívelését, avagy tragikus lekonyulását?! Könnyű megoldás lenne a praedestinációra 'fogni' mindent, amivel a Teremtés és a Gondviselés összes erkölcsi felelősségét Isten nyakába varrhatnánk. Eleve meghatározott képlet ugyanis nincs. Más kérdés azonban, hogy attól a pillanattól kezdve, amikortól már nem csak a gyorsulás, de annak a mértéke, sőt, még az iránya is felismerhetővé válik; - attól kezdve bizony 'nagy baj van', mert a képlet 'kőbe vésve' tűnik elő... Innen kezdve ugyan lehet még elemezni, siránkozni, mosakodni, magyarázni, mellé beszélni, fogadkozni, ködösíteni, jópofáskodni - de változtatni már nem.

Kényszerpályára lépett a Világ!

Az I. Világháború akár csupán fatális véletlen is lehetett; bár már feketén-fehéren megmutatta, hogy akár egyetlen pisztolylövés történelmet csinál, és úgy megrázta az egész földgolyót, hogy a Világ ténylegesen kitért a hitéből.

A II. Világháború viszont már valóságos előregyártott rituális rejtély. A holocaust tragikus egyedisége éppúgy nem tagadható, mint ahogy *a bibliai gyökerek is* hát-borzongató pontossággal felismerhetők, azonosíthatók. Az emberi fejlődés ekkor paranoid-skizofrén irányt vett, amúgy általánossá is vált a le-és elhallgatás...

Azután pedig már egymást érték a vadabbnál vadabb történések.

J. F. Kennedyt, az Amerikai Egyesült Államok elnökét dallasi látogatásakor több lövéssel meggyilkolta L. H. Oswald, aki igen gyanús orosz kapcsolatokkal (CIA-KGB?) is rendelkezett; majd J. Ruby a börtönben hasba lőtte, és ő is meghalt.

Nemsokkal később az elnök öccsét, az igazságügyminiszter Robertet is magányos merénylő (Sirhan-Sirhan) lőtte agyon; - mindmáig nem tisztázott egyik gyilkosság háttere sem...

II. János Pál (lengyel) pápa testébe a török Ali Agca eresztett öt pisztoly-golyót; ám a katolikus egyház fáradhatatlan feje nemcsak, hogy 'tökéletesen' felgyógyult, de még nyilvánosan meg is bocsátott potenciális gyilkosának. A bolgár kapcsolat elemzése révén kiderült, hogy a KGB volt/lehetett a megbízó.

Az egykori western-színész, Ronald Reagan elnök szintén majdnem 'hősi' halált halt, a tüdejét fúrta át egy magányos merénylő golyója, ámde felgyógyult,

majd a '80-as évek második felében a csillagháborús fegyverkezési verseny tervszerű felgyorsításával gazdaságilag térdre kényszerítette a Szovjetuniót és ezáltal egy-pólusúvá változtatta a világhatalmat; szintén magas, aggastyáni életkort érve meg.

John Lennont, a legendás Beatles-vezért, a beat-korszak tán legnagyobb zenész-forradalmárát, aki *népszerűbbnek hirdette magát Jézus Krisztusnál is*; - újból egy magányos merénylő, egy pszichopata gyilkos öt (ez meseszám?) pisztolylövéssel lőtte agyon, közvetlenül newyork-i lakása kapujában... Hihetetlen történetek!

Vagy mégsem? Mi folyik itt? - kérdezhetné *egy másként gondolkodó*, de már rég-óta senki nem kérdez semmit, ami mellesleg igencsak fura, árulkodó körülmény. Különösen akkor, ha hozzávesszük, hogy a közvélemény és a hivatalos történet-írás - oly ritkán, de most - egybehangzó véleménye szerint a merényleteket a XX. század szinte 'legpozitívabb' társadalmi személyiségei ellen hajtották végre, és a valódi indítékok máig-mindvégig megismerhetetlenek maradtak!

Negatív, gonosz figurák ellen soha, semmilyen gyilkossági kísérlet nem történt... Ez mellesleg nagyjából választ ad a „kinek áll(hat) érdekében?” kérdésre is. Ha ugyanis a merényletek kizárólag csak 'jó emberek' ellen irányulnak, akkor eléggé nyilvánvaló, hogy a 'megfelelő gyanúsított' mindegyik esetben a Gonosz Lélek... Ennyi véletlen nincs; - a jók pedig bizonyosan nem irtják módszeresen a jókat!

Gyanúsan sok a fanatikus, magányos merénylő. Akiről azután mindig kiderül - hogy egyrészt 'őrült', másrészt semmilyen 'szervezett kapcsolat' nem küldte. Ha a média és az általa megvezetett közvélemény már kellőképpen kiszörnyülködte magát rajtuk; - megölik őket is, vagy eltűnnek a süllyesztőben, az ismeretlenség homályában, ahonnan jöttek. Nem szorul különösebb magyarázatra, hogy az erő-szakos, terrorisztikus cselekmények 'arra valók', hogy kizökkentsék megszokott medréből a Világ folyását. Kizökkentsék, és egy másik, ***gonosz kényszerpályára*** állítsák. Az ezredforduló utáni események bebizonyították e kényszerpálya létét...

Azután 2001. szeptember 11-ikén egy 'zseniálisan' kitervelt és végrehajtott aljas terrortámadás következményeként szinte percek alatt ledőltek a manhattani világ-kereskedelmi központ (WTC) felhőkarcoló ikertornyai; - majd 2001. október 7-ikén Afganisztán amerikai megtámadásával, *látszólag minden előzmény nélkül kitört a III. Világháború az ún. zsidó-keresztény nyugati civilizáció és az arab-izlám világ között* (lásd még pl. Samuel P. Huntington: „A civilizációk össze-csapása és a világrend átalakulása” könyvében). Úgy is, mint az USA, illetve a szintén 'magányos merénylő' Usama bin Laden képtelen konfliktusa. S a postán, levélben küldött töméntelen lépfene-baktérium (fehér por) formájában ismételtén kivirult a birodalom paranoid-skizofréniája is. A

Világ lakossága ettől kezdve - az államhatároktól igen, de a vallási hovatartozástól cseppet sem függetlenül - vég-érvényesen két tömbre szakadt: USA-pártra és Usama bin Laden 'rajongóira'; bár a legtöbb állam hivatalosan a NATO mellé állt...

Most mindenki - gyarlók, esendők, földhöz ragadtak és végleg megvezetettek - gondolatai kényszerpályán mozognak; döntení kell végre a jó és a rossz között. Az USA vagy bin Laden: nincs harmadik, vagy arany középút. A vigyorgó kurafi, a Köpönyegforgató úgy intézte, hogy most az egyszer, csak és kizárólag rosszul dönthessünk, mert mindkét út *őhosszá* vezet el. Sátáni pofájának a pillanatképe füstölve lángolt a falon, amint az egyik Boing becsapódott...

A kicsinyhitűek rettegése nőttön nő; - a rettegés a ragály, nem is a lépfene. Mivel csak az retteg, aki nem hisz; a Sátán végső vad rohammal törhet a világalomra, mert a hitetlenség szökőárja hullámsírba dönt minden hívőt. „*Győzni fogunk!*” - ismétli naponta többször is **Duplavé Bill, a Bozót-Gyuri**, az Amerikai Egyesült Államok ügyeletes elnöke, hogy lelket öntsön a honfitársaiba s belénk. Valamikor rég még egyszerű volt a világ. Az évtizedekig ideiglenes szovjet megszállás idő-szakában össznépi meggyőződéssel vallottuk, hogy a szocialista tábor *a jó oldal*, míg a gaz amerikaiak *a gonosz* imperialisták. Ők viszont már akkor is biztosak voltak benne, hogy Amerika a világ legeslegsabadabb országa, míg a Szovjet-unió **a Gonosz birodalma**. Mindenki szabadon választhatott - *akárhol is élt* -, hogy a jó, vagy a rossz oldalára áll. Mára a helyzet végletesen bonyolulttá vált; miközben mi, NATO-tagok az egyedül létező *jó oldal* kizárólagos képviselőinek tartjuk magunkat, fel kellene ismernünk, hogy velünk szemben nem áll senki; - nincs ellenség, csak az ördög lidérces pillanatképe a ledőlő torony füstölgő falán.

Pontosabban: **a terrorista Sátán közöttünk él, bennünk, az elménkben lakozik!**

Nem sokkal az ikertornyok ledöntése után egy barátom azon véleményének adott hangot, hogy ezt a merényletet nem csinálhatták (csak) az arabok.

2001-ben a Parlament plenáris ülésén *dr. Lentner Csaba*, a MIÉP országgyűlési képviselője (immáron másodszor!) tette szavá, hogy miközben az Országgyűlés terrorizmus-ellenes pénzügyi törvényeket, az USA utasítására szigorú, korlátozó intézkedéseket igyekszik bevezetni; - például: *a pénzmosás megakadályozására felszámolják az 'anonim-bankbetéteket'* -, addig az állami készenléti távközlési (információs) rendszer (TETRA) technikai megvalósítására kiírt pályázatot *az a MOTOROLA multinacionális társaság* nyerte meg, melynek jelentős hányadban tulajdonosa **a szaúd-arábiai bin Laden család!** Nem tudja a jobb kéz, mit csinál a bal. „*Micsoda világban élünk!*” - tette hozzá. Utána megemlítette még, hogy a jelentősebb összegű pénzmosások hazánkban az 1990-es évek első felében már mind lezajlottak - úgy mint: *privatizációk és bankkonszolidációk* formájában...

Mintha a világ véglegesen szétesett volna; s a kétségbeesett maradék vagy hézag-pótló 'nemzeti kormányok' megalázó pótcselekvésként a lehullott morzsákat, a szerteszt szállongó pernyét kergetnék csak ócska-kis cirokseprűikkel, miközben a lényeg sziklabarlangi oxigén-elvonó neutron-bombaként lobbant szanaszéjjel...

A krónikus veseelégtelenséggel küszködő (nyilván rövidülő ciklusokban művese-kezelésre is szoruló) Usama (az Ezeregyéjszaka palackból kibújt dzsinnje) fűgén ide-oda mászkál összkomfortos katakombáiban, és időnként ügyesen el-elugrik a sűrűn becsapódó fűrtös-bombák elől, majd sietve újabb interjút ad *az Al Jazeera televíziónak*, melyben *dzsihadra*, vagyis szent háborúra szólítja fel a világ összes muzulmánjait - a modern keresztes-háborút folytató *keresztény-zsidó civilizáció* ellen, mondván: „Addig, amíg *egyetlen amerikai is él* a Földön.”...

Nem bizonyos, viszont valószínű, hogy a tornyokat Usama döntötte le.

Nem biztos, hogy ő tervelte ki, de vélhetőleg ő irányította a végrehajtást.

Nyilván a MOTOROLA mobil-telefonjain, műholdjain, internet-világhálóján; - a VILÁG-TETRA *Al-Kaida* alrendszerét is sikeresen felhasználva az akcióhoz...

Az ikertornyok felrobbantása felért a világ rettegésének ősröbbanásával! Hogy az analógia teljes legyen; - még az a bizonyos háttérsugárzás is jelen van: *tűzoltó-asztma és apránként terebélyesedő biológiai-pszichológiai hadviselés képében...* Az egyetlen pillanatra sem megszűnő *világ-rettegést* a világ-média generálja; - valami titokzatos parancsnak téve eleget, amely a legmélyebb tudatból tör előre. Még 2001. november 11-ikén olvastam a közszolgálati televízió (M2) teletextjén, *a nagyvilág kis híreiben (135. oldal)*, piros címmel ezt a hírt: ***Szabadjóműves Világkormány.*** A hír szerint új párt alakult Lengyelországban, 'önvédelemből', azért, hogy a Szabadjóműves Világkormány (amelyet Soros György és a szőrűek irányítanak) ne lophassa el (értsd: privatizáció) a lengyel nép kollektív tulajdonát. Lassan mindenki becsavarodik - bróker, vakoló vagy terrorista lesz...

„Az Antikrisztus háborúja huszonhét éven át fog tartani. A hitetlenek halottak lesznek, raboskodnak vagy elűzöttekké válnak; emberi testek, vér és vörös eső lepi be a Földet.” (Nostradamus)

S valakik már jelezték, hogy a lépfene után mindjárt jön a fekete-himlő...

„A számmisztika törvényei szerint New York város (a fényképen még ikertornyokkal) száma 3, ami a büszkeséget, ambíciókat és a földi örömekek szeretetét jelképezi; de azt is, hogy az ebbe a csoportba tartozók képtelenek gondolatokat és embereket hosszú időn át komolyan venni. Egyes gondolkodók szerint ez a jellemzés tökéletesen ráillik az USA divat-és pénzügyi fővárosára.” A világpénz

fővárosa tehát - komolytalan. Egykor az élvhajász, fajtalan Róma is így tűnt el...

Az ember egyik legnagyobb tévedése, hogy döntő jelentőséget tulajdonít minden eseménynek, a cselekménynek; s ezek összességének, az írott történelemnek. Az isteni gondviselés meghatározó jelenségei: *a személyiségek, a próbatételek vagy az analógiák, - illetve a dramaturgia és a szimbólumok.* Ilyen megközelítésben bizony merőben más értelmet kaphat a WTC-tornyok elleni merénylet. Az iker-tornyok *a liberalizált világkereskedelem* merészen az égbe törő jelképei voltak. Ledöntésükkel az akciót végrehajtó terrorista-hadúr *magát a világkereskedelmet* kívánta megdönteni; - azt a profit-éhes világrendszert, amely a mindennapokból kirekesztette az egy Istent. A Sátán tudja, hogy az anyagelvű, élvhajász ember nem Isten ítéletétől, a kárhozattól retteg, hanem a haláltól, mert valójában nem is hisz a világ Teremtőjében, az üdvözülésben, a feltámadásban és az örök életben. A tornyok felrobbantásával, sőt, az állandósult baktérium-fenyegetéssel az ördög Amerika életének szerves részévé igyekszik tenni (tette) a növekvő rettegést, ami a kétségbeesett metodistákat végül tömeghisztériába, pánikba kergeti.

A WTC-tornyok ledöntése a beköszöntő *bibliai Armageddon* kezdő rúgása volt...

Amióta ténylegesen kitört a paranoid-skizofrén III. Világháború - amiről a világ-média csupán egyszerű, vidám terrorista-üldözésként tudósít -, gyakran nézem a CNN és a Fox News tévécsatornákat, hogy a saját szememmel is lássam, amint bilincsbe verve, pórázon (Szabadi Bélánkhöz hasonlóan) elvezetik a világ első-számú közellenségét, hogy a Szlobodán Milosevics melletti zárkába zárják, amíg a szupranacionális ítélőszék véstörvényt nem ül fölötte. Nézem, elnézegetem a legkülönbözőbb világnemzetiségű, tökéletes angolsággal üzemelő hölgyeket 30 és 70 év között, kiknek valós életkorára maximum temperamentum-különbségeikből lehet következtetni - hiszen ráncaik egyáltalán nincsenek, ámde a fiatalabbak még tudnak mosolyogni. Hatvanéves, klónozott bemozdógépek, - az örömtelen világ mosolytalan hírhozóí. Mert a médiát is uralja a kortalan, szenttelen, boldogság-hiányos, kegyetlen matriarchátus, amely az ifjakat Vietnam, Bosznia, Koszovo és Afganisztán után most bizonytalanul hosszú évekre Irakba küldi. Mert a liberális világdemokrácia legfőbb ellensége a halál, az elmúlás, mely elől az ál-keresztény angolszász világ most fejvesztve menekül. S a hijackerek, a repülőgép-eltérítők, a merénylők és az öngyilkos robbantatók azért legyőzhetetlenek, mert nem félnek a haláltól! Mert bizony a túlvilági élet, az üdvözülés - földi élet és halál kérdése.

Az elsőszámú közellenség - Usama bin Laden - helyett azonban a bosszúszomjas világ egy időre most még kénytelen beérni a frissen elfogott

Szaddám Huszeinnel, akit előretolt balekként morzsolnak miszlikbe, hogy csökkentsék frusztrációjukat.

A verseny, a vesszőfutás folytatódik, nehogy végetérjen a monstre amerikai álom.

A nemzetrontás stratégiája

A kapitalista világrendszer térdre kényszerítette a kommunizmust, de nem azért, hogy az írmagját is megsemmisítse, kiirtsa; hanem, hogy a felhasználható alkatrészeit, módszereit a saját 'koncepciójába', gazdasági és politikai rendszerébe építse be. A rendszerötvöző 'nagykarbantartás' eredménye a világgkommunizmus. A dologban az a félelmetes, hogy amíg 'a kísérleti kommunizmus' egy téveszme, *a dialektikus és történelmi materializmus* alapjain és köré szerveződött; addig a megvalósult világgkommunizmus egyetlen eszméje a koncentrált hatalom.

Miről ismerhetjük fel, hogy a globalizációs metamorfózis végkifejletében, végső stádiumában *bizonyosan a kommunista világállamot* eredményezi? Arról az inter-nacionalizmusról, ami nem 'proletár', hanem - multinacionális, mi több: szupra-nacionális - tőkés! Már a letűnt, kísérleti kommunizmus lényegi jellemzője is a nemzetekfelettség (értsd: 'proletár internacionalizmus') volt; ami zsákutcának bizonyult, mert elviekben ugyan *a munka-értékrend* nemzetközivé válását, a munkaértékek kiegyenlítő cseréjét, komparatív kereskedelmét hirdette, - ámde valójában helyette *a részvénytulajdon* egyetemessé, nemzetek feletti uralkodóvá válását valósította meg. Ma még a nemzeti erőforrások formailag, jogi értelemben nagyrészt *nemzeti tulajdonban* vannak, szerte a világon; miközben a pénzfolyam már 90 %-ban a nemzetközi magántőke akarátának engedelmeskedik. A polgárok a nagyjából magatehetetlen (kamatokkal, adósság-szolgálatlalt és mondvacsinált háborús, illetve fegyverkezési kötelezettségekkel és szerződésekkel gúzsbakötött) nemzetállamok állampolgárai, miközben már régen a nemzetközi tőke rabszolgái. Ez a 'köztes állapot' soká már nem tartható fenn; a tőke kizárólag kozmopolita érdekei szétfeszítik az elavult nemzeti kereteket. A nemzetállam tehát: halál fia!

Vegyük hát sorra a nemzetállamokat fokozatosan megsemmisítő stratégiai terv, *a globalizáció* egyes fejezeteit!

Biztonság = hatalom. A megszűnő nemzetállamok helyébe a globális világállam, egy centralizált erőközpontú, de maximálisan koncentrált hatalom lép. Az állam, amely immár *egységes és egyetlen* lesz az egész Földgolyón; csak akkor érezheti magát teljes biztonságban, *ha minden hatalmat egy szűk körben összpontosít.* A totális hatalom alapja - a totális tulajdonlás; amelyet a személytelen, egyetememes részvénytulajdon *minden portfólióra kiterjedő*, teljes

körű alkalmazása testesít meg. Végző kiépítésben tehát a globális világállamot gazdasági és pénzügyi téren abszolút jogkörrel megvalósító *multinacionális, transznacionális, sőt leginkább: szupranacionális társaságok* kezébe kerül a letűnt nemzetállamok valamennyi pénzeszköze, banktőkéje, bankjegykibocsátási monopóliuma, működő tőkéje, nemzeti vagyona, összes portfóliója, termőföldje és infrastruktúrája, teljes ipara, mezőgazdasága és kereskedelme, összes termelői és fogyasztói piaca, kultúrája, szellemi potenciálja, sőt valamennyi munkavállaló és bedolgozó egzisztenciája is. Mivel a hatalom lényege **a más emberek (és vagyonuk) feletti rendelkezés joga**; nem csodálkozhatunk azon, hogy a nagybefektetések célja már évtizedek óta nem a profit maximuma, hanem a hatalom minden határon túli kiterjesztése. Ami pedig egyben mindenfajta határ, s benne a nemzetállamok határainak lebontását jelenti.

Energia = mozgás, akció, technika, ipar. A világgazdaság aktuális kulcskérdése az energiaforrások megújítása, birtoklása, lehetőség szerinti monopóliuma. Mivel az emberi civilizáció technikai fejlesztési igénye minden ésszerű határt felülmúl; olyannyira, hogy emiatt az alap kutatás *lassanként teljes egészében alkalmazott kutatássá* silányul, - csak azok az iparágak fejlődnek, amelyek termékei azonnal 'elfogyaszthatók', vagy szanaszét lövöldözhetők 'az erre hamis indokkal kijelölt' lokális, nemzetközi hadszíntéren. Háttérbázis nincs; minden tartalék rövidtávú, taktikai céloknak rendelődik alá. A fosszilis energiaforrások lassan kimerülnek, ezért az USA zárta stratégiai kőolaj-tartalékait, - exponenciálisan növekvő olaj-származék szükségleteit a Közel-Kelet olajkincsének privatizálása útján kívánja hosszú távon biztosítani. Vagy effektív katonai lerohanással foglalja el Irak, Irán, Szaúd-Arábia, stb. olajmezőit, - vagy állandósítva a háborús fenyegetést; annyi fedezetlen százdollárost nyom, amiért *ingyen megvásárolhatja* azok nyersolaját... Márpedig, mint az alcímből is kiderül; ma mindenfajta potenciálnak, *elsősorban a háborús potenciálnak s legfőképpen magának a háborúnak* a stratégiai alapja a nyersolaj, hiszen gázolaj hajtja a tankokat, a hadihajókat, kerozin a bombázókat és a vadászgépeket; de az energiaköltség (döntő hányadában *ez is* - olaj!) teszi ki minden ipari termelés, benne persze elsősorban a hadiipari felszerelések gyártása ráfordításainak a túlnyomó részét is. Aki 'előre menekül', folyamatosan aktív mozgásban, terjeszkedésben (hódításban) van, annak a kőolaj elvi jelentőségű... Az már csupán hab a tortán - hiszen amúgy is az fejlődik leggyorsabban, akié az energia -, hogy aki a világ perdöntő olajkészleteinek a birtokába jut, az *attól a pillanattól kezdve élet és halál ura*; korlátlanul megszarolhat bárkit, *barátot és ellenséget*, s vad globalizációs mohóságában át is rendezheti, sőt le is bonthatja a neki nem tetsző nemzeti államhatárokat.

Fiskális túlköltekezés és monetáris restriktió. Az egyes nemzetállamok örökös sakkban tartásának, folyamatos zsarolásának a leghatékonyabb eszköze persze *a kamatfüggésben-tartás, a kamatrabszolgáság, az adott ország eladósítása*. Ezt a technikát például Magyarországon oly’ sikeresen alkalmazták, hogy az 1973-1989. közötti időszakban felvett 1, *azaz egy* milliárd dollár tényleges világbanki hitelt 11 milliárd dollár ténylegesen ki is fizetett kamat terhelte; így történhetett meg az a matematikai-aritmetikai csoda, amely egyenlettel leírva ekként fejezhető ki: $1 - 12 = 20$; vagyis *egy helyett tizenkét milliárd USD-t fizettünk vissza*, de az adósságunk mégis **húszmilliárd dollárra** nőtt. Az eladósodás ‘motorikus’ rendje a következőképpen működik. A növekvő adósságállomány után a nemzetállam rendkívüli ütemben növekvő adósságszolgálatot (törlesztést + kamatot) teljesít, - olyan mértékűt, amely meghaladja az állami költségvetés, s benne az adóbehajtás, tehát az egész nemzetgazdaság *termelő és adófizető* teljesítőképességét. Mivel a költségvetés állandóan, és növekvő mértékben deficitese; a gazdaság folyamatosan túlgerjesztett, túlfűtött (lázás, inflációs!) állapotban van, hiszen próbálja teljesíteni az egyébként teljesíthetetlen követelményeket. Az állam a növekvő hiányt egyre növekvő hitel-állománnyal, kötvény-kibocsátással, stb. igyekszik fedezni, vagyis mind jobban eladósodik belföldi és külföldi hitelezőinek, elsősorban bankoknak. A növekvő kamatteher egyre súlyosabbá válik; s megfojtja a vállalkozásokat, de a másodlagos inflációs áremelkedés egyaránt sújtja az államot, a termelőket és a fogyasztókat is. A nemzetállam a növekvő eladósodás következtében kénytelen megválni minden tulajdonától, nemzeti működő tőkéjétől; és ezt az önpusztítást - nemes egyszerűséggel - állami privatizációnak nevezték el. A privatizáció révén szerzett valuta-bevételek messze nem elégségesek ‘az egyensúly’ fenntartásához, ráadásul a magánosítható vagyontárgyak hamar el is fogynak. Az állam igyekszik állandósítani, és magas szinten tartani *a külföldi befektető tőke beáramlását*, még a kampányszerű privatizáció megszűnése után is. Ezt csak úgy tudja elérni, hogy megalázóan magas adókedvezményeket és egyéb juttatásokat biztosít a kalandor tőke számára is, amely csak felerősíti a negatív pénzfolyamatokat: *a befektetések többszöröse folyik ki profit és költségek formájában* az országból. Mondanom sem kell, hogy ez a negatív-öngerjesztő szisztéma az állampolgárok szintjén csak a nyomort konzerválja; felemelkedés helyett mélyrepülésre kárhóztatja a nemzet-gazdaság minden szereplőjét. Mivel folyamatosan óriási összegű pénzeszközök áramlanak be (befektetések és hitelek formájában); az állam azon a jogcímen, *‘nehogy elszabaduljon az infláció!’*, folyamatosan pénzt von ki a gazdaságból, - nem törődve azzal, hogy a külföldi tőketulajdonosok *ugyanazt teszik*, többszörös mértékben, hiszen nem itt ‘fogyasztanak’, hanem zömmel odahaza. Mindez oka annak, hogy a nemzetállam honi gazdasági folyamatai alulfinanszírozottak, senki nem juthat relatíve kedvező hitelekhez, ezrével mennek tönkre a vállalkozások, mert egyik sem képes teljesíteni az

irracionális hatékonysági követelményeket és a horribilis adófizetési kötelezettségeket, pláne kizárólag önerejére támaszkodva. Miközben az állam túlköltekezik, s nagyjából csak a saját önfenntartását 'intéző' politikai és egyéb lobbykat támogatja, - a gazdaság pang a súlyos forráshiánytól.

Média-diktatúra = a társadalom félrevezetése. *Larry Miller és James Redfield* írják „*A Mennyei Felismerések és a zóna*” című könyvben; „*Az emberi élet két folyama*” alcím alatt: „*Az emberiség fejlődésének egy bizonyos pontján (körül-belül a babiloni korban) az emberi élet folyama két ágra vált szét. Az egyik folyam, a 'fősodor' pszichostatikus, a másik pszichokinetikus társadalomnak nevezhető. A pszichostatikus társadalom a nagy tömegeket foglalja magában; rájuk vonatkozik G.I. Gurdjieff jellemzése: 'ébren alvók'. A pszichokinetikus társadalom ezzel szemben tudatos munkát végez a fejlődésén, mert cselekvő-képes egyedekből áll, akiknek szándékaik vannak. A gond csupán az, hogy a hatalom birtokosai a pszichostatikus társadalom vezetői, és hiába igyekeznek a pszichokinetikus közösség befolyásolni a fősodor gondolkodását, cselekedeteit, vajmi csekély hatást tud kiváltani. Az ilyen könyveknek, mint ez is, feladata, hogy megpróbáljon megoldást találni erre a problémára. Ha a világ tudattalan része követné a tudatos rész iránymutatását, a hatalom rögtön szertefoszlan a semmibe, hiszen az örökkévalóság szemszögéből tekintve oda is tartozik. (...)*

Miért akarják a hatalomban lévők, a média és reklámpiar emberei *alacsonyán tartani az emberi szellemet, miért az alacsony energiaszintű híreket részesítik előnyben? A válasz: lényegében ők maguk is alacsony energiaszintű egyedek, akiknek az egyetlen 'tápláléka' a tömegek fölött gyakorolt hatalom. Amíg az emberek nem kapnak inspirációt, nem szereznek tudomást a tudatos fejlődés további lehetőségéről, addig leigázottságban, elnyomatásban lehet tartani őket, kiszolgáltatva a hatalmasoknak. A hatalmasok, a pszichostatikus társadalom vezetői pedig tovább élőködnek, mert elszívják az energiát az ellenőrzésük alatt tartott tömegektől. A sorsukat azonban megpecsételi, hogy nem képesek fejleszteni a lelkük anyagát, egyetlen szerzett és kifejlesztett szubsztanciájuk, a hatalom pedig elporlad velük együtt.”* Túl sokat ehhez hozzátenni nem lehet! Talán annyit: a paranoiás hatalom csak akkor érzi eléggé biztonságban magát, ha uniformizált, a szabad és önálló gondolkodóktól és gondolatoktól is megfosztott engedelmes birkanyájként kezelheti a társadalmat; aminek 'megfelelő eszközei' **a hamburger, a coca-cola, a buli, a marihuána, a szabad szex és a live-show...** Az igazi, testi-lelki valóság helyett, kábítószerként 'festett művalóságot' kínál az egész életünket behálózó, meghatározó és ellenőrző interaktív televízió. A félrevezetés már az iskolában, az oktatásban megkezdődik; a majdani felnőtt életben felesleges és használhatatlan lexikális ismeretek garmadával árasztják el a gyermeki agyakat, - az oktatási reformok legfőbb igyekezete, hogyan

csináljanak 25, majd egyre több órát a napi 24 órából. Eközben a nagy, általános törvényeket és összefüggéseket éppúgy elhallgatják a tanulók előtt, mint a hétköznapi életvitel legfontosabb tudnivalóit. Az iskolák minden erejükkel arra törekednek, hogy jól kondicionált, kontraszelektált és minden ellenkezéstől mentes minta-alattvalókat állítsanak elő az állami büdzséből finanszírozott futószalagon. A kreatív ösztönt módszeresen kiirtják a fiatalokból; s mindenkit hyper-aktívnak bélyegeznek, aki valamilyen szempontból elút az átlagostól. Az iskolai nevelés lényege: a szolgálai engedelmesség kikényszerítése és fixálása a személyiségben, még fiatal korban. A félrevezetés, a manipuláció alapvetően hamis ideálok (példaképek), életideálok helyett illúziók és téveszmék rögzítésével történik. Ennek következménye, hogy csak rendkívül kevesen eszmélnek fel a kötelező kábulatból; azok is már csak a késő (40-45 éves) felnőtt korban, amikor nincs lehetőség a dolgok újrakezdésére. A felnőtt emberek 95-98 %-ának 'a munka' - feltéve, hogy nem állástalan - csak jól, vagy kevésbé jól fizető **robot valamelyik multinacionális falanszterben**; de mindenképpen nélkülözi a konstruktív célszerű tevékenység összes alkotóelemét. A fennmaradó 2-5 % sem feltétlenül a sors kegyeltje! Akinek megadatik az alkotó munka öröme, az is hamar rádöbben: szellemi munkája gyümölcseit a hatalmi elit élvezi és éli fel maradéktalanul. Még rosszabb a sorsa azoknak - „*Boldogok az egyszerű lelkek, vagyis a tudatlanok!*” -, akik ősz fejjel kell rádöbbenjenek, ha például 'gyorslakások' helyett mobil rakétakilövő állomásokat terveztetnek velük. A tömegtájékoztató az átlagemberek számára maga a tömény rettegés. Minden nap lezuhan néhány repülőgép, hajléktalanok fagynak meg a nagyvárosi gettóban, vulkánok és földrengések törnek ki, vagy éppen méteres hó esik ott, ahol eleddig soha. Szökőár, árvíz és belvíz, nemfizető biztosítók, hurrikánok és lavinák; nők, akik a kukába dobják alig megszült csecsemőjüket; kábítószer, AIDS, lövöldöző tanulók, úrbaleset és diszkó-tűz, terrorizmus és háború, El Niño és La Niña, - és mindezekhez képest földöntúli öröm, ha még aznap sem jött meg a villanyszámla. És mi a szórakozás?! A szörnyű hírek után megnyugvásként - megint a televízió... Viharászó kappanhangú göndörkék szolid irányításával, fő-műsoridőben folyik a szexorgia, majd a gruppszex a való villában, ahol tombol az emberi szabadság.

Nyolcvanhárom kiló golyóscsapágy

Társadalmi közéletünk - benne is elsősorban *a politikai közélet* - rég nem látott mélységekbe süllyedt. Külön, terjedelmes elemzés tárgya lehetne, hogy mi ebben a magyarországi média - különösen *az írott sajtó, illetve a televízió* - dicstelen szerepe; mindenesetre kéz a kézben járnak.

Hogy ne rébuszokban beszéljek; - konkrétan arra gondolnék, hogy az álhírekkel való 'értelmiségi' hasbaakasztás, vagyis a gondolkodó és nem gondolkodó

állam-polgárok (az észlények és véglények) *hülyének nézése* különleges magasságokba emelkedett, kötelező gyakorlattá vált. Hozzátenném még egy megfigyelésemet: a média ilyenén „felizzítása” általában akkor következik be, amikor fokozódik a nemzetközi feszültség, aminek kapcsán *újból és újból* valami hamis ideológiával akarnak megetetni bús mindannyiunkat. Ilyenkor a hírszerű marhaságok valódi özöne zúdul ránk.

A minap reggel nézem az egyik közszolgálati teletextet; s majd kiesett a szemem - kétszer is elolvastam, de a szöveg csak nem akart változni! - a következő „hír” láttán: „**Az ENSZ fegyverzet-ellenőrei** (valamelyik iraki lelőhelyen) **számos gránátra és 83 kiló golyóscsapágyra bukkantak.**” Az ilyen és hasonló álhírek rendkívül idegesítőek. Kétségtelen tény, hogy a kézi gránátokkal embereket lehet felrobbantani, akár tömegesen is, tekintettel arra, hogy a legegyszerűbb „kézi fegyverről” - *ha megdobnak kővel, hát dobd vissza kézigránáttal!* - beszélünk, amellyel dugig vannak a hadianyag-raktárak... De miféle tömegpusztító veszélyt jelenthet egy zsák golyóscsapágy?! Az igaz, hogy a csapágyakat kettőnként párba állítva, némi deszka, zsanér és facsavarok felhasználásával *akár több tucatnyi gágyét (gördeszkat) is* készíthetünk belőlük, ami az extrém sportok tévéadóját el-nézve valóban korunk egyik legmodernebb közlekedési eszköze lesz, és stratégiai használata a továbbiakban sokáig már nem nélkülözhető. Némi rettegéssel vegyes nosztalgiával gondolok arra, mi is lett volna, ha az 1990-es évek kampányszerű privatizációja érintetlenül meghagyja (nem privatizálja, majd számolja fel, hogy írmagja se maradjon) a volt kommunista nagyiparunk egyik fellegrát, a Magyar Gördülőcsapágy Műveket! Az egyik szemem sír, a másik meg nevet: igaz, hogy ma katonailag veszélyes nagyhatalom lehetnénk - gágyéink legmodernebb szériáit rettegné Európa és az egész felzaklatott világ! -; másrészt azonban biztosan nem kerülhetnénk el a fegyverzetellenőrök éber vizsgálódását. Rögtön kiszúrnák, hogy golyóscsapágyban utazunk.

Futólag felmerült bennem - igen kreatív és közmondásosan aljas is a fantáziám -, hogy a szimpla golyóscsapágyak hátsó szándékot takarnak, és álcázásként dupla fenékkal látták el mindegyiket, mert valójában *lépfene és ricin tartalmú bombák*, amelyeket Irak a nemzetközi hadikereskedők (például volt kommunista impexek) közvetítésével (az olaj mellé árukapcsolva) nagy mennyiségben exportál angol-szász országokba, pl. Nagy-Britanniába is. Vélhetően így akarván merényletet el-követni *az ügyes Tony Blair* (népszerű nevén: a Bleier Tóni), Anglia miniszter-elnöke ellen, aki már majdnem meggyőzte az angol parlamentet, *a lordokat és a munkásokat* arról, hogy Irak, a gaz Szaddám Huszein a legközvetlenebb háborús fenyegetést jelenti Anglia békés népe számára. Szinte látom magam előtt, amint a sportos Blair jól megérdemelt hétvégi pihenőjén, gyanútlanul import-gágyéra száll a Piccadilly Square-en, hogy „adjon egyet az egészségének”, majd nagyhirtelen, néhány

lendületos lábmozdulat után, mindjárt az első kanyarban gördeszkástul - megfertőződik...!

A másik pikáns ügy: Észak-Korea esete a duplavé Bush-sal. Ellentmondást képez ugyanis, hogy miközben a fegyverzet-ellenőrök ím golyóscsapágyakat leltároznak Irakban; - Észak-Korea felrúgta a nemzetközi atomsorompó-egyezményt, hogy egyrészt legalizálja a már meglévő atomfegyvereit, másrészt folytathassa atom-kísérleteit, és újabb atomfegyvereket állíthasson elő. Ez a két ügy úgy aránylik egymáshoz, mint a bolha az elefánthoz; vagy inkább: egy tüsszentés az Etna vagy a Stromboli vulkánkitöréséhez. Észak-Korea, a diktatórikus, kommunista ország már nyilván rendelkezik az atombombák célba juttatásához szükséges hordozó eszközökkel is; vagyis rendkívüli háborús kockázatot, állandó fenyegetést jelent a közvetlen környezete és az egész világ számára. Szinte nevetséges az ideológiai és erkölcsi patt-, illetve csapdahelyzet, amelybe *ez a kiáltó ellentmondás* bele-kergetheti az egész terrorizmusellenes koalíciót, mely a nyugati világ szinte teljes fegyverzetét felvonultatja az Arab-öbölben, hogy *a Szaddám képzelt legyecskéit csapó helyett lopakodókkal kergesse szét*, miközben szégyenteljes egyezkedést lesz kénytelen kezdeményezni és folytatni a kicsit észak-keletre ordító ferde-szemű kistigrissel. (Igaz, hogy „a kistigrisnek” nincsen annyi köolaja.) A koreai vezetők máris vérszemet kaptak, a pökhendiségük nőttön nő; kijelentették: *mivel az USA volt az első és máig az egyetlen, sőt, ma is a legnagyobb atomhatalom, amelyik háborúban bevetette az atomfegyvereket* (értsd: Hirosima és Nagaszaki atombombázása, sok tízezer ártatlan japán állampolgár halála, máig ható szörnyű következményekkel, a II. világháború legvégén); - *neki kellene azokat „elsőként” leszerelnie is!* A magam részéről ezeket a pimasz kijelentéseket még meghallani is szégyellem, hiszen: *„Amit szabad Jupiternek, azt nem szabad a kisökörnek!”*

A harmadik ilyen idegesítő hírbomba, amelynek a messzemutató jelentőségét - állítom! - ma még csak felmérni sem tudjuk: Taszár. Nézem a televíziót, s benne *Lendvai Ildikó, majd Juhász Ferenc* (egyszer egyik, másszor másik) önfelelt magyarázkodását: mennyire nincs veszély, illetve milyen fontos, hogy a magyar kormány hozzájárult az amerikai bázis kiképző-központtá való átalakításához és felhasználásához „a feltételes” iraki invázió nyelvoktatási előkészítése címén... A magam részéről már „a tolmács-verzió” igen korai kihirdetésekör biztos voltam abban, hogy nem a nyelvi nehézségek ilyen nagyok. Minden további nélkül el-képzeltető ugyanis, hogy ma az Amerikai Egyesült Államokban abszolút, vagy pláne relatív hiány mutatkozik olyan irakiakban, akik folyékonyan beszélnek mind az angol, mind a perzsa (az arab, a szanszkrit, vagy a miafene-) nyelvet, sőt, még az iraki közigazgatás fortélyait is behatóan ismerik; - viszont akkor miként fogják összeverbuválni, „összefogdosni” a több

ezer irakit, hogy ma még imádott, ámde a trónjáról Jenki utasításra legott letaszítandó vezérük ellen lázadjanak, illetve tolmácsoljanak?! Az említett tévésztárok (valamelyikük) bizalmasan fontoskodva előadták, hogy Magyarország a kicsinyke és jelentéktelen Taszár feláldozásával, ügyes manőverrel mintegy „megmenekült” a nagyobbik rossztól, hogy harcoló alakulatokat legyen kénytelen Irakba küldeni NATO-szövetségi kötelezettsége teljesítése érdekében. Még inkább fontoskodva elmondták, hogy Magyarország nagyon kemény feltételeket támasztott az USA taszári tolmácsképző akciójával szemben, amikor előírta, hogy *a potenciális iraki 'közigazgató nyelvészek' nem érkehetnek közvetlenül Irakból, csak az Amerikai Egyesült Államokból; s nem érkehetnek (már a kiképzésük után) Irakba közvetlenül Magyarországról, hanem csak az Egyesült Államok, mint közbülső úticél közbeiktatásával...*

Ezzel úgymond' mintegy az USA teljeskörű felelősségét hangsúlyozták, illetve követelték meg, és írták elő az összes iraki jöttmentekkel kapcsolatban... Szinte látom is a látnoki lelki szememmel, amint a harci cselekményekre egyébként is felajánlott magyar légtér *csak úgy hemzseg* a szorgoskodó amerikai csapatszállító repülőgépektől, amelyek feneketlen gyomrukban fejvesztetten szállítgatják *ide s oda (tova)* a több ezer potenciális, vagy immár kiképzett tolmács-közigazgatót, - Amerika, illetve a messzi Irak irányában... Ez a magyar előírás ugyebár a magyar felelősség kiiktatására szolgál; nehogy a még éppen fennálló Szaddám-diktatúra kvázi „megorroljon” a magyar kormányra, mert az tolmácsképzéssel avatkozik bele Irak belügyeibe, és legottan valami szörnyű terrorcselekménnyel vegyenek elégtételt rajtunk...

Számításaim szerint a magyar „intézkedés” legalább a duplájára, de lehet, hogy a három-négyszeresére növeli a tárgyi szállítási költségeket, dehát ne szőrözzünk, mi közünk hozzá; - ennyit nyilván kibír még a háborús büdzsé, s a közmondásos békepartner-barátság. Tehát még egyszer, s utoljára: *előbb Irakból az USA-ba, onnan Taszárra; majd Taszárról újból az USA-ba, és végül onnan (végleg?!) Irakba szállítják a jelölt, majd kész tolmácsokat...*

De vajon mi lehet az a hallatlanul nagy *komparatív előny*, ami miatt megéri a horribilis költség-többletet felvállalni? Mi ennyivel jobbak lennénk a kétoldalú angol-perzsa nyelvoktatásban Amerikánál? (Tudom, mi nem oktatunk...) Milyen rejtélyes külön-érdekek vezethették Bush elnököt ebbeli döntésében?! Hacsak az nem, hogy Taszáron, mint sötét-fekete lyukon, *mint tevét a tű fokán* átfűzve, úgy húzza-vonja be Magyarországot, velünk egész Európát a közös fenyegetettségbe!

Ami azután a terrorcselekmények magyarországi kockázatát illeti; ez ügyben is elhangzott ma egy igencsak megnyugtató szakértői vélemény. (Mellesleg a másik szakértőre a médiaguru még jól rá is piritott: ne adjon ötleteket a terroristáknak!) Nevezetesen azt mondta a szakértő, hogy „az esetleges

terrorcsapás” majd a legkevésbé sem irányulhat *pl. a jelentéktelen taszári mezőkre*, - ilyenkor mindig egy nagyvárost szoktak célba venni! Milyen megnyugtató is ez a budapestieknek!

A szomorú csak az: senki nem fog Taszárra, *mint casus bellire* gondolni, amikor majd esetleg - mondjuk - *a West End, vagy egy pláza* a levegőbe röpül. Sebaj, a győzelemnek mindig borsos ára van!

A preventív világháború

A néhai észak-amerikai indiánok, Amerika őslakosai, akiknek büszke népeit (pl. apacsok, delavárok, pánik, dakoták, mohikánok, sziúk, irokézek, cserokik - mint az énekesnő *Cher is*, stb.) az erőszakos honfoglaló európai telepesek nagyjából *mind egy szál*ig kiirtották; tudhattak valamit, ami *legalábbis áttételesen*, nagyon hasonlít ahhoz, amit az Amerikai Egyesült Államok manapság ‘csinál’ a világban. Lehetséges, hogy *a természeti megfigyelésen alapuló ‘ötlet’* eredetileg tényleg az indiánoktól származott; majd *Brzezinski és/vagy Kissinger* zsenije fejlesztette ki belőle *a felperzselt föld* stratégiai doktrínáját, amihez képest ‘kismiska’, halovány taktikai húzás volt csupán például *Kutuzov Napóleon elleni, vagy a szovjet Vörös Hadsereg Hitlerrel szembeni ‘színelt’, de megvalósított visszavonulása...!*

Lehet, hogy az analógia kissé távoli, - viszont igen érzékletes.

Amikor az indiánok különböző, a számukra csalhatatlan előjelekből felismerték, vagy megéreztek, hogy *az ember és a bölénycsordák által egyaránt retteg*t ősi természeti ellenség, a préritűz közeledik; teljesen váratlan dolgot cselekedtek...

Megálltak, s a lovaikról leszállva kijelöltek néhány-tíz méternyi átmérőjű körívet, amelyen belül szándékosan leégették a napmelegtől zörgősre szikkadt fűvet, majd a kör szélein gondosan eltaposták a tovaterjedni igyekvő lángokat. Azután a kör közepére húzódtak, bölénybőröket terítettek maguk alá, be is takarózva azokkal.

Azután a földön fekvé megvárták, amíg a préritűz *felettük s körülöttük* - elvonul.

Szándékosan gyújtottak lokális tüzeket; s így megmenekültek a tűzhaláltól...

Ezt az egyet; Amerika jól megtanulta a kegyetlenül kipusztított indiánoktól.

A tűzgyújtogatás már mesterien működik; kérdés, hogy a tűzoltás is sikerül-e?!

Mert lehet belőle olyan préritűz, amitől leég az Újvilág is!

Az emberiség történelmének összes korábbi háborúi úgy kezdődtek, hogy „*az a gonosz másik; - visszalőtt*”! Utólag is viszonylag ritkán sikerült tisztázni, vajh’ ki kezdte a lövöldözést és az emberirtást; mindenesetre a szokásos haditudósítások, majd sokkal később, a történelemkönyvek szerint: egyik állam(szövetség) legott megtámadta a másikat, mire az védekezni kényszerült. Általában mindkét oldalon megszorodott menetközben az alkalmi

szövetségesek tábora, amitől valóságos körmérkőzés alakult ki. Végül egyesek győztek, mások alul maradtak. A győzők területeket, kincseket, festményeket, nőket, stb. raboltak a vesztesektől, - azután mindkét fél megszámlolta, eltemette és meggyászolta a halottait. Hétköznapi fel-fogás, illetve meghatározás szerint - minden háború ezt jelentette, így zajlott le...

Nem tagadhatjuk el, hogy a háború és béke *klasszikus tolsztoji megközelítése* már a létező szocializmus időszakában megingott, legalábbis jócskán átértelmeződött; hiszen a világ akkoriban *gaz imperialistákra* (értsd: a marxi filozófiai és a lenini nagyon is gyakorlati értelemben *a kapitalizmus legfelsőbb foka*; konkrétan pedig *az USA*) és a szorgosan építkező *béketáborra* oszlott. A béketábor fegyverkezési jelszava **a békeharc** volt, ami nemcsak szlogenként, de 'intézményesen' is arról szólt, hogy mielőbb szét kell lőnünk az imperialistákat a béke megvalósításáért...

Néhány másként gondolkodó felvetette ugyan, hogy már *a békeharc* kifejezés is csúnya fogalomzavar; hiszen lehet, hogy *pont a harc miatt* nincsen béke; ezeket a renitens gondolkodású embereket azonban sikerült rövid úton hidegre tenni. Az igazság az, hogy hiába kényszerítette térdre '*a Gonosz Birodalmát*' az 1980-as években *Ronald Reagan* csillagháborús fegyverkezése vértelenül, - a háború és a béke fogalmi elhatárolása azóta még inkább fokozódó nehézségekbe ütközik.

Amióta az Amerikai Egyesült Államok *az éppen általa és miatta* globalizálódó világ egyetlen, s így meghatározó szuperhatalmává vált, gazdasági, pénzügyi és katonai értelemben egyaránt; - azóta új típusú megkülönböztetés mentén osztódik ketté a nemzetek omladozó közössége. *Vannak eminens (ezen belül: stréber!), és vannak renitens (nevelhetetlen) nebulók az Új Világrend amcsi hájszklójában...*

Nézzük sorjában, milyen kellékek szükségesek a világ népeinek átneveléséhez!

- Egyetemes és egységes életfilozófia (a kóla és a börger fogyasztói társadalma)
- Uniformizált társadalmi rend (az elit-irányítású polgári liberális 'demokrácia')
- Általános szellemi maszlag; békéről, szabadságról, jólétről, haladásról
- Közös pénz (USD), amelyet bőven nyomnak fedezetlenül a klienseknek
- A legfőbb energiaforrás, a világ kőolaj-mezőinek kizárólagos birtoklása
- A nemzetek eladósítása, kamatrabszolgaság, az országhatárok lebontása
- Nemzetközi interaktív televízió (amcsi filmek; erőszak, tók-só, élő pornóvilág)
- Közös hírszerzés és hírközlés, ami elrettenti az összes ellenszegülőket
- Közös világvallás, ami zavaros kényszerképzet, valódi istenhit nélkül
- Pénzügyi és politikai túlsúly a világszervezetekben (NATO, ENSZ, stb.)

- Egy titkos (kontrakommunikált) és egy ‘kreált’ (kommunikált) közellenség
- Terrorizmus Ellenes Koalíció; mely nép belépett, az könnyen féken tartható
- A legütőképesebb profi hadsereg, amely fokozatosan megszállja a világot.

Gondolom, ‘a kellékek’ többsége nem igényel különösebb magyarázatot. Itt van viszont a közellenségre vonatkozó ‘kitételelem’. Szilárd meggyőződésem, hogy az USA ‘igazi ellensége’ - ha gondosan titkolja is! - **az iszlám fundamentalizmus, az arab terrorizmus**; tehát nem a ‘terrorizmus’ általában, mint ahogy ilyen nem is létezik. Tekintve, hogy az USA belülről - akár az összeomló Római Birodalom - mind pénzügyi, mind politikai, mind erkölcsi értelemben felmutatja a rothadás összes nyilvánvaló jelét; mint minden imperialista hatalom, *külső hódításokkal* próbálja helyreállítani saját megbomlott belső egyensúlyát. A hódítás tárgya: az egész világ. A szellemi generál-katyvasz, vagyis a kötelező világvallás, amelyet *a zsidó-keresztény kultúrkör kizárólagos ‘háttérhatalmi birtoklása’* testesít meg, - furcsa módon lehetővé teszi az Ószövetség és az Újszövetség olyan, *katonai célú összekotyvasztását, összeboronálását*, amelynek révén Krisztus új szövetségének képviselőit, a keresztényeket (a keresztény világot) is sikerül megfélemlíteni és megvezetni, *egy tipikusan ószövetségi törekvés*, - ‘a mostoha gyermek’, az arab (muszlim) civilizáció elleni önérdékű ‘keresztes-hadjárat’ lefolytatása céljából...

Az elsőszámú közellenség, aki ellen Afganisztán lerohanása is indult: **Usama bin Laden**; a hírhedt szaúd-arábiai milliárdos dinasztia elfajzott sarja, aki vesebajos létére a fejébe vette, hogyha kell, ‘egyedül is’ elbánik *az arab értelemben vett Ördöggel*, az Amerikai Egyesült Államokkal. Mint tudjuk; bin Laden rendkívüli ellenfél: egyrészt képes távirányított bombázókként tömegpusztító merényletekre is felhasználni az USA belföldi Boing-járatait, - másrészt anthrax-raktárakkal, és egyéb borzalmas vegyi és biológiai fegyverekkel is rendelkezik, amelyeket évek óta gyűjt léghőszívó sziklabarlangjaiban, ahonnan Afganisztán lebombázása során sem sikerült, még oxigén-elszívó és korlátozott hatású neutron-bombákkal sem kifüstölni. Laden, az arab közellenség, az orvostudománnyal is dacolva, úgy tűnik, *él és virul*; és nem csupán *a Motorolából s a motorolajból* összekovácsolt irdatlan vagyona felett, de a katarai *Al Dzsazira televízió* felett is rendelkezik...

A közellenség keresésére és likvidálására *már ráment egy ország* (Afganisztán), és a helyzet egy jöttányit sem javult. Ha már egyszer úgy is helyben van (mert kivezenyelték!) *a szinte teljes amerikai és brit haderő*; viszonylag kis fajlagos költség-ráfordítással megleckéztethető és/vagy elfoglalható a térség valamennyi renitens arab/iszlám országa! Kis szépséghiba, hogy *a perzsák (Irak s Irán népe) nem arabok*, továbbá, hogy lassanként Észak-Korea ellen is tenni kéne

valamit, - ők pedig se nem arabok, se nem muzulmánok: mégsem lehet bírni velük!

Afganisztán lerohanása nem csak *a kommunista békeharchoz*, hanem Milosevics Szerbiájának lerombolásához képest is minőségileg új fejezet a háborús ideológia történetében. Szerbia esetében egy egész (európai) nép bűnhődött meg a NATO bombázásaitól, azért, mert nem volt hajlandó önerőből megválni vezérétől, s így a térségben kötelezően előírt operett-rendszerváltást sem lehetett véghezvinni. Bár a kommunista pártvezért sikerült porázon egészen Hágáig elvezetni, - Szerbiában sem az új rendszert, sem a Dunába omlasztott hidakat nem építette fel máig senki.

Afganisztán népe szintén egyetlen nemkívánatos személy miatt vált százezrével földönfutóvá, aki - bin Laden, a terrorista-vezér - *soha nem volt Afganisztán, s a helyi nép vezetője, csak betolakodó*; mégis egy idegen arab nép bűnhődött meg helyette. Mintha csak az arab, illetve az iszlám népek lennének az igazi célpont...

Irak küszöbön álló megtámadása *állítólag az egész keresztény nyugati civilizáció nevében* történik majd; még hozzá megelőző céllal. Túl azon, hogy Irak diktátora, Szaddám Husszein nyilván rendkívül gonosz ember, és persze mindenféle furcsa fegyverrel is rendelkezik (van olyan ország, amelyiknek a hadserege - nem?!), - soha nem fenyegette a keresztény világot, és az Al-Kaidával való kapcsolata sem bizonyított. Mivel nem hajlandó behódolni az Egyesült Államoknak, - diktátorát el kell kergetni, hadseregét le kell fegyverezni; akkor is, ha ez sok ezer ártatlan ember életébe kerül. Mit is mond *a hatodik isteni parancsolat? Ne ölj!*

Ez a háború megelőző háborúnak van kikiáltva és 'kommunikálva'; megelőzendő, hogy Irak gonosz vezetője megtámadja Amerikát, Európát, *New-Yorkot, Londont, Párizst, Berlint és Budapestet*, - ami nem áll(t) szándékában, s nem is képes rá!

Inkább azt gondolom, hogy ez egy *preventív világháború*, amely felégeti a teljes világ-prérit, mielőtt az Amerikában - amúgy öngyulladás-ként - 'magától' felégne.

A következmények baljósak és kiszámíthatatlanok.

Beteljesedhet *Nostradamus* jóvendölése, miszerint *a világiszlám valóban összefog a zsidó-keresztény civilizáció ellen*, de nem azért, mert mindig erre vágyott, hanem azért, mert kényszerítik rá. Ez esetben döntő szerep vár - Oroszországra.

Bekövetkezhet egy, az 1970-es évekéhez hasonló világméretű *olajár-robbanás*, ami láncreakcióként fogja romba dönteni az amúgy is kártyavár pénzrendszert.

Előfordulhat, hogy újra előáll Amerika Vietnam-szindrómája; vagyis hogy hosszú évekre állandósul a háború, ha ugyan nem válik világháborús tűzfészekké.

Könnyen lehet, hogy soha nem látott méretűvé eszkalálódik a most még csupán 'éledező' világ-terrorizmus; amelynek nem várt következményeként meghasadhat a NATO, az ENSZ és az Európai Unió. A felvételünk is lekerülhet a napirendről.

Felépülés helyett éppen hogy összedőlhet az Új Világrend...
Esetleg *valódi világháború* lesz a preventív helyett.

Az angolszász politikusok végtelen és tartós szabadsága

haditudósítások az iraki csatamezőkről

Mi lesz, ha a bagdadi csapda egyszer csak bekattan?

Akkor baj lesz, igen nagy baj. Mert akkor Bagdad a modern kor, s a Közel-Kelet *Sztálingrádjja* lesz... Az ostromló és ostromlott seregek végtelen, halálos, öldöklő ölelésben forrnak össze, szétválaszthatatlanul. Bászrát, Irak második legnagyobb - kétmillió lakosú - városát már most tömegkatasztrófa fenyegeti, hiszen 2 napja megszűnt az áramszolgáltatás, s vele a lakosság tisztított ivóvize. Közel 500 ezer gyermeket fenyeget a járványos fertőző betegségek (pl. kolera, tífusz, stb.) réme.

Ma van az iraki háború *hatodik* napja. Pár nappal ezelőtt egy szakértő kimondta a lényegét: ***a háborúk történetében talán ez az első, amelyet nem a katonák, hanem a politikusok irányítanak.*** Kétségtelen, hogy az ENSZ-határozatok körüli nagyjából két hónapos huzavona időben jócskán kitolta a háború megkezdésének lehetőségét, - Amerika és Anglia végül is „belekényszerült” egy ENSZ és NATO-jóváhagyás nélküli támadásba, amelyre minden elképesztő technikai felszereltség s fölény ellenére kezdettől fogva rányomja bélyegét a politikusok dilettantizmusa. A hódítók - *bocsánatot kérek: 'a korábbi ENSZ-határozatoknak (1998.) érvényt szerzők'!* - nem csupán egy erős diktátor állig felfegyverzett hadseregével, illetve a hazáját védő iraki nép hősiességével találják szemben magukat, hanem immár a márciusi időjárás megszokhatatlan viszontagságaival is, ami elsősorban a homok-viharok, valamint a szélsőséges hőmérséklet (hőség) és szárazság formájában ölt testet. A szakértők *ezt is* előre látták: ***márciusban már nem lehet háborúzni...!***

Az elmúlt években ***három amerikai hódító háborút*** nézhettünk végig a CNN hír-csatorna műsorán: 1999-ben a Szerbia ellenit, 2001-ben az Afganisztán ellenit, - most pedig javában tart az Irak elleni. Mint látható: Amerika türelme átlagosan *mintegy 2 évenként* fogy el, - ilyenkor pánikszerűen lecsap valamelyik diktátorra. A mostani háborút egyrészt rendkívül hosszadalmas, már-már idegesítően precíz előkészítés előzte meg; szokatlanul hosszú ideig tartott a

támadó hadseregek (300 ezer fő) és a szupertechnika felvonultatása a Perzsa-öböl térségébe, - ugyanakkor nem lehet nem észrevennünk, hogy ezt a háborút valójában mégis csak elsiették...

Az iraki háborút - szemben az előző kettővel - **politikusok kézivezérlik**. Aki még emlékszik, tudhatja: *Belgrád és Kabul bevétele* jóval óvatosabban, egész másként kezdődött, mint most - *Bagdadé*. Az amerikai (pontosabban a NATO-) hadi-gépezet katonai vezetői egyáltalán nem lángelmék, viszont a háború szakemberei, akik *soha nem vállalnak a szükségesnél nagyobb kockázatot*, hiszen az amerikai hadsereg győzelme 'amúgy teljesen természetes'; a sikert tehát az ember-áldozat és a technikai veszteségek nagyságával, a tervezett határidők betartásával, vagyis összességében a háború költségeivel (azok minimalizálásával) mérik. A katona - még egyszer mondom! - már csak azért sem vállal felesleges kockázatot, mert ez egyszerűen nem áll módjában. A megnövekedett kockázat ugyanis felelőtlenség; s a katona nem lehet felelőtlen, mert leváltják, elcsapják főnökei, a politikusok...

Felelőtlen kockázatokat csak a politikusok vállalhatnak, mert felettük már nem áll senki. George Bush-t és Tony Blair-t - *vajon nem a Bleier Tóni inkognitóban?! - persze a végtelen igazság és a tartós szabadság neokonzervatív gőgje* vezérli; elhatalmasodó cezaromániájuk voluntarizmusában azt hiszik magukról, hogy ők a hadvezérek között is a legkülönbek! Ezért átvették a katonáktól a kézi vezérlést.

Emlékezzünk csak! Milosevics Jugoszláviája (pontosabban: ami neki megmaradt - Szerbia) *már egy erősen megroggyant diktatúra* volt; a NATO vezérkari tisztjei mégsem nézték le a haderejét. Bizony alaposan tartottak a védekező Szerbia MIG 29-eseitől (volt nekik néhány tucat, amíg le nem lőtték) és a belgrádi légvédelmi ágyúk tüzétől, amelynek áldozatául is esett 1, *azaz egy darab lopakodó bombázó is*. (Láthattuk a pórul járt repülőt a földön, - úgy esett széjjel, mint a papundekli.) Ezért aztán, nomet a polgári áldozatok számának minimalizálása érdekében légi támadásokkal - mint mondták: '*sebészeti pontosságú bombázásokkal*' - operáltak egészen addig, ameddig le nem nullázták az ellenség légierejét, légvédelmét és persze szárazföldi ellenálló képességét is. S csak ekkor jöhetett a földi offenzíva!

Ugyanez és ugyanígy játszódott le 2001-ben Kabul elfoglalásakor is; azzal a nem elhanyagolható különbséggel, hogy a táliboké nem volt egy erős diktatúra, - sem a hazaszeretet, sem a technikai felszereltség nem volt túl erős oldaluk. Inkább azt lehet mondani, hogy csak egy ideig-óráig ellenállni tudó, nagyjából szedett-vedett 'amatőr hadsereget' kellett akkor széjjel zúzni, s máris megnyíltak Kabul kapui a bevonuló szövetséges alakulatok előtt. Hangsúlyozni kívánom, hogy a kezdettől fogva nyilvánvaló sokszoros erőfölény ellenére is *addig bombázták Afganisztán fővárosát is, ameddig az ellenállás nagyjában-egészében szét nem esett*; és csak kizárólag akkor kezdték meg a szárazföldi

támadást, amikor annak már igazából semmi valós kockázata nem volt. Mert ilyen az angolszász katonák harcmódora!

De nem ám az angolszász politikusoké!!

Hiába figyelmeztette a junior Bush-t papája, a természetben is sokkal szálásabb ex-elnök, hogy: „*Ne támadj, Fiam, ENSZ-felhatalmazás nélkül!*” - George ekkorra már egészen bebandzsított a hirtelen bosszúvágytól, hogy végre elégtételt vegyen az ENSZ fegyverzet-ellenőreivel szerinte már hetek óta csak szarakodó Szaddám Huszeinen. Nem szólva arról, hogy az alacsonyabb természetű fiút nyilván erősen nyomasztotta a *legalább háromszoros frusztráció* is: (1) Éppen az ő elnöksége időszakában történt (2001. szeptember 11.), hogy rejtélyes terrorista merényletek következtében a porba omoltak Manhattan-ben (NYC) a WTC ikertornyai. (2) A merényletek elkövetésével meggyanúsított elsőszámú nemzetközi közellenség, *Usama bin Laden* azóta sem lett meg; és hiába - *Szemet szemért, fogat fogért!* - rombolta porig a terrorizmus ellenes koalíció (Bush-Blair) Kabult és vele együtt fél Afganisztánt, az elfajzott olajsejk vígán él és szervezkedik Pakisztánban; sőt még üzenet is az Al Jazeera televízión keresztül. (3) A ‘Papa’ (angolul: Daddy) meg csak ne tiltson semmit, ne korlátozza elszánt fiát, hiszen 12 évvel ezelőtt épp ő hagyta befejezetlenül az Öböl-háborút, s hagyta futni Szaddám Huszeint. Így hát ‘a fiúra’ maradt a feladat, hogy győzelemre vigye apja félbehagyott művét...

Ugyanis *minden fiúnak magától értetődően a kutya-kötelessége*, hogy túlgyőzze ***legalább a saját apja háborús*** teljesítményét, ha más ‘maradandót’ alkotni nem is képes.

Ez a háború bizony már eleve úgy indult, hogy Irak, *diktátorával együtt* csak egy hangyányi légyiszok az új világrend nagyléptékű (hollywoodi, monstre) amcsi térképén! Jellemző a támadók elbizakodottságára, hogy nem kalkuláltak sem az iraki hadsereg, sem a felfegyverzett nép hősiességével, sem a homokviharokkal, - de komolyan hitték, hogy majd a síita felkelők belülről döntik meg Szaddám ódon rendszerét, s a nép, *az istenadta nép* virágcsokrokkal fogadja a felszabadítókat... Olyannyira lekezeltek az irakiak honvédő képességét, és olyannyira felértékelték a saját esélyeiket, hogy ***néhány napos előkészítő bombázás után elindították a szárazföldi offenzívát***; s mára, március 26-ikán ott tartunk, hogy az angolszászok elcsigázott serege már 60-90 kilométernyire közelítette meg Bagdadot, amelyet orkánszerű homokviharok és a direkt erre a célra kiásott árkokban égő nyersolaj sűrű fekete füstje is védelmez, nemcsak a köztársasági gárda elit alakulatai. Soha nem látott hosszúságú, 500 kilométeres hadtápvonalat húz, illetve *inkább ‘nyújt’* maga után a koalíciós hadsereg. Túl gyorsan, túl korán, és *‘dolguk’ végezetlen* érkeznek Bagdad falai alá; s az eddigi nagy menetelésük sem volt éppen diadalmenet. ***Umm Qasr***, az egyetlen perzsa-öböli iraki kikötő elfoglalását már az első napon hírül adta a CNN; ehhez képest csak a csata ötödik-hatodik napján voltak képesek megtörni a mintegy 100 fős iraki csapat ellenállását. ***Basra*** két

millió városát az első öt napban *nem minősítették katonai célpontnak*; majd amikor már a civil lakosság is fegyverrel támadt a várost ‘elkerülni igyekvő’ hadseregére, hát mintegy véletlenül elvágták az elektromos vezetékét, amitől megszűnt az ivóvíz-ellátás is. Basra azóta katonai célpont (bombázzák is), az ivóvíz-szolgáltatást 40 %-ban helyreállították; ám az utcai harcokat nem vállalva, sietve tovább vonultak Bagdad irányában. A legsúlyosabb összecsapások eddig *Nassiriya* városánál, az Eufráteszen való átkelés során alakultak ki, és máig nem csitultak, miközben az amerikaiak derékhada már a fővárost közelíti. *Najaf* városkánál egy pillanatra - álljunk meg ‘az előrehaladásban’. Két napja diadalittasan bejelentették, hogy egy *eddig ismeretlen vegyi üzemre* bukkantak (ami ugye fényes corpus delicti lehetett volna az egész támadás igazolására, hiszen ha emlékszünk még: *tömegpusztító fegyvereket* keresnek!); ám ma visszavonták a hírt, mintha mi sem történt volna... Mindeközben folyamatosan zajlik a tömegpuhító bombázás: *Bagdadot, Tikritet* (Szaddám Huszein szülővárosát), *és Mosult* (a legészakibb nagyvárost) éjjel és nappal állandóan támadják cirkáló-rakétákkal, bombázó vadászgépekkel és B 52-es nehézbombázókkal. A legsúlyosabb támadás talán mindjárt a legelején, 20-án csütörtökön és 21-én pénteken éjjel érte Bagdadot; ekkor adta hírül a CNN, hogy Szaddám Huszein nagyobbik fia, *Udaj* meghalt, - s maga Szaddám Huszein is minimum súlyosan megsebesült. A teljesen megbízhatatlan hírügynökségi történet szerint az iraki elnök *vérátömlesztést* is kapott, illetve azóta előbb még hazatért *az ambulanciáról*, majd jelenleg *egy katonai bunkerben* ápolják. Ehhez képest az állítólagos súlyos megsebesülését követő napon egy zűrzavaros lelkesítő beszédet mondott *egy ‘jószágos nagypapíserű alteregója’* az iraki televízióban, - tegnap-előtt (március 24-én) reggel 9 órakor (Irakban 11 órakor) pedig *‘historic speech’-et, ‘történelmi beszédet’* intézett az ő népéhez *az igazi Szaddám Huszein*, igen jó egészségnek örvendő. Igaz, hogy nagyobbik fia már végig hiányzik mellőle...

Ott tartottunk, hogy a szövetséges politikusok megengedhetetlenül lebecsülték és folyamatosan lebecsülik Irak védelmi erejét, pedig hol van még a háború vége, az a dicsőséges pillanat, amikor Bagdad bevétele után *pórázra fűzik a több sebből is vérző iraki diktátort*, hogy légi úton Washingtonba szállítsák, Bush úr színe elé! Hiába a szünni nem akaró bombázások - a lakosság lelkiereje nem tört meg, nem lázadtak fel a diktatúra ellen. Bagdad élete amúgy a mindennapos bombázások után is vissza-visszatér *a nem normális, de megszokott* rendjébe. Hiába a hódító seregek elborzasztó technikai fölénye, és minden effektív pusztítása - eddig még csupán *alig néhány ezer iraki katona* adta meg magát, de azok sem álltak át a támadók oldalára. Hiába a sok ezernyi légi bevetés - a bagdadi légvédelem még mindig működik, lő a bombázókra, s nagy-néha talál is... Sőt, még arra is maradt ereje, hogy időnként rakétákat lőjön ki - Kuwait City irányában. Hangsúlyozottan értékeljük a tényt: hiába volt

minden ez irányú 'szövetséges' félelem - Irak eddig egyetlen rakétát sem lőtt Izraelre; sőt, a feltételezett (számára tiltott!) *scud*-okról utóbb maradéktalanul bebizonyosodott, hogy *asz-számúd* (150 km hatótávolságú, engedélyezett) rakéták voltak. Nagyon érdekes az eddigi áldozatok *viszonylag kis* száma! Ha hinni lehet az eddigi harctéri statisztikáknak; Irak néhány-száz polgári és néhány-ezer katonai áldozatot (halottat + hadifoglyot) veszített, - míg ugyanez a szám a másik oldalon legfeljebb néhány tucatra rúg. Nyilvánvaló, hogy ***mindent eldöntő csatára számíthatunk március 29-e után Bagdadnál***, ha a szövetséges szárazföldi erők addigra kipihenik magukat, s a hadtápvonaluk is jól működik. Az erőviszonyok egészen másként alakulnak, mint Belgrád vagy Kabul ostrománál. A Bagdadot őrző *köztársasági gárda elit alakulatai* (cca. 30 ezer fő) nagyjából sértetlenek. Fegyverzetük nyilván *a legjobb szovjet fegyverekre emlékeztet*, - fél évre elégséges lőszer és élelmiszer tartalékokkal rendelkeznek. Számomra talán a legnagyobb talány - *mert a híradások erről sem szólnak!* -, hogy mi lett az iraki légierő, a még a háború kitörése előtt 'beharangozott' 146 darab MIG 23-as és MIG 29-es sorsa? Felszálltak, lelőtték, még a hangárjaikban megsemmisítették-e azokat a bombázások során (a repülőtérral együtt?), vagy még bevetésre várnak?!

Az iraki háború nekünk a televíziós híradások kibővült vételi lehetőségét hozta. Mintha csak tudták volna a UPC-Direct illetékesei, hogy *nagy szükség lesz rá*, - pár nappal március 20. előtt bekapcsolták a program-kínálatba ***a magyar Hír TV-t és az arab Al Jazeera hírtelevíziót***. A CNN-hez, a BBC-hez, a Sky News-hoz és az Euronews-hoz képest a katari televízióban - 'zongorázik' a különbség... Az említett március 21-e (péntek) esti bagdadi B 52-es nagybombázás képeit már az Al Jazeera-n néztem végig: *két, rögtön egymás utáni explózió felvételei azóta is* minden nap ismétlődnek; megmutatva, hogy máig sincsenek 'jobbak'. Egy nagy, majd térben közvetlenül 'előtte' egy kisebb robbanás látható a képernyő jobb fél oldalán, amelyek egymás után gombafelhővé terebélyesednek az égbolton. Vajon ez neutron-bomba volt, korlátozott hatású atombomba, vagy plutónium-bevonatú bomba; ***a bombák anyja***, az oxigén-elszívó, vagy már a híres, jogszabályokkal sem szabályozott ***E-bomba***, amelynek koncentrált mikrohullámú sugárzásától - ez a legújabb háztartási mikró? - állítólag előbb felforr, majd megsül a testben a vér.

A magyarnyelvű televíziós híradások szenvtelenségében vagy szemtelen amerika-barátságában üdítő színfolt *Bethlen János* intelligenciája, amint a CNN-csatorna szövegét fordítja. Az arcára van írva a kétség bizonyossága, hogy amit *a tudósító vagy a néző* mint konklúziót éppen kigondol erről a háborúról, csak arra jó, hogy a következő percben menetrend szerint megtörténjék - épp az ellenkezője...

A CNN és a Sky News ravaszul mixeli az eseményeket. Némi késéssel és furcsa felhangokkal 'megtudhatunk' ugyan szinte mindent; ám semmilyen részletet

nem mutatnak, ami a szövetségesekre nézve dicstelen, terhelő vagy szégyen-teli lehet. Márpedig igen sok a zűrös eset! **Lángoló katona**, amint kirohan egy épületből - szerencsére gyorsan eloltják. Megszeppent hadifoglyok - amerikai, brit halottak. A moszlim hitre tért sértődött jenki soldier, aki kézigránátot dobott társai sátrába. Naponta lepotyogó helikopterek - balesetek, sűrű halál a baráti tűzben. Céltalanul kószáló kis és nagy tevék - fekete füstöt gomolygó, lángoló olajkutak. Taszáron képzett (!) harcoló katona. Az Al Jazeera tegnap röviden **Taszárt** is bemutatta, - mint a Barátság Táborát (Camp of Friendship). A CNN nem mutatja az iraki nép sebesültjeit, nehogy megessen a szívünk rajtuk, - az Al Jazeera-n viszont minden valós esemény megtekinthető. Tízéves-forma iraki kisfiút hoznak ölben a mütöbe; riadtan de fegyelmezetten pislog, pedig a bal karja gyakorlatilag hiányzik. Felnőtt türelemmel, szisszenés nélkül tűri, amint a csurom-vér ingét az orvosok szikével vágják le sovány kis testéről. Istenem, gondolom magamban, adj neki 10 évet az én életemből, ki már 53 éve szenvedek itt hiába a végtelenített kommunizmusban; neki pedig most jöhet el a jenki demokrácia hajnala - hadd élvezze! A katarai tévét szélsőségesnek, illetve propagandisztikusnak bélyegzik az amerika-barátok. Nem lehet ezzel egyetérteni. A hírtelevíziók kötelessége - ha már egyszer megesett ez a háború! -, hogy a valóságot mutassák, a maga könyörtelenségében. Felnőttnek kell tekinteni minden nézőt, aki képes megítélni és megérteni, amit lát. Csődület Bagdadban a Tigris folyó rakpartján; a baksissal is premizált polgári lakosok épp hajtóvadászatot rendeznek a vízbe katapultált amerikai pilóták elfogására. Sűrű lövöldözés, a tömeg vad gesztikulálása kíséri az akciót. Végül olajat vagy benzint (van nekik elég!) öntenek a parti nádasra, majd felgyújtják... Az embernek az az érzése, hogy Budapesten, *a Duna partján* ez épp ugyanígy történne; vagy történt is '56-ban, az oroszok ellen, csak akkor még nem volt televízió... Azt gondolom, hogy a szörnyű háború történései empátia és némi akasztófa-humor nélkül nem viselhetők el. (A múlt éjjel semmit sem aludtam a kisfiú látványától.) Egy másik Al Jazeera-felvétel a nagy öreg vadász látható, aki vadászpuskájával lelőtte az Apache-helikoptert. Hosszú Puska napcserzett arcán boldogan áradt szét *juszt is az infinity justice...* (De a látványtól csak beindult a szomszédom is, aki előkapta föld-levegő légi flintáját, hogy a kertje felett kis magasságban hirtelen megjelent önkormányzati helikoptert leterítse, amely orvul korai megelőző csapást tervezett mérni az első tavaszi szünyograjokra. Addig kereste rajta szilaj pillantásával az „**U.S. Navy**” feliratot, amíg lefröcskölték anthrax-szal, hogy még ma is telis-tele van kiütéssel.) Ma megtudtuk, hogy az amerikai kongresszus által megszavazott segély-keretből a magyar állam **15 millió dollárt** (júdás-pénzt?) kaphat, ami talán még Taszár üzemeltetési költségeit sem fedezi...

Uncle Sam és Union Jack tehát ott állnak Bagdad, *a Béke Városa* falai alatt, és minden tartalék erejüket összeszedik, hogy végső csatát vívjanak életre-halálra

Szaddám elit gárdájával, *a Medinával*. A ma (március 27., csütörtök) esti helyzet alapján úgy látom, hogy az újkori ‘sztálingrádi ütközet’ bagdadi ismétlődése úgy jövő kedden vagy szerdán kezdődhet meg, nagyjából amikor az újság megjelenik. Látni fogjuk ezt is, mert az Al Jazeera mindent közvetít. Hogy propaganda-céllal? Nézőpont kérdése! Mindenesetre: Venezuela fővárosában, Caracas-ban, egy kis kápolnában már kedd óta *vért könnyezik Szűz Mária szobra*; - tán fel akar tűnni?

A ‘baráti tűzben’ (angolul: *friendly fire*) hősi halált halt és haló brit és amerikai katonák pedig nyugodjanak békében.

A végtelen és tartós szabadság fényeskedjék nekik.

Nyolc jobbnál jobb ürügy Irak megtámadására

Azt tartja egy régi közmondás, hogy amely cselekménynek ‘sok oka’ van, annak valójában ‘egy igazi oka’ sincs; vagyis *az igazi ok* valahol mélyebben rejtőzik... Ilyenformán a deklarált ‘hivatalos okok’ egytől-egyig *casus belli*-nek, ürügynek minősülnek, - egyéni meggyőződés kérdése, ki melyiket tekinti ‘igazinak’. Jómagam az elmúlt hetek során *huszonkét különböző okot* tudtam ‘elkülöníteni’, - azt persze nem állítom, hogy némelyik ok nincs összefüggésben egyik-másikkal... Most az ürügyeket, a második részben pedig a vélhető valós okokat részletezem.

1. ***A tömegpusztító fegyverek megsemmisítése.*** Arról szól a történet, hogy Irak - legalábbis Kuwait lerohanása, az ‘Öböl-háború’ (1990-1991.) óta - bizonyos tömegpusztító (vegyi, biológiai vagy bakterológiai, illetve rakéta-fegyvereket) gyárt vagy vásárol, tehát birtokol; oly’ stratégiai céllal, hogy azokat *saját népe ellen*, vagy más országok megtámadása céljából vesse be. Az ENSZ már több korábbi, folytatólagos határozatban kötelezte Irakot feltételezett fegyvereinek ‘hivatalos’ megsemmisítésére, illetőleg a megsemmisítés megtörténtének ellen-őrzése céljából ún. *‘fegyverzet-ellenőröket’* is küldött Irakba, legutóbb éppen a most kitört háborút közvetlenül megelőzően. Az ENSZ-ellenőrök *több hónapig* vizsgálódtak, de nem találtak semmit. Az USA és Anglia minden áron próbálta kikényszeríteni, hogy az ENSZ Biztonsági Tanácsa adja hozzájárulását, illetve konkrét felhatalmazását ahhoz, hogy a NATO hadereje az ENSZ égisze alatt katonai akció révén szerezzen érvényt a vonatkozó ENSZ-határozatoknak. Az ENSZ s a NATO *meghatározó jelentőségű tagállamai*, Franciaország, Németország, valamint Oroszország vétőjükkal fenyegették az USA és Anglia tárgyi kezdeményezését, mert a fegyverzet-ellenőrök további vizsgálódását tartották volna inkább szükségesnek *egy kétséges kimenetelű, kalandor háború* helyett. Végül George W. Bush, az USA elnöke *48 órás ultimátumot* szabott Szaddám Huszeinnek, hogy

elhagyja Irakot; majd amikor a határidő sikertelenül lejárt, - 2003. március 20-ikán éjjel, ENSZ és NATO jóváhagyás nélkül, nagy erővel megtámadta Irakot. Ma van az Iraki háború 16. napja; az angolszász seregek mélyen benyomultak az ország belsejébe, hevesen bombázzák a legnagyobb városokat, nagyjából körülzárták Bagdadot, - *de mind a mai napig sem vegyi, sem biológiai fegyvereket, sem tiltott hatósugarú rakétákat nem találtak.* Az angolok tájékoztatása szerint az amerikai hadsereg viszont vitt magával vegyi fegyvereket, - esetleges effektív hadszíntéri bevetés céljából...!

2. **Érvényt szerezni a hatályos ENSZ-határozatoknak.** A tömegpusztító iraki fegyverek megsemmisítését előíró határozatoknak *éppen hogy a fegyverzet-ellenőrök munkájának folytatása révén* lehetett volna érvényt szerezni, amint azt Franciaország, Németország és Oroszország (emellett több más állam is) javasolta. Az ENSZ felhatalmazása nélküli fegyveres akció óta egyfolytában csökken ennek az esélye. Mondhatnám úgy is: az USA és Anglia nemzetközi legitimitást nélkülöző támadása valósággal 'csúfot üzött' az ENSZ-ből; - így innentől kezdve már értelmetlen is bármilyen ENSZ-határozatokra hivatkozni. Előzetesen az ENSZ felhívására Irak *több-tízezer oldalas jelentésben* számolt be arról, hogy nincsenek tömegpusztító fegyverei. A háború eddigi lefolyása, 'eredményei' mind Irak igazmondásáról tanúskodnak... Jószerivel borítékolni lehet a háború végére 'a negatív láttelelet', a végeredményt: Iraknak (már) nem voltak tömegpusztító fegyverei, amikor a szövetségesek megtámadták... Súlyos könnyelműségre vall egyébként e tekintetben is a háború megindítása! Ugyanis Irak senkit nem fenyegetett állítólagos vegyi és/vagy biológiai fegyvereivel, - ámde ha történetesen lett volna ilyenje, nyilván bevetette volna Izrael s Kuwait ellen, vagy leginkább az amerikai és az angol csapatok elleni harcokban. Arra pedig gondolni sem jó; mi történt volna, ha egy rakéta vagy bomba telibe talál mondjuk *egy 'anthrax vagy ricin gyárat'*! Humanitárius tömegkatasztrófa...
3. **Szaddám Huszein diktátor eltávolítása.** Bush 'létező' apa-komplexusának (jogos) feltételezése nélkül *nehéz megmagyarázni: miért éppen Irak elnökét kell* eltávolítani, amikor a világ egyébként tele van olyan diktátorokkal, kiknek (pl. a moszkvai operaházban ideggázt használó, melleleg 'csecsenirtó' Putyin, Moammer Kadhafi líbiai vezér, Észak-Korea, stb.) az önkényuralmi rendszere semmivel sem kevésbé veszélyes a külvilágra, mint Iraké. Nem nehéz belátni, hogy egy rendszer (egy diktátor) fennmaradásának a kockázata csak attól függ, milyen befolyást képes gyakorolni más országokra, szomszédaira és a világra. Igaz ugyan, hogy több mint 20 éve Irak megtámadta szomszédját, Iránt, - ám ez a háború sokkal inkább *a hidegháborús vetélytársak*, az USA és a Szovjet-unió bűne volt, amiért felfegyverezték és feltüzelték egymás ellen a két perzsa

államot. (Ebben speciel fontos szerepet játszott az akkori kommunista Magyar-ország is!) Igaz, hogy 1990-ben Irak lerohanta Kuwaitot; amely egyébként egy 'világstratégiai műállam' a Perzsa-öböl bejáratánál, - afféle geopolitikai korlát az iraki rezsím számára, mintegy elzárva azt egy szélesebb tengeri kijárattól. A mai világhelyzetben *már egyik háború sem lenne lehetséges*; kizárható tehát, hogy Irak katonailag fenyegetné a szomszédait. Mint a mostani háború mutatja: Irak rakétaival - legyen azoknak akármilyen töltetű robbanó-fejük - nem éri el olymértékben még a közvetlen szomszédait sem, hogy kárt tehesen bennük. Irak, mint rezsím, sem politikailag, sem katonailag nem fenyegetheti a világot..! Egyébként: amennyiben Szaddám Huszein személyisége valóban ilyen súlyos probléma *az USA számára*, akkor joggal merül fel a kérdés, miért hagyta futni idősebb George Bush 1991-ben?! Lehetséges, hogy az iraki elnök kockázatos korábbi titkok tudója, tanúja, amiért likvidálni kell? Nem lehetne, nem lehetett volna 'egy magányos merénylővel elintéztetni', mint a Kennedy-fivéreket?! És megkímélni ezzel sok-százezer ártatlant, s egy gyönyörű történelmi országot?

4. ***Az iraki nép felszabadítása.*** Kétségtelen, hogy a legutóbbi években az USA mind nagyobb kedvet érez magában ahhoz, hogy 'felszabadítsa' mindazokat az országokat, melyek népe - szerinte - elnyomatásban él. Az is kétségtelen, hogy ennek a hobbyjának csak azóta hódolhat 'háborítatlanul', amióta a vetélytárs Szovjetunió eltűnt a világpolitika színpadáról, - hiszen a világ népei kisebbik hányadának elnyomója éppen a Szovjetunió volt. Ma már nincsen jelentős erő, amely korlátozhatná az USA-t felszabadító elképzeléseinek megvalósításában. A probléma csak az, hogy korábban a Szovjetunió ugyanezzel az ideológiával igyekezett alátámasztani saját hódító törekvéseit, hogy tudniillik felszabadítja *ezt vagy azt* az országot (pl. Afganisztánt!) az imperialista rémuralom alól. Az amerikaiak komolyan hitték, hogy az irakiak (a sííták) majd egyrészt azonnal fellázadnak a diktátor ellen, másrészt majd virágcsokrokkal várják támadóikat.
5. ***A liberális demokrácia exportja.*** A nagy kérdés, hogy vajon exportálható-e a liberális demokrácia, amely a tévedhetetlen *Francis Fukuyama* szerint ugyebár minden társadalmi rendszerek legtökéletesebbike, egyben az emberi történelem legvégső stádiuma? Felszabadítható-e bármely 'elnyomott' nép (esetünkben az iraki) anélkül, hogy megkérdeznénk, akarja-e? Annak idején a szocializmus a gyakorlatban 'exportálhatónak' bizonyult; nemcsak a II. világháborút követően a dicső Vörös Hadsereg nemzetközi békeszerződésekben deklarált megszállási övezetében, hanem később folyamatosan bővülő területen. Így 'győzhetett' a szocialista forradalom *pl. a három balti államban, Kubában, Chilében, Észak-Vietnamban, Észak-Koreában, Kambodzsában*; sőt, majdnem

Afganisztánban is, csak hát abba már beletört a leszálló ágban hódító szovjetek bicskája..! Eme nagyszabású ‘világ-felszabadító hadjárat’ keretében lettünk mi is szocialista ország - 1945-től 1991-ig; ekkor távoztak országunkból az ideiglenesen nálunk állomásozó felszabadítók. Közben, 1956-ban *volt egy apróbb incidens*, amikor ‘spontán’ felkelt a magyar nép, hogy felszabadítsa saját magát a *felszabadítók* rémuralma alól; de hiába kértük az amerikaiak segítségét, süketséget színleltek. Megegyeztek Moszkvával - akik akkoriban *Egyiptom felszabadításával* voltak elfoglalva -; s cserben hagytak minket, cserében Egyiptom megtartásáért. Pedig mi nyilvánvalóan fel akartunk szabadulni; nem úgy, mint most az iraki nép. Ma *Papp Lajos, az Irakot a napokban ‘hiába megjárta’ szívsebész* a következőket mondta erről az ATV-ben: „**Gaztett, hogy ezt a könyörtelen hódító háborút a ‘felszabadítás’ nemes cselekedetével próbálják beburkolni!**” Elmondta még, hogy hiába gonosz diktátor Szaddám Husszein, az iraki nép nem tudatosítja ezt magában; s a túlélés életösztönétől hajtva *jól élnek*, éppúgy, ahogy a magyar nép is *jól élt Kádár János diktátorsága* időszakában! Mese a felszabadításról!

6. **Megelőző csapás esetleges iraki támadás ellen.** Ha még emlékszünk rá, - pár héttel a háború kitörése előtt egyre magasabb sebességi fokozatba kapcsolt az izraeli háborús tömeghisztéria: *a polgári lakosok ezrei álltak sorban rég lejárt szavatosságú gázálarcaik újra cserélése céljából*, hiszen komolyan tartottak egy iraki rakéta-támadástól, pontosabban a vegyi fegyverek bevetésétől Izrael ellen. (Itt jegyezném meg: mennyivel ‘célszerűbb’ lett volna, hogyha tartalék-gázálarcaink *több-ezres feleslegét* nem Törökországnak ajánljuk fel a védelmi kötelezettségeink (!) teljesítése ‘ürügyén’ - úgysem kell nekik! -, hanem mind elküldjük Izraelnek! Igaz, hogy nekik sincsen szükségük rá; emellett elküldeni sem tudtuk volna, akárcsak a törököknek se, a mai napig - de mindegy...) Az első Öböl-háborúban (1991.) Irak még rendelkezett *scud-rakétákkal*, ki is lőtte őket Izrael irányában; s néhányal el is találta *Haifa* kikötővárosát. Pár polgári halott volt az izraeli veszteség; innen a legújabb kori félelem, amely abszolút alaptalannak bizonyult. Se *scud-rakéták*, se vegyi fegyverek - csak gázálarcok. Mára már nyilvánvalóvá vált, hogy a megelőző csapás teóriája *fiktív alapokon* nyugodott, hiszen Irak senkit nem akart megtámadni, sőt, nem is volt mivel.

7. **A világterrorizmus felszámolása.** A világ elmúlt néhány havi eseménynaptárát áttekintve feltűnhet, hogy - minden előzetes beharangozás ellenére - épphogy nem a terrorizmus növekedett, hanem csupán a terrorizmus elleni harc. Voltak ugyan ‘terrorizmus-szerű’ események, pl. kubai repülőgépek eltérítése, - ámde ezeknek *sem az iszlám fundamentalizmushoz, sem az arab terroristákhoz, sem Usama bin Ladenhez, az Al Kaidához, sem Irakhoz, vagy az iraki háborúhoz* nem volt

semmi köze. Voltak tucatjával utóbb teljesen alaptalannak bizonyult riadók, vaklármák, furcsa balesetek szép számmal az USA-ban, vagy éppen a londoni repülőtéren, - de arab terrorista merénylet egy sem. Hiába közölte nap, mint nap az amerikai hírszerzés, hogy az Al Kaida hol itt, hol ott készül nagy-szabású merényletre *amerikai célpontok ellen*; egy esetben sem történt semmi. Terrorizmus-szerű megmozdulások, események kizárólag azokon a területeken zajlottak, ahová a legutóbbi években az amerikai hadsereg felszabadítása révén 'sikerült' exportálni a liberális demokrácia kezdeményeit: ***Afganisztánban és Szerbiában.*** Afganisztánban robbantgatnak, rombolnak, bombáznak, aknáznak és pusztítanak továbbra is - mint azelőtt -; ami nyilván a demokrácia velejárója. Szerbiában pedig, ahol a lopakodók által lebombázott Duna-hidak mindenfajta újjáépítési ígéretések ellenére *továbbra is a mederfenéken* hevernek; olyan-fokúra növekedett a közbiztonság, vele a liberális demokrácia, hogy a zűrzavar homályából előlopakodó *Zimonyi-klán* - a 'legjobb amerikai hagyományokra' emlékeztetve! - minden gond nélkül halálos merényletet követhetett el Szerbia első embere ellen: hidegvérrel agyonlőtték a miniszterelnök *Zoran Djindjic*-et. Az embernek az a határozott érzése, hogy ***a liberalizmus kontra terrorizmus kérdés*** a legjobb esetben is *egy tipikus tyúk-tojás* probléma...

8. ***Az iraki olajmezők privatizálása.*** A mai súlyos időkben, amikor például *a bin Laden szaúdarábiai olajsejk-dinasztia* egyik fő részvényes lehet a nemzetközi hírű távközlési-informatikai cégben, a *Motorolá*-ban; nehéz ügy kiigazodni az egyetemes részvénytulajdon személytelenségének személyi konstellációiban, - annyit mindenesetre tudni lehet, hogy a *Bush-család* amúgy polgári életében az olaj-üzletben utazik, nevezetesen a texasi *Texaco*, és/vagy a *Penzzoil* cégben. Irakra nézve súlyosbító körülmény, hogy Szaddám Huszein az eddigi életében kizárta az angolszász illetőségű részvényeseket az olajmezők hasznosításából; a kitermelés koncessziós jogát kizárólag *francia, német, orosz és kínai cégek számára* biztosította. A háború kitörése előtt a mai szövetségesek hivatalosan is deklarált formában kinyilatkoztatták, hogy *magától értetődően szükséges* az iraki olajmezők, az olajkincs privatizálása, - természetesen elsősorban amerikai és angol cégek részvételével. Nem csodálkozhatunk hát azon, ha a szövetséges hadsereg - mintegy mellékfoglalkozásban - valamelyik terület elfoglalása után, azonnal igyekszik eloltani az adott területen lángoló-füstölgő olajkutakat.

Különben a végén nem lesz majd mit privatizálni!

A háború még mélyebb, nem ürügyszerű okairól - majd a következő héten.

Egy valós ok: a gyógyszer-lobby kielégítése

Természetesen a múlt heti lapszámban felsorolt *nyolc ürügy* bármelyike külön-külön, és bármely más összefüggésben is **valódi okát is képezheti** a támadásnak, Irak ellen. Így például nyilvánvalóan *valós ok* lehet a mesés olajkincs elhódítása, amely nagyságában Szaúd-Arábiáéval vetekszik. Valódi ok lehet az iraki rendszer megdöntésére irányuló törekvés is, éppúgy, mint Szaddám Huszein diktátor művi eltávolítása, vagy a liberális demokrácia exportja, hiszen mindezek megvalósítása feltétel az olajkutak megszerzéséhez, az olajmezők angolszász privatizációjához. Vannak azonban ennél magasabb, áttételesebb világpolitikai összefüggések is...

A gyógyszer-lobby kielégítése. Hiába van, hogy a mai ipar, mezőgazdaság és a teljesítményükhöz kapcsolódó szállítás és közlekedés - tehát az összes gazdasági aktivitás - *kulcskérdése az energia*, ami pedig a mai, fosszilis tüzelőanyagokra felépített gyártási technológiáink esetében **alapvetően ásványolajat** jelent, illetve feltételez, - más súlyos érdekek is hatnak: vagyis nem csak olaj létezik a világon. Nagyon érdekes **Dr. Matthias Rath** orvos nyílt levele George W. Bush amerikai elnöknek, mely 2003. február 2-ikán, vasárnap jelent meg a *The New York Times*-ban, „**Egészséget csináljatok - ne háborút!**” címmel, s amelyet még további két levél követett: február 28-ikán az „**Ez a háború nem az Erő, hanem a Kétségbe-esés jele!**”, s március 9-ikén a „**Többé nem vagyunk hajlandók feláldozni az egészséget és a békét!**” című. (A levelek elolvashatók, letölthetők az Internetről.) Márpedig energiaipar, ásványolajipar, vegyipar és gyógyszeripar - s az érdekeik - szorosán, szervesen összefüggenek. Rath nem kevesebbet állít, mint hogy az Irak elleni támadás célja nem a terrorizmus leküzdése, vagy az olajmezők elfoglalása, hanem **a leghatalmasabb befektetői ipar - a gyógyszeripar - teljes összeomlástól való megmentése!** Indoklás: a gyógyszeriparnak, mint gazdasági ágazatnak az érdekében áll a betegségek létezése. A szintetikus gyógyszerek **az üzlet** jegyében csakis a szimptomákat veszik célba, de nem szüntetik meg a betegség gyökerét képező tényezőket. A betegségek terjedése és pusztításuk alapfeltétele az iparág növekedésének; a betegségek megelőzése és végleges leküzdése aláásná az üzlet gazdasági alapjait. A gyógyszerek halálos mellékhatásai következtében felmerülő elhalálozás az eliparosodó világ negyedik leggyakoribb halálozási oka. A mellék-hatások több amerikai állampolgárt ölnek meg évente, mint a II. Világháború és a Vietnámi Háború összesen. A gyógyszeripar szembekerül a szabadalmi díjából befolyó nyereség s az emberek valós egészségi szükségletei közti megoldhatatlan konfliktussal. A fejlődő országokban a gyógyszerek nyereségességének erőltetett kikényszerítése - *ez folyik Magyarországon is!* - a legfontosabb okozója az AIDS és egyéb fertőző betegségek (pl. Ebola, s legújabban az ‘atipikus tüdőgyulladás’) elterjedésének. Ugyanakkor a vitaminkutatás eredményei, a sejtbiológia, valamint a természetes gyógymódok

térhódítása (nem lesz szükségünk gyógyszerekre!) is lehetővé teszik napjaink legveszélyesebb betegségeinek eredményes gyógyítását. Ezek a terápiák a betegségek megelőzésére és leküzdésére koncentrálnak, s nem csak a tünetek kezelésére. Ami a szintetikus szerek veszélyes mellékhatásait illeti - a gyógyszeripar jelenlegi krízisében nagy szerepet játszott a Bayer cég *Baycol nevű*, koleszterin-csökkentő készítményének a világraszóló botránya. Még 2001. augusztusában a gyógyszer visszavonására kényszerültek, mivel az alkalmazását követően *több mint 50 személy elhalálozott*, és potenciálisan körülbelül 6 millió ember lett kitéve az *izomszövet-feloldódásnak* nevezett halálos mellékhatásnak. A Bayer német, valamint a brit SKB gyógyszeripari óriása szembe került a több, mint 7000 páciens által indított egyéni és csoportos perek, valamint a kormányok tisztviselői által indított büntetőjogi eljárások - *hanyagságból elkövetett ember-ölés vádjával* - súlyos gazdasági következményeivel. Az ügybe keveredett cégek részvényein például csak a cégekbe befektetők - *dollár-milliárdokat* veszítettek. Más gyógyszerek (béta-blokkolók, kalcium elleni szerek, ösztrogén helyettesítők, stb.) mellékhatásaitól egészségkárosodást elszenvedett betegek is pert indítottak; így összességében a gyógyszeriparnak ugyanazzal a szörnyű sorssal kell szembe-néznie, mint a dohányiparnak, mivel egész országok és nemzetek perelték őket be az állampolgáraikat ért atrocitásokért...

Ez a folyamat azonban megtorpant **2001. szeptember 11-ikén**, amikor is olyasmi történt, ami hosszabb időre elterelte a világ figyelmét a gyógyszeripar kríziséről. Ezen a napon máig rejtélyes, és teljességgel kiderítetlen körülmények között dőlt össze a newyork-i Manhattan-ben a World Trade Center két ikertornya, állítólag két eltérített belföldi utasszállító járat Boing-jének becsapódása miatt; ami végül is több, mint 2600 ember halálát okozta. Akinek netán kétségei támadtak aziránt, hogy a tornyok ledőlését *tényleg az óriásgépek becsapódásai okozták-e*, annak (újra elolvasásra!) figyelmébe ajánlom **a Nemzetőr 2003. március 26-iki száma 3-5. oldalán** olvasható, e tárgyban megjelentetett írásokat. Tény, hogy szinte még össze sem omlottak a párhuzamos (háttér)hatalmi szimbólumokként is felfogható (ami a két párhuzamos vonalat illeti, lásd még: a dollár jelében a függőlegesen, az euró jelében a vízszintesen látható 'két csíkot', valamint *egy szónoki emelvény* 'tartó oszlopait'), égbe meredő *fallikus jelképek*, - George W. Bush, az Amerikai Egyesült Államok elnöke azonnal meghirdette a háborút a világterrorizmus ellen, majd szinte habozás nélkül megtámadta Afganisztánt, ahol *Usama bin Laden*, az elsőszámú nemzetközi közellenség rejtekhelyét sejtették. Ma már egy újabb pót-cselekvésnek lehetünk részben tévénező szem-és fültanúi, részben pedig netán a potenciális veszélyeztetettjei (vagy áldozatai), de világpolgárként mindenképpen a szenvedő alanyai, - most éppen Irak ellen folyik *az immár illegitim* angolszász 'megelőző katonai csapás', s lehet, hogy ezután **Szíria, Száúd-Arábia, és/vagy a renitens Észak-Korea** következik a sorban...

Tény, hogy W. Bush *nem csupán a katonai akciók megindítását* kezdeményezte. A kormánya élére állt a gyógyszergyárak által indított nemzetközi erőfeszítésnek, amelynek a célja, hogy az ENSZ *'Étkezési Szabvány'-megbízását* kihasználva, törvénytől kívül helyezték a természetes hatóanyagú terápiákat. A legutóbbi, a fejlődő országok AIDS elleni harcát támogató 'segély-program' nem más, mint 15 milliárd dolláros támogatás a gyógyszergyáraknak. Miközben elhanyagolják az immunrendszer legyengülését leküzdő hatékony természetes gyógymódokat, - ez a projekt biztosítja a gyógyszergyáraktól való függést. A *'Honvédelmi Akta'* biztosítja a gyógyszergyártók védettségét az oltóanyagokkal kapcsolatos jelen és jövőbeli felelősségre vonással szemben. Az *'orvosi jogi felelősség reformjával'* kapcsolatos tervek szerint csökken a gyógyszer-gyártó cégek jogi felelőssége...

A gyógyszeripar mögött álló szürke eminenciások a lobbistáikat kulcsfontosságú politikai pozíciókba helyezték. George W. Bush és Tony Blair a gyógyszeripari termékek két vezető exportáló országának első emberei. Egyben ők az Irak elleni háború legagresszívabb támogatói, sőt - szervezői. **Donald Rumsfeld** számos gyógyszeripari multinacionális cég (Searle, Gilead, stb.) vezérigazgatója, és/vagy igazgatótanácsi tagja volt. Most ő - *mint védelmi miniszter* - a háború egyik leg-erőteljesebb támogatója a Bush-kormányzatban; és ő dönti el, meddig hulljanak a bombák. A háborúk, az elhúzódó nemzetközi válságok és az állampolgári jogok korlátozása a gyógyszeripari érdekcsoportokat szolgálja. Az alábbi tények most már új fényben jelennek meg: (1) A gyógyszeripar volt a legnagyobb olyan ipari csoport, amelyik a Bush-kormányzat háborús célkitűzéseit támogatta a 2002. évi választások során. (2) A gyógyszeripar elsőként húzott hasznot a 'Belbiztonsági Törvény'-ből, mivel garantált védelmet kapott a termékei súlyos mellékhatásai miatt ellene indított perek során. (3) George Bush elnök az USA állapotáról szóló beszédében nem támogatta a hatékony elsődleges betegség-megelőzést, de 400 milliárd dolláros támogatási programot ígért a gyógyszer-gyártóknak, a hatékony egészségvédelem ürügyén. (4) Az afrikai AIDS-betegek kezelésére biztosított 15 milliárd dolláros támogatás is elsősorban a gyógyszeripari vállalatokat szolgálja, s nem Afrika népét. A cél, hogy - a hatékony és megfizethető alternatív terápiák ellenére (tanulmányok bizonyítják, hogy egyedül a C-vitamin képes a HIV-vírus aktivitását több, mint 99 %-os mértékben csökkenteni!) - ezeket az országokat a gyógyszeripari kartelltől függővé tegyék...

Dr. Matthias Rath így összegez: *„Az Irak elleni háborúnak nem a 'terrorizmus' leküzdése vagy az olajmezők elfoglalása a célja. Ez a háború a gyógyszeripar/ olajipar ágazatokba befektető érdekcsoport világméretű monopóliumának a biztosításáért kidolgozott hosszú távú stratégia része. Az elhúzódó nemzetközi konfliktusok, így a háborúk - amelyek során akár tömegpusztító fegyverek is bevetethők - mind ennek a célnak az elérését,*

valamint az esetleges ellenzék leküzdését szolgálják. Ez a háború nem az Erő, - hanem a Kétségbeesés jele.”

A háború eszkalációjának legfontosabb oka, hogy a gyógyszeripar újra ellenőrző szerephez jusson s létrehozassa hosszú távú globális monopóliumát a ‘betegség-üzletben’. Ezt csak akkor érhetik el, ha kurtítják a polgári szabadságjogokat, - az információ szabadságát és a természetes egészségvédelemhez való szabad hozzá-férés jogát. A háborúk, különösen a tömegpusztító fegyverek alkalmazói mindezt el is érhetik. Mindannyian tanúsíthatjuk: a gazdasági élet mai ‘uralkodói’ nem hajlandók önként feladni pénzügyi privilégiumaikat. Mint évszázadokkal ezelőtt is; - vesztükben képesek ezreket, sőt, milliókat feláldozni. Évszázadokkal ezelőtt azonban a háborúkat még karddal és muskétával vívták; ma pedig tömegpusztító fegyverekkel, többek között nukleáris fegyverekkel. Az Amerikában, vagy a világ más országaiban élő embereknek döntést kell hozniuk: ***valóban ezt akarjuk?!***

Jelenleg az orvosi kutatásokat a gyógyszergyárak részvényárai mozgatják, s nem az emberek valós egészségügyi szükségletei. A természetes alapokon nyugvó egészségügy és a sejtszintű egészség elveinek megvalósítása a világ egészségügyi ellátásában milliárdos költségeket takaríthat meg. Ezeket a milliárdokat vissza is kellene forgatni a természetes egészségügyi ellátásunk további kutatásába. Tény, hogy nagyon sok betegségünk kötődik az alapvető tápanyagok (C-vitamin, lizin, prolin, kalcium és magnézium, nyomelemek, stb.) hiányához a sejtekben. A köz-egészségügyi politika részeként megvalósuló átfogó primer prevenciós kutatási programok lényegesen eredményesebbé tehetnék a betegségek elleni küzdelmet. A legtöbb ember számára nem ismert, hogy a gyógyszeripar (betegség-megelőzés helyett) *valóságos háborút vív a profitjáért* - az emberiség ellen. A *The Journal of the American Medical Association* 1998. április 15-iki száma szerint ebben a ‘háborúban’ évente több, mint 100 ezer ember hal meg; több, mint másfél-millió pedig kórházba kerül a receptre felírt gyógyszerek káros mellékhatásai miatt... Az ‘otthoni háborúban’ az emberek többféleképpen szenvednek sérüléseket. Például úgy, hogy ‘egészséget’ ígérnek nekik, - ehelyett azonban gyógyszereket kapnak, amelyek nem gyógyítanak, csak a tüneteket fedik el. A betegek milliói és teljes gazdaságok jutnak csődbe, hogy a ‘betegség-ipar’ főszereplői óriási nyereségre tehessenek szert. Ez természetesen nem is meglepetés, mivel a betegségek fennmaradása, sőt, a különféle kórok körének bővülése (!) a gyógyszeripar további növekedésének előfeltétele, - míg a prevenció és a betegségek sikeres leküzdése veszélyezteti ennek az üzletágaknak a profitját...

Dr. Matthias Rath sorait elolvasva, valamint a legutóbbi háborús események okait és lehetséges következményeit latolgatva; az embernek furcsa gyanúi támadnak. Mi van akkor, ha az emberiségért aggódó, nagy tudású *ám naiv és*

ártatlan Rath doktornak ok-feltáró elemzésében, következtetéseiben nemcsak, hogy igaza van, de jóhiszeműségében még el is van maradva egy brossúrával a valóságtól? Nem lehetséges-e, hogy a valóság már messze túlszárnyalta az orvos következtetéseit? Nem lehetséges-e, hogy **a gyógyszeripar** - egyébként valós - partikuláris érdekei összezsengenek **az olajipar, a petrolkémia, az energiaipar, a hadiipar**; sőt, az USA világuralmi törekvéseivel, háborús doktrínájával, illetve a mindezeket egyre agresszívabban képviselő lobbyk pillanatnyi taktikai és hosszú távú stratégiai érdekeivel? Mi van akkor, ha *itt és most az egyesült lobby-érdek* vív elkeseredett apokaliptikus háborút az emberiség *jobbik felével* szemben? Nem lehet-e, hogy a megsokasodott és sokasodó (Kína, Korea, India, Pakisztán, Indonézia, Japán; az afrikai, a távolkeleti, illetőleg a muzulmán, elsősorban arab országok) nemzetek *a nem is olyan távoli* jövőben olymértékű konkurenciát jelentenek az ún. nyugati, mindenekelőtt az amerikai (angolszász) civilizáció számára, amit *csak tervszerű létszámcsökkentéssel*, egyfajta *endlösung*-gal 'lehetséges', illetve próbálnak meg kezelni? Hiszen a Föld jelenlegi, közel 6,5 milliárd fős lakosságából *már most is csak 1,5 milliárd a 'fehér'* (aki az ún. nyugati civilizációt képviseli), míg például *a muzulmán hitűek (főként arabok) lélekszáma 1,7 milliárdot* tesz ki! Aztán az is eszembe jutott, hogy a nyugati civilizáció olyannyira jólétben él, az életminősége olyannyival magasabb a keleti és a déli népeknél - **a 20 %-os létszámarányt képviselő nyugati elit fogyasztja el a Föld javainak 86 %-át, míg a 80 %-nak csak a javak 14 %-a jut!** -, hogy luxuséletéről esetleg sosem hajlandó lemondani. Márpedig a ma fejlődő országok népessége - okkal s joggal - ragaszkodik hozzá, hogy a belátható jövőben *ugyanolyan színvonalon* éljen, mint nyugati társai. Ám az a szomorú valóság, hogy a jelenlegi technológiák alkalmazása mellett *Földünk erőforrásai* a jólétnek ezt a kiegyenlítődéjét nem teszik lehetővé. Mi a megoldás? A nyugati civilizáción perspektívájában csak az segít, ha *még idejében* - míg még eléggé erős - meggátolja, hogy a túlnépesedő keleti és déli államok 'túlnőjenek' rajta! Igaza lenne Huntingtonnak, - ez a civilizációk összezsapása?!

Ezek után már feltehetjük a következő, nagyon is indokolt kérdéseket:

- Kinek állt érdekében a WTC-ikertornyok ledöntése?
 - Kinek állt érdekében a világterrorizmussal való pánikkeltés?
 - Kinek állt érdekében Afganisztán, Irak (s majd a többiek) lerochanása?
 - Kinek állt érdekében a vegyi és biológiai fegyverekkel való fenyegetés?
 - Kinek állt érdekében az anthrax-spórák szétszórása az USÁ-ban?
 - Kinek állhatott érdekében *az atípusos tüdőgyulladás vírusának* elterjesztése?
- Egyszer talán még megtudjuk...

Irak megtámadásának lehetséges valós okai

A múlt heti lapszámban, legalábbis publicisztikai szinten, nagyjából 'kivégeztük' a gyógyszer-lobbyt... A mai nap, immáron eléggé hihetőnek tűnő híre, hogy az iraki háború *huszadik napján* az amerikaiak - miután Bagdad inváziójának úgy a harmadik napján már el is foglalták Szaddám Huszein legfontosabb három elnöki palotáját - végül is **valószínűleg 'kivégezték' az iraki elnököt, 2 fiával együtt...**

Állítólag a még élő katonai vezetőkkel 'kibővített munkaértekezletet' tartottak volna egy olyan kvázi lakóépület pincéjében, amely nem rendelkezett a bunkerek légitámadás elleni beton-védelmével. Nosza, több sem kellett a szövetséges hír-szerzőknek; azonnal leadták a drótot: „*Oda lőjete!*”. S lőn is azonnal 'végtelen szönyegbombázás', - a tanácskozás színhelyére legalább két, egyenként 900 kilo-grammos bomba csapódott be; vélhetőleg kioltva az iraki 'főgonoszok' életét...

A ma esti összefoglalóban Szaddám Huszein halálának hírére - visszavonták.

Ami az elnök palotáit illeti, azok sem fogják sokkal túlélni a lakójukat. Ismét egy felejthetetlen képsor - ezúttal a Sky News-től, hiszen a CNN-t és az Al Jazeera-t már korábban 'kitiltották' a honvédők Bagdadból, ma pedig 'ráadásként' kilőtték a támadók a bagdadi irodát, tudósítójával együtt -: **az elnöki palota elfoglalása...**

Mezopotámia, a Tigris és az Eufrátesz völgye - az emberi civilizáció bölcsője. Ez ma felerészben Irak, felerészben Irán - két, ásványolajban igen gazdag *fél-perzsa ország*, furcsán sokféle habitusú, de szemre igen szép s szimpatikus *félarab-szerű* lakossággal. A civilizációs emlékhely nagyjából 4-5, de lehet, hogy 6 ezer éves... Irak fővárosa, Bagdad, *a Béke Városa*, az 5 millió lakosú világváros - lényegében sem mint emberi lakóhely, sem mint történelmi emlékhely nem létezik többé. Míg Bászrát, a 2 millió lakosú, második legnagyobb iraki várost az angolok; - ezalatt Bagdadot az amerikaiak bombázták és lötték ízzé-porrá, tették *legalábbis hosszú évekre* lakhatatlanná. A helyszíni közvetítés a következőt mutatja: sietve érkezik egy amerikai Abrams-páncélos, majd a díszes kapu előtt gondosan vészfékez, - az ember azt hinné, illedelmesen kopogtatni fog. De mégsem! Egy gyalogos most leugrik a harckocsiról, a zárt kapu elé, és anélkül, hogy a kilincshez nyúlna, - egy hatalmas rúgással belódítaná a jobboldali szárnyat, de az épphogy csak benyílik. A tank vezetője erre padlógázt ad, s jó harminccal bedöngtet az elnöki palotába, a csukott kétszárnyú kapun keresztül. Jobbról-balról leugrálnak róla a talpasok, a géppisztolyaikat előre szegezik; de nem kell löniük: a gyönyörű épület - töküres. A látvány lenyűgöző! Ragyogó tisztaság, monumentális termék, tágas fürdőszoba és csupa-csupa márvány, s csillogó arany mindenütt. Irak 'Fehér Háza' - belülről. Még a héten sitt lesz az egészből, - vagy *esetleg múzeum*, a következő évtől...

De folytassuk a megkezdett fejtegetést az iraki háború lehetséges *valódi* okairól!

Az egyszerű, konkrét okoktól, - az összetettebb, elvont és globális okokig...

1. A legújabb haditechnika kipróbálása. Még a laikus tévénező számára is sokminden feltűnhetett. Iraki légierő mintha nem is lett volna, úgy elsöpörték. A lég-védelem ugyan működött, s még ma is működik Bagdadban; ám alig féltucat hadi gépet tudtak lelőni, bár igen kis magasságban támadtak. A szövetséges technikai veszteség valójában csekély; több repülőgép és helikopter zuhant le balesetben, vagy a baráti tűzben, mint az iraki légvédelem ágyúitól. A Perzsa-öböl partjainál horgonyzó hadihajókról kilőtt cirkáló rakéták (missiles) és a műholdas vezérlésű bombázás, valamint a nehézbombázók (B 52) által ledobott óriásbombák hatása döbbenetes volt, - *2-3 hét leforgása alatt* gyakorlatilag a földdel tették egyenlővé Bagdad és a többi nagyváros minden stratégiai fontosságú épületét, létesítményét. Az egyik, alábunkerezett elnöki palota helyén például nem maradt más, csak egy 25-30 méter mély bombatölcsér. Ami Irak főútjait (highways) illeti, azoknak nagy bajuk nem esett; mivel rajtuk vonultak be a hódító angolszász hadsereg gépesített és gyalogos (troops) alakulatai, így megőrizték őket. A főutak mentén a táj szinte holdbélivé változott. Égő olajkutak, kilőtt és lángoló harci járművek, szűrkeszín növényzet és leégett, halódó pálmafák, tankok szanaszét heverő alkatrészei; épp mintha *a tegnapelőtt lefutott brazil Forma 1-es nagydíj autótörmelékeit* (cca. 10-15 autó tört dirib-darabokra) látnánk... Negyvenegy fok van árnyékban, mindent sűrű, gomolygó fekete füst borít. Íme a liberális demokrácia super-technikájának elképesztő hatékonysága! Bagdadban már szinte csak a hidak állnak, minden más a földre omlott. A lakóházak nagy része is... A város utcáit tankroncsok tucatjai, százai torlaszolják el; lehetetlenné téve mindenfajta szervezett életet és normális közlekedést. Mindenütt 30-50 kilogrammos menetfelszereléssel, kihangosítással, rohambiliben szájmikrofonjaikba (mikroport? - tanultam meg a 'Big Brother'-ből) üvöltözve rohangászó és vadul gesztikuláló amerikai katonákat látunk, amint épp az őslakosok, a 'benszüllött birkanyáj' csőre töltött terelgetését, egzecíroztatását gyakorolják. Szemmel látható a sikerre orientáltság, a tudomány és a technológia, a modern kor vívmányainak fölényes győzelme a keleti elmaradottság felett...

2. A hadviselés korszerűsítése. Nem vagyok 'hadiszakértő', ezért csak azt tudom elmondani, amit a televízióból láttam, vagy látni véltem. Láttam, hogy az amerikai repülés-és rakéta-technika, és ennek következtében a légi fölény 'überelhetetlen'. De láthattam azt is, hogy a szárazföldi egységek gépi felszereltsége, magyarul: *a tankok és a katonai járművek korszerűsége és használhatósága* 'kívánni valókat' hagy maga után! Még konkrétan: azt láttam, hogy *míg légierőben az amerikai hadsereg az erősebb, addig a*

harckocsik, illetve a gyalogosok felszereltsége és a szárazföldi hadviselés terén az angolok sokkal jobbak. Gyakran tűnt úgy, hogy az USA katonáinak zöme *intelligenciában, képzettségben és koncentrációban is* gyengébb minőségű kvázi 'bevándorló amatőr' - csak nem emiatt volt a gyakori baráti tűz?! -; míg az angolok mindvégig a profi (és kultúraltabb!) hadsereg képét mutatták. Jól példázza ezt a Bászra és Bagdad ostroma közötti óriási különbség. Bászrában az angolok ivóvizet és élelmiszer-segélyt osztottak a városlakóknak, - a jóval északabbra harcoló amerikaiak utánpótlása akadozott; nem egyszer iraki emberek adtak enni az amerikai katonáknak! Ami a tankokat illeti, - hasonlóságot véltem felfedezni „*A halál 50 órája*” című második világháborús filmben is látott arányokkal. A német királytigrisek és az amerikai sherman-ek között félelmetes különbség mutatkozott. Most pedig nemcsak az angol tankok, de még az irakiak (szovjet gyártmányok?) is - tüzérből és kezelhetőségben talán nem, látványban és nagyságban viszont feltétlenül! - jóval felülmúlták az amerikai abrams-eket! Ha az USA netán újabb országok lerohanását is tervezi, és nemcsak agyonbombázni, de elfoglalni, megszállni is akarja őket; akkor feltétlenül korszerűsítenie kell ezt a most látott 'enyhén össze-vissza és viharvert kinézésű' szárazföldi technikáját, s a földi hadviselési technológiáját, (utánpótlás)szervezettségét, valamint a katonák harci szellemét, viselkedését, összpontosító képességét egyaránt. A sűrű 'baráti tüzek', a kézigránátos incidens, illetve *a szinte naponta lepotyogó helikopterek* súlyos fegyelmetlenségre és pszichológiai problémákra is utalnak...

3. Bosszúhadjárat a WTC-tornyok ismeretlen ledöntői ellen. Mint tudjuk, - az ikertornyok elleni merényletet követően nem sokkal Bush elnök kinyilatkoztatta, hogy cáfolhatatlan bizonyítékokkal rendelkezik *Usama bin Laden* bűnösségére nézve. A hivatalos amerikai verzió szerint az ismert terrorista-vezér 'működteti' a már több súlyos merényletet is elkövetett *al Khaida* terror-szervezetet, amelynek vezetői 'képezték ki' a newyorki merénylet végrehajtóit; szervezték s irányították annak elkövetését - egyenesen Afganisztánból... Aki elolvasta *a március 26-iki és/vagy az április 9-iki Nemzetőr-ben* a 2001. szeptember 11-iki eseményekkel kapcsolatos írásokat, annak számára nyilvánvaló a történet képtelensége. Igazán nem is az a kérdés *ma már*, hogy valójában kinek a számlájára is írható, személy szerint *kinek a megbízásából, ki szervezte és követte el* a merényletet, hanem az, hogy mindez milyen következményekkel járhat az egész civilizált világra nézve. Senki nem hihet ugyanis komolyan az igazság kiderítésében, amikor az amerikai demokrácia története máig tele van felderítetlen, rejtélyes esetekkel. A Kennedy-fivérek meggyilkolására (Warren-jelentés) máig éppúgy nem derült fény, mint az 1947-es roswell-i UFO-esetre vagy *a repülő csészealj ügyekre* (Condon-jelentés) általában sem. *Usama bin Laden* személye lett Amerika számára a terrorizmus élő szimbóluma, akinek a kézre kerítéséért *egy komplett*

ország, Afganisztán sem bizonyult elég nagy árnak, - eltekintve most a háborús akció teljes balsikerétől... Furcsa viszont, hogy az amerikaiak *bin Laden-t* még mindig Afganisztánban (!) igyekeznek megtalálni, holott már régen *Pakisztánból* - a szomszédos országból, amelyik az USA csatlósa volt a talibok elleni háborúban! - üzenet, és az összes hírszerzési információ szerint valóban ott is van. Afganisztán megtámadásakor az ifjabb Bush szigorú, szúrós szemekkel, tajtékozva a dühtől *mindennap elmondta a televízióban*, hogy „**levadászunk (hunt down) bin Ladenékat!**” - ehhez képest ‘csak’ a talibánokat, és Kabul afgán lakosságát vadászta le. Miután Usama eltűnt a pakisztáni ködben, új elsőszámú közellenséget kellett keresni, s meg is találták azt Szaddám Huszein iraki elnök személyében. Március 20-ikán meg is indult az új hajtóvadászat ellene, bár máig csak néhány ezer irakit, és néhány szövetséges *angolt* sikerült levadászni. Amerika bosszúja tehát mindig személyes! A további bosszúhadjárat - „*Szemet szemért, fogat fogért!*” - folytatása nagyban függ attól, hogy vajon most meglesz-e Szaddám, illetve bármikor Usama. Ellenkező esetben csak ‘halmozódnak’ a levadászandó eltűnt személyek, meg a civil áldozatok. Az is problémát okozhat, hogy újabb célszemélyt nehéz megnevezni, csak országot...

4. Izrael életterének újabb garantálása. Ha ránézünk a térképre, jól láthatjuk is az egyébként *közismert közhelyet*, miszerint a kicsiny Izraelt területben és lélekszámban egyaránt a legkülönbözőbb arab országok többszörös (vagy tucatszoros) ‘túlereje’ veszi körül. Noha a Közel-Kelet és a ‘Közép-Kelet’ érintett népessége döntő többségében éppúgy sémita eredetű, mint az izraeli lakosság, - az arabok és a zsidók között évtizedek óta dúl az értelmetlen testvérháború, s a rövidke béke-szünetekben is folytatódó ellenségeskedés. A térképről látszik, hogy az amerikai ‘térfoglalás’ Afganisztánban kettős célt szolgálhatott. Egyrészt így megvetették a lábukat nem túl messze a két nagy világhatalmi riválistól - *Oroszországtól, illetve Kínától* -, a Himalája lábánál. Másrészt - Izrael szemszögéből tekintve - az afgán föld meghódításának csak akkor volt további, fontosabb geopolitikai célja, ha azt *Irak elfoglalása* követi, belátható időn belül. Ez mára nagyjából meg is történt... Jól látszik az amerikai stratégia ‘saktábla-szerű’ (lóugrás?) logikája; vagyis az, hogy egy-egy lépésnek látszólag semmilyen, valójában viszont több értelme van. Most, hogy *Afganisztán és Irak* lényegében már az övék; - további nagy ugrások ‘kínálkoznak és kívánkoznak’: egyrészt Iraktól északra és délre, másrészt keletre. A teendők sorrendjét azok eltérő sürgössége határozza meg. Ha abból indulunk ki, hogy az amerikaiak keleti tényerése *elsősorban a kis Izrael biztonságának növelését* célozza (és csak másodlagos érdek pl. Kína ‘sakkban’ tartása), akkor ***előbb Szíria, majd Szaúd-Arábia (később Jordánia?) anektálása következik, - csak ezek után kerülhet sor Irán elfoglalására.*** Majd meglátjuk, mi az igazság.

5. Erőfitogatás Kína és Észak-Korea ellenében. Kína már a közeljövőben 'élet-veszélyes' a globális amerikai stratégiai érdekekre nézve. Nagysága, távlati ereje lélegzet-elállító. Lélekszáma (1,3 milliárd fő), népsűrűsége önmagában 'időzített bombává' avatja. Ráadásul munkamegosztása; gazdasági, politikai és társadalmi élete egyáltalán *nem nyugati mintára* szerveződik - Kínában a munkateljesítmény az úr, nem pedig a tőzsde vagy a tőzsdei 'játékokon' szerzett spekulatív tőke. A szellemi 'azonosulással', a vallással is 'baj van', - Kína még érintőlegesen sem a része az ún. 'zsidó-keresztény' kultúrkörnek. Kína - más; viszont hatalmas, tehát a globális világstratégia szempontjából megkerülhetetlen tényező. Újabban az is gyanítható, hogy Észak-Koreát Kína arra használja, hogy felmérje az amerikaiak taktikai tűrőképességét, - vagyis hát elmondhatjuk: ***Észak-Korea a kommunista Kína (ők másképp kommunisták!) 'előőrse', aki azért próbálkozik a taktikai atomfegyverek és a megfelelő hordozóeszközök, rakéták kifejlesztésével, hogy direkt provokálja Amerikát, amivel egyrészt kijelöli 'a ferdeszemű territórium' - jen kik, eddig és ne tovább! - szárazföldi és tengeri határait, másrészt siettetni az azonos rasszhoz tartozók (a sárga bőrszínűek) gazdasági és politikai össze-tartozásának, integrációjának megvalósítását.*** Ha tetszik, ha nem: az USA-nak lépnie kell, lépéskényszerben van, - különben nem fogja tudni megmagyarázni a keresztény világnak, hogy ***görcsösen miért Usama és Szaddám hajkurászásával van elfoglalva, amikor észak-koreai cirkáló rakéták pukkannak az orra előtt!?*** Ám Amerikának - Izrael miatt - elsősorban az arabokkal van dolga, nem Kínával. Nehéz dolog *civilizációs háborút folytatni*; - egyszerre két irányban!

A sokszereplős sakkjátzsma

Úgy két évvel ezelőtt egy nagyobb terjedelmű, a KAPU-ban megjelent írásomban - „*Az arany rózsakereszt*” címűben, vagy máshol?! - azt találtam írni, hogy soha nem a tényleges cselekmény a valóban fontos, csak annak szimbolikus jelentése. Ha jól emlékszem; ezt a különös mondatot *Gyurkovics Tibornak* a „Kis Újság”-ban napvilágot látott talányos története váltotta ki belőlem, - egy olyan képtelen, történelmi 'sci-fi'-számba menő történet, amelynek a főszereplője *Bornemissza Gergely* volt, de teljesen váratlan, meglepetésszerű kor, szokatlan eseményeiben.

Akkor megértettem: Gyurkovics kedvére játszik a korokkal, az eseményekkel, a szereplőkkel; *az emberekkel*, - a szavakkal és az olvasókkal egyaránt...!

Gyurkovics a szavak, a fiktív történések mágusa; az írás módfelett szórakoztatja, de csak annyiban, amennyiben a szimbólumok hatást gyakorolnak a való világra.

Legutóbbi ilyen írása, a „Magyar Nemzet” március 8-iki szombati mellékletében - kis ‘távolságra’ *Sándor György* csodálatos füstölgő sziporkáitól - volt olvasható, **„Háromszögletű sakktabla”** címmel. Ajánlom, aki csak megteheti, mélyedjen el benne, mert ehhez hasonló **szakrális politikai rejtvényt** eddig aligha olvasott!

Tekintve, hogy jelen írásomnak *nagyjából önmagában is* meg kell állnia; némileg vázolniom kell, miről is szól a veretes mű! **Jezovicsot**, aki a furcsa történet főhőse; **valakik** bevezetik egy sötét kastélyba, mely három teremből áll. Kísérője, *finom fiatalember*, megígérteti vele, hogy utólag nem kürtöli országvilággá, hol járt... „*Nemigen akad földi lény, ki eme palota titkait megismerheti.*” - mondja az ifjú, amint sorban végigjárják **a világot uraló nagyhatalmak** ‘civilizációit’ jelképező termeket. Kinyilatkoztatja ugyanis, hogy ez a kastély valójában **a világpalota**.

A nagyteremben **a játékosok egy háromszögletű sakktabla előtt ülnek, amelyen három csapat van felállítva, - s a csapatok ádáz küzdelmet folytatnak egymás ellen, pontosabban ketten együtt, a harmadik ellen...**

Főhősünk, Jezovics, hirtelen támadt szent buzgalmában - megsejdtve az alkalmi feladat lényegét! - *kezdené megfejteni az egyes termekben látottakat*, de a kísérő türelmetlenül leinti: „*Semmi kérdés, uram, semmi kérdés. Mit is kérdezne? Nem azért hívtuk önt ide, hogy olyan kérdésekre feleljen, amelyekre mi is tudjuk a választ. Azt szeretnénk tudni, amit mi nem tudunk. Magát mágusnak mondják - léleklátónak. Kíváncsiak vagyunk a véleményére. Mi a titok? Ennyi az egész. (...) Tudjuk, tudjuk, csudába a csodálkozással! Nem ez a lényeg. Amit nem tudunk, az a lényeg! (...) Igen, igen, ez a világpalota. Figyelje meg a játékosokat! Itt dől el az emberiség sorsa. Visszafogottan játszanak, de játszanak. Tessék figyelni! (...)*

- Az egyikén végtelen mennyiségű paraszt állott visszahúzódva. (...) Nem álltak rosszul, a király körül volt bátyázva. (...) Hu Csin-tao kreolsárgán sakkozott.
- A másik oldalon kese fejű, vékony ember ült, ... ideges volt, fölényes, elszánt.
- A vezér örülten rohangált le s föl, a tábláról átható whisky-szag áradt. Kiütött mindenkit, aki az útjába került.

Jezovicsunk idegenvezetője - mielőtt közölte volna vendégével a feladvány valós mibenlétét - felvázolta ‘a háromoldalú (trilaterális) sakkjátszma’ pillanatnyi harci állását: **„Őrült küzdelem folyik. Egymás ellen, együtt. Jelenleg remeg a levegő. De a táblán még rend van. A whiskys vezet. Tarol. Hengerel. A kese védekezik, de nem buta. A sárga arcú láthatóan nyugodt. Mert a játszma ki van egyen-súlyozva. Mikor feküdni térnek, nyugton vagyunk. Megáll a világ.”** S most jött a feladat: **„Nagyobb a probléma, s ezt kellene kiderítenie. Míg ezek alszanak, valaki átrendezi a bábokat. Egészen**

másképpen folytatódik a játszma reggel. Mintha egy negyedik játékos is lenne. Ezt kell megfejtene. Pénz nem számít. Mit gondol, ki lehet az?”

Előre bocsátom, hogy mind a történet, mind a feladvány több dimenziós, és több rétegű, mint amilyenek *első ránézésre* látszik. De tovább megyek; *annál is több* dimenziós, amilyenek akárhány ránézésre látszik. Két dolgot megígérek: azokat az összefüggéseket, melyek már eddig is minden olvasó számára triviálisak; épp úgy nem kívánom (s nem fogom) megmagyarázni, mint ‘a messzebbre vezetőket’. Egyrészt semmit nem akarok a történetbe ‘belemagyarázni’, másrészt szeretném meghagyni olvasóimnak (olvasóinknak) *az önálló gondolkodás* minden örömét...

Gondolom, annyi világos, hogy a világot ***három sakkozó nagyhatalom*** uralja: ***a whiskys Bush (USA), a kese fejű Putyin (Oroszország), - és Kína, Hu Csin-tao, amint ‘kreolsárgán’ sakkozik.*** Vannak - szándékosan - árulkodó félmondatok és jelzős szerkezetek. A ‘ketten együtt’ kitétel nyilvánvalóan egyrészt azt jelentheti, hogy *az USA és Oroszország* (látszólag) - most még - vállvetve harcolnak a világ ‘nem keresztény’ erői, vagyis mindenekelőtt Kína és a muzulmánok ellen. Mégis, mi utalhat arra, hogy *nem csak Kínáról* van szó?! A kreol-sárga jelző! Az arabok (és még inkább a perzsák!) ugyanis ‘kreolok’, és nem sárgák. A másik összekötő kapocs konkrétan aktuál-politikai: ti. Irak lerohanását Észak-Koreáé követheti...

De másrészt a ‘ketten együtt’ éppúgy lehet finom jelzés is arra nézve, hogy ez a mai egyensúly bizony - értsd: ***„de a táblán még rend van”*** - roppant borulékony; könnyen előfordulhat az, hogy az első szőnyeg-bombázások után *„mások ketten”* állnak párba, például Oroszország ‘a kreol-sárgákhoz’ pártol át, az USA ellen!

Mielőtt megpróbálnánk megoldani Gyurkovics rejtvényét; vegyük figyelembe azt, hogy az író rendszere ugyan abszolút logikus, zárt és gömbölyű rendszer; ámde mint minden fikció, önkényes megfontolásokat (is) takar. Éppen ezért felteszünk néhány olyan kérdést, amelyeket az író - önkényesen - nem is tesz (nem kérdez), és nem is válaszol meg. E kérdéseim pótlólagosak, de nem Jezovicshoz szólnak...

- Ki az (milyen erő), aki a játszmát ‘nappal’ kiegyensúlyozza?
- Kik azok, akik ‘nyugton vannak’ (nyugodtak) amikor a világ erői alszanak?
- Ha nappal képesek a rendre vigyázni, miért nem képesek erre éjjel is?
- Ki az (a hatalom), akinek a nevében ifjú kísérője megbízást ad Jezovicznak?
- Ki az a Jezovics, akit ‘mágusnak, léleklátónak’ mondanak?
- Kit takar valójában ‘a Jezovics’ név?
- Gyurkovics Tibor valóságos feladványt, vagy költői kérdéseket publikált?
- Létezik-e egyáltalán ‘a báb-átrendező’ *negyedik játékos*, vagy csak fikció?

Tekintve, hogy 'a három tenor' - USA, Oroszország, Kína - mindegyike egyedüli világhatalomra tör (ők a háromszögletű sakktábla sakkjátékosai Gyurkovics Tibor félig fiktív világhatalmi drámájában); kizárhatjuk, hogy a látszólagos és átmeneti erőegyensúly 'nappali' fenntartásáról ők gondoskodnának. Minden erőfeszítésük az egyensúly felborítására irányul, - ezért amennyiben és ameddig *mégis egyen-súly van*, azt a világhatalmakkal szemben hozza létre valamilyen háttér-erő. Már-pedig teljességgel valószínűtlen, hogy a stratégiai egyensúlyt 'nappal' létrehozó s fenntartó kvázi-örangyalkák, mint háttérerő 'mögött' létezzék *még egy alamuszi, éjszakai kisördög is*, mint másodlagos háttérerő, aki éjjel átrendezi a bábokat.

A Jezovicsnak a tárgyi megbízást adó hatalom nem lehet a fiktív éjjeli háttérerők képviselője, hiszen semmi értelme nem lenne, hogy a saját maga által előállított rejtély megfejtésére adjon megbízást, egy *a rendszeren kívüli* idegen személynek. Marad az a feltételezés, hogy a világrendet egyébként nappal kifogástalanul őrző háttérerő éjjelre 'kiakad', elveszíti hatékonyságát, - s jön a mumus, aki átrendezi. Nem alaptalan variáció az sem, hogy *a nappali angyalkák és éjjeli ördögöcskék ugyanannak a háttér-klánnak az ügynökei*; csak épp nem tud(hat)nak egymásról, mert ***a titok lényege éppen abban áll, hogy a földi hatalmi rendet és a káoszt ugyanaz az erő generálja***, - vagyis hogy a Rubicon mindkét partján ők állnak...

A hatalom tehát kétarcú (skizofrén) - a rend őre, és a rend ellensége is egyben. Meglehet, hogy Jezovics igazi megbízója *nem földi, hanem transzcendens erő*, - Isten, vagy a Sátán. Isten mindent tud, a saját terve (teremtése) nem lehet titok ő-előtte, ezért nincsen szüksége rejtvényfejtőre. A Sátán pedig azért valószínűtlen, mint megbízó, mert ha ő generálná 'az éjszakai bábú-átrendezést', a káoszt; úgy tudnia kellene róla, tehát ismét csak felesleges Jezovics rejtvényfejtő munkája.

Mindazonáltal *nem kell nagy ész ahhoz, hogy kitaláljuk: kicsoda is Jezovics!*

A '-vics' képző mindent megmagyaráz. ***Gyurkovics = Jezovics = Jézus...***

Jezovicsról ugyanis tudjuk, hogy Gyurkovics önmagáról mintázott szereplője. Jézus + '-vics' = Jezovics. A léleklátó mágus tehát *Jézus, a próféta*; az éjszakai káosz művelői valódi kilétének a kiderítésére ő kapja a megbízást, - ám valójában a költő, Gyurkovics Tibor, aki *legalábbis írásában* magára veszi ezt a keresztet...

Vélhetőleg a megbízás valódi célja az Antikrisztus kilétének a kiderítése.

Az író kérdései *igazi kérdések és költői kérdések* is egyben.

Kíváncsian várjuk, hogy a folytatásban megtalálja a rejtvény kulcsát.

A pánik és a remény világrendje

Miközben világunk és életünk dolgai abszolút csődbe menni készülnek; *valahol a távolban* mintha felcsillanni látszana egy halvány reménysugar, ami a

szívünkől jön. Olvasom *a mi újságunkban*, a Nemzetőrben, hogy Nostradamus megjósolta a harmadik világháborút is; nagyjából úgy, amint majd mostanában elkövetkezik. Végig gondoltuk-e már, mit is jelent ‘tudományos értelemben’ - tehát mint tény -, hogy *valaki több-száz évvel előre látja-látta a jövőt?!* Mert akár gonosz és sötét erők megszállottja (varázsló, démon, stb.) az illető, - akár a gondviselő Jóisten prófétája: a jövőlátás csak egy módon lehetséges. *A jövő már ma is létezik...*

Tudnunk kell, hogy a jövő ‘létezése’ nem egyszerűen egy történelmi trend többé-kevésbé látható vagy pontos meghosszabbítása, hanem a teremtett világ valódi felépítéséből következő ‘objektív szükségszerűség’. A világ valódi szerkezete azt jelenti, hogy *minden látható és láthatatlan létező egyszerre anyagi és szellemi természetű is*, de a kettő egységében a szellem, és az ő akarata az elsődleges és meghatározó (domináns); annak ellenére, hogy *a Mindenség látszólag ‘tisztán’ anyagi megjelenésű*. Tudnunk kell azt is, hogy a teremtő Isten - noha pontosan tudta, milyen világot hozott létre a semmiből - a teremtés tervében nem kizárólag ‘egyvariációs modellel’ dolgozott; vagyis nem rögzítette előre a végkimenetelt. A történelem minden egyes mozzanatát *a szabad akarattal felruházott* emberekre bízta; felcsillantva előttünk a lehetőséget, hogy szép és békés világban hasznos és boldog életet élhessünk. Az ember kettős természete - *lelkes állat, vagyis isteni és állati tulajdonságok közös hordozója* -, mint belső önellentmondás vezethetett oda, hogy *a szabad akarat isteni felhatalmazást követelt magának*, még mielőtt az ember kiérdemelhette volna, hogy a teremtés alkotó részese lehessen. Mások felett szeretett volna (és szeret!) uralkodni, noha még önmagán sem tanult meg. A Gonosz nagyjából éppen olyan ‘jól’ ismeri a teremtés tervét - a végkimenetelek lehetséges variációival együtt -, mint a Teremtő. Mivel azonban nem éri fel sem ésszel, sem szeretettel annak nagyszerűségét, - irigységből minduntalan elrontani igyekszik a Terv megvalósulását. Negatív akaratát rajtunk, embereken keresztül igyekszik érvényesíteni, mivel az ereje, a hatalma csak bennünk s rajtunk létezik. Emberi (kettős) természetünkben - *szabad akaratunk révén* - a terv koncepciója, illetve ‘az elrontás igyekezete’ egyidejűleg működik és dolgozik; persze minden emberben más és más irányban, arányokkal és módon. Az emberi történelem így a valaha élt, a ma és a jövőben élő összes ember ‘tárgyi’ (történelemalkotó) életei valamennyi cselekedetének a kvázi eredőjeként alakul ki. De ne higgyük, hogy a történelem maga volna *a statikus, statisztikai valószínűség*; minden ‘irányultság’ nélkül...! Nem, a történelem mégis egyfajta dinamikus konvergencia, közeledés Istenhez, s a grandiózus terve (a Teremtés) végső megvalósulásához; ámde nem egyenes vonalban, hanem meglehetősen vargabetűkkel. Ezek a kitérők egészen az utolsó pillanatig kétségessé teszik ‘a végeredményt’; sőt, elrejtik a trend valódi irányvonalát is az avatatlan szemek előtt. Csak a beavatottak láthatják viszonylag tisztán a jövőt,

mert ők átlátnak a színpadi mű-ködön, amit a Sátán gerjeszt, hogy mindenkit megtévesszen, s a Paradicsom helyett 'az erdőbe' vezessen minket...
Mindez nem változtat azon, hogy a végkimenetel ma is kétesélyesnek látszik.

Az Amerikai Egyesült Államok persze 'tisztán látja', mik a világhatalmi érdekei; csak azt nem látja tisztán, hogy ezek érvényesítésével *az isteni terv tönkretételén dolgozik*, amivel az egész világot a szinte biztos pusztulásba taszítja. De mi lehet ennek az ostoba vakrepülésnek az igazi oka? Igaz-e vajon, hogy a gyötrelmeink mindig csak arra - az egyébként valós! - generális okra vezethetők vissza, hogy a hatalom káderiskolája a kontraszelekcióra épül?! Néró, Caligula effektív örültek voltak, valószínűleg Hitler is - a hatalom cezaromániás megszállottjai -; ámde mi a helyzet például *Nagy Sándorral, Julius Cézárral, Bonaparte Napóleonnal vagy Leninnel s Sztálinnal*; az ő esetükben ez nem annyira nyilvánvaló. Mondhatnánk: egzaltáltak voltak ugyan, de 'az örültségükben' vitathatatlanul volt - rendszer! Ez azonban még nem jelenti azt, hogy ők csinálták volna az igazi történelmet, - akár negatív (dezintegratív, széthúzó, romboló), akár pozitív (egységesítő, összetartó, építő) tendenciáira, trendjére gondolunk. Bábfigurák voltak csak; egy rejtőzködő háttérhatalom kezében, amelyik *Isten nélkül képzei el* a világ irányítását. A mai USA vezetői mind azt hiszik, hogy a világ sorsa a kezeikbe tétetett le, gőgjükben nem veszik észre, hogy csak eszközei a Káosz Hercegének, akinek éppen az a célja, hogy a világ katonailag legerősebb hatalmát üldözési mániába, paranoiába kergesse, s ezáltal páni félelembe, vak rettegésbe taszítsa az egész emberiséget, - ami a legjobb út a másként gondolkodók elhallgattatására, a világ elpusztítására. A háttérhatalom az USA-t, ostoba és rövidlátó vezetőit, high-tech arzenálját csak felhasználja; és egyáltalán nem azért - mint azt hiszik! -, hogy Amerikát az egész világ urává tegye, hanem azért, hogy általa sűrű füst, sötétség boruljon a Földre...

Isten nélkül és ellen nem lehet Paradicsomot csinálni sem a Földön, sem másutt. Az USA s a háttérhatalom rejtett céljai ezért összekeveredtek. Mondhatnánk úgy is, hogy ***a háttérhatalom látszólag az USA stratégiai céljait valósítja meg***, s bár pontosan tudja, hogy azok igazából megvalósíthatatlanok, mégis erőlteti azokat, mert 'megvalósításuk kísérlete' saját, sokkal gonoszabb terveit szolgálja ki. Ez a rejtőzködő háttérhatalom volt az, amelyik össznépi paranoiába kergette Amerika egész lakosságát; 80 és 100 közötti, rendkívül alacsony IQ-jú vezetőit pedig arra használja fel, hogy *általános belföldi és nemzetközi pánikot szítsanak*, keltsenek és tartsanak fenn egy személytelen, megnevezhetetlen (azonosíthatatlan) 'terror' elleni harc ürügyén, ami a permanens harmadik világháború észrevétlenül történő 'bevezetésének' alapfeltétele. Hiába próbálják a terrorista közellenség személyét megnevezni - ***Usama bin Laden, Szaddám Huszein, stb.*** -; a sors iróniája, hogy ezek sorra eltűnnek, s mindegy, hogy egy

barlangban, vagy a halál szorításában... Egyébként is: a ‘még megnevezhető’ közellenségek elfogytak; ki a következő?!

Mindezt úgy kell elképzelni, hogy *az isteni teremtés tervével szembe úszó* háttér-hatalom mint minden valós teljesítménnyel fedezetlen uzsora-és tőzsdevilágpénz, valamint a történelmileg kialakult szakrális tudás és hatalom egyedüli birtokosa, - a Föld legerősebb államát, az USA-t szponzorálja azért, hogy megvalósíthassa *a világ végső szétzúzásának ősi, sátáni projektjét*, miáltal ‘megbukna’ a Teremtés. Mindezt az aljasságot együtt úgy adják el s be a világ népeinek, mint felszabadító és kvázi önfeláldozó tevékenységet, mint a legtökéletesebb liberális demokrácia egyébként igen sokba kerülő exportját, amiért mindannyian hálával tartozunk. Az önzetlen szponzorálás ‘közkívánatnak örvendő’ remélt végeredménye persze az USA többé soha véget nem érő (értsd: *infinity justice!*) világuralma lenne, ami az elképzelés szerint *legalább egy fokkal* jobb lehetne a világ számára, mint az első hasonló kísérletként csúfos kudarcot vallott világkommunizmus, amely iránt még ma is erős nosztalgia él az önazonosságát elveszített, dezorganizált Európában... Csak hát Amerika nem a Paradicsom, és persze soha nem lesz a világ ura!

Az említett kettős célrendszer az alábbiakban vázolható fel:

- ***Geopolitikai és effektív térfoglalás Oroszországgal és Kínával szemben.***
- ***A legfontosabb arab olaj-országok elfoglalása egymás után.***
- ***Terrorellenes háború címén újkori keresztes hadjárat az iszlám ellen.***
- ***A pánikkeltő ‘Nagy Testvér’ új világrendjének felépítése.***
- ***A világ újrafelosztása - sajátosan ‘amerikai leosztás’ szerint.***

Az USA (-világhatalom) számára létfontosságú, hogy a Szovjetunió széthullása utáni *átmeneti monopolhelyzetét* kihasználva (érvényesítve); ha kell, katonai erő-főlénye latbavetésével, olyan, kvázi végleges és megváltoztathatatlan geopolitikai viszonyokat hozzon létre, ami a belátható rövidtávú és a beláthatatlan hosszútávú jövőben egyaránt lehetetlenné teszi *Oroszország és/vagy Kína* riválissá válását a világ-egyeduralmat megszerezni kívánó törekvésében. Ezért ‘földrajzilag is’ éket kell vernie két potenciális versenytársa közé: ezt célozta *Afganisztán és Irak* ‘fel-szabadítása’, ami után ‘természetszerűleg’ újabb területi hódítások következnek majd, ugyanebben a térségben. Némileg cifrázza a helyzetet, hogy Kína mintegy *előretolt felderítő egységként* taktikai és stratégiai provokációra használja Észak-Koreát, miáltal az érdekeit fenyegető USA-t próbálja távortartani ‘felszabadító tevékenysége’ túlzott kiterjesztésétől. Irán esetleges elfoglalása már szinte ürügy lehetne az első tényleges konfliktus kirobbanására kettejük között, ám ez ma még nem érdeke Amerikának. Nyilvánvaló ezért, hogy mindenekelőtt *Szíria* van most a legfenyegetettebb helyzetben, hiszen a mondóka alapján órá illik: „*Jaj be’ rút!*” Mert bizony a legfontosabb arab olaj-országok gyors anektálása következhet, -

a megfelelő ürügy megtalálása (Szaddám, terroristák; vegyi, rádióaktív és biológiai tömegpusztító fegyverek 'rejtegetése', stb.) *a pánik mesterséges keltésében már gyakorlott* USA számára nem jelenthet problémát. Itt jegyzem meg, hogy amivel Amerika sakkban tartja a világot, az rövidtávon 'veszélytelennek' tűnik ugyan, de hosszútávon a tömegpusztító fegyverek leggonoszabbja, s a neve: **pszicho-terror!** Gondoljunk csak a kém-műholdas telefon-lehallgatásra, amely valamilyen kulcs-szó elhangzására 'kódolva', automatikusan hangfelvételt készít; a pánikkeltésre, a terrorizmustól, a bombamerényletektől, az öngyilkos merénylőktől, a láthatatlan tömegpusztító fegyverektől való félelem tudatos sulykolására, ami miatt a turista-forgalom látványosan csökken, az emberek döntő többsége alig, vagy egyáltalán nem mer repülőgépre szállni, s kétszer is meggondolja, kivel fog kezét, hiszen az anthraxtól és a legújabb, korona-vírusos tüdőgyulladástól retteg az egész világ. A liberális demokrácia - mint tudjuk - az emberek és a nemzetek közötti bensőséges bizalomra épül, amelyet plasztikusan szemléltetnek a légi útról épp hazaérkezők televíziós képei, amint jobbra-balra laposakat pillantva, fertőzésgátló maszkban, sietve menekülnek a repülőtérről. Külön fejezetet érdemelne a televíziók cinkos műsorszerkesztése, amikor az iraki háború borzalmas tömegpusztító jeleneinek pszichózisát azzal igyekeznek fokozni, hogy *két háborús tudósítás között* éppen olyan témájú akció-, kém-, vagy háborús filmet vetítenek, amely szinte egyenes folytatása a valódi hadszíntér 'előző' történéseinek. A megélhetési gondokkal is küszködő, amúgy is magas fokon neurotizált/hiszterizált emberek tudat-alattiját a látottak annak az elfogadására kényszerítik, hogy állandó fenyegetettségben éljék le egész további életüket, s még szeretkezés közben is viseljenek gázálcot...

A terrorizmusellenes 'permanens világháború' voltaképpen *egy modern kereszties háború a mohamedanizmus, az iszlám fundamentalizmus ellen*, amelyben azért elsődleges célpontok az arab országok, mert a stratégiai olajkincs birtoklása egy újabb félelmetes (gazdasági) fegyver lesz az USA kezében, mellyel *nemcsak az oroszokat és a kínaiakat, de az egész világot* zsarolhatja; tekintve, hogy világunk ön-és környezetgyilkos technológiája a fosszilis tüzelőanyagokra épül. Nem lenne szükségszerű, hogy így legyen (lásd pl.: Dr. Matthias Rath orvos Bush elnökhöz címzett levelét!), - de a világ *a profithajhász pénzügyi lobbyk akaratából* a mind rosszabb és rosszabb, a természetet kizsákmányoló és pusztító technológiák által meghatározott kényszerpályán mozog. Nyilvánvaló, hogy az USA a legnagyobb iszlám országokat, mint amilyen pl. *Pakisztán* - ma még - csak azért nem szállja meg, mert nincsen olajuk... Felmerül a kérdés: miért, mitől olyan veszélyes vallás az iszlám, hogy 'célszerű' felszámolni?! A veszélyessége *a hite komolyságában, fanatizmusában* rejlik; abban, hogy olyan 'csökönyösen' hisz a túlvilági életben, s a földi élet kvázi-purgatóriumi (üdvözülés előtti), siralomvölgyi mivoltában, ami a New Age 'egyen-világvallására', a protestáns szalon-

kereszténységre már régen nem jellemző. Addig, amíg a mohamedán hívő szinte gondolkodás nélkül képes a földi életét feláldozni, hogy Allah jóindulatát elnyerje, - addig az Újvilág (és már sajnos fél Európa!) ál-keresztényei még az esti box-meccsről, vagy a live-show-ról sem mondanának le 'holmi üdvözülésért', nemhogy a márkás autójukról, a profitjukról, a legújabb szeretőjükről vagy a kacsalábon forgó palotájukról. (Más kérdés, hogy más összefüggésben persze részben éppen az arabok, és más iszlám népek katasztrofális szegénysége az, ami a hitük fanatizmusát fenntartja.) Erről is ír *Palotás Pál (Seattle)* a KAPU 2003. januári számában: „***Az egyházak ősidők óta már nem követik Jézus tisztán kijelölt útját az emberiség földi élete s túlvilági boldogulása felé. A mai keresztény egyházak a nemzetközi nagytőke kitartottjai.***” Tudnunk kell, hogy a világ meghódításához, az egységes világállam megteremtéséhez *egy természetfölötti hitnek álcázott, ám nagyon is csak 'evilági érték-pilléreken' nyugvó világvallás bevezetése is szükséges*, amelyhez jó alapot adhat a mai, 'felhígított' keresztény hit! Nem lehetséges ugyanis a Royal Society földi Paradicsomát, az Isten nélküli liberális Édent olyan vallások 'táptalaján', sőt ellenében felépíteni, amelyek hívői a földi életükben kizárólag a feltámadásra, az üdvözülésre készülnek. A túlvilágba, az üdvözülésbe vetett erős hit meggátolja az embereket a habzsoló fogyasztásban, az élvezetek szürcsölésében; ami persze a profitráta növekedése ellen hat. A világállam nem tűri meg azokat, akik megvetik a pénzfétist, s az aranyborjú helyett *a szegénységet hirdető és pártoló Istenben* bíznak és hisznek. Ezek a hívő emberek, *ezek a másként gondolkodók* átlátnak a profit szitáján; nem kenyerezhetők le és nem vásárolhatók meg. Minden vallásos, hívő veszélyes, mert nem esik hasra a Coca-Cola, a MacDonaldd's (Rumsfeld?!); sőt, *McChrystal* (az USA iraki hadseregének szóvivője) *vezérőrnagy* vállapjainak tiszteletétől sem. Hívő emberből soha nem lesz ***a Nagy Testvér*** alázatos szolgája. Ez az oka, amiért a valódi kereszténység után az iszlámot is fel kell számolni! Így nem igaz, hamis *Samuel P. Huntington* fantazmagóriája: ***a világban manapság nem 'a civilizációk összecsapása' folyik, hanem egy olyan új világrend titkos háttérhatalom általi felépítése, amely az amerikai 'uniformis' felhasználásával erőszakos úton uniformizálja a világot; s a pénz-vallás kötelezővé tétele révén feleslegessé teszi és megsemmisíti a túlvilági hitre épülő történelmi vallásokat.*** Nostradamus nemcsak a harmadik világháborút jövendölte meg, de azt is, hogy *a világiszlám felszámolására* irányul majd, s Oroszország kulcsszerepet kap ebben.

Mindezek a történések jól láthatóan ***Orwell 1984-ének***, a Nagy Testvér országa megvalósításának baljós képét vetítik előre; amint egyre erőteljesebben érezzük a világszendőr gondolat-rendőrségének hatását Magyarországon is. Aki épelméjű, már régen megértette, hogy a kereskedelmi televíziók valóság-showja valójában a Nagy Testvér uralma bevezetésének elektronikus főpróbája; egy olyan rendszeré, amelyben az egykor még gondolkodó és érző emberi lények

szexuális torzókká válva, marionett-figurákként vonaglanak a mindenható interaktív televízió uralma alatt. Igen, a Nagy Testvér az USA után most felfalni készül a kereszténységet, s az iszlámot - a Közel-és Távol-Keletet, s a vén Európát egyaránt...

Csak egyvalaki akadályozhatja meg a Big Brother ördögi, pogány világhódítását: az értünk szenvedő, keresztre feszített megváltó **Jézus Krisztus**, aki harmadnapon feltámadott, felméne a Mennyekbe, ott ül a mindenható Atyaistennek jobbra felől, s majd eljövendő ítélni eleveneket és holtakat...

Örvendezzünk valamennyien a Húsvét valóságában!

Szövetségi próféták

Ne ítélj, hogy (meg) ne ítéltes!

Akit megaláznak, az felmagasztaltatik.

Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.

Isten útjai (amúgy) kifürkészhetetlenek...

Sándor Györgynek, aki egy nemrég elhunyt

őszövetségi próféta reinkarnációja -

rendőrségi jegyzőkönyv-részleteihez (Magyar Nemzet 2001. IX. 1.)

Semmi kétség, *Sándor György*, a részszépiro **prófétává** lett!

Még hozzá már az Újszövetség mirhájával megkenve szállott alá *az Ószövetség új poklába*: mint Ábelünk tanítaná a szeretet áldozatára a Káinjait. Tanítaná Mózes helyett *móresre...*, de leginkább éberségre a hébereket.

S lám csak: a részszépirás apránként *döbbenetes felfedezésekre* vezette!

A televíziós képernyő, mint a területi tudat-felügyelőség börtönőre

Igen, - az egész világ fogoly. Már többedszer írod ezt döbbenen, *Sándor Gyuri*, mintha az ismétléstől *majd csak eloszlaná* a rettentő varázslat. 'A' szabad világ sohasem létezett. A kommunizmus kísérletével a bűvös kör végleg összezárult, s a szabad kőművesek tervszerűen magukra vakolták a begömbült világot.

A párduc a gödölyével heverészik

Atavisztikus gyermekkori álmom, hogy újból 'létrehozzam' - *legalább in vitro* - a paradicsomi állapotot, amikor is *a farkas a báránnyal lakik együtt*; és legfeljebb *'kinn a farkas, benn a bárány'*-t játszanak, azonban vér sohasem folyik. A Biblia szerint a Paradicsomban *a párduc még együtt heverészik a gödölyével*; sőt, az oroszlán a zebrával fogócskázott, majd Ádám egyetlen szemhunyására a lábához telepedett.

A skót juhászkutya a farkas esküdt ellensége, megőrzi tőle a bárányokat.

A szibériai husky, *a szelídségre szelektált tisztavérű farkas* viszont nem fér össze vele. Megölik egymást, mert ősi szagokra, ösztönökre ébred a bosszúszomj...

A rendszerváltás hajnalán volt egy ügyvéd barátom, akinek az íróasztalán faragott Krisztus-fej díszlett, a háta mögött monarchia-kori biedermeier páncélszekrény állt... „Nagyon szeretjük!” - ismételte átszellemült mosollyal. (Mind a kettőt.) Mondtam egyszer Robinak: *egymillió forintot szánnék egy közös alapítványra*, a keresztény és zsidó magyar értelmiség barátságának elmélyítésére.

„Köszönöm, én ebben nem veszek részt!” - válaszolta.

Páncélszekrény és Krisztus-fej - párduc és gödölye.

A csecsemő a vipera fészkenél játszik

Az egész Föld egy hatalmas nagy viperafészek; a jászoly csak ritka illúzió, amely körül éjjel-nappal hangtalanul ott koslatnak Heródes gyilkosai... Ne feledd, mióta Jézus megszületett - a vallásháború a szeretet ellen folyik. Nem országokról, nem területrendezésről, nem népekről vagy etnikumokról, legkevésbé kisebbségekről szól a történet, hanem a végső harcról a krisztusi szeretet ellen. Ezért mondta *a Bombera Krisztinától feltűzött 75 éves magamutogató aggastyán* három éve a posztkommunista tv2-ben ezt a liberális kulcs-mondatot: „*Krisztus, leszállhatnál már arról a nyavalyás keresztől, hogy igyál velünk egy jó kupa (antinori?!) vörösbort!*” - Mert a szeretet keresztáldozata az egyetlen, ami még legyőzheti az Antikrisztust. A vámpírt (Nosferatut) is csak *a feléje nyújtott kereszt* űzheti el.

Az emberi lelkiismeret végleges kiküszöbölése

Igen, - az ószövetségi próféta újszövetségi reinkarnációja idejében felismerte az élő Antikrisztus legrettentőbb szándékát: meg akarja semmisíteni a lelkiismerettel bíró embert. Isten a nemzéssel *a Teremtés részesévé tett bennünket, mert a lélek a két ivarsejt egyesülésekor lép, mint Isten magzata az embrióba*; ezért ember-gyilkosság a bármilyen korán elvégzett abortusz is. A lelkiismeret, mint az ember kommunikációs kapcsolata Istennel ezért úgy számolható fel a leghatékonyabban, ha még csírájában elfojtják - vagyis ha a lélek meg sem születik... A klónozással az Antikrisztus szolgái kiiktatják a szaporodásból a Teremtést, és felépítenek egy hasonmásokból álló emberi populációt. De a legfélelmetesebb az egészben, hogy *a klónozás révén lehetővé válhat minden becsületes, krisztus-hű emberi lény alteregójának az előállítás; egy olyan alteregóé, aki a megszólalásig hű mása az eredetijének, csak éppen belül üres, vagyis hiányzik az isteni önkontrollja*. Az igaz lelkek alteregójuk láttán ‘meghasonlanak’, majd a hasonmások megölik őket, s helyükbe is a (saját) hasonmásuk lép. Fokozatosan, észrevétlenül kialakul

Orwell 1984-e, az Antikrisztus birodalma, a hasonmások klónozott társadalma... Nem csoda, ha anya nem ismer többé a gyermekére; s ha megszületett, azonnal egy kukába dobja. De a cseperedő gyermek sem ismer a szüleire, mert ők közben hasonmásokká válnak. Ezalatt *ember-állat hibridek* lepik el a Földet; - kisebbségi és személyiségi jogokat követelve. A testi-lelki gnómokból államférfiak lesznek.

A borjú és az oroszlánkölyök együtt híznak, - kisgyermek terelgeti őket...

Még kérded: *hányad-iziglen?! HETEDÍZIGLEN!!!*

Az áteredő bűn az istentagadás kevélysége; más szóval: evés a Tudás Fájáról. Életünk értelme azon mérhető le - mennyire váltunk eggyé Krisztus áldozatának misztériumával. Még életünkben részévé kell lennünk a természetfölötti (isteni) szervezet életének, amelyhez a kezdetektől tartozunk. Az Angyalok Rendjének...

Vigyáznunk kell; - 2000 évvel a megváltás után nem árulhatjuk el Krisztust *még egyszer*, mielőtt a kakas kukorékol! A hasonmásunk jusson a végső kárhozatra.

Hiába hát minden (h)éberség, *ebből már nem lesz rendőrségi jegyzőkönyv*, mert annyi már a bűntény, hogy nyilvántartani is képtelenség. Miért csodálkozol?!

A rendőrök, az ügyészek, a bírók, sőt, az ügyvédek is: *mind hasonmások*.

A hasonmások

avagy

A lélek abortusza

Rendkívül furcsa világban élünk. Lassanként mindent felfal *a digitális igen-nem kérlelhetetlensége*. Elég egy 'pontot' elhibáznod; s a címzett sohasem kapja meg az elektronikus leveledet. A 'vissza a feladónak' effektus - valószínűségi kérdés.

Vagy lejön - vagy sem. Vagy elolvassák (e-mailedet) - vagy sem. Vagy megélsz - vagy meghalsz. Vagy célszerű, hasznos egy élet - vagy hiába minden küszködés. Az emberek elbeszélnek egymás mellett - mindenki csak mondja 'az érdektelen' magáét (mint Krisztus, Szakonyi Károly „Adáshiba” című darabjában). S derült égből 'villámcsapásként' az egyesült angolamerikai légierő egyik fele George W. Bushra vigyáz a londoni Buckingham palota felett - nehogy kinyírja az Al-Kaida - míg másik fele *újra Bagdadot* bombázza, mint a régmúlt háborús időkben, mikor még nem tört ki a béke, amelynek sikeres fenntartásában mi is közreműködünk...

Mondom, különös egy világ ez! Az elmúlt évek során egyre több 'kiszivárogtató könyv' jelenik meg - tucatjával. Azelőtt - nemhogy előre megtudhattuk volna, mi ez a tragikomikus rendszerváltás; *a nemlétező, de*

mégis megvalósult rózsadombi paktum! - egyetlen, még csak hasonló tartalmú könyv sem jelent meg magyarul, 2-3 éve pedig 'Dunát lehet velük rekeszteni'. A nagy leleplezések kora is ez!

Olvasom Drábik János „Uzsoracivilizáció II.” című könyvében - Drábik könyvei valóságos kincsesbányák; minden, 'másodlagos' tekintetben is! -, hogy a Püski Kiadó gondozásában 2000-ben jelent meg Kocsis István „Magyarország Szent Koronája” című műve. Nosza, felhívom a könyvterjesztőt, ahonnan 'az ilyen, és ehhez hasonló' könyveket szoktam megrendelni. S mit mondanak? Van egy ilyen könyv; - de azt nem a Püski, hanem a Kairosz adta ki, és nem Kocsis István írta, hanem: Zétényi Zsolt! Nem először járok így! Ezúton is kérek mindenkit - aki tud, segítsen megfejtetni a rejtélyt, és hozzájutnom a könyvhöz, amelyből idézni fogok, Drábik János „Uzsoracivilizáció II.” című fantasztikus munkája segítségével:

*„Felmerül a kérdés, hogy lehet-e ésszerű magyarázata annak, hogy a világ leg-hatalmasabb emberei megkötik a legrosszabb üzletet? A legrosszabbat, hiszen a pillanatért cserébe odaadják az Örökkévalóságot. (Az igazi célt, illetve tárgyat, amiért ezen sorokat Kocsis István leírta - szándékosan megfejtetlenül hagyom. Az a megfontolás vezet, hogy egyfelől megmutassam: speciális mondanivalója világ-méreteken, általánosan is igaz; másfelől, hogy olvasóim is keressék e csodálatos könyvet, s ezek után - reményeim szerint - velem együtt olvassák is el.) Másképp is fogalmazhatunk, ők már régen odaadták az örökkévalóságot a percért, akkor, amikor 'hasonmásokká' váltak. „Hasonmás” az, aki az életet választotta az ÉLET helyett... Akiknek a lelke tetszhalott állapotba jutott. Ő az, aki bement a tágas kapun, rálépett a széles útra, amely a „romlásba” visz. Ezen az úton a bukott ember jár. A bukott ember, aki képes volt elvágni az összeköttetést az Időtlen Énjével... Kialudt benne az összeköttetést fenntartó titokzatos fény, a lélek... Azt mondtuk: „Nem könnyű kioltani a lelket, de az ember megteheti... De mindig csak Istenre emelt fegyverrel teheti meg... Azaz a felfoghatatlanul nagy bűnökkel.” Aki például szándékosan és aljas indokból öl, vagy megölet valakit, az is tulajdonképpen Istenre emelt fegyverrel oltja ki a saját lelkét. Aki pedig államférfiként árulja el hazáját, **idegen hatalom szolgálatába áll**, szintén Istenre emel fegyvert, mert ezzel elszegényíti népét, önmagát pedig megfosztja attól, ami benne, a személyiségében a legértékesebb. Ezért kell például annak levetni a papi ruhát, aki ateista lett vagy távozni a bírói pulpitusról, aki politikai parancsra hajlandó volt ártatlan embert elítélni. Minthogy Isten egyedül csak az embert teremtette a saját képmására, és oltotta belé az alkotó értelem szikráját, ezért minden emberben van valami isteni lényeg. **Aki Istenre fegyvert emel, az emberként már nem is él tovább, hanem csak valami másként, másvalakiként.** Ha tehát az ember így vagy úgy, de eldobja magától isteni lényegét, az valami mássá válhat, valami minőségileg*

alacsonyabbrendűvé, mint ami korábban volt. Kocsis István ezt a minőségileg alacsonyabbrendűvé, mássá vált embert nevezte el „hasonmásnak”, - a valódi ember, az isteni lényegét hordozó ember „kiürült hasonmásának”. Kocsis értelmezésében a „hasonmás” az, akinek a lelke tetsz-halott állapotban van. Mondhatnák úgy is, akiben kialudt az isteni szikra. A mai uzsoracivilizációban élőknek a kamatkapitalizmus törvényei szerint mindent le kell fordítaniuk a pénz egydimenziós nyelvére. Kocsis István kifejti, a mi korunk embere nem érti, sőt valami álproblémának tekinti ezt. Ez jól tetten érhető ott is, hogy a filozófiával és a teológiával (!) hivatásként foglalkozók is mellőzik ennek tárgyalását, mert a „hasonmások” létezésének a beismerése nem egyeztethető össze azzal a hamis premisszával, hogy minden ember egyenlő. (Épp most folyik a magyar Parlamentben az ún. „gyűlöletbeszéd-törvény” részletes vitája. Hallom a ‘háttér-televízióból’, amint Bárándy Péter igazságügy-miniszter kinyilatkoztatja: ‘Nem gyűlöletbeszéd - nem büntethető - az, amely valamely jól körülhatárolható embercsoport alsóbb-vagy felsőbbrendűségét állítja’. Egyébként is; - a hason-másoknak nincs a hátukra írva, hogy hasonmások, tehát ‘nem határolhatók jól körül’. Istennek legyen hála, egyelőre még szabadlábban maradhatunk! Továbbá: igencsak csodálkoztam volna, ha az elit ‘megbüntetné’ saját magát és filozófus talpnyalóit.) Az egyenlő jogokkal épp az a probléma, hogy egyenlőtlen képességű emberekre és gyökeresen eltérő feltételekre alkalmazva a legigazságtalanabb eredményhez is vezethet. Ezért a ‘jogegyenlőség’ legfeljebb az elvben elismert esélyegyenlőséget és a jog előtti formális egyenlőséget jelentheti. Természetesen nem lehet minden egyes egyénre szabva megalkotni egy teljesen igazságos jog-rendszert. Ez azonban nem változtat azon, hogy azt állítani: mindenki egyenlő, nem egyéb egy jó szándékú óhaj kimondásánál. Ezzel az óhajjal nehéz szembe-fordulni, hiszen többek között erre épül az általános választójog és az „alibi-demokrácia” vele űzött szemfényvesztő játéka. Ha ehhez azt is hozzávesszük, hogy az emberek jelentős része az uzsoracivilizáció kényszere következtében „hasonmás” emberré vált, aki már elveszítette az emberi lényegét tartalmazó minőségét, akkor még az a kérdés is felmerül, hogy az emberi lényegüket még megtartott, és az emberi lényegüket már elveszített emberek vajon egyenlőknek minősíthetők-e? Kocsis István azt állítja, hogy valójában nem tett rendkívülit „a hasonmás” fogalmának a bevezetésével, mert a fogalom szerinte minden ember tudatában jelen van. Állítását például azzal támasztja alá, hányszor elhangzik: „csak ne csalódnék benne!” - házastársban, üzlettársban, barátban. Másképp fogalmazva: csak az legyen, akinek látszik, és ne valaki vagy valami más. Azaz „hasonmás”. Kocsis úgy érvel, hogy a „hasonmásoktól” retteg minden jövőjét féltő ember, mivel a hasonmások hazudnak politikusként, szerelmi partnerként, könnyen kaphatók az árulásra és üzletemberként szintén gátlástalanok, de más szakmákban sem azzal a felelősséggel és kötelességtudattal látják el feladatukat, mint az emberi lényegüket megőrző

emberek. Közéjük tartoznak, **akik például jó üzletnek tekintik a háborút, ha lehet rajta sok pénzt keresni, tekintet nélkül arra, hogy hány embertársuknak okoznak végtelen sok szenvedést.** A jelenlegi uzsoracivilizáció kamatkapitalista rendjében pénzgazdaság működik, amelynek egyetlen célja, hogy **a pénzből még több pénzt állíthassanak elő a pénzvagyon tulajdonosai,** ezért minden egyéb emberi érték devalválódott, és az erkölcsnek nincs többé ázsiója. Egyre több a profithajzában hasonmássá váló ember. A legdöbbenetesebb - Kocsis István szerint - az, **amikor a hasonmás fel is fogja, hogy hasonmás lett. Ez abban a pillanatban következik be szerinte, amikor már képes elhitetni önmagával, hogy Istennel szembefordulva is lehet élni.** Természetesen lehet így élni, de nem az emberi lényegét megtartó teljes (értékű) embernek, hanem az emberi lényegétől megfosztott hasonmásnak. Ezért van az, hogy ebben a mindent pénzzel mérő egyszemélyes világban **rengeteg az olyan ember, aki úgy követ el bűnt, hogy nincs igazán bűntudata, és képtelen valódi bűnbánatra.** (Persze vannak ennek enyhe esetei is, ha valaki csak képmutatásból jár templomba és nem valódi lelki szükségletből.) Kocsis István leleménye, a „hasonmás” terminusa igen jól eligazít korunk sok ellentmondásában. **Ugyanis ha valaki fölfogta, hogy „hasonmás” lett, és ezt a létét el tudja viselni, akkor a számára semmi sem azonos már azzal, ami valójában.** A bűn többé nem bűn, minden üzlet rossz, melyen így vagy úgy nem nyeréskedik, akár a másik kárára s a legrosszabb üzlet, ami Kocsis szerint **„az Örökkévalóságról való lemondás a percért”, vagyis amikor a percnyi földi létért lemond az Időtlen Énről, amikor az életet választja az ÉLET helyett.** Az ilyen hasonmás embernek a földi léte percnyi hosszába kell belesűrítene minden hatalmat, minden élvezetet; - ezért siet, ezért mohó, ezért gátlástalan, ezért gázol át mindenben és mindenkin. Kocsis a Biblia alapos ismerőjeként azt is hangsúlyozza, hogy a „hasonmás”-kérdést a maga bonyolultságában az Evangélium mutatja be (!), de korunk embere a jelek szerint már nem képes felfogni az Újszövetségnek a fontos részeit. Mindabból, amit az Evangélium sugalmaz, a legdöbbenetesebb az, hogy a „hasonmás”-lét, vagyis az anyaggal való teljes azonosulás, **a lélek és Isten megtagadása** - az emberi lényegétől már megfosztott, redukálódott ember számára természetessé és elfogadhatóvá is válhat, és így az uzsoracivilizáció pénzhajzájában egész népeket, sőt az emberiséget is veszélyezteteti az ebben a „hasonmátságban” való elmerülés.” Az elmondottakhoz már csak Krisztus szavait lehet hozzátenni:

Óvakodjatok az antikrisztustól! „Gyermekeim, itt az utolsó óra! Amint azt hallottátok, eljön az antikrisztus. Már eddig is sok antikrisztus támadt. Ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra. Közülünk kerültek ki, de nem tartoztak közénk. Ha közénk tartoztak volna, köztünk is maradtak volna. Rajtuk kellett nyilvánvalóvá lennie, hogy nem mindnyájan tartoznak közénk. Ti azonban a Szent kenetét kaptátok, s mindent tudtok. Nem is azért írtam nektek, mintha nem

ismernétek az igazságot. Ti ismeritek, s azt is tudjátok, hogy semmi hazugság sem származik az igazságból. Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Messiás? Ez az antikrisztus: tagadja az Atyát és a Fiút. Mindaz ugyanis, aki tagadja a Fiút, nem ismeri el az Atyát sem. Aki megvallja a Fiút, elismeri az Atyát is. Maradjon meg bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok. Ha megmarad bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában. Az ígéret pedig, amelyet ehhez fűzött, az örök élet. Ezeket akartam írni nektek azok miatt, akik félrevezetnek. Ami titeket illet, maradjon meg bennetek a tőle kapott kenet. Más tanítóra nincs szükségetek: bármire is tanítson az ő kenete, az igaz s nem hazugság. Maradjatok tehát őbenne, amint tanította. Igen, gyermekeim, maradjatok őbenne, hogy amikor megjelenik, bizalommal töltsön el, és eljövetelekor meg ne szégyenüljünk. (1 Jn.2, 18-28.)

„Óvakodjatok hamis prófétáktól! „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek! Vizsgáljátok meg a lelkeket, vajon Istentől valók-e, mert sok hamis próféta lépett föl a világban. Az Istentől való lélek erről ismerhető föl: Minden lélek, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, Istentől van. Minden olyan lélek viszont, amely nem vallja Jézust, nem Istentől való. Ez az antikrisztus szelleme, akiről hallottátok, hogy eljön, sőt már a világban is van. Ti Istentől vagytok, gyermekeim, és győzedelmeskedtetek azon. Hiszen, ha bennetek van, hatalmasabb, mint az, aki a világban van. Azok e világból való, azért is beszélnek e világról, és a világ hallgat rájuk. Mi Istentől vagyunk. Aki ismeri Istent, hallgat ránk. Aki viszont nem az Istentől való, nem hallgat ránk. Így különböztetjük meg az igazság szellemét a hamisság szellemétől.” (1 Jn.4, 1-6.)

Belső arc és külső harc

beszéd Sándor András halálának első évfordulóján

Az 1990-es években *mint újságolvasó ember*, fokozatosan ismertem meg *Sándor András* írásait; kemény, lényeglátó politikai elemzéseit, igaz jövőmondását - népiességében nemes, szellemes publicisztikáját.

Az első levelemet *1996. augusztusában* írtam Andrásnak, melyből később a síron túl tartó személyes barátságunk, terjedelmes levelezésünk született. Barátságunk és levelezésünk során sokmindenre tanított, többek között: *újságírásra, stílusra, politikai eligazodásra, történelemre, magyarság-és hazaszeretetre, - bátorságra és önmérsékletre egyszerre.*

Szívesen adta (volna) minden tudását, emellett nyitott volt minden újra.

Személyesen 1996. őszén ismerkedtünk meg, az *Új Idők* baráti estjén. Kérdeztem Andrást, olyanak ismert-e meg, amilyenek leveleimből elképzelt? *Semmit sem számít a külső* - mondta -, *a belső arcodat már régen ismerem.*

A temetése előtt hosszasan néztem *a halott Sándor András* külső arcát.

Maszkot láttam csak, a rejtélyes időutazó földi jelmezét.

Aztán behúnytam a szemem, és láttam *a halhatatlan Sándor Andrást, az ő belső arcát, amely lelkének igazi tükre*, - míg a külső arc csupán múlandó lenyomat.

Reám hagyott önéletrajzát gyakran újra olvasom. Minden harcot, igaz küzdelmet felvállalt, sohasem fordított hátat a csatamezőnek, ha a Teremtője szólította. Erre tanított folyton engem is. Arra, hogy minden Isten képmására teremtett embernek, nemzetnek veleszületett joga, ***hogy megvédje magát, ha az életére törnek.***

Védekezem tehát, ha megtámadnak, ám *magamtól sohasem* ártok senkinek.

Az ellenségeimet is szeretem; olyannyira, hogy *elsősegélyt nyújtok* nekik, hogyha védekezésemben netán megsebesíteném valamelyiküket.

Váltakozó sikerrel, mintegy ösztönösen korábbi életem során is harcoltam minden rossz ellen, ám ***a küzdelem felelősségének tudatos felvállalására, a védekező harcmodor erkölcsi tisztaságára Sándor András tanított meg.***

Rám vigyázó *belső arca* eligazít, segít *külső harcaim* megvívásában, ma is...

Sándor András kopjafájánál

(1998. november 15.)

Már négy napja múlt, hogy egy éve meghaltál.

Csak álltunk itt csendesen, búsan-szelíden a kopjafánál, *kopjafádnál*, amelyet Te tervezteél saját magadnak. Néztünk csak magunk elé, hallgatagon. Óh, hogyan is lehetett volna élet igazabb/teljesebb a Tiédnél!? Lehet-e tisztább annál bármi, ami mélységesen hűséges és igaz?! Álljon ide bárki a barátok, *az özvegy és a kopjafa* közé, és állítsa nagy bátran, hogy magyarabb Tenálad!

Süvít a nyirkos novemberi szél, éppúgy, mint egy évvel ezelőtt, temetésed napján. Csepereg a tétova novemberi eső, majd lassan zuhogni kezd.

Nézzünk magunkba valamennyien, magyarok!

Ki van köztünk olyan bölcs, ki még életében megtervezi saját/magyar kopjafáját? Kiben van ennyi hűség, és bölcs előrelátás? Ennyi odaadó készülődés? Ki lehet itt bizonyos abban, hogy a majdani sírhelyét nem bitorolja el jó előre holmi féltitkos privatizációs zsebszerződés? Ki az közöttünk, aki ma is annyira bizik *a magyar (család)fájában*, hogy halála után bizton kopjafává lesz még faragható? Ki az, aki tudja és vállalja, hogy igaz történelmet élt, s aki így bátran léphet Isten ítélőszéke elé?! Mindenki hallgat kopjafád előtt. Senki nem lép ki a sorból, hogy *a magyar mellét* döngesse. Csendben csak fekszel

előttünk/alattunk - netalántán szigorúan felhúzó bozontos szemöldököd. Ravaszítás/huncut mosolyod odafentről szilárd kopjafádra vetül. Mindent megtettél - helyettünk is.

Küzdöttél **Rákosi Mátyás** ellen, - majd tanácsaiddal segítetted **Nagy Imrét**.

Megvezették őt is, majd tragikus mártírhalált halt. Forradalmatokat eltaposták az orosz tankok, utóbb **Csermanek János** majdnem agyon is lövették, mint a *Tigris*.

A golyója persze nem foghatott volna Rajtad.

A váci fegyházban letöltött három év után harcoltál **Aczél György** ellen is, aki retteg(het)ett az írásaidtól, akárcsak később **Vásárhelyi Miklós**, vagy pláne **Soros György**. Később szembeszálltál **Antall Józseffel** is, az SZDSZ-szel kötött titkos paktumjával. Kiléptél az MDF-ből, melynek pedig alapító tagja voltál. Előrelátón vitáztál **Horn Gyulával**, nehogy koalícióra lépjen az SZDSZ-szel. Tanácsaiddal ezután **Csoóri Sándort** támogattad, hogy a liberálisok nehegy birtokukba vegyék a *Magyarok Világszövetségét* is.

Írásaidban nyíltan kikiabáltál olyasmiket, aminőket nekünk még suttognunk sem szabad. Amit fülbe sűgva hallottál angyaloktól, azt a háztetőkről hirdetted tovább. Halálod előtt néhány héttel egy cédulára felírtad *egy cikk címét* - **Vass Csabáét, a Valóság folyóiratban**, hogy feltétlenül olvassam el, és okvetlen ismerkedjem meg személyesen az íróval. Mindkettő megtörtént, akaratom szerint. Aztán váratlanul elmentél. Nem kellett beszélnünk már egymással, így is tudtam, mit kell tennem.

Férfiak nem siratják egymást, - *fontosabb dolguk a FOLYTATÁS*.

Orbán Viktor Antall Józsefet folytatja, - én pedig *szívem szerint* Téged, Sándor Andrást. Nem az író, hanem a tanácsadó/jövendőmondót, Isten szolgáját.

Voltál népi író, kommunista újságíró, autodidakta/korai politológus, aktív '56-os forradalmár, gazdasági-politikai tanácsadó, reformer közgazdász, igaz publicista, rejtőzködő/szent próféta, bölcs/higgadt börtönrab, tudós nyelvész/filozófus - író s fordító, szabadgondolkodó. *Vérbeli privát vakoló*. Függetlenségedet nehezen is tűrte a hatalom. Csak áruló-gerinctelen félemler nem voltál soha, pedig büszke/ dölyfös kozmopolita világpolgár is lehettél volna. *Széttépted a meghívójukat*.

Díszpolgárság helyett pedig *példát mutattál* mindenkinek.

Orbán Viktort - részben "a rábeszélésemre" - elfogadtad ugyan, de a fenntartásaid

- "*Óh, csak az a fránya Soros-indíttatás ne lenne!*" - máig visszhangzanak széles e keskeny hazában! Abban is igazad volt (lesz), amit kimondanom ma nekem sem szabad, mert a jövő még nem történt meg. Tudnunk kell hallgatni is - miközben pedig folyton-folyvást csak írunk. *Ez is* szellemi örökséged szerves része...

András! Itt állok/állunk kopjafádnál, és boldog vagyok, hogy Te már *egy év négy napja* üdvözlél. Mi még szomorúan botorkálunk idelejt, Nélküled. Örökségedet hűségesen őrzöm: írok, és közben hallgatok, mint a sír. Bizony még nagyon korai lenne - az általános polgárpukkasztás. Legalább addig várunk kell, amíg riadtan megtorpanva mind összetömörülnek majd a beszűkülő cső (alagút) túlsó végében.

Hetvennégy voltál 1997-ben, - én meg negyvenhét.

A leveleimben egyre többet kérdeztem Tőled, mintha érezném az idő rövidülését. Több mindent írtál nekem, amit akkor még nem nagyon értettem meg. Emlékszel? Augusztusban faggattalak: *mi is az a "hallux valgus", ami folyton csak fáj neked, és amitől néha séta közben is sántítasz?* A Bükkben kirándulva elmagyaráztad, hogy az *a nagy-lábujj (öreg-ujj) büttykének ízületi gyulladás*a, borogatás hatására ideiglenesen elmúlik a fájdalom...

Hetekkel a haláloed után pirosodott ki először a jobb lábam nagyujjának a büttyke; azóta is hol fáj, hol nem. Szinte állandóan érzem, hogy *'hallux valgusom'* van; -időjárásváltozáskor persze sokkal jobban. A fájdalom is folyton Rád emlékeztet. Azelőtt hírből sem hallottam ilyesmiről (csak Tőled!), nemhogy még magamon is éreztem volna. Kérdező levelem, és feleségem, Piroska is tanúsíthatja ezt... Máig nem beszéltem erről senkinek. Tiszta örület! Szellemi apámtól *a hallux valgusát* örököltem! Andráshoz hasonlóan jómagam is röstellem bevallani a testi fájdalmat, nem szívesen írok hát róla. Ám most *másról* van szó... Node mégis! Komoly emberek mit szólnak majd ehhez a "képtelenség"-hez?! Sokan azt gondol(hat)ják majd, hogy ezzel a dajkamesével igyekszem mintegy görcsösen igazolni a Sándor Andrástól való szellemi leszármazásomat! Sokáig tépelődtem tehát, hogy közzé tegyem-e tragikomikus, sőt baljós felfedezésemet. Aztán megértettem: az emberi nagyság éppen abból ismerszik meg, hogy rádöbbenünk, milyen kicsik, *porból valók* is vagyunk. Ez pedig éppen csak a bölcsék iróniája, kíméletlen öngúnyoló képessége. Nem baj, ha nevetnek rajtunk!

András világéletében módszeres ember volt, soha semmit nem bízott a véletlenre. Tudta, hogy a nagy összefüggéseket éppen hogy az apró kicsinységek igazolják...

Vácott, ahol családommal már 1997. áprilisa óta élünk (Sándor András *a fegyház miatt* nem örült ideköltözésünknek!), - amúgy is *rendkívül erős* személyiségének a múltból jövő szellemi kisugárzása.

Elvégre *három évig* raboskodott büntelenül a komor börtönfalak mögött.

Azért zárták be, mert mindenek felett szerette Istent, és hazáját, Magyarországot.

Sándor András örökkévalóságáért

1. A hívő próféta

A halálosan - gyógyíthatatlanul - bűnös ember elkárhozik.

A gyarló átlag-emberek *a bűnbánat és a bűnbocsánat után és révén* - rövidebb-hosszabb purgatóriumi megtisztító fogság után - üdvözülhetnek.

A lelkiismeretlen emberek túlvilági sorsa előttem ismeretlen.

Az egyenes gerincű, krisztushű emberek üdvözülése nem diszkrét esemény - *mi- ként például a halál!* -, hanem egy töretlen folyamat, amely gyakran már evilági életükben fokozatosan végbemegy.

A próféták viszont már eleve üdvözülten jönnek a földi világra.

Adódik az ember életében néhány - sajnos kevés - áldott pillanat. Egészen olyan, mint amikor egy európai-kozmetopolita liberális életművész *a fellobbanó ösztönös rokonszenv hevületében*, alig tízpercnyi ismeretség után tárcájából elővéve meg-mutatta nekem a kislánya elsőáldozó fényképét.

Ilyen volt az is, amikor 1996. augusztus 13-ikán úgy döntöttem, hogy levelet írok *Sándor Andrásnak*, a Pestmegyei Hírlap megdöbbentően erélyes tollú, számomra személyesen akkor még ismeretlen publicistájának. Az írásai alapján már régóta ismertem *a belső arcát*, - azt a halhatatlan lényt, aki mindegyikünkben ott lakik, a hús-vér porhüvelyben, legbelül. ***Azóta személyesen is megismertük egymást, és szoros barátság fűzött össze bennünket*** - András haláláig.

Sándor András 1997. november 14-iki egri temetésén - *74 éves volt* - mondott búcsúztató beszédében *Hegedüs Lóránt református püspök atya* egy beavatott barát biztonságával, gyönyörűen és plasztikusan mutatott rá ***Sándor András író személyének transzcendens telibetaláltságára***, - másszóval prófétai küldetésére.

Próféták ugyanis ma is élnek közöttünk.

Saint-Exupery mondja a "Kis herceg"-ben, hogy felelősséggel tartozunk az iránt, akit 'megszelídítettünk'. Akik megszerették egymást - kölcsönösen felelősek egy-másért. ***Mindenestül fel kell vállalnunk, akit szeretünk.***

Hosszan nézem a halott András arcát, amint a koporsóban fekszik. Megdöbbentő változás! Sándor András nincs már többé, csak az a bizonyos *belső arc*. A Gond-viselés által közénk küldött angyal maszkja, az időutazó testetlen úrlény arca, aki - ki tudja, miért? - éppúgy a "Sátán szülöttének" tartotta Elvis Presley-t és John Lennon-t, mint *Soros Györgyöt vagy Vásárhelyi Miklóst* is. Nem gyűlölte őket ellenségként - gyűlölni ugyanis senkit nem volt képes! -, de állandóan dühös volt rájuk, mint kozmikus ellenfeleire. Ő tudta, hogy miért. Sándor András nagyon is értette a világmindenség "működési

elvét", - pontosan tudta, hogy *Krisztus és Lucifer* kölcsönösen feltételezik egymást.

Ahány ember, annyiféle Krisztus-kép. Szélsőséges Krisztus-képek élnek köztünk. A kommunista ideológia és "történetírás" nemes egyszerűséggel letagadta - *minő praktikizmus!* - Krisztus létezését. A Biblia azonban - *Ószövetség és Újszövetség* - zsidók és keresztények számára egyaránt Szentírás kell legyen, mert *a zsidó-keresztény egyisten-hit az európai kultúra közös alapja*. Mondhatnám úgy is: aki nem hiszi Krisztust, éppúgy "nem európai", mint az, aki nem fogadja el a zsidó nép - *ma is érvényes* - kiválasztottságát, történelmi küldetését. Misztikus és szent dolgok ezek. *Judeonácizmus és antiszemitizmus* - azonos töről fakadó, azonosan halálos bűnök. Mindkettő alapmotívuma ugyanis az atavisztikus káni kevélység, a "feltékenység" *a másik áldozatára és értékeire*, ami vészterhes korszakokban kölcsönös gyűlöletként izzik fel. A "legújabbkori" téveszme, az ál-liberalizmus egyáltalán nem tagadja Krisztus létezését, élettörténetének valóságát, - sőt..! A legszélsőségesebb kvázi-ortodox felfogás - *amely az ál-liberalizmus ontológiai alapja* - szerint Krisztus nem is megváltó, hanem népének - politikai!! - árulója volt, hiszen "megpróbálta" egyenrangúvá tenni a gójokat a választott néppel.

Sándor Andrást már az ötvenes évek elejétől egyre gyakrabban támadták az Írószövetségben *a nacionalizmus, az antiszemitizmus és az anarchizmus* vádjával, - holott csupán "népi-nemzeti kézben" igyekezett (szerette volna) tartani a szovjet politikai uralom "gyeplőjét". Végül 1954-ben Sándor Andrást kizárták a Magyar Dolgozók Pártjából is. A forradalom leverése után - 1956. november 24-ikén - *Kádár János* kiadta a jelszót: **"A Tigris ágyon kell lőni!"** Andrást elítélték; - 3 évet töltött le a váci fegyházban. A Sándor András *eszmeisége elleni folyamatos vád* azóta is groteszk benyomást kelt az emberben. Őt antiszemitának bélyegezni ugyanis körülbelül olyan, mintha a római pápáról állítaná valaki, hogy muzulmán! Sándor András kikeresztelkedett (református) magyar zsidó volt; - aki joggal, s egyidejűleg aggódott mindkét nemzetéért...!

Sándor György humoristát egy évvel ezelőtt kitörő szeretettel tapsolta meg az "Új Idők" rendezvényének szerkesztő és olvasó tábora, mire ő szerényen *Sándor Andrásra* mutatott, és így szólt: **"A Nagy - Te vagy!"**.

Andrással gyakran beszélgettünk Krisztusról is. Kérdeztem tőle: *"Mondd, miért szaporodik mostanában azoknak az íróknak és cikkeknek a száma, akik-amelyek tagadják Krisztus zsidó származását, és parthus (magyar!) királyfiként állítják be Őt?!"* - **"Mert ezek az emberek antiszemiták."** - mondta András.

A dolgozó szobájának ajtaján őrizte *a torinói lepelről* különleges fotó-eljárással lefényképezett Krisztus-arc reprodukcióját. Még nem láttam ezt a képet, amikor megkérdeztem Andrást: *"Mondd, a fénykép-arc egyértelműen sémita vonásokat tükröz?"* - **"Igen, egyértelműen! Krisztus arcvonásai egy erős jellemű,**

kemény zsidó férfit tükröznek, - szemben a mai 'belvárosiaink' puhány és nőies arc-vonásaival. - válaszolta András.

Sándor András *valódi keresztény és igaz magyar ember* volt, - éppúgy, mint élő névrokona. Abban az értelemben, hogy nehéz sorsa egybeforrott a számbelileg és minőségében is rohamosan fogyatkozó magyarság sorsával, létkérdéseivel. Egész életében tühegyes, vitriolos tollával harcolt az ál-liberalizmus, illetve a hitetlen, gyökértelen kozmopolitizmus ellen. Küzdött mindenfajta elitizmus és kirekesztés, hamisság és istentelenség ellen, melynek legfőbb hazai megszemélyesítőjét **Soros Györgyben és gyorsan erősödő birodalmában** látta. Bátor és őszinte írásai miatt Soros György egyik tanítványa, *Bozóki András politológus* nyilvánosan is "kódolt antiszemitizmussal" vádolta meg. A ficsúr - a bölcset! Bozóki megkapta a méltó választ Sándor Andrástól: "*szociáldarwinizmus*" címkével.

Sándor András felvállalta a megpróbáltatásokkal sűrűn terhes isteni küldetést, a "katalizátor-szerepet". A magyarság - *minden magyar* - fennmaradásáért küzdött, és egyszál magában - akárcsak Mózes! - szembeszállt az Aranyborjú imádóival...

A nyáron még Zemplénben is kirándultunk Andrásékkal. Telkibányán bementünk ebédelni az útmenti étterembe. A kerthelyiségben az ajtónál *Vásárhelyi Miklós és Dész László* zeneszerző (a veje, Vásárhelyi Mária férje) ült. Mondom Andrásnak: "*Az efféle váratlan találkozásokat Isten azért rendezi meg, hogy szembesítsen bennünket az életünkkel, tetteinkkel és írásainkkal.*" - "**Tudom.**" - szólt András, azután idegesen és étvágytalanul ette meg az ebédjét. A próféta csak akkor halhat meg, ha maradéktalanul teljesítette küldetését.

Sándor András meghalt. *Vajon teljesítette-e?!*

Innen folytatom.

2. Sándor András öröksége

Betöltötte-e transzcendens küldetését Sándor András - *Sándor György szerint 'ószövetségi próféta'* -, a politikus-publicista? A határozott válasz feltételezi az alábbi kérdéskörök megnyugtató elemzését, a bizonyítékok összegyűjtését:

- ***András missziója: a Teremtő üzenetének közvetítése***
- ***Küldetésének célja: a magyarság felébresztése, felvilágosítása***
- ***Személyes azonosulás - függetlenség és magányosság***
- ***Tévedhetetlenségének biztosítója: sugallatra írt***
- ***Több téridő-síkban sokvariációs jövőképek megalkotása***
- ***A Teremtő megbízásának teljesítése: felébredtünk***
- ***Reinkarnáció - a stafétabot átadása***

Sándor András - önéletrajzában fogalmazta így - *életének banándugóit a Teremtő a magyar nemzet konnektorába dugta be.* Édesapja - a nagyműveltségű, rejtélyes és különc személyiségű ügyvéd-clochard - jövőbelátóan terelgette felnövekvő fiát jövő küldetése felé, amikor is tudatosította benne, hogy *az ő igazi családja az egész magyar nemzet.* Az apa vajon milyen sugallatra cselekedett így?! Az ilyen *prófétai genezis* különös, és átlagos-normális ésszel teljességgel felfoghatatlan is. Am mindez isteni szemszögből - *a megbízó szempontjából!* - nézve tökéletesen logikus! A Gondviselés akaratának beteljesülését így a gondos apa készítette elő. Andrásnak azonban sem a szülői házban, sem férfikora teljében nem adatott meg, hogy tökéletes érzelmi biztonságot nyújtó családban élhessen. A felhőtlen páros boldogságot is viszonylag későn, érett férfikorának alkonyán találhatta csak meg. *Talán ezért is válhatott tágabb családja, az egész magyar nemzet prófétájává.*

A Teremtő minden népét egyformán szereti, - két nemzete sorsát mégis fokozott figyelemmel kíséri. Az Atya évezredekken keresztül - lásd: *az Ószövetségben!* - szinte kézi vezérléssel viselte gondját *a választott népnek.* Mintegy kétezer évvel ezelőtt a Teremtő elérkezettnek látta az időt, hogy *minden gyermekét a közös isteni családba fogadja,* ezért a Földre küldte *egyszülött fiát: Jézus Krisztust,* hogy fia - mint áldozati bárány - a kereszthalálával megváltsa bűneitől az egész emberiséget (lásd: *az Újszövetségben!*). A Megváltó édesanyja, Mária - *vajon csupán különös kedvtelésből?* - kiválasztott magának egy másik népet, amelynek a védőszentje lett. *Ez az esendő, szerencsés nép: a magyar. **Regnum Marianum.***

Krisztus népe szétszóratott a nagyvilágban - azért, hogy a történelem folyamán az emberiség sokasodásának és tudása koncentrálódásának végig *a vezető ereje, a kovásza* lehessen: mindenütt a földgolyón. *Mária népe* nagyobb részben együtt maradhatott (bár milliók élnek hazájukon kívül!); - azért, hogy *az emberiség élő lelkiismerete* lehessen: egészen a végidők eljöveteleig.

A Teremtő azzal a küldetéssel bízta meg *Sándor Andrást,* hogy - mint az egész emberiség élő lelkiismeretét - ébressze fel a magyarságot, és mint üzenetközvetítő próféta: *adja át a magyaroknak a Teremtő parancsát. **A parancs: élve maradni!***

András jól tudta, hogy a magyarság nem halhat meg, mert élön kell tartania *az egyetemes emberi lelkiismeret pislákoló gyertyalángját,* még ezekben a végzetes és vészterhes időkben is, amikor az amerikai és az európai keresztény kultúrára már gyakorlatilag keresztet vethetünk... (Lásd: a kibővült Európai Unió nem veszi fel közös alkotmányába a keresztény gyökerekre vonatkozó kitélet! - 2004.) A magyarság haláltusája mintha csak *az Armageddon* ágyúörgésének közeledtét jelezné, - ami maga az Apokalipszis.

Sándor András - a "magánember" éppen úgy, mint a politikus-író, publicista - személyiségvonásai tértől és időtől független gondolkodót tükröznek, aki csak "természetes kényszerűségből" vett részt a földi és a családi munkamegosztásban, hiszen lényét teljes egészében áthatotta és "lefoglalta" a vállalt szent küldetésének teljesítése. Nagyon szerette a természetet, a bükki erdőket, nyugodt nyári estéken ágyából a csillagos eget kémlelni, szerette a jó ételeket és italokat - valamint nagy hódolója volt a női szépségnek is! -, *ámde erre a sárgolyóra mégis kizárólag a Transzcendens Parancs megvalósítása érdekében született.* Ennek megfelelően bölcs iróniával - *mintegy kívülállóként!* - szemlélte az őt körülvevő anyagi(as) világ hívságait, gyarlóságait, valamint önnön fizikai gyengeségeit: ritka botlásait, gyakori megpróbáltatásait. Sándor Andrásnak anyagi értelemben *a puszta tollán (írógépén) kívül* - alig volt valamije. A természetet viszont mindig "teljes menet-felszerelésben": távcsővel és fényképezőgéppel felszerelve, - *szalmakalapban* járta! Különös műgonddal szerette rendezgetni egyre újabb és újabb különleges példányokkal gazdagodó ritka ásvány-és kőzetgyűjteményét. Hihetetlen nagyságú *történelmi-, irodalmi-, nyelvi-, vallási-filozófiai-, valamint természettudományi és közgazdasági (!) tudását* részben szobányi könyvtárából merítette. *Hét nyelven beszélt!* **Sándor András egyetlen-egy "példányban" létezett, - hozzá hasonló ebben az évszázadban nem született egy sem.** Próféta küldetésében abszolút magányos volt, - feladatát és felelősségét küzdelmes életében senki mással nem oszthatta meg. Lényegében függetlenül élt *mindentől és mindenkitől*, - nyíltszívű és közvetlen természete ellenére nagyon nehezen engedett közel magához bárkit is. Az ismeretlent *hosszas "ellenőrzésnek"* vetette alá, és csak akkor nyílt meg a számára, ha meggyőződött róla, hogy az illető megérdemli. Független volt a lapoktól is, amelyek írásait kiadták. Érdeemes végignézni *a Pestmegyei Hírlap, a Magyar Fórum, valamint az Új Idők* újság korabeli lapszámait, - Sándor András cikkeinek mondanivalója egytől-egyig kilóg a sorból. Az ő gondolataihoz még csak hasonlók sem fordulnak elő az elmúlt évtized egyetlen újságjában sem. Az említett lapok témám szempontjából abban különböznek az összes többitől (és ez egyben legfőbb érdemük is!), hogy *vivőfrekvenciául szolgáltak Sándor András hangja - mint moduláció - számára.* András írásai - csak mondta, mondta a magáét! - és a kiadó újságok egyéb tartalma között egész egyszerűen nincsen érdemi összefüggés. A szimpla publicisztikák között *szépen megbújtak* András próféciái, - tisztelet és elismerés ezeknek a kiadóknak, hogy felismerték írásai óriási történelmi jelentőségét.

Sándor András történelmi helyzetfelismerésében és ítélőképességében *tökéletesen tévedhetetlenné fejlődött*, - éppen arra a sorsdöntő időpontra (1988.) érkezett el próféta érettsége legfelsőbb fokára, amikor az már elengedhetlenül szükségessé vált a magyarság számára. András - *könyvei bizonyítják* - gondolkodásmódjától sohasem volt idegen az egyfajta utópisztikus keresztény

kommunizmusba vetett hit. *Nyíltan s őszintén tisztelte Mihail Gorbacsovot, és az 1980-as évek közepétől komolyan remélte, hogy a peresztrojka és a glasznosztj sikerre vihető, - nem- csak a Szovjetunióban, hanem még Magyarországon is.* A reformkommunizmus azonban - részben külső okok miatt! - "megbukott", Gorbacsov Szovjetunió-ja pedig összeomlott és szétesett. Magyarország ettől kezdve (1988.) a mindent elsodró szökőárnak, *a keleti blokk "általános rendszerváltásának" martalékává lett,* - teljesen felkészületlenül olyan politikai kényszerpályára került, amelyről többé nem lehetett letérni.

Sándor András mindezt azonnal átlátta, és megkezdte magányos harcát a Gonosz ellen; - *elkezdte beleívölni elképesztő próféciait a békésen szendergő magyar nép fülébe: Talpra magyar, ébredj fel, küzdj az életedért, - különben el-veszejtenek!* Talán észbontó, amit mondok: András egyetlen írásában, egyetlen gondolatmenetében sem tévedett - soha. Bizonyos dolgokról persze addig sosem nyilatkozott, míg a legújabb történéseket be nem illesztette az eszmerendszerébe. Politikai és újságírói ellenfelei *mindig rettegtek a tollától,* - ám mégsem törtek ellene eszeveszett dühvel. Nem törekedtek például sohasem írói és/vagy emberi megsemmisítésére. *Még az ellenségei is babonás tisztelettel viseltettek iránta...*

Sándor András sugallatra írt: ezt mindenki érzi, aki a próféciait olvassa, - függetlenül attól, hogy egyetért-e velük, vagy sem. A Szentlélek oltalmazta a haláláig.

Sándor András teljes agykapacitásával lázasan kutatta *a magyarság hosszútávú fennmaradásának* lehetőségét ebben a mai, vészterhes utolsó tízéves korszakban, amikor is nemzetünk minden maradék vagyont és önbecsülését is - úgy tűnik: *végleg!* - elveszíteni kényszerült. *Mindig többvariációs politikai párt-és személyi konstellációkban gondolkodott; - és mindig jó előre óvta a rendületlenül alvó nemzetet a sorsszerűen bekövetkező újabb és újabb csapásoktól, amelyeket a kábult magyarság és opportunisták-korrupció vezetői hoztak magukra, idéztek elő.* Ami rosszat megjósolt, az sajnos mindig be is következett. Próféciai, megérzései és elemző következtetései látszólag mindmáig *"falrahányt borsó"* maradtak.

Előre látta az Antall József által vezetett MDF - és a kormány - kérészéletű és kétes "dicsőségének" gyors elmúlását, *az antallizmus bukását,* melynek okát az SZDSZ-szel kötött elvtelen és titkos paktumban jelölte meg. Azt is tisztán látta, hogy a nagy lehetőség felelőtlen eljátszása után nem jöhet más, - *mint a totális kommunista visszarendeződés, immáron a NATO színeiben.* Érdekes módon - *minden liberalizmus-ellenessége ellenére!* - ***még Ő is*** meglátta Orbán Viktorban a magyarság esetleges potenciális vezérét, aki kivezethet(ne) minket a sivatagból, ha ő is így akarná. *Két, alig néhány hónapos írása, cikke is bizonyítja ezt (1997).*

Sándor András életműve, próféciája, írásai *csak látszólag bizonyultak mindmáig haszталannak, írott malasztnak*. Valójában óriási része van abban, hogy mára a magyar nemzet és minden felelős vezetője felébredt, és kezdi észrevenni, hogy - *persze részben maga teremtette* - csapdában csücsül. ***Már valamennyien ébren vagyunk, - ám fejünk még zsong az elszenvedett kudarcok, valamint a visszatért kommunizmus olcsó hazugságai miatti másnaposságtól.*** (2002 óta - újból.)

Sándor András, a magyar rendszerváltás-korszak prófétája teljesítette a teremtő Istentől kapott megbízatását: *felébresztette a magyar nemzetet a csipkerózsika-álmából*. Kedvesen kíméletlen, 'fülsértő' kiabálásával elérte, hogy felcihelődjünk.

Neki köszönhetjük, amennyiben nem lehet bennünket mégegyszer elaltatni.

Isten áldjon András, mostmár nyugodhatsz békében.

A stafétabotot *már korábban* átadtad.

Sándor András író († 1997.) atyai jóbarátom volt, amíg élt. Halálakor négy dolgot örököltem tőle: (1) könyörtelenül kritikus történelem-szemléletét, (2) egyedülállóan objektív judíciumát, (3) utánozhatatlanul vitriolos stílusát, igaz-mondását, és (4) a lábujja bütykének (latinul: hallux valgusának) az állandó sajkását - afféle vezeklésként a kimondott és kimondatlan „ítélkezések” miatt...

Sándor András irónikus és önirónikus ember volt; soha nem szégyellte, hogy szűkölködött anyagiakban, - például zoknikban. Ha lyukas zoknit húzott fel; hát filctollával a megfelelő színre festette a lába bőrét, hogy ne lehessen észre-venni a zokni folytonossági hiányát.

A levelezésünkben - mind terjedelmében, mind minőségében - nagy szerephez jutottak a napi politikai aktualitások, amelyeket András a megfelelő történelmi párhuzamok felelevenítésével, értékelésével, mint analógiákkal igyekezett meg-világítani és megmagyarázni.

Egyszer 1997-ben ezt írta: „Ej, ha még egyszer ötvenéves lennék, elválna a a májtól, megmutatnám én ezeknek!!”

Azt álmodtam, András újra közöttünk van!

Gyakran hallom mostanában, hogy *elvek és eszmék* még csak lennének, de nincs meggyőző, karizmatikus vezetőnk. Az „egy szem” Orbán Viktor pedig hát olyan, amilyen... Nem tudni ki volt, ki lett, s ki lehet még egykoron.

Még gyakrabban rajtakapom magam, hogy elgondolkodom: miként is tudhatnék „kapcsolatot létesíteni” - odaáttra Sándor Andrással... A bölcsessége sajnos csak hiányosan származott át reám, így rászorulnék tanácsaira. Tudom, hogy az efféle kapcsolatteremtés kísérlete az Egyház szerint bűn, ezért nem is nagyon erőltetem a dolgot, nehogy a végén elkárhózzam!

A tudatalattim viszont nem nyugszik. Álmodni talán - szabad...

Vagy nem szoktam álmodni, vagy nem emlékszem rá, vagy csak zavaros, összerakhatatlan és megfejthetetlen töredékek maradnak fenn reggelre.

Most az egyszer - nem így történt.

Vasárnapról hétfőre virradólag, 2002. június 10-ikének hajnalán az alábbi furcsa álmot láttam, amelynek története kristálytiszta fennmaradt, mert azonnal papíron is rögzítettem az eset legfontosabb motívumait...

Valamilyen ismeretlen hívó szó; - belső hang vagy kapott információ alapján (ki tudja?) késő délután *nyakamba vettem a nagyvárost*, és csalhatatlan érzékkel be-fordultam a Dohány utcába, s annak is az egyik ódon bérházába, mint akit tea-délutánra vagy kora vacsorára várnak. A legnagyobb természetességgel lépdeltem fel a lépcsőn, egészen a félemeletig, aztán az első lakásajtóig. Pedig az öltözékem súlyos kívánnivalókat hagyott maga után; - a lábamon nem volt semmilyen zokni, amúgy meztélláb bújtam a Romániából importált ezer forintos fekete félcipőmbé; még a fűzőket is elfelejtettem bekötni. Ámde ennél még súlyosabb, *nem hiány, hanem többlet* jelentkezett a kezemben, amelyben mintha tálcán kínálnék valami fontos dolgot - egy nagy papírdobozt tartottam, félig tele egyszerű homokkal.

Határozott mozdulattal lenyomtam a kilincset - csengőjük nem volt -, és a nyitott ajtón át egy hall, vagy verandaszerű tágas helyiségbe jutottam, amelyből szemben szoba nyílt, és amely balra, hátul egy nyitott kétszárnyú ajtóban folytatódott, ahová természetesen nem láthattam be, csak ha egészen odáig bemegyek. A szoba belátható részében nem volt senki sem. Türelmesen megálltam, és vártam - teljesen biztos voltam a dolgomban: jó helyen járok. Egyszer csak balról, *fekete ruhában, fehér gallérral* két riadt arcú apácát láttam belépni; észre sem vettek - vagy csak átnéztek rajtam -, majd mellettem elhaladva sietve távoztak a lakásból. Nem kellett tovább tétlenül várnom, mert kiszáratva - szintén balról - belépett **Jutka, András felesége**, aki pontosan tudta ki vagyok, és nem is tett úgy, mintha nem látna. Én még evilági anyagból voltam gyúrva - legalábbis álomom szerint -, Jutka viszont már nem...

Álmélkodva nézett rám, és meg is kérdezte: „*Hogyan kerültél te ide?!*”

A kérdés nyilvánvalóan arra irányult: honnan tudtam, hogy ide kell jönnöm. Jutka a félelemtől és a tanácstalanságtól tágranyílt szemekkel visszahőkölt ugyan, de ott maradt a szobában, velem szemben 2-3 méternyire megállva.

Arrafelé nézett, amerről az apácák jöttek és ahonnét ő is kijött; mintha csak várna valakire, hogy szintén előbukkanjon. *András szélvészékként viharzott elő*; fekete öltönyben, fehér ingben, nyakkendővel - igen elegáns volt -; viszont ami furcsát láttam rajta, az a kora volt! Csak ötvenévesnek látszott, férfiereje teljében, nap-cserzette sötétbarna arcbőrrel, kifogástalan egészségben.

Cseppet sem látszott rajta meglepődés, amikor futólag énrám nézett - úgy tűnt, holtbiztos lehetett benne: jövök, hogyha hív. Márpedig üzent; valamilyen rejtélyes úton. „*Éppen a török tengerpartról jövünk!*” (ahová 1997. őszén majdnem együtt mentünk, a feleségeinkkel négyen nyaralni, ámde mivel nem volt elég pénzünk, Andrásék csak ketten repültek el, majd András novemberben meghalt) - mondta mintegy magyarázatként ‘a látványra’, hogy mitől ilyen barna. Furcsán nézett a kezemben tartott féldoboznyi homokra, de nem kérdezte, hogy kinek hoztam... Elhúzott mellettem; én követtem volna, viszont a visszaforduló tekintete megálljt parancsolt. „*Most egy nagyon fontos találkozóra megyek, azután hamarost megváltoztatom a világot, benne Magyarországot!*” - mondta, majd elment.

Magunkra maradtunk.

Én és az álom.

Az elbeszélő történelem

Gondolatok Braun Róbert „*Holocaust, elbeszélés, történelem*” című, 1995-ben az Oziris Kiadónál megjelent könyve kapcsán

Most, amikor túlzás nélkül állíthatom: *bibliai időket élünk*; amikor az Ószövetség és az Újszövetség szellemisége és megtestesült erői talán a legutolsó - „*ez a harc lesz a végső!*” -, az armageddoni csatájukra készülnek; amikor a Columbia űr-repülőgép látszólag értelmetlenül, de mégis *furcsa égi jelzésként épp’ Palestine, amerikai városka felett* robbant ezer darabra fel, - egyre többet gondolok Káin és Ábel ügyére. Amikor egyre valószínűbbnek látszik, hogy a Közel-Kelet mesés olajkincse *végül senkié sem* lesz, mert - mint Kipling híres művében, „*A dzsungel könyvé*”-ben, vagy még az „*Ali Baba és a negyven rabló*” című Ezeregyéjszaka-történetben - mindenki meghalhat, aki a kincshez akár csak hozzányúlni merészel; és ezeregy kútban lángolhat majd fel a nyersolaj, elolthatatlanul, hogy végül senki gyilkos hasznára ne lehessen... Most kell, hogy még egyszer újra átgondoljuk, mit is jelent: „*Szemet szemért, fogat fogért!*” vagy: „*Ki fegyvert fog, fegyver által vész el!*”

Most, az emberiség utolsó óráján kell megértenünk végre-valahára: mit is jelent a bosszúval szemben a megbocsátás, a gyűlölettel szemben a megváltó szeretet, a féltékenységgel szemben a szelid áldozatvállalás, tehát *Jahveval szemben helyett Jahve és Krisztus* - az Ószövetség és az Újszövetség egysége.

Most kell megértenünk végre, hogy Káin és Ábel ugyanannak az isteni fának az elágazásai, hajtásai; - nomeg azt is, hogy magyar és zsidó: édestestvérek.

Mostanában bizony egyre többet gondolkozom a Biblia két részének, az Ó és az Új Testamentumnak a vélt, vagy valós ellentmondásain, megpróbálva magamban feloldani azokat, - hogy eggyé válják ez a kettéosztott baljós alvilág, **miképpen Mennyben, azonképpen itt a Földön is**; de nem a világcsendőr szuperhatalom minden reményt felégető aljas háborúja végeztével, egy *sokkal aljasabb* látszat-béke révén, hanem valódi Aranykor beköszöntésével, *az egy és igaz Isten* szent akaratából.

Braun Róbert - ma 38 éves - korábban Pető Iván, az SZDSZ kabinet-főnöke volt, nemrégiben először Medgyessy Péter *beszédíró tanácsadója* lett; majd azután kinevezték a Miniszterelnöki Hivatal kommunikációs ügyekben helyettes állam-titkárává. Ma már a Kormány Kommunikációs Központjának (KKK) igazgatója. Ő kötötte a tanácsadói szerződést *Ron Werberrel*, s később ő is bontotta fel azt...

Fodor Gábor kultusz-minisztersége (1994-1995.) időszakában Braun Róbert egy könyvet írt - „*Holocaust, elbeszélés, történelem*” (Oziris Kiadó, 1995.) címmel -, amely a zsidó-holocaustról szól, s központi gondolata *annak bebizonyítása, hogy a holocaust tökéletesen egyedi esemény volt az emberi történelemben*. A könyve hitelességét Braun igen sok eredeti anyaggal; okmányi, jegyzőkönyvi, levéltári, stb. adatokkal - melyek amerikai (Rutgers University) kutatásainak eredményei -, továbbá *Hannah Arendt* idézetekkel igyekszik alátámasztani. Érdekes, hogy a liberális szellemiségű Braun *az emberi történelmet, mint kvázi-objektív esemény-sorozatot, illetve annak egységesen felfogható vagy elfogadható (megismerhető) létét, s igazságát tagadja*; egyenesen azt állítja, hogy „a történelem” különálló, szervesen össze nem is függő, kizárólag szubjektíven megítélhető ‘narrációkból’, független történetekből áll, amelyeknek a relatív igazsága az elbeszélő személyes nézőpontját tükrözi... A könyvet exkluzív értékesítésre 500 példányban nyomták ki; a kultusz-minisztérium és a Soros-alapítvány közös támogatásában. Magam is elolvastam, még 1996-ban - és most, újra...

Határozottan hiszem, hogy az Ószövetség és az Újszövetség nemcsak hiteles kor-történeti dokumentumok, hanem valóban *Isten Igéjét* őrző, a múltból a jövőbe mutató próféciák (isteni kinyilatkoztatások) is; útmutatásuk tehát ma is érvényes. Bár az emberi történelem (amely a meggyőződésem szerint korántsem véletlen-szerű; sokkal inkább szigorúan egymásra épülő eseménylánc, és mint ilyen ok-szerűen meghatározott, tendenciózus és konvergens) *valósággal hemzseg* (főként az ókorban!) *a legkülönbözőbb népiirtásoktól*; mégsem lehet cáfolni a Braun által felállított tételt: **a zsidók holocaustja egyedi és megismételhetetlen**. Észre kell vennünk, hogy pl. a mexikói őslakos aztékoknak a hódító spanyolok (Hernando Cortez hadserege) általi kiirtása, vagy az észak-

amerikai indiánoknak az új hazát 'honfoglaló' európai telepesek általi kipusztítása, stb., stb. - *mind helyhez kötött népiirtások* voltak; vagyis hát kellett a szűz terület a beözönlő hódítóknak, s mivel a bennszülöttek éppen útban voltak, - nagyobb részben megölték, kisebb részben rezervátumokba zárták, majd asszimilálták őket. A II. világháborúban *a hitleri náciizmus* zsidó-népiirtása, genocídiuma egészen más okból: ideológiai alapon történt. Az „übermensch” nagynémet ideológia nem területfoglaló céllal, hanem globális „endlösung” meghirdetésével akarta, és meg is próbálta kiirtani a világ zsidóságát. Éppen ebben rejlik a zsidó holocaust *történelmi egyedisége*; - először és remélhetőleg utoljára történt meg, hogy nem „territoriális okból”, hanem meg-fontolt és kegyetlen vakgyűlölettel (!) törtek *genetikailag meghatározott ember-fajta* maradéktalan elpusztítására. Az állat azért öl, hogy egyen, - vagy elkergeti a riválisát, hogy új életteret szerezzen magának. Mindkét tevékenységében állati ösztönei hajtják. Az emberi történelem (már példaként is említett) népiirtásait *hasonló, állatias ösztönök* vezérelték, - ide sorolható az ősidők kannibalizmusa és a történelmi korok valamennyi területszerző hódítása is. Ámde csak azért mód-szeresen kiirtani igyekezni egy komplett népet, függetlenül annak a 'területi el-helyezkedésétől', *mert zsidó*, - ez valami döbbenetesen új! Ez még csak nem is *az emberevő tigris kvázi 'öncéltől ölt'* bestiális kegyetlensége, - hanem 'módszeres aljasság': tudatosan átgondolt és szisztematikusan megvalósított, hidegvérű vak-gyűlöletből elkövetett tömeggyilkosság. Az ember (a náci) merőben új, szörnyű tulajdonsága került napvilágra: állami ideológiává és rendszerre képes fejleszteni az ölés gyűlöletét, - vagyis a lelke gonoszabb, mint a vadállat gyilkos ösztöne...

Braun Róbertnek maximálisan igaza van: a zsidó holocaust az emberi történelem egyedi és megismételhetetlen szégyenfoltja.

Azt gondolom, hogy mindenre kell legyen, és van is okszerű magyarázat, - legfeljebb nem könnyű azzal szembenézni, együtt élni. A legsúlyosabb, joggal felmerülő kérdés, hogy mivel kiderült: *mi sem vagyunk jobbak, sőt, rosszabbak vagyunk az állatnál*; hogyan nézzünk ezek után egymás szemébe, megbízhatunk-e egymásban, továbbá vajon mindenre vonatkozik-e az általános bizalmatlanság elve, vagyis potenciálisan mindenki rosszabb-e az állatnál, illetve ha nem, úgy milyen módszerrel választhatjuk külön a bűzát a konkolytól?!

Mivel az eltelt nagyjából 60 év minden oknyomozó erőfeszítése (volt ilyen?!) eredménytelen maradt, - az egyedi és megismételhetetlen történelmi esemény, a holocaust 'meghatározását' *a liberális lángész* úgy oldotta meg, hogy ***magát a történelmet relativizálta***, felállítva az új tételt, miszerint *az emberi történelemben minden esemény egyedi és megismételhetetlen*, de fenntartotta (magának) a jogot, hogy önálló, merőben eltérő 'narrációkat' különböztethessen

meg, ami a szemben álló nézetek 'létjogosultságát' garantálja - egyazon történelmi tényről. Ha ezt nem teszi, úgy óhatatlanul eljut **a kollektív bűnösség fogalmához**, mely mint generális magyarázat feloldhatatlan konfliktushoz vezet, mert amennyiben a holocaust nem a spontán vakvéletlen műve, úgy csupán *bizonyos nemzetek, vagy minden nemzet* szunnyadó zsidó-gyűlöletének (antiszemitizmusának) következménye lehet, mely szunnyadó gyűlölet 'időnként' érthetetlenül virulenssé válik, fellángol. Mivel nem lehet mindenkit, minden nemzetet, az egész világot látens ellenségnek tekinteni, s állandóan 'felügyelni', - inkább vezessük be a relatív történelem fogalmát, mely a véletlenek spontán összevisszasága. Láthatjuk, hogy a tudomány fejlődése nem ismer határokat! **Albert Einstein** óta tudjuk, hogy a világegyetemben, a makro-világban az idő és a tér, a kiterjedés és a sebesség: relatív. **Wilhelm Heisenberg** pedig tovább bizonyított: a relativitás-elmélet a kvantumfizikában vagyis a mikro-világban, ha lehet, még fokozottabban érvényes - a mikro-részecskék helyzete és/ vagy a tömege is relatív. **Braun Róbert** posztulátuma óta már azt is tudjuk, hogy *az emberi történelem is relatív*, mert hiszen vagy az eseményt vagyunk képesek definiálni, vagy az okot - a kettőt együtt sohasem, hisz' a történelem csak fikció; összefüggés-láncolat, illetve nagyléptékű okszerű összefüggések nincsenek, csak egymástól független események, különböző szemtanúk, túlélők által elbeszélve... Nem csodálkozom ezen az általános relativizáló hajlamon, ugyanis az Ó és az Új Szövetség, az ó és az új kor összefüggése, okszerűsége, s a végkifejletet is hozzá-véve - **az áldozatok 'célszerűsége'** (!) kizárólag csak Jézus Krisztus személyén és személyes áldozatán keresztül érthető meg. Áldozata nélkül az egész teremtett világ valóban relatív; sőt, értelmezhetetlen is...

Holocaust, narráció és történelem összefüggéseinek, komplex problematikájának illusztrációjaként álljon itt egy rövid idézet *Braun Róbert* hivatkozott munkájából: „**Az USA Holocaust-emlékmúzeumában a történelmi elbeszélés egyszerre jelenti az emlékezet kanonizációját és konstruálását: a zsidó holocaust emlékezete a múzeum tárgya és létrehozásának célja (is). Ez jól mutatja az e kettősségből adódó ellentmondásokat. 'A múzeum nem vizsgálja, hogy a holocaust miért következett be. Erre a kérdésre a történészeknek kell választ adniuk, azonban kétséges, hogy az okok keresése vajon túlmehet-e bizonyíthatatlan hipotézisen, vagy a spekuláción.'** (...) Ugyanakkor az elbeszélés implicit módon választ ad a 'miért?' fel nem tett kérdésre (is). A történelmi előzmények az elbeszélésben sematikus szerepelnek. Az elbeszélés abból indul ki, hogy a bekövetkezett események szükségszerűen vezettek a 'végső megoldáshoz', tehát a holocaust története egy lezárt történet, amely a narratív logika keretei között önmaga válaszolja meg a fel nem tett kérdést. A holocausthoz vezető út bemutatásának része egy olyan ötperces film, amely a kora középkortól tartó (!) töretlen és folyamatos

antiszemitizmus történetét hivatott bemutatni, az egykori Római Birodalomtól a Harmadik Birodalomig. (Ez lenne a holocaust története, amint azt az Egyesült Államok Holocaust-emlékmúzeuma bemutatja.) (...) Annak ellenére, hogy a narráció látszólag nem keres választ a ‘miért?’-re, a totalitás sérthetlensége okán kérdés az elbeszélésen kívül sem maradhat. Így implicit módon minden kérdésre választ kell adnia. A ‘miért?’-et a legegyszerűbben válaszolja meg: mert a németek az örök antiszemitizmus szolgálatába álltak, mely csakis a holocausthoz vezethetett.”

Problemátikus és megmagyarázatlan ebben a történetben gyakorlatilag minden, de ez egyáltalán nem Braun Róbert könyvének a hibája. Valamennyi lényeges kérdés megválaszolatlan; - sőt, még újabb kérdések és kételyek is keletkeznek! Ilyenek pl.: (1) Miért nincs valós oknyomozás a ‘miért?’ megválaszolására? (2) A ‘szükségszerűség’ valamilyen ‘kikerülhetetlen’ fátumra utal? (3) Miért töretlen és folyamatos, illetve miért van egyáltalán antiszemitizmus; és főleg: mit jelent az, hogy ‘örök’? (4) Mit gondoljunk ***a németekről***: vajon miért is álltak az ‘örök’ antiszemitizmus szolgálatába?!

Megoldás helyett igyekszem felvillantani néhány *még ki nem mondott* gondolatot, amelyek egy valószínű *közös nevezőhöz* vezethetnek el.

Ugyan miért lehet, hogy a holocaust minden eddigi ‘magyarázata’ megmarad a sematikus sejtetésekénél vagy csak a történet felszínét érinti? Mivel magyarázzuk, hogy az USA emlékmúzeuma is a fentiek szerinti infantilis ‘történetet’ kerekítette ki? ***Nyilván azért, mert egyfelől tilos a valódi történet kikutatása, - másrészt azért, mert annak, akinek az igazság kiderítése kényelmetlen; épp megfelel az idézett indokolás.***

Az ugyan lehet, hogy ‘a bekövetkezett események szükségszerű módon vezettek a végső megoldáshoz’; - de ugyan ki a felelős azokért az eseményekért (pl. Adolf Hitler hatalomra jutásáért), melyek *az egyedi és megismételhetetlen holocaustot* előidézték? Ez az igazi kérdés!!

A zsidóság sorsát a történelemben kétségtelenül számos misztikum, s benne egy-fajta sorsszerűség övezi. Az Ószövetségből (mely jó részben egyezik az ortodox zsidó Tórával) egyértelműen kiderül, hogy ***a zsidó, Isten (Jahve) választott népe***; és ez a tény az Újszövetségben még tovább erősödik. Már az Ószövetségben is visszatérő motívum, hogy a zsidó nép mennyire vonzódik a talmi csillogáshoz; -Mózes tízparancsolata és minden igyekezete ellenére újra meg újra visszazédül az aranyborjú imádatába, vagyis hogy az arany bűvöletében megtagadja Istenét. Nagyon lényegesnek tartom *már itt* megjegyezni, hogy *majd később*, már az Újszövetségben Jézus Krisztus egyértelműen kifejti, hogy számára ***az elbitangolt juhok, a tékozló fiúk, a bűnbeesett asszonyok*** az igazán fontosak; nem a jókért, hanem az esendőkért küzd, sőt, aggódik mindenek fölött. Ez megmagyarázná ***a választott nép*** isteni

döntését is. Az Úr (Jahve) különleges kegyeivel halmozza el a zsidókat (kivezeti a népet Egyiptomból, vizet fakaszt a sziklából, kettéválasztja a Vörös-tengert, mannat dob az égből az éhezőknek, hazát talál nekik Izraelben, stb.); ám őket ószövetségi gyűlölet, irigység és féltékenység vezérli minden más néppel szemben, - ezért Isten ezernyi vezeklő, tisztító büntetést ró ki rájuk. Az ortodox zsidók *a Messiást* várják, Dávid véréből; aki majd *földi királyuk* is lesz, és minden más nép uralkodójává teszi a zsidókat... Megszületik Jézus Krisztus, a Messiás; - de nem a zsidóság, a zsidó nép földi királyaként, hanem *minden nép közös Megváltójaként*. A zsidókon ekkor úrrá lesz 'a szokásos' féltékenység - *Messiásukat nem akarják megosztani minden más néppel!* -; s így nem ismerik el, megtagadják Jézus Krisztust... Az arcukat elfordítják tőle; és hiába prédikál akármilyen szívhez szólóan - nem hallgatnak rá. Gyönyörű példabeszédei süket fülekre találnak. Az általa megvalósított *isteni csodatételeket* az ördög bűvész-mutatványainak bélyegzik. Evilági vezért vártak, olyan forradalmár szabadság-harcost, aki végre megszabadítja a zsidó népet *a rómaiak uralma alól*; ehelyett 'világmegváltót' kaptak, aki szétfoszlatta 'a választott nép' illúzióját... Ráadásul - mint Mózes - Jézus is megtiltotta a bálványimádást; ezért kiűzte a templomból a modern aranyborjú, a pénzfétis imádóit, vagyis a kufárokat. Tekintve, hogy Jézus nemcsak hogy nem felelt meg a főpapok Messiással szemben támasztott 'el-várásainak', hanem effektíve veszélyeztette azok hatalmát (a római provinciában is fennálló *zsidó vallási és politikai rendet*); eldöntötték - kereszthalálra ítélik Őt. A kétlépcsős hatalmi rendszert ravaszul kihasználva, 'a piszkos munkát' Poncius Pilátussal, római helytartóval végeztették el, aki aztán úgyszintén mosta kezeit... Mindez nem változtatott azon, hogy Jézust kivégezték.

Fátum bizony, hogy a zsidó főpapok vagy nem ismerték fel Jézusban a Tóra által megjövendölt Messiást; vagy amennyiben igen, akkor tudatosan tévesztették meg (manipulálták!) és hergelték fel ellene a néptömeget, - csupán csak azért, hogy így megőrizhessék kizárólagos hatalmukat 'a birkanyáj' felett! A zsidó főpapság Jézus megöletésével gyakorlatilag újból csak elkövette *az eredeti bűnt*; sőt, még *a Káin bűnét is*, amikor az féltékeny irigységében agyonütötte testvér-öccsét. A hatalom elvesztése volt ugyanis a tét! Jézus Krisztus, aki Betlehemben született - zsidó volt. Az apostolok, majd az első keresztények ezrei is - úgyszintén zsidók voltak. Mindazonáltal - *ezt nem lehet letagadni!* - már a középkori és az újkori kereszténységben (amikor a keresztény hívők túlnyomó többsége már 'gój' volt!) kialakult egyfajta ellenérzés a zsidó etnikummal, a zsidó vallásúakkal szemben; a származásuk miatt 'bélyegezték' őket meg; amiatt, mert '*a zsidó nép*' egykoron Jézus megfeszítésére 'szavazott'..., ami azonban nem lehet magyarázat az idézett *töretlen, folyamatos és örök* antiszemitizmusra! De fátum az is, hogy az ortodox zsidók még ma is a Messiást várják; azt a Messiást, akit nem kell megosztaniuk 'a gój', tehát a nemzsidó népekkel, és aki *egy legenda szerint*

majd az egész világ(állam) földi királya lesz. Végzetes tévedés volt hát a valódi Messiás fel nem ismerése! A tévedés oka megint csak *az eredeti bűnben, Káin bűnében, kevély és irigy féltékenységében rejlik*, hiszen ‘a választott nép’ csökönyös hangadói nem akartak megosztani Isten, a Menny és a Föld birtoklásában. Baj van a kvázi-egységesként deklarált, az ún. **„zsidó-keresztény” kultúrkör fikciójával** is. A kereszténység ugyan évszázadok óta visszavonulóban van, de nem elsősorban az ortodox zsidó vallással, hanem a - *kisebbségben lévő, de hangadó és vagyonos zsidók által is gerjesztett* - liberalizmussal, istentelenséggel, illetve a mindenfajta (szektás és egyéb) álkereszténységgel szemben. Helyben vagyunk tehát újból, a kereszténység legnagyobb ellenfele: az újkori bálványimádás, a pénz imádata!

A probléma az, hogy az említett, egységesnek hazudott kultúrkör az ókortól fogva **zsidó ugyan a keresztényeknek, de nem keresztény a zsidóknak!** A modern idők bálványimádói (aranyborjú hívei) mintha még ma is az Ószövetségben élnének; -szinte ‘kényszerítik’ a keresztényeket, hogy kizárólag a földi örömeikért éljenek, Jézus Krisztust pedig felejtsek el.

A vizsgált kérdéskörben nem beszéltünk még **az ún. kollektív bűnösség elvéről**. Visszaulva a korábbi ‘amerikai’ idézetre; - a narráció súlyos hibája vagy vétkes könnyelműsége, hogy leragad kézenfekvőnek látszó, esetleg valamilyen (háttér)-hatalom által sugalmazott magyarázat elfogadásánál. Az **‘örök antiszemitizmus’**, valamint **‘a német nép kollektív bűnössége’** nem elfogadható generális okok, ha-nem csak felszíni, és nem is túl tetszetős fantazmagóriák. Nem állíthatom, hogy magam jól ismerném a valódi, mély összefüggéseket; annyi azonban biztos, hogy *a holocaust okainak valós ‘megoldása’ összetett*, igen nagy mélységben rejlik. Amennyiben a német nép *valóban, csak úgy, kollektíven* bemasírozott ‘az örök antiszemitizmus szolgálatába’, úgy valahol igen nagy gondok lehetnek! Vagy a németekkel, vagy másokkal, vagy a komplett emberiséggel. Nem spontán előugró fenevadról (örökletes emberi gonoszságról) van hát szó, amely hol fasizmus, hol nácizmus, hol bolsevizmus képében riogatja a világ egyébként szelíd nemzeteit és népeit: *ezek nem önmaguktól való (ding an sich) dolgok!* Sokkal inkább arról (s talán ez lenne az egyszer már említett közös nevező), hogy a hatalom misztériuma körül valami sűrű sötét titok, egy ősbűn lappang, aminek a kollektív takargatása ‘szent kötelességünk’, és sokkal fontosabb, mint az igazság feltárása: egy konkrét nép (pl. a német) vagy az egész emberiség jövőbeli sorsa. A narráció szerint a vád így hangzik: a II. világháború során a németek és a csatlós államok (köztük Magyarország) nácizmusa idézte elő közel 6 millió ártatlan zsidó halálát, a zsidó holocaustot, ami a zsidó nép totális kiirtásának a bestiális kísérlete volt. Oka: egy irracionális és perverz ‘emberi’ érzület - a vakgyűlölet vagyis az antiszemitizmus. Ez a történet **‘a történelem’ egyedi eseménye**, - mert sem azelőtt, sem azóta nem fordult elő, hogy egy népet *öncélből* semmisítsenek meg.

A konkrét vád az, hogy a világ nemzetei - különböző mértékben érintve bár, ámde mégis valamennyien - *vagy tevékenyen részt is vettek a holocaust végrehajtásában, vagy 'csak' tétlenül szemlélték azt, ami meg passzív részvétel...* Ez utóbbi vád vonatkozik a katolikus egyházra, a keresztény vallás hívőire is, amely-akik úgy mond' nem emelték fel a szavukat, hatalmukkal nem vették elejét a készülő szörnyűségnek, noha idejében látták, mi fog történni... Csak ismételni tudom: a valódi okok sokkal mélyebben vannak!

A legjobb, ha konkrét mai példát veszünk, melyből kiderül, miként is történhetett ez a holocaust idején! Az Amerikai Egyesült Államok, az egyetlen szuperhatalom - a világ ura akar lenni. Amelyik ország, vagy nép elérendő céljai útjában áll, azt eltörli a Föld felszínéről. De vajon állíthatnánk-e ennek alapján például, hogy: ***az amerikai nép, illetve az amerikai protestantizmus lesz a felelős a perzsa nép holocaustjáért?*** Nyilvánvalóan nem! A felelős az a világpolitikai (háttér)hatalom, amelyik azt hiszi, hogy jogában áll ítélni *eleven és holt népeket*, amilyen a perzsa. Hiába élünk immár 2000 év óta *az Újszövetség korában*; ez ismét csak vérbeli *őszövetségi háború*: az USA-nak a Közel-Kelet mesés olajkincsére, a világ feletti katonai egyeduralomra; a kicsiny Izrael államnak pedig bővebb, biztonságosabb territóriumra van szüksége. Együtt, szövetségben ezt meg is valósíthatják. Mielőtt azonban sor kerülne *en bloc* az összes renitens (másként gondolkodó) arab népre, - Irak, majd Irán, vagyis az olajban leggazdagabb „perzsa” országok lerohanása a cél. A perzsák holocaustja talán nem lesz ***olyannyira egyedi***; mint a zsidó népé, mindenesetre a korlátozott atomcsapás kellőképp hatékonyan ígérkezik. A világ jobbik fele - akiket nem részegít meg *a hatalom és a gazdagság talmi csillogása*, kezdve a római pápától az egyszerű civil szervezetekig - ***most is, éppúgy, mint a nácizmus készülődésekor*** - fel is emelte tiltakozó hangját, előre látva a közeledő legújabb kori népirtást, de süket fülekbe kiabál...

Mégis, mit kellene tennünk; - netán *sok-milliónyi betmenként, levitálva* szálljunk szembe az amerikai bombázókkal és lopakodókkal? Repüljünk eléjük?! Hisz épp' oly' feltartóztatathatatlanok, mint egykor *a német királytigrisek* voltak, - a háború-ellenes tüntetéseknek meg semmi foganatja. Mind gyorsabb sebességi fokozatba kapcsol a propaganda-és háborús gépezet, már mindenkit árulónak nyilvánít és kiközösít a (háttér)hatalom, aki hangot ad az igazságnak és megpróbál még esélyt adni a békének...

Nincs mese: az amerikai nép *kollektív bűnös* lesz; mi pedig, másként gondolkodó keresztény és nem keresztény, józan és jó érzésű emberek *passzív résztvevők*, -mert nem akadályoztuk meg a perzsa holocaustot. Hogy mi lehet a mélyben rejlő igazi ok, az említett *közös nevező*?!

Erről így ír *Palotás Pál (Seattle)* a KAPU 2003. januári számában:

„Az igazi eredeti bűn: a titokzatosság. A tét felmérhetetlen nagyságrendű: az egész emberiség sorsát érintő PÉNZ VILÁGURALMA. Én Krisztus Urunkat követem, ellentétben a Mammonnak engedelmes nemzetközi pénzvilág (értsd:

a bankárok) *'papjaival'*. *Szemben találok magam az egész zsidó-keresztény világgal is, mert az egyházak ősidők óta már nem követik Jézus tisztán kijelölt útját az emberiség földi élete és túlvilági boldogulása felé. A mai keresztény egyházak a nemzetközi nagytőke kitarthatói. Krisztus korbáccsal űzte ki a tőke akkori bankárait (a kufárokat) a templomból. Ki is nyilatkozta: senki nem szolgálhatja egyszerre az örökkévaló Istent és Mammont, továbbá azt is, hogy semmit sem lehet titokban tartani, amit ne lehetne hirdetni, és semmit nem lehet elrejtteni, ami történik. Közismert még az a mondása is, hogy könnyebb a tevének átmennie a tű fokán, mint a gazdagnak a Mennybe kerülnie. Krisztus élete, tanításai és kínhalála a gazdagság, a (már akkoriban is létező!) pénz-hatalom ellen irányult. (...) A világhatalomra törekvő nagytőke a világhatalmat (értsd: az USA-t, mint világcsendőrt) használja fel ugródeszkának, - azt látja el a mindenható pénzzel, ásványi kincsekkel, évezredek titkokba burkolt bevált trükkökkel az eredeti bűnig visszamenően. A pénz persze nem ajándék, hanem kölcsön. Így az USA eladósodása nő, csakúgy mint az elszigeteltsége, az egy időben több fronton való hadviselés veszélye és - természetesen - a terrorista támadásoknak való kiszolgáltatottság. Ami kijár a láncos kutynak."* Mi is az az eredeti bűn, az a titokzatosság, amiről beszélünk? Röviden megfogalmazva: a (háttér)hatalom misztériuma, mélységes titokzatossága, ami végigkíséri az egész emberi történelmet, leginkább a legújabb korét. A hatalom: a más emberek feletti rendelkezés joga; manapság még sokkal inkább *annak monopóliuma*. Ami pedig Istené! Az eredeti bűn tehát az, ha a földi hatalom végtelen kevélységében isteni jogosítványokra, privilégiumokra tör, és azokat érvényesíteni is kezdi. Jahve az Ószövetségben vad villámokat szórt, és mennydörgő hangon olvasta rá az el-tévelyedett zsidók fejére elkövetett bűneiket. George W. Bush, az amerikai elnök *ügyeletes Atyaúristennek képzei önmagát*; - radarral is láthatatlan lopakodóival szórja humanitárius, 'tisztá' bombáit mindazokra a kis népekre, melyek fizikailag vagy átvitt értelemben az útjában állnak. Ez pedig a római császárok ma is kísértő paranoid skizofréniája. Az USA a saját pénzügyi és erkölcsi válságát vetíti ki az egész világra...

Visszatérve Jézus Krisztus személyéhez, megállapíthatjuk: az összes korábbi és mai problémánk abból eredhet, hogy *a megváltás döbbenetes ténye ellenére* az emberiség nem tudott (és nem akart) igazán élni kapott lehetőségével; ma is csak percemberke-diktátorok kénye-kedvének kiszolgáltatva él, és nem képes érvényt szerezni a szeretet törvényének...

A mai világ, amelyik (ha) nem érti Krisztus keresztáldozatát, annak mai üzenetét; és mert nem érti, nem is képes azonosulni vele; - nem érti a földi történelmet sem: (1) A többség kaotikus, véletlenszerű esemény-sorozatnak hiszi. (2) A liberálisok ezerféle narráció, mind egyenrangú igazságát hiszik; és az objektív történelmet le-tagadják. (3) A 'hangadók' a (háttér)hatalmat alkotják és mozgatják; a történelem jelenidejű íróinak tekintik önmagukat. (4) A naiv

hívők az isteni predestinációban gondolkodnak: azt képzelik, hogy az Isten jóelőre megírta, vagy még ma is kézzel vezérli a történelmet. (5) Friedrich Engels írja valahol, hogy *a szükségyszerűség a véletlenek sorozatán át valósul meg*. Talán az övé a jó megközelítés!

Krisztus országa nem erről a világról való. Nem földi királynak szállt le a földre, és a mennyei királysága nem hasonlít(ható) egy gyarló földihez. Végtelenül szeret bennünket; - így emberré lett az Atyaisten akaratából, hogy kereszthalált haljon érettünk, emberekért, hogy a Paradicsomból történt kiűzetésünk után *még egy, újabb lehetőséget adjon az egész emberiségnek*, hogy egyenként hazatalálhasson Istenéhez, s Őhöz. Ezért aztán az emberi történelem *se nem kaotikus, se nem determinált, se nem véletlenszerű, se nem kézivezérléses*, hanem okszerűen meg-határozott és célorientált 'fejlődés, illetve haladás' - egyszerre. Vagyis kauzális és teleológikus - egyidejűleg. Mondhatnám úgy is, hogy épp azáltal valósul meg a krisztusi terv (az emberiség személyenkénti és kollektív közeledése Isten felé), hogy *'a gonoszok' mindenáron a történelem, az emberi nem divergenciájára, szétszórására törekszenek*, vagyis az a látszat, hogy a világ 'összedől'...!

De mégsem dől össze! Az eredeti bűnben élő hangadók mesterkedései ellenére a krisztusi terv *ha iszonyatos áldozatok árán is*, lassan megvalósul. Jézus Krisztust persze mind a mai napig igyekeznek megsemmisíteni. A *bolsevik ideológia* azt 'tanította', hogy a személye soha nem is létezett.

-.-.-.-.-

Valamikor 1992-ban alkalmam nyílt, hogy *valakivel hármásban*, több órás vitát folytathassak az akkor még 26 éves **Braun Róberttel** Jézus életéről, személyéről, küldetéséről; illetve mindarról, ami az Ószövetséget az Újszövetségtől látszólag elválasztja, viszont ténylegesen összeköti... Braun először *nem ismerte el* Jézus Krisztus személyének a létezését, - de nyilvánvaló volt: nincs felkészülve rá, hogy direkt mellébeszéljen.

A társam - *harmadikunk* -, aki szintén határozott keresztény érveléssel igyekezett meggyőzni őt 'közös igazságunkról', végül történeti tények részletes taglalásával bebizonyította, hogy Krisztus létezett, ám ez több óra keserves erőfeszítéseinek rég várt eredménye volt. Róbert barátunk beadta a derekát - *na jó, rendben van, létező személy volt, és mi van akkor?!* -, ám a folytatás már nem szolgált kitörő örömünkre. Braun Róbert kinyílt, és tőle szokatlan heveséssel, szenvedélyesen elmagyarázta nekünk, hogy *mivel Jézus Krisztus világmegváltó tette, áldozata arra irányult, hogy kvázi egyenrangúvá tegye a teremtésben az összes gójokat a zsidókkal, a választott néppel, - ezzel nemhogy felemelte volna a zsidóságot, hanem mintegy 'lefokozta' a saját népét*. Szerettük volna megmagyarázni, hogy Jézus Krisztusban minden nép, minden ember egyenlő, és hogy ez az egyetemes szeretet törvénye, de sajnos mindhiába. Braun Róbert kijelentette, hogy *Krisztus népének árulója volt*.

.....

Miután a fentieket már megírtam, a kezembe került a Heti Világgazdaság 2003. március 1-jei száma, amelynek a 130. oldalán *Lindner András és Horváth Zoltán* portrét rajzolnak a Miniszterelnöki Hivatal új helyettes államtitkáráról. Annak ellenére, hogy ez a sebtében rögtönzött jellemrajz számos lényegi pontban (Braun eddigi élete kitüntetett pillanataiban) *fogaskerékszerű egyezést, sőt szinte azonosságot* mutat az általam leírtakkal - ***kulcsszavak: román, intők, Deutsch, Fidesz, SZDSZ, Bábel, elit, Pepsi, Index, repülőgép-szimulátor (!), dzsúdó, 'keménység', relativizmus, 'befektetés', haszon, stb.*** -; megállapíthatjuk, hogy 'a Braun-portré' összességében véve bizony alapvetően - hamis! A disszonanciák a következők:

- A két riporter nyeglén - csak mímelt pózként? - undok s pimasz a portré riport-alanyával; mindenben kételkednek, amire eredendően semmi okuk nincs.
- Braun Róbert - mint az életrajzából is kitűnik - már az ifjúkorában rendkívüli tehetségnek és hyper-aktivitásnak örvendett, ami szinte törvényszerűen előre is vetítette a későbbiekben sasként szárnyaló politikai karrierjét.
- A tehetség azonban önmagában semmire nem elég; - nagy adag szerencse és 'istenti beavatkozás' is szükséges a sikerhez, és íme: a megkívánt sorsfordulók rendre be is következnek...
- „*A (meg)komolyodás csak a bölcsészkar angol-történelem szakán kezdődött, az esztétikai tanulmányokkal fokozódott, és diploma után a Komoróczy Géza vezette hebraisztikai és asszirológiai tanszéken való 1991-es aspirantúrával tetőzött.*” - „*A holocaust-könyvem kibővített változatát adtam be* (kandidátusi értekezésésként); - ***de a filozófiai relativista történelem-szemléletemmel, úgy látszik, megbuktam. A magyar történészek legalábbis úgy ítélték meg: az írásom nem tesz méltóvá, hogy a történettudományok kandidátusa legyek. Azt mondták, hogy a mű túlságosan filozófikus. Így azután új opponensek felkérésével végül is filozófiából szereztem meg a kandidátusit.***” A tudomány útvesztői - kifürkészhetetlenek...
- Braun Róbert a politika baloldali isteneinek valóságos kegyeltje. 1995-ben fel-figyel rá Pető Iván, az SZDSZ elnöke, s legott kabinet-főnökévé is teszi. De az igazi kiválasztás 2003-ban következett be. Medgyessy Péter miniszterelnök (aki a lelke mélyén SZDSZ-es?!) márciustól *a Közszerplések Titkárságának* vezetőjévé is megteszi, miután már hosszabb ideje Braun írja (?) - *óóó* - a miniszterelnök beszédeit... Ám Braun álszerénységből csak 'csapatmunkáról' beszél...
- Néhány rövid szerény idézet a kiválasztottól: „***Én már a rendszerváltáskor is*** (24 évesen!) ***baloldali-liberális ember voltam... Sohasem akartam politikus lenni... Most is inkább kommunikációs szakembernek tekintem***

magam... Üzletembernek se' szívesen neveztem magam. Sosem csak az motivált, hogy a tulajdonosoknak több pénzük legyen, a számomra az következmény volt... Nem gondolom, hogy (csak) egyetlen ember agyából pattantam volna ki... Még nem gondolkoztam azon, hogy amit csinálok, milyen viszonyban van a hatalommal... Olyan ez most (értsd: a miniszterelnök beszédeinek megírása, közszerepléseinek megszervezése), akár egy befektetés. Sokat tanulok, és a végén lehet, hogy még más hasznom is lesz belőle." Mint látjuk: Braun már egész fiatalon kész politikus, 3-4 diplomás (történelem, esztétika, hebraisztika, filozófia) tudós, és igen sikeres üzletember, valamint elismert kommunikációs szakember...

- Roppant érdekes az iménti kijelentése, miszerint még nem gondolt rá, hogy amit csinál, milyen viszonyban van a hatalommal. Ehhez képest - mondhatni - egész karrierje a hatalomhoz való törleszkedés jegyében fogant; mint politikus, üstökösként ível 'a csillagos ég' felé! 2001-ben **stratégiai kommunikációval foglalkozó** céget alapított, amelynek 'munkáját' egészen nyilvánvalóan csak a végrehajtó hatalom központi szerve, mármint a kormány veszi igénybe. Külön furcsaság, hogy cégét oly' időpontban (2001.) látta szükségesnek létrehozni, amikor még semmilyen biztosítéka nem lehetett az 1 évvel későbbi hatalom-váltásra, s arra, hogy Medgyessytől stratégiai megbízásokat kaphat. (A HVG-portré szerint: „*Itt (ti. a cégénél!) találta meg (2003-ban) a helyettes állam-titkári sarzsi.*”) Univerzális, ösztönös östehetség! Minő szerencsés véletlenek!

Nem mindegy ám, hogy ki írja a magyar miniszterelnök beszédeit...!

Mert a beszédíróból *egyszer még akár magyar miniszterelnök is* lehet, és akkor már majd *a saját szövegeit* fogja megírni és elmondani...

Salamon király temploma

A világ csakis a titok által létezik (Széfer ha-Zóhár).

Érdekes mondat ez! Maga is rejtélyes, titokzatos, szimbolikus, szakrálisan kettős értelmű, akárcsak a tárgya, amelyre vonatkozik.

Mi mindent jelenthet ez a rövid, kijelentő mondat?

Elsősorban azt, hogy a világ pusztá léte merő rejtelem, mély titok.

Azután azt, hogy a világ működése temérdek titokkal terhes.

De jelenti azt is, hogy a világ létének *oka és célja is* maga a titok.

Titkok nélkül - **A TITOK NÉLKÜL!** - a világ nem létezne, nem létezhet.

Marxista terminológiával: **a titok a világ létezési módja.**

Kezdetben vala az egyetlen ős-okú ős-titok, **ISTEN**, - Jahve, 'aki van'.

A radiális energia (Pierre Teilhard de Chardin nyomán) ím' mozgásba lendül, s az ősrobbanással megkezdődik *az isteni színjáték, a titokzatos teremtés.*

Ezzel valósággal elszabadul a pokol, színre léphet *a Sátán is*; a mindenség ellentmondásossá válik, s minden ellentét ezer újabb titkot rejt magában.

Sőt, az idő múlásával, a tér tágulásával, az anyag és az energia felszaporodásával exponenciális arányban növekszik meg a világ titkainak mennyisége.

Az anyag entrópiáját a szellem titkainak felhalmozódása ellensúlyozza.

A mozgási energia fokozatosan felveszi a fénysebességet, ahol az anyag „vissza-lényegül”, és újra szellemivé válik. Vagyis fényből jött, és a fénybe tér vissza...

A nooszféra - a helyén korábban csak légtelen éter volt, maximum az ősrobbanás háttérsugárzásának maradványával - fokozatosan benépesül, a lüktető űr elektro-mágneses hullámtengerré sűrűsödik; az exkluzív titkok, a kódolt információk *mint moduláció* áramlanak, örvénylenek tova *szolgáltatótól megrendelőig, s ezt: inter-aktív telekommunikációnak, (műholdas és földi) televízióknak, informatikának, hírközlésnek, műsorsugárzásnak, médiának, vagy éppen telepátiának* hívjuk...

A televízió plusz a telepátia majd *az interaktív televízióban* forrnak össze igazán egyé, ám ez a titok egy másik, később megírandó történet tárgya lesz... Az nagy kérdés persze, hogy azt fogjuk-e látni benne, amit szeretnénk - vagy megfordítva: az fog velünk velünk történni (azt fogjuk tenni!), ami a képernyőről, mint kódolt utasítás a számunkra 'lejön'.

A titkos teremtés legmélyebb titka *az emberi agy és az emberi lélek.*

Az emberben, az emberrel - az ember által - a titkok egész virágerdeje, sőt, titkos hierarchiája nyílik ki és épül fel, mert az információ a hatalom monopóliuma.

Ki, kivel, mikor, hol, miért és hányszor, - mondhatjuk vulgárisan a lényegét...

De a legmélyebb titok mégis ***ISTEN, az emberiség, a világtörténelem, a világ-egyetem és személyes önmagunk*** kapcsolata, s a viszonyunk e titkokhoz. Miként határozzuk meg törpe személyiségünket intergalaktikus mércével?!

Titka mindenkinek van, aki él és mozog, szerveződik, vagy szervezkedik. A titok valamely fontos információ exkluzív, vagy kizárólagos birtoklása. Akik az adott titkot nem ismerik, hátrányban vannak másokkal szemben, akik beavatottak. Más vonatkozásban viszont egyeseket titkok ismerete terhel, s az nyomasztja lelküket. Titkokat tudni tehát egyrészt kedvezmény, esetleg privilégium lehet, - másrészt azonban súlyos felelősség is, amit tartósan csak kiforrott elme viselhet el.

Személyes titkom lehet például, hogy milyen betegségekben szenvedek, a bankszámlám száma, vagy az, hogy pl. kinek csapom a szelet, családos férfi létemre.

Olyan információk is, amelyek ismeretével visszaélve, *arra illetéktelen személyek* súlyos károkat okozhat(ná)nak nekem.

Szolgálati titok lehet például, ha tegyük fel: rendőrnyomozó vagyok, és valamely nyomozás körülményeinek, munkaközi eredményeinek ismerete *a szolgálat* olyan exkluzív információja, melyet nem hozhatok nyilvánosságra, mert ha esetleg arra illetékteleneknek is a tudomására hozom, netán megszökhethet a gyilkos, aki szintén nézheti a televíziót.

Allamtitkot főként a lényeges katonai, stratégiai információk és adatok képeznek, melyek elárulása *hazaárulás*, hiszen veszélybe kerülhet a haza. Ilyen államtitok volt például 1991-ig az ideiglenesen hazánkban állomásozó, megszálló szovjet csapatok területi elhelyezkedése, távközlési és hadtápvonalainak topológiai rend-szere, logisztikája, stb. Ma ugyanaz, csak NATO-vonatkozásban... Hogyha majd a globalizáció révén az egész világ egybeforr: megszűnnek a nemzetállamok, és velük - *elhal az állam!* - a néhai állam egykori titkai is elenyésznek. Az egyetlen, legfőbb központi állam a világ minden pontjától és polgárától olyan távol lesz, - hogy talán a pusztá léte, működése válik a legfőbb szakrális titokká...

Üzleti titokról beszélünk valamilyen gazdálkodó szervezet (pl. részvénytársaság) működésének, piaci és pénzügyi műveleteinek olyan adatait illetően, amelyeknek a megismerése a konkurenciát nemkívánt előnyökhöz juttathatja. Ilyen például a kétoldalú szerződések, pályázatok és a könyvviteli mérlegek tartalma, vagy éppen egy új technológia, know-how, találmány leírása is.

Titkos társaságok titkai bármilyen természetűek lehetnek; lehetnek *szakrálisak*, de éppúgy *triviálisak* is: így az egész titok-hierarchiát felölelhetik. Attól függően, hogy *a civil-(privát-), a politikai-, a kriminális-, a vallási-, vagy a szekta-jelleg* az adott szervezet meghatározó, domináns jellegzetessége.

Titkos szolgálatok őrzik az állam, a hadsereg, a rendőrség, a kül-és belbiztonság exkluzív adatait, információit; - szervezeteik, működésük, alkalmazott technikai és egyéb módszereik, aktáik tartalma, személyi állományuk megannyi hétpecsétes titok. Titkosszolgálatokkal minden (jog)állam rendelkezik, - *még a Vatikán is.*

Hit-titkok is léteznek; ilyenek például azok a vallási dogmák, melyeknek nincsen természetes magyarázatuk. Mint pl. *Szűz Mária* szeplőtelen fogantatása.

Minden titok - pusztá léte is - eleve irracionális. Bármely lényeges információ ki-zárólagos birtoklása *egyeseket előnyhöz* juttat, míg *másokat hátrányba* hoz. A titkok misztériuma körül monopol-helyzetek szerveződnek, megszűnik a szabad verseny, a természetes kiválasztódás, és így fellép *a kontraszelekció*. Ennek az a lényege, hogy egyesek *kvázi beleszületnek* a titkok ismeretébe (beavatottak); s e helyzeti előnyük birtokában kerekedhetnek mások fölébe, akik esetleg sokkal rá-termettebbek lennének, mint spontán kiválasztottak. Az

ilyen, irányított evolúció hamarosan *degenerációhoz* vezet, tehát vissza a gyökerekhez, amíg nem késő!

De hiszen éppen erről szól az emberi történelem!! Az áteredő bűnnel terhelt, és a Paradicsomból kiűzött ember *kínlódba megsokasodik, technikai civilizációt épít fel, hogy a saját hajánál fogva húzza ki magát a bűn mocsarából*, - ám újra a kevélység bűnébe esik, s a legfőbb titkok 'tudását' egy arra érdemtelen, kontra-szelektált elit exkluzív birtokába adja, s ezzel megtagadja a Megváltót, az Isteni Gondviselés 'véletlenülre épülő' egészséges szelekcióját.

Csupán *a hit-titkok* nem irracionálisak. Nem irracionálisak, mert éppen az Isteni Terv maximális racionalitását bizonyítják. Ha minden könnyen érthető, és azonnal átérezhető (megvalósítható) lenne, - nem kellene hinnünk! Mert a hit szükséglete, ereje a legigazibb próbatétel.

A szabad akarat *megengedi az embernek*, hogy tetszése szerint döntsön: higgyen, vagy ne higgyen - üdvözljön, vagy elkárhozzék.

És hinni kell a csodákban is, mert azok mérföldkövek a Mennyország felé.

Ezékiel próféta hú tudósítóként leírta, amit látott, - s ami *nem az* volt.

Én most leírom, amit nem látok, - de ami *mégis az*.

Josephus Flavius, a rómaisított nevű zsidó történetíró leírásából tudjuk, hogy miként teljesedett be Krisztus jövendölése: '*Kő kövön nem marad!*' Krisztus után 70-ben a római hadsereg, *Titusz hadvezér* katonái, 2 éves ostrom után elfoglalták és porig lerombolták a zsidó provincia fővárosát, Jeruzsálemet. A város romjai alatt maradt *Salamon király temploma* is.

A templom, és a romja **SZAKRÁLIS TITOK**; a test és lélek ember, a földi és égi királyság egymásnak ellentmondó imádatára kárhoztatott emberiség legmélyebb szimbolikus titka, amely mentén kettéhasadt a történelem. A sötét középkorban a katolikus egyház, s a római pápa nyílt támogatásával több keresztes hadjáratot szerveztek az európai uralkodók, mindenek előtt a legerősebb hódító királyság: Anglia felségjele alatt. Gondoljunk csak például *Oroszlánszívű Richárdra!* Meg a templomos lovagokra. A keresztes hadjáratok nem titkolt fő célja *a Szentföld* visszahódítása volt, a barbár (arab) szaracénoktól. A terv realizálása nem sikerült.

A Szentföld nem lett sem a római pápaságé, sem az angolszász hódítóké.

Manapság a helyzet (világ)politikai és etnikai/vallási tekintetben egyformán rend-kívül bonyolult. Az immáron több mint fél évszázada újból létező zsidó állam, Izrael, területnövelő hódításával kiterjesztette a főváros, Tel Aviv területét a vele szomszédos Jeruzsálem területére is, hogy visszaszerezze magának az ősi zsidó állam eredeti fővárosát. Izrael fővárosa gyakorlatilag így ma - ismét Jeruzsálem... Ám a Szentföld kitüntetett fontosságú fővárosát, Jeruzsálemet ma többségében *arabok* (palesztinok) lakják; sem Róma, sem Anglia (keresztény, angolszász vagy templomos) befolyása nem érvényesül.

Mintha azonban mostanában *új szentföldi hadjáratra* szövödne szövetség; amennyiben az USA legújabb katonai-stratégiai, béketeremtő elképzelései szerint NATO-‘békefenntartó’ alakulatokat akarnak a térségbe telepíteni, *zsidók és palesztinok* fokozatos, perspektivikus szétválasztása céljából. Meglehetősen problematikus koncepció, hiszen képzeljük csak el, amint például *német katonák lőnének zsidókra*; kizárólag békés, békefenntartó céllal...!

Már 2000-ben hallottam egy rövid hírt a Magyar Televízióban, melyet sem aznap, sem másnap nem ismételték meg többé. A híradás arról szólt, hogy **II. János Pál, a római pápa** felhívást intézett a világ nagyhatalmaihoz, amelyben javasolta a Szentföld (benne Jeruzsálem) kitüntetett *újszövetségi szent helyeinek* nemzetközi ellenőrzés/fennhatóság alá helyezését. Nincs hír arról, hogy a pápa a javaslatát mire alapozta; arról sincs, hogy a nagyhatalmak miként fogadták (esetleg el) azt...

Ugyanebben az időszakban zajlott *Clinton amerikai elnök* újabb kísérlete Camp David-ben *zsidók és arabok* megegyezésének előmozdítására, különös tekintettel a független palesztin állam kikiáltásának fenyegető közelségére. A tárgyalások során Clinton még azzal is ‘megfenyegette’ Izraelt, hogy az USA konzulátusát Jeruzsálembe helyezi át. Különös *a római, illetve angolszász törekvések* időbeli megegyezése! *Valamiért* fontos Jeruzsálem *a világi és a vallási hatalomnak* is...

Olyannyira, hogy megint elszabadult a pokol - újból öldöklő háború folyik. 2002. januárban *az intifáda* forrósága újabb lángözönnel öntötte el a Közel-Keletet. Az erőszak-hullám ereje nem csitult, pedig már 2004-ben járunk! Afganisztánt, majd Irakot - *Mezopotámiát, ahol mintegy 6000 éve kezdődött el valami, vö.: a könyv nyitó esszéjében olvasható ‘Annunaki uralomról’ leírtakkal!* - hiába foglalta el az angolszász világcsendőr; a III. világháború gyújtópontja, fókusza s tűzfészke továbbra is Izrael maradt.

Joseph Blumrich (gazdagon virágzó), *a NASA főmérnöke* az 1970-es években elhatározta, hogy komolyan veszi *Erich von Däniken* ‘erőlködését’, amellyel az Ószövetséget is segítségül hívta képtelen állításai bizonyítására.

Däniken rögeszméje szerint **Ezékiel próféta** földön kívüli civilizáció űrhajójának (űrkompjának) földre szállásáról adott helyszíni tudósítást, természetesen a kora-beli, művelt ‘újságíró’ kifejező eszközeivel örökítve meg a történelmi pillanatot... Ezékiel nem értette, amit látott, - viszont igyekezett hűen leírni a találkozást.

Négy *‘elkes állat’*; - az űrkomp hajtóművének fűvókájából lángcsóva csap ki, az irányítókabintól szkakafanderes alak néz le, az űrkomp maga pedig a megérkezése után *gömbcsuklós gólyalábakon* gördül tova a leszállópályán...! Blumrich rájött, hogy Däniken tényleg nem fantáziál - Ezékiel pedig sem részeg, sem bolond, sem ‘beavatott’ nem volt. Csupán csak leírta, amit látott.

Szóképeit persze át kellett fordítani *a mai technikai színvonal szaknyelvére*, ami meglepő fordulatot hozott: a többezer éves 'műszaki leírás' kvázi életre kelt! A szakszöveg felhasználásával *eddig ismeretlen találmányok, új szerkezetek működési elvei* bontakoztak ki a bámuló fizikusok, mérnökök szemei előtt. Blumrich és kutatócsoportja valósággal vérszemet kapott; a leírás alapján **komplett űrrepülőgépet, űrkompot** - tehát nem csillagközi űrhajót - terveztek, amelynek prototípusai később **a Challenger és a Columbia** nevet kapták. Ámde hol szállhattak le, hol landolhattak azok *az ókori űrkompok, a 'tüzes szekerek'* (vö.: 'égi taliga'!), amelyek egyikét maga Ezékiel is megszemlélhette üzemszerű működés közben; sőt, amelyik végül is magával vitte *Illés prófétát*, hogy aztán máig ne térjen vissza a Földre...

Ha volt űrkomp, akkor *valahol űrrepülőtérenk is* kellett lennie!

Ugyancsak valamikor az 1970-es évek közepén (1976-ban) kapott lábra a hír, mi-szerint a régészek az ásatások során megtalálták *Salamon király templomának a romjait*, és megkezdték a restaurációt az ókori alapokon. Azután már ez a hír is feledésbe merült, és a feledés homálya borítja mind a mai napig. Ám **Blumrich és Däniken** ismét nem tétlenkedtek, az Írások (netán a hiányzó kumráni tekercek?!) útmutatásai alapján *megtervezték a régi-új templomot*, amelyet mára talán már fel is építettek - nem feltétlenül az eredeti templom helyén. Csakhogy ez a templom valójában már egy űrkomp-leszállópálya! Ki lehetett az ókori építőmester?! Csak nem *Hiram Abif*, a szabadkőművesek első nagy (mártírhalt) építőmestere?

Egyes apokrif iratok szerint *az Utolsó Ítélet* közeledésének nyilvánvaló jele, ha már újból létezik a független zsidó állam, **Izrael**, valamint, amikor megtalálják, s újból felépítik **Salamon király templomát**. Vélhetőleg mindkettő megtörtént...

De vajon ez az a templom, amelyet *a templomos lovagok* régóta 'keresnek'? Ez az a templom, amelynek a felépítésén minden szabadkőműves dolgozik? Földi királyé lesz az új templom, aki *tüzes szekéren, űrkompon* érkezik az égből meg? A mennyek királya nem repült égi szerkezeteken, nem használt templomot leszállópályául; - hanem feltámadott, és *csak úgy* felszállt, fellevitált a mennybe!

Mennydörgő robajjal csupán az Annunaki, a sumérok - és Jahve, a zsidók Istene közlekedett. Lehet, hogy a kettő ugyanaz, s mindketten az Atyával is azonosak?!

Kinek a templomát építjük: *Salamon királyét*, vagy *a Mennyek Uráét*?

Lehet-e templom az, amelynek a lakója űrkomppal érkezik?

Salamon király *templomát*, vagy *a palotáját* akarjuk-e felépíteni?

Mert a földi királyok palotában laknak, - s csak Isten, aki a templomban.

Építs templomot önmagadban!

Mindent elveszíthetsz, ha makacsul csak háborúzol.

Gyermeket, asszonyt, állást, egészséget és vagyont - sőt, az örök üdvösséget is. Mit nyerhetsz, ha végül mégiscsak győzöl? Tétova kártyavár-hatalmat *testvéreid* felett. A hozzád tartozókon uralkodnod felesleges és káros - ellenségeiden pedig lehetetlen. Csak felbőszíted őket! *Ezek* a hatalom kellemetlen következményei.

Nem szabhatsz másoknak határokat, csakhogy a magadéit kiterjeszthesd; s nem ítélhetsz vakon jóról és rosszról, hiszen az oldás és kötés joga egyedül az Istené.

Ne háborúzz! Építs végre saját, magyar templomot! Ne őseidnek sírját keresd (s ne a Petőfiét Barguzinban!); ne magadnak, leendő családi kriptád helyét - hanem Istened otthonát születendő gyermekeid hajléktalan lelkei számára. A templomépítés szelíd alkotás; mindenkinek hasznos.

Templom a mező, hol a pázsitot áldozod, hisz teheneid tején új nemzedék nő fel.

Templom a kert is, hogy a tavasz ezerszínű virága hirdesse a teremtés diadalát.

Templom az égbolt, a madárfütyös azúr kárpitja alatt szent ígéket sodor a szél.

Templom a tested is, sátáni anyagcseréd mellékterméke a lelked igazgyöngye...

Templomnak legfontosabb a másik ember lelke, akárki legyen is az.

Benne építs templomot *magatoknak*, míg észrevétlen belétek költözik az Isten!

A templomban nincs helye roncsnak, szemétnak, bomló maradványnak, álságos kacatoknak, pusztulás emlékeinek. Idebent nincsenek ellentmondó hazugságok, hamis ígérek, mardosó szenvedélyek, kínzó háborgások. A szentélyben csak a bizonyosság földöntúli, szakrális békéje lakik.

Nem lehetsz dühös! - az indulat a legrosszabb tanácsadó.

Ne heveskedj! - a legszentebb hevület is gyakran mosolyogtató.

Ne kételkedj! - a sorsod végre jó kezekben van.

Ne félj! - az Úr vigyáz mindazokra, akiket kiválasztott.

A világegyetem isteni alaptörvénye a vonzás, az összetartó szeretet; a taszítás, a gyűlölet negatív, sátáni erők. Nem halhat meg a jó, aki épp csak megszületett.

Mifelénk sokféle templom van, de a legtöbb mégis csak áltemplom.

Szép számmal akad olyan is, mely belülről inkább istállónak bizonyul.

A legtöbbből (beköltözés előtt) még ki kellene költöztetni a kufárokat.

Beléptem a szentélybe, ahol aztán *ismert arcokhoz neveket* kerestünk.
Őt ismerem! - mondtam hirtelen lelkesedéssel: *Nagyon jó ember!!* -
Jó emberek nincsenek! - hangzott a válasz: *Minthogy Isten sincsen...*
Az asztalon, mint vetett ágyban: egy nagy köteg 'Szabadság' hevert.

A templom nem lakás, hogy hitelből használtat vagy újat, de *készet* vegyél.
Templomot lelked tégláiból, hited habarcsával csak magadnak építhetsz.
Pokolba hát az előre gyártott, méretre szabott, kommersz templomokkal!
Egyenként, mozaikokból kell a saját templomodat, egyedül összeraknod.

Sokak életreszóló tévedése, hogy a templomot kultikus pótléknak hiszik.
Templomot magunknak azért építünk, hogy sose felejtsük el: *hogyan* kell.
Aztán meg azért, mert áldozattal várjuk a lakóját, hogy végre beköltözzék.
A templom szimbólum: *a sorsszerű találkozó, az összetartozás* jelképe.
Anyagból építjük az isteni szentélyt, míg egyszer csak felépül a lelkünk.

Szeretettel Hozzád lépek, s Reád bízom az egész életemet.
Eldobhatsz, elárulhatsz, kinevethetsz és megölhetsz - tetszésed szerint.
A legmasszívabb templom is egyetlen pillanat alatt romba dönthető.
De talán mégsem teszed, mert a közös alkotás, a templom összeköt!
Lakóm vagy, a lakód vagyok - és mindkettőnké az örök Isten.
Legvégül eljön, hogy együtt menjünk fel: *mindhárman a Mennysországba.*

A teremtés jelzőfényei ***Számok a Jelenések Könyvében***

A rejtélyes számokkal, *vélt vagy valós jelentésük* megfejtésével a számmisztika 'tudománya' foglalkozik. Ki ne hallott volna arról, hogy az egyiptomi piramisok méret-arányai *az arany metszés szabályait* követik? Vagy arról, hogy az építmény külső és belső méretarányai *misztikus számkombinációk* manifesztációi? Esetleg arról, hogy a teremtés (pozitív és negatív, isteni és sátáni) energiáinak törzsszáma *a kilences*? Isten, a mindenható jóság, a legnagyobb teremtő erő kulcsszáma **999**; míg a Sátán földi 'helytartójáé', az Antikrisztusé **666**. Az Antikrisztus kiléte máig nem ismeretes; noha 'nyilvánvaló', hogy már köztünk él, mint konkrét személy...

Most egy kis ízelítő a számmisztikából; vagyis abból, hogy *végső soron* mindkét (pozitív és negatív, isteni és sátáni) erő *a kilences vezérszámra* vezethető vissza - a számmisztika törvényszerűsége alapján, miszerint a többjegyű számok végsőkig egyszerűsíthetők, ha a jegyeket rendre (újra meg újra) összeadjuk egymással. Így a három kilences számjegyeinek összege 27; míg a három hatosé 18. S láthatjuk, hogy *kettő meg hét* összege **éppúgy kilenc**, mint *egy meg nyolc* összege. Mindez eddig úgy tűnhet, hogy **csak játék a**

számokkal; - vannak akik a számmisztikában hisznek, s vannak akik nem. Ám ez sem változtat azon, hogy az Újszövetségben, a *Jelenések Könyvében* bizony szerepelnek misztikus számok, még hozzá konkrét összefüggésben, - egyrészt a fizikai világ (eddig felfedezett) természeti törvény-szerűségeivel, másrészt az emberiség (Istenhez konvergens) történelmével...

Kezdem egy idézettel, Lukács evangéliumából: „***Igazán mondom nektek: az itt állók közül néhányan nem halnak meg addig, amíg meg nem látják az Isten országát.***” (Lk 9, 27.) Ha ‘komolyan’ vesszük - *már pedig: miért ne tennék?!* -, hogy Jézus Krisztus, Isten egyszülött fia, Isten és Ember egy személyben; illetve, hogy evangéliumi szavai *máig érvényes jó hírek*, isteni kinyilatkoztatások; úgy fel kell tételeznünk, hogy minden mondatának konkrét oka és világos, esetleg rejtett értelme van, vagyis semmit nem mondott véletlenül, tehát tudta, hogy mit beszél!

Az idézett kinyilatkoztatás azt jelenti: *lesznek, sőt, vannak (!) kiválasztottak* - az akkor Krisztus mellett állók között is! -, akik élve jutnak el a Mennyországba; így *nem kell meghalniuk és feltámadniuk* ahhoz, hogy üdvözljenek. Ezek a tiszta és kiválasztott emberek egyben megjelölt emberek is, a *Jelenések Könyve* tanúsága szerint. Ám mielőtt rátérnénk erre, lerántjuk a leplet napjaink történelméről. Amit idézek; - annak rögtön a lehetséges mai magyarázatát (megfejtését) is megadom:

„A tengeri vadállat. Akkor láttam, hogy egy vadállat bukkan föl a tengerből. Hét feje és tíz szarva volt, szarvain tíz királyi korona, fejein pedig istenkáromló nevek. Ez a vadállat, melyet láttam, hasonlított a párdúchoz, lába olyan, mint a medvéé, szája pedig mint az oroszláné. A sárkány (itt: az Antikrisztus jelképe) neki adta az erejét, trónját, s nagy hatalmat is. Úgy tűnt föl, mintha egyik feje halálra lett volna sebezve, de halálos sebe meggyógyult. (A tengeri vadállat; úgy is mondhatnánk, hogy *a tengeren túli vadállat (!)*: az Amerikai Egyesült Államok. A megsebzett, de ‘meggyógyult’ feje *szimbolikus utalás* a World Trade Center ellen intézett 2001. szeptember 11-iki terrorista támadásra, amely - tetszik, nem tetszik! - stratégiaileg jól átgondolt, jelképes jelentéssel *a szabadkőműves világ-állam alapvető, párhuzamos tartóoszlopai* (v.ö.: Jákin és Boáz, a Salamon király templomában) *ellen* irányult, és bizony ‘halálra sebezte’ a világállam csendőré. A halálos fejseb azonban ‘begyógyult’; *a tengeri vadállat* új támadásba lendült.)

***„Az egész Föld csodálattal nézte a vadállatot* (az USA-t, a világ legliberálisabb, leggazdagabb és legerősebb immár egyeduralkodó *tengeri és légi nagyhatalmát*), *s imádta a sárkányt* (a pénzhatalmat megtestesítő Antikrisztust), *mivel hatalmat adott a vadállatnak. Imádták a vadállatot is, és így kiáltottak: „Ki mérhető a vadállathoz? Ki tudja fölvenni a küzdelmet vele?” Nagyzó és káromló szája volt, és hatalmat kapott, hogy negyvenkét hónapig jártassa.* (Ugye ráismerünk George W. Bushra, apja ‘tékozló’ fiára, a**

nagy hazudós szájára, amint Amerika s az egész világ népét hiszterizálja, hogy álszent háborút indíthasson a világiszlám, majd kicsit később *mindenki más* ellen, hogy az amerikai béke és ‘demokrácia’ uralma alá hajtsa az egész Földet?! Ezek szerint - Istennek hála! - az elnöksége mindössze 42 hónapig fog tartani; ami nekünk persze örökkévalóságnak tűnik...!) ***Káromlásra nyitotta száját Isten ellen*** (állítva, hogy a brutális tömeggyilkosság béketeremtés!): ***káromolta nevét, hajlékát és a Menny lakóit. Még azt is megengedték neki, hogy harcot indítson a szentek ellen és legyőzze őket. Sőt, hatalmat kapott minden törzs, nép, nyelv és nemzet fölött. Imádni fogják őt a Föld lakói mind, akiknek neve nem áll a világ kezdete óta a megölt Bárány életkönyvében.*** (A hazugságok, a világ félrevezetése, az aljasság, a háború és a háborús bűnök - égbe kiáltanak, az ártatlanok vére egészen a Mennyig fröccsen; világos, hogy Bush minden cselekedete istenkáromlás. S nem imádják-e őt ezért a Föld lakói mind; - mindazok, akik nem kaptak meghívót Jézus Krisztustól, a megölt Báránytól a feltámadás és az üdvösség nagy ünnepére?! Nem imádják-e Busht az aranyborjú hívei, a pénzfétis ministránsai mind; azért, mert celebrálja nekik az Antikrisztus globalizációs, rémisztő feketemiséjét?!) ***Akinek füle van, hallja meg! Aki mást fogságba hurcol, fogságba kerül; aki karddal öl, kard-élen hull el. Ez az alapja a szentek állhatatosságának és hűségének.***”

Ám a tengeri (tengerentúli) vadállat nincs egyedül; - ‘hú’ szövetséges áll mellette.

Egy szintén angolszász szövetséges, - a tengeren (az óceánon) innen...

„***A szárazföldi vadállat.*** (Akiről rögtön gyaníthatjuk, hogy kicsoda. A szárazföldi jelző itt jelképesen ‘a tengeri’ jelzővel állítható szembe; tehát Európához tartozó országról van szó. Ez a régmúltban világhatalmú ország: Nagy-Britannia.) ***Akkor láttam, hogy egy másik vadállat emelkedik ki a szárazföldből. Két szarva volt, mint a kosnak, de úgy ordított, mint a sárkány. Az első vadállat színe előtt annak minden hatalmát gyakorolta, és rábírta a Föld minden lakóját, hogy imádjá az első vadállatot, amelynek meggyógyult halálos sebe.*** (Hát nem egyértelmű?! Anglia az USA teljhatalmú körzeti megbízottja, kvázi helytartója itt Európában; - mindent az USA rejtett érdekeinek megfelelően intéz, lehetetlenné teszi, hogy Európa jó célért egyesülve szembeszálljon a tengeri vadállattal.) ***Nagy csodajeleket művelt, az emberek szemeláttára tüzet bocsátott le az égből. E csodákkal, melyeket a vadállat színe előtt művelhetett, megtévesztette a Föld lakóit s rábírta őket arra, hogy szobrot állítsanak a vadállatnak, mely kardéltól sebesült, de fölépült. Hatalmat kapott arra is, hogy lelket leheljen a vadállat szobrába, hogy megszólaljon a vadállat szobra és megölje azokat, akik nem imádják. Elrendelte, hogy mindenkinek: kicsinek-nagynak, szegénynek-gazdagnak, szabadnak és szolgának jelöljék meg jobb karját és homlokát, s hogy senki se adhasson-vehessen, ha nem viseli a vadállat jelét: nevét vagy nevének számát. Ez a bölcsesség! Akinek van esze, számítsa ki a vadállat számát, mert az***”

emberi szám: hatszázhatvanhat. (Ez a szövegrész meglehetősen misztikus; - ami főleg attól lehet, mert olyan dolgokat jövendől meg, melyek még eddig nem történtek meg. Hajh, könnyű kibogozni azt, ami már a történelmi múlt! Azért megpróbálhatjuk. Az említett csodajelek arra utalhatnak, hogy a gnosztikus szabadkőműves tudás hazája, igazi letéteményese *mégiscsak Anglia*; - Amerika legyen bár akármilyen erős (és harcias), originális sosem lesz, hiszen *kétszáz éves tudását, ismereteit, tapasztalatát* Európából hozta magával örökségként, esetleg más népektől lopta-rabolta fennállása óta; háborús erőszakkal s bróker-cselekkkel. A varázsolás hagyományos és eredeti tudománya nyilvánvalóan az angoloké; - és ez az az erő, amely cca. 50 %-os effektív részarányával (fizikai jelenlétével), de többszörösen nagyobb erejével játszi könnyedséggel vezeti orránál fogva a teljes amerikai Szenátust és a Kongresszust. A vadállat szobra az *Aranyborjút* jelenti, - tekintve, hogy ez az Antikrisztus kedvenc 'lelkes állata'. Világos: a pénz hatalom megöli azokat, akik nem hajlandók őt (a titkos világkormányt) imádni. Ha 'lelke' lesz a pénznek, és minden embernek, *kicsinek és nagynak* megjelölik a jobbkarját és a homlokát, ez csak egyet jelenthet: valamilyen *mikrochipet építenek belénk*, s ezentúl megszűnik a pénzforgalom - 'az összegek lehívása' személyes tapintással, elektronikus azonosítás, jelkibocsátás útján fog történni. Mindenki átgondolhatja: a bankkártyák eddigi használata egyrészt zsákutca, másrészt csak elektronikus 'felkészülés' volt - a jövő útja a közvetlenül a testbe épített mikrochip. Akibe már beépítették (beépítik) *ezt a pénzügyinek álcázott chipet*; az elveszíti a független személyiségét, ördög rabszolgájává válik, hiszen testében hordja annak billogát... Ha valaki megpróbál kimaradni 'a megbélyegzésből' - nyilvánvalóan a halál fia. A legfontosabb: megtudtuk, hogy a vadállat, az Antikrisztus 'emberi száma' **666**. De ne féljete, *kicsinyhitűek*, mert készülődik az Armageddonra, az Apokalipszis előtti végső csatára az Úr, *Jézus Krisztus 'hadserege'* is!

„A Bárány kísérete. Akkor láttam, hogy a Bárány Sion hegyén állott. Vele volt a száznegyvennégyezer, aki homlokán viselte az ő nevét és Atyjának nevét. És aztán szózatot hallottam az égből, mint nagy vizek zúgását s mint erős menny-dörgés robaját. A szózat, melyet hallottam, úgy hangzott, mint mikor hárfások hárfáikat pengetik. Új éneket énekeltek a trón, a négy élőlény és a vének előtt. Az éneket senki sem tudta megtanulni, csak a Földről megváltott száznegyven-négyezer. Ezek azok, akik nem szennyezték be magukat asszonyokkal, hanem szűzek maradtak. A Bárány nyomában járnak, bárhová is megy. Ők a meg-váltottak az emberek közül, zsengei Istennek és a Báránynak. Ajkukon nincs hazugság, szeplőtelenül állnak Isten trónja előtt.” (Jel. 13-14, 5.)

Jézus Krisztus, a megfeszített áldozati Bárány - „*Agnus Dei, qui tollis peccata mundi*” - kísérete tehát a 144000 'szeplőtelen' szent, akiknek nem szükséges

meghalniuk (és feltámadniuk) ahhoz, hogy üdvözüljenek. Ők a kiválasztottak; - kiket Krisztus előre, még életükben megváltott; feltehetőleg azért, hogy az utolsó ítélet 'végrehajtásában' (mint asszisztencia) a segítségére legyenek. A szenteket az isteni jegy különbözteti meg a többi (Isten által nem megjelölt) embertől; hogy a homlokuk *látható fényt sugároz*, ami vélhetőleg a fej körül megjelenő fénykör, más szóval a szentképekről is jól ismert *glória*. Milyen csodálatos, és praktikus! Krisztus a homlokból kisugárzott isteni fénnel, *a glóriával* jelöli meg 144000 'katonáját', választott kíséretének tagjait; miközben - mint láttuk - ellensége, az Antikrisztus szolgáinak homlokán rúdul *a 666-os szám* éktelenkedik. Valóságos 'számháború' ez - profán hasonlattal -; mint amikor az ellenfelek egymás számát *a másik homlokáról* olvassák le; és akit 'leolvastak', az kiesik a küzdelemből...

Idézet következik *Maurice Cotterell*: „*Tutanhamon próféciai*” című könyvéből (160. oldal): „*Bruce Cathie kapitány több mint 25 évig dolgozott az Új-Zélandi Légi Közlekedési Vállalat pilótájaként. 1952-ben egy repülőúton az aucklandi Mangere fölött különös repülő tárgyat pillantott meg. Amint leszálltak a cél-állomáson, Cathie jelentette, mit látott. Az esetet kivizsgálták, de a különös 'repülőgépet' nem sikerült azonosítani. (...) UFO-élményei hatására Cathie összegyűjtötte az Új-Zéland térségében tapasztalt 'ufójelenségekre' vonatkozó információkat, jelentéseket. Az adatok rendszerezése és feldolgozása során az azonosítatlan repülő objektumok feltűnésének helyét kijelölte a térképen. A pontok szabályos vonalat alkottak. (...) Az 'űrhajók' minden esetben gyorsan közelítettek és ugyanolyan hirtelen tűntek el, mint ahogy megjelentek. Az elemzés számos kérdést vetett fel. Miért egy bizonyos vonal mentén tűnnek fel? Hogyan tudnak álló helyzetből a másodperc tört része alatt fénysebességre gyorsítani? Vajon a Föld mágneses és gravitációs mezijében fellépő erőket alkalmazzák mozgásukhoz? Léteznek tehát olyan vonalak, melyeket a Földre érkező idegen űrhajók 'légi folyosókként' használhatnak? Cathie tovább kutatott. A világ minden tájáról összegyűjtött adatok bizonyították, hogy az UFO-k egy mértanilag szabályos hálózat vonalai mentén jelennek meg. Hogy a hálózatot alkotó vonalak helyét földrajzilag is meghatározhassa, bonyolult számításokat kellett végeznie. Ezekben Albert Einstein relativitáselméletének azon meghatározását vette alapul, hogy a fénysebesség (300000 km/s) minden inercia-rendszerben ugyanaz az állandó érték, illetve a Newton-féle gravitációs törvényt. (...) Az elméleti földhálózatra vonatkozó számítások elvégzése után nyilvánvalóvá vált, hogy Einstein fénysebességre vonatkozó számadata (km/s) csak egyenes vonalak esetén helyes. Ezért Cathie-nek a fénysebesség értékét km/s-ból szögfok/s-ra kellett átalakítania. (...) Cathie felismerte, hogy mivel a fény elektromágneses természetű, a hálózat vonalain áthatoló hullámokat befolyásolják a hálózat mágneses és gravitációs mezőjének változásai. (...)*

Tehát nyilvánvaló, hogy a Földön a fény sebessége nem állandó érték, mint Einstein feltételezte, mert a fényhullámokat - a jéghegyhez közelítő radarhullámokhoz hasonlóan - eltérítik a hálózati vonalak mágneses és gravitációs változásai. (Mindez magyarázatot szolgáltat arra is, hogy az UFO-k miért nem jelennek meg a radar képernyőjén. - Cz. L.) Cathie bizonyította, hogy a fénysebesség 144000 szögperc/s (1 fok = 60 szögperc), és hogy a hálózati vonalakon áthatoló fény sebessége megváltozik. (...) Cathie eredményeinek fontosságát bizonyítja, hogy munkája révén a biztonsági szolgálatok érdeklődésének középpontjába került. Lakását feldúlták, 'bepoloskálták'. Telefonbeszélgetéseit lehallgatták, család-tagjait megfigyelés alatt tartották és levelezését rendszeresen átvizsgálták. (...) Cathie felfedezései igen nagy jelentőséggel bírnak. Láthattuk, hogy a 144000 milyen fontos számszimbólum. Cathie fénysebességre vonatkozó számértékét alapul véve feltételezhetjük, hogy a maják, az egyiptomiak s a Biblia vonatkozó próféciái nem olyan emberekre utalnak, akik a 144000-es számot viselik a homlokukon, hanem olyanokra, akik fényt (144000 szögperc/s) sugároznak a homlokukból (és mellesleg, a Jelenések Könyve szerint 144000-en vannak! - Cz. L.). Gondoljunk csak arra, hogy a történelem folyamán minden vallásban glóriával - sugárkoszorúval - ábrázolták a megtisztultakat. (...) Bruce Cathie fénysebességre vonatkozó számadata (144000 szögperc/s) több szempontból is fontos. Einstein relativitás-elméletéből következik ($E = mc^2$), hogy az energia (E) és a tömeg (m) ellentétes előjelű ekvivalens tényezők. Ez azt jelenti, hogy amennyiben Isten eldob magától pl. + 5 V pozitív energiát, ez - 5 V negatív anyaggá alakul. (Ez a teremtés 'aktusa', vagyis az ősrobbanás modellje. Cz. L.) Mivelhogy az ellentétes pólusok vonzzák egymást, Isten mindig visszavonzza magához az anyagot (a tömeget). (A táguló világegyetem elméletéből is éppen ez következik: amikor a galaxisok egymáshoz viszonyított szökési sebessége már eléri a fénysebességet; egyrészt láthatatlanná válnak rádióteleszkópjaink számára, másrészt a fénysebesség elérésekor az anyag megsemmisül, újból fénné válik, vagyis visszatér az őt vonzó Isten paradicsomába, mondhatnánk: megtisztul, tehát 'üdvözüln'. Cz. L.) Ebből következik, hogy ha Isten jó (pozitív), az anyagnak szükségszerűen rossznak (negatívnak) kell lennie. Az anyagi világ tehát rossz, következésképpen a dimenzió, melyben élünk, nem más, mint a pokol. Cathie számadata ezt is jól alátámasztja: a 144000 szögperc/s sebességgel haladó fény 6,66-szor kerüli meg a Földet egy másodperc alatt. Mindez megerősíti, hogy világunk, az anyagi világ, és minden, ami itt található, gonosz. A 666 maga a 'vadállat' (fenevad), amelyre a Jelenések könyvében találtunk utalást. Ez azt jelenti, hogy a test (az élvezetek, a bálványok, a jelképek, az aranyborjú, a pénz-fétis, a gazdagság és a hatalom imádata - Cz. L.) maga az ördög, a 'vadállat', a 666, - ugyanakkor Isten a Lélek, a Fény, lásd: 144000."

Hogy a **9-es** szám mennyire Isten mindenhatóságának ‘matematikai’ kifejezője, még a bibliai genezis-történet szerint **6** nap alatt megteremtett anyagi világban, az emberi test mülékony esendőségében is, - erről szól „**A Mennország 9 kapuja**” című idézet, szintén *Maurice Cotterell* hivatkozott könyvéből, amely az ún. belső elválasztású mirigyek hormontermelése illetve a misztikus, ősi energia-központok (csakrák; - szanszkrit nyelven: kerekék) működésének összefüggéseire hívja fel a figyelmünket. Az endokrin mirigyek *hormonokat* termelnek, amelyek az emberi szervezet valamennyi funkcióját maradéktalanul szabályozzák, s ezáltal energia-termelő és elosztó hálózatot, rendszert alkotnak. A **9 mirigy** - a 9 kapu - rendre a következő: *hipotalamusz (agyalapi mirigy), tobozmirigy, (fényérzékeny szerv!), pajzsmirigy, mellékpajzsmirigy, csecsemőmirigy, hasnyálmirigy, petefészek, here és mellékvese*. Nyilvánvaló, hogy ez az endokrin rendszer felelős az ember testének fizikai, emocionális és intellektuális növekedéséért és működéséért, - a vegyi folyamatok vezérlésével az egyes testfunkciókat ellátó szervek elektromos mezőinek stimulálása által. „*A misztikusok rég felismerték ezen központoknak fontosságát, melyeket energia-vagy csakraközpontoknak neveznek. A csakrák tehát a test ‘kerekéi’, melyek foroghatnak gyorsan vagy lassan, ám az össz-hang, az egyensúly eléréséhez mindegyiknek az ‘eredeti sebességét’ kell fenn-tartania. A csakrák a következők: fejtető, homlok, nyak, szív, hasi idegközpont, keresztcsont-tájéék és alap*. (Vagyis a 9 belső elválasztású mirigynek 7 csakra-központ felel meg, mert a két pajzsmirigy közös központ; és a nőben petefészek, a férfiban here található. Cz. L.) *Az indiai és a tibeti tanítások szerint a csakrák meghatározott számú ‘szírommal’ rendelkeznek, melyek a megfelelő belső elválasztású mirigy elektrokémiai értékét jelölik* (melyek a felsorolás rendjében: 1000, 96, 16, 12, 10, 6 és 4 szíromnak felelnek meg. Cz. L.). *Alice Bailey*, a híres médium, aki telepatikus kapcsolatban állt a túlvilággal, és egy évszázadokkal ez-előtt elhunyt mester tanításait közvetítette az anyagi világban élők számára; - rá-mutatott, hogy az utolsó hat csakra szírmának száma 144, az elsőé 1000, melyek szorzata így 144000. (...) *Ha az energiaközpontok egyensúlyban vannak, úgy a csakrákból kisugárzó pozitív és negatív energiák (hinduul: az ida és a pingala) kiegyenlítődnek. A test diffúz energiái (szusumna) egyesülnek s a gerincvelőn át a fejtető csakrájába áramlanak, megforgatják az 1000 szírmot, és fénnyé alakulnak. Az adeptus ekkor tiszta fényt sugároz magából. Ez azt jelenti, hogy az ember ekképp fénnyé, Istenné válhat, egyikévé a kiválasztottaknak, kiknek ‘144000 van a homlokukra írva’.*”

És végezetül íme az utolsó ítélet leírása a Jelenések Könyvéből: „**Az ítélet három angyala**. *Az első harsány hangon kiáltotta: ‘Féjjétek Istent s dicsőítsétek, mert eljött ítéletének órája. Imádjátok őt: az ég, a Föld, a tenger és a vízforrások alkotóját!’ Egy másik angyal követte, aki így kiáltott:*

‘Összedőlt, összedőlt a nagy Babilon (amely nyilvánvalóan az USA soknyelvű hamis demokráciájára, s az ál-liberális világhatalom képtelenül üres, feslett multikultúrájára utal), ***mely paráznaságának tüzes borával ittassá tett minden nemzetet.*** ***Egy harmadik angyal követte őket. Harsány hangon kiáltotta az is: ‘Aki imádja a vadállatot és szobrát, aki viseli a jelét homlokán vagy kezén, az is inni fog Isten tüzes borából, melyet szintisztán töltött haragjának kelyhébe. Tűz és kénkö fogja kínozni a szent angyalok és a Bárány színe előtt. Gyötrelmének füstje felszáll örökkön-örökké. Nem lesz nyugalma sem éjjel, sem nappal, mert imádta a vadállatot és szobrát, és viselte jelének nevét*** (a 666-ot). ***Ez az alapja a szentek állhatatosságának, akik kitartanak Isten parancsai és Jézus hite mellett. (...)*** (Aki tehát a homlokán hordja az ördög számjelét, és a bőre alatt a testében a pénz mikrochipjét, az mindörökké elkárhozik.) ***Szózatot hallottam az égből: ‘Jegyezd föl: Mostantól boldogok a holtak, akik az Úrban halnak meg. Így van, mondja a Lélek: pihenjék ki fáradalmaikat, mert tetteik elkísérik őket.’*** (Jel. 14, 6-13.)

Majd jött a hét angyal, hogy kiborítsa Isten haragjának a hét csészéjét.

A megkísértés lélektana

Mint közismert, *Jézus Krisztus* volt az első, s mindmáig az egyetlen szavahihető szociáldemokrata; tekintve, hogy ‘komolyan gondolta’ a szegények támogatását...

Naponta idézzük például azt a mondását, miszerint *könnyebb a tevének átmennie a tű fokán, mint a gazdag embernek bejutnia a Mennyországba.*

Noha teljes értékű ember is volt (nem ‘csak’ Isten fia!); nem tartotta sokra a földi gazdagságot, visszatérően figyelmeztette a gazdagokat: jobban teszik, ha minden vagyonukat szétosztják a szegények között.

A Sátán mégis megpróbálta megkísérteni, noha tudta, hogy semmi esélye nincs. Idézet Lukács evangéliumából: ***„Jézus megkísértése. Jézus Szentlélekkel eltelve visszatért a Jordántól. A Lélek a pusztába vitte negyven napra. Ott megkísértette az ördög. Azokban a napokban semmit sem evett, de mihelyt (értsd: a böjt napjai) elmúltak, megéhezett. Az ördög így szólt hozzá: ‘Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy váljék kenyérré!’ Jézus azt felelte: ‘Nem csak kenyérral él az ember, hanem az Istennek minden igéjével.’ Ezután felvitte őt az ördög egy magasabb hegyre. Szempillantás alatt megmutatta neki a világ minden országát. ‘Minden hatalmat és dicsőséget neked adok - mondta -, mert én kaptam meg és annak adom, akinek akarom. Ha imádsz engem, minden a tiéd lesz.’ De Jézus elutasította: ‘Írva van: Uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj!’ Végül az ördög Jeruzsálembe vitte őt és a templomépület párkányára állította: ‘Ha Isten Fia vagy - mondta -, vesd le magadat! Írva van: Angyalainak parancsolt felőled, hogy oltalmazzanak. Tenyerükön fognak***

hordozni téged, hogy kőbe ne üssed a lábadat.’ Ám Jézus így válaszolt: ‘Az is írva van: ne kísértsd Uradat, Istenedet.’ Mikor ezek a kísértések véget értek, egy időre elhagyta őt az ördög.” (Lk4,1-13)

Nézzük meg tételesen; mik is voltak az ördög kísértései?!

- Az éhező változtassa a követ kenyérré, vagyis teremtsen ételmet a semmiből.
- A ‘világ fejedelme’ azzal is megkísértette, hogy felajánlotta a világoralmat.
- Isten helyett az Ördög imádatát kérte; cserébe a világ javainak birtoklásáért.
- Repülésre csábította, hogy levitációs képessége önhitté, sebezhetővé tegye.

Bármilyen hihetetlen; ezek a kísértések *mai modern korunkban* - nevezzük bár a New Age, a sátánizmus korának avagy ‘tudásalapú társadalomnak’, vagy akár az Antikrisztus, *a Fenevad korszakának* - ugyanebben az összeállításban, ugyanígy léteznek; vagyis semmi új nincs a nap alatt! Az ember *a liberális demokrácia és a technikai civilizáció csúcsán* fokozottan hajlamos arra, hogy mindenható isteni lénynek képzelje magát; olyannak, aki bármit képes megtenni, tökéletesen uralja az anyagi és a szellemi világot, olyannyira, hogy Istenre többé nincs is szüksége!

A legújabb ezoterikus vallások *különös módon* jelenítik meg a fenti kísértéseket, s persze egészen másfajta válaszokat adnak ezekre a kísértésekre, mint azt Jézus tette, amikor *Isten igéjére, parancsolatára* intette az ördögöt, miszerint *imádni és szolgálni csak Istent szabad*; ‘más urat’, vagy bálványt tilos. Ezek a kis szekták szinte ‘sportot üznek’ az ember kísértéséből, hogy átvezessék az ördög táborába!

Az Isten-ember azért jött a Földre, hogy *isteni áldozatként* végigszenvedje ugyan-azt a földi életet, amit mi élünk. Vagyishogy *‘orcájának veritékével keresse meg a mindennapi betevő falatját’*, - s a legkevésbé sem azért, hogy valós csodatévő képességeit nekünk fitogtassa; elkerülve ezzel például az éhezés keserveit. Az a fajta ‘bohóckodás’, amelyik *mindig az élet napos oldalát választja a nehézségek, a problémák legyőzése helyett* - inkább a sátán-fiakra, az ördögre jellemző. Erre akarta az ördög rávenni Jézust; hogy viselkedjék úgy, mint egy komolytalan lélek, aki virtuózként zsonglörködik a természet erőivel - kijátszva Isten parancsolatait. Jézus persze egy pillanat alatt *kenyérré változtathatta volna a követ*; ám akkor méltatlanná vált volna isteni küldetésére; arra, hogy valódi emberként éhezzen és szenvedjen, nélkülözve éljen, s kísértések és kétségek között vergődve - *„Atyám, miért hagytál el engemet!”* - haljon meg a keresztfán. Jézus emberként igyekezett megélni emberi élete minden percét, és *mint Isten Fia* egy cseppet sem próbálta könnyíteni véres és verejtékes misszióját: cseppenként itta ki a teli méregpoharat. Tudnunk kell, hogy ‘csodák’ - igenis vannak. Tekintettel arra, hogy Istennek nem kell naponta bizonygatnia nekünk a létezését - nem szorul erre rá! -, felmerülhet bennünk az

alapos gyanú, hogy a 'hétköznapi csodákat' *nem mindig, és nem is bizonyosan* Isten, hanem esetleg 'másvalaki' cselekszi. Köznapi nyelven szólva a természet törvényei 'kijátszhatók', viszonylag tág tere van a sarlatánságnak, - sőt, mivel **a természet legmagasabb rendű törvénye a természetfölötti**; a valós világ valójában éppen a csodákra épül. Ha megértjük, hogy az anyagi világ működése önmagában valóságos csoda - *a mikrovilágban a részecskék megfoghatatlanul elillannak, a legtávolabbi galaxisokat még rádiótávcsöveinkkel sem érhetjük el* -, akkor nem csodálkozhatunk azon, ha időnként 'avatatlanok' is felismernek egyet-egyét, isteni jóváhagyás nélkül, vagy kifejezetten *a világ fejedelme* sugallatára...

Ha valaki a nyomára bukkan, hogy egy parányi üzemből - amelyik *sem gabonát, sem halat termelő gazdaságokkal nem áll üzleti kapcsolatban* - valósággal dől ki **a frissen sült kenyér, s a ropogós sült-hal**; éljen a gyanúval: 'manna-gyárra' lelt, mely a legritkább esetben az Úr evilági leányvállalata. Ugyanennek mintájára: ha valaki oly' bankot talál, amelyik *az eredeti pénztőketulajdonának a sokszorosát kölcsönzi ki az arra rászorulóknak, uzsorakamatra, s még maga a nemzeti állam is csak tőle kérhet kölcsön!*; - gondoljon rá: talán az ördög profit-konzernjében jár. S nem utolsó sorban: ha valaki azt állítja nektek, hogy belőle egyenest az ős-életerő, *a prána* árad, melynek 'befogadása' helyreállítja elgyötört, beteg és öreg testünk egészségét - gondoljátok meg: Isten nem változtatta meg eredeti terveit és nincs szüksége 'természetgyógyász' lelki közvetítőkre, ha meg akar nyilvánulni...

A semmi és a mindenség csatornáit egybefolytalan ugyan, de csak a másvilágon. Másvalaki mesterkedik itt; akinek a legfőbb célja, hogy kiküszöbölje a Teremtőt.

Ha valaki nem hisz Istenben, a feltámadásban és a lélek üdvösségében; az ideális társa, szerződő partnere az ördögnek. Igen sok jelentős intelligenciájú, tehetséges férfiú vált már áldozatává a földi világalom kísértésének. A Jézust megkísértő ördög azzal kérkedik, hogy *minden hatalmat és dicsőséget ő kapott meg, s annak adja, akinek akarja*. Egyetlen feltétele csupán, hogy őt, az ördögöt kell imádni az Isten helyett. Egyértelmű hát, hogy **a világalom önmagában bűnös kategória, amelyet senkinek sincs jogában megszerezni**. Aki mégis erre tör, az Isten ellen van, s magával a sátánnal szövetezik. Vagyis az ördög nem kevesebbre csábítja Jézust, mint hogy vállaljon cinkosságot vele, s legyen a cimborája; ahelyett, hogy beteljesítené isteni küldetését. Ezek után magától értetődik, hogy egészen az idők végezetéig *mindig újabb és újabb Antikrisztusok jönnek*, akik megpróbálják kézi vezérléssel irányítani *az egyetlen falanszterré silányított világot*, hogy az egyedül csak nekik szolgáljon. Nyilvánvaló, hogy a soknemzetiségű emberiség mindenféle egységesítése, közös akolba való 'összeterelése' istentelen gondolat, mert végleg kiiktatná a spontán véletlen - *utolsó pár, előre fuss!* - lehetőségét, ami az isteni terv megvalósításának legfontosabb pillére. Nem véletlen, hogy az aktuális világ-

diktátorok (Nagy Sándor, Caesar, Napóleon, ..., Bush) *mind a globalizáció hívei*, s mint ilyenek vagy nem értik Isten tervét, vagy direkt szembezállnak vele. Mint látjuk - valójában az ördög a legnagyobb 'globalizátor'; aki magyaván elbújik a háttérben, s mindig azt a figurát tolja előtérbe, akivel vérszerződést kötött. Igen nagy szüksége van mindig újabb jelentkezőkre, megkísérthető jelentős férfiakra, - akik szerint a világalom szükségyszerű, s tüzze-vassal meg is kell valósítani. Az igazság az, hogy amennyiben ez a világalom bárki irányítása alatt ténylegesen megvalósul, akkor az egyben a világ (a jelen történelmi korszak) végét is jelenti. A világ megváltásának kétezer éves krisztusi projektje akkor véget ér; bizonyossá válik, hogy értelmetlen a megváltást tovább folytatni (erőltetni) egy olyan iszonyú világban, amelynek a vezérelve a tébolyult hatalom paranoid kontraszelekciója és melyben rohamosan pusztulnak a felépített értékek, s napról-napra fogy a remény. Óvakodjunk hát zsoldjába állni minden olyan törekvésnek, szellemi vagy politikai irányzatnak, 'vallásnak' vagy szektának, amelynek deklarált célja a világalom! Különösen veszélyes az ügy, ha hangsúlyozzák, hogy 'a jó világalma' a cél... A világegyetemben 'a jó' egyedüli letéteményese ugyanis a mindenható Isten, aki a dolog természetéből következően nem alapít leányvállalatokat, nincsen szüksége közvetítőkre, helyette eljárókra, akik *szenteltvizet lopva az Úr templomából* csak a saját dicsőségükre pályázva osztogatnak áldást: Isten helyett az ördög nevében. A jó világalma, Isten 'territórium' - *per omnia saecula saeculorum* - 'odaát' van; itt a Földön felesleges és káros utópia a szép új világalrend építésén erőlködni. Ha az ördögnek sikerül elérnie *az egységes földi világalam létrehozását*; azáltal létrejön a potenciális lehetőség, hogy *szép szóval, vagy erőszakkal; hízelgéssel, vagy a törvény útján* - mindenkit kötelezzenek arra, hogy Isten helyett a Sátánt imádja. Már ma is eszeveszett küzdelem, láthatatlan háború folyik a lelkekért; és a gonosz lélek egyáltalán nem áll rosszul. Veszélyben vannak már a legjobbak is! Aki aláír az ördögnek; egész életével tartozik neki, s egész lelkével bűnhődik is. Az ördögöt imádni?! Ez a szolgálat a lélek halálával egyenlő.

Az utolsó kísértésben már benne van a frusztrált ördög sikertelen kísérletei felett érzett dühe is; tesz még egy kétségbeesett próbát - hátha az angyalok oltalmának ravasz említése 'repülésre bírja' az addig állhatatosan ellenálló Jézust. Az ember elvileg levitálhatna; ám mivel valójában nem ismeri a világalmindenség működési törvényeit, mégsem képes rá. Jézus *kereszthalála után feltámadott, s 'üdvözült' teste* könnyedén legyőzte a gravitációt, és Pünkösöd után a Mennybe emelkedett... Ám a megkísértésekor még - kérkedésből; ezt várta el az ördög! - alkalmi csodát kellett volna tennie ehhez. Jézus nem repült; - lebeszélte az ördögöt a kísértésről. Node mások nem tudták legyőzni a vágyukat, s állítólag elsajátították a levitációt.

Ron Hubbard, miután elérte az általa alapított 'egyház' legmagasabb fokozatát; 'levitált', s többé már nem tért vissza. Élve azóta nem látta senki...

Ha egyszer - *nem minden előzmény nélkül* - egy napon rövid telefont kapsz, mely így szól: „**Gazdag leszel, újra fiatal és egészséges; mester, mondj hát igent!**” - mondd, igaz lelkedre, mit fogsz erre válaszolni?!

Én nemet mondtam.

A gyűlöletbeszéd kibeszélése

Mint ismeretes; ha a vitatkozó (esetleg 'szembenálló') partnerek magukban őrzik, rágják, véka alá rejtik, szőnyeg alá söprik egyet nem értésüket, nézeteltérésüket valamely kölcsönösen fontos kérdésben - úgy fennáll a veszélye, hogy a viszony elmérgesedik, s újabb problémák, konfliktusok keletkeznek pusztán abból, hogy a félreértéseket kellő időben nem tisztázták. Az effajta értelmetlen kommunikációs zavarok, akadályok elhárítását szolgálja a 'kibeszélés' technikája, amikor a felek kötetlen formában - bárki 'bármit' mondhat! - kitárgyalják az ügyet, elmondanak mindent, ami a tárgyban a másikkal kapcsolatban a szívüket nyomja. Ebből ered a pszichoanalitikusok által alkalmazott *pszichoanalízis, a regressziós hipnózis és csoportos esetben az ún. 'pszichodráma'*, - amelyek révén együtt és kölcsönösen megszabadulhatunk félelmeinktől, rémlátomásainktól, téves elgondolásainktól, fantazmagóriáinktól; mindazon hamis tudati elemektől, melyek feleslegesen terhelik 'memóriánkat', illetve mérgezik társadalmi viszonyainkat is. A kibeszélés vidámabb, kommersz formája lehet például a televíziós 'kibeszélő show'...

Az immáron Nobel-díjas *Kertész Imre* „Sorstalanság” című regényének sajtóértékelései, illetve az író különböző interjúi, nyilatkozatai - ő maga is felvetette ennek aktuális szükségességét! - óta ismét folyamatosan közéleti témává vált az a társadalmi lelki szükséglet, sőt, szükségszerűség, miszerint Magyarországnak, ***a magyar népnek végre egységesen fel kellene dolgoznia tudatában és lelkében is a II. világháború zsidó holocaustját***, ami egyben az újkori magyar történelem legsúlyosabb szégyenfoltja. Kertész Imre is említette, hogy a civilizáltabb, nálunk előbbre tartó népeknél (mint pl. Németország, de egész Nyugat-Európa) ez már korábban megtörtént, ma már lezárt ügy; ezek a népek a gyógyító önfejlődésben konszenzusra, kvázi azonos nézőpontra jutottak a holocaust megítélésében, - így náluk már nem fordulhat elő, hogy váratlan nézetek, vélemények, gyűlöletbeszéd és gyűlölködő tettek 'bukkanjanak föl' spontán, a feledés vagy éppen a memória működési zavarai következtében. A magyar nép emlékezete még mindig fortyog, nem emésztette meg a történeteket; épp ezért indokolt lenne a dolgok kibeszélése. Ha sikerülne ütköztetni az ellentétes álláspontokat, megfogalmazásokat, az eltérő minősítéseket és értékeléseket, - egyrészt kiderülhetne (ami eddig nem), hogy mik is e

tárgykörben a legkritikusabb pontok; másrészt lehetőség nyílta a történelmi tények nyílt, közösségi újraértékelésére is annak érdekében, hogy *a (potenciális) bűnösök, az áldozatok és a büntelenek* közös nevezőre juthassanak, s mindenki egyetértésben, illetve ‘megnyugvással’ vegye tudomásul, hogy hol van a helye.

Egy ilyen összetársadalmi kibeszélésben természetesen ‘különböző szerepkört’ kell, hogy betöltsenek a tárgyban közvetlenül (személyükben vagy családjukban) érintettek, az obligón kívül állók (outsiderek, ha van ilyen) és a moderátorok.

Meggyőződésem: igazuk van azoknak, akik szerint a magyar társadalomnak még nem sikerült feldolgoznia magában *a közel hatvan éve történt* zsidó holocaustot. Felnőtt egy merőben új nemzedék, melynek személy szerint fizikailag már semmi szerepe nem lehetett az akkori tragikus eseményekben, ámde bizonyos hányaduk - pl. az elveszített rokonokon keresztül - érzelmileg, lelkileg jelentősen kötődik a múlthoz, melyet olvasmányain túlmenően elsősorban szülei elbeszéléséből ismer. A személyükben érintettek szubjektíven persze sokkal többet tudnak, mint a nem érintettek. Mégis; *az egykori gyilkosok, az egykori áldozatok, s az egykori nem érintettek leszármazottai* úgy élnek együtt a magyar társadalomban, hogy semmit nem tudnak arról még ma sem, hogy tulajdonképpen miért is történt a holocaust. Ennek a végzetesen szörnyű nemzeti tragédiának csak misztikus-szagrális, sőt szemérmesen infantilis, szinte szándékosan kódosított ‘magyarázatai’ léteznek, - mintha a nép még nem lenne elég érett, hogy szembenézzen a saját valós tetteivel.

Meggyőződésem, hogy minden nép köteles naprakészen feldolgozni a múltját. Ha egy népnek nincsen tudatosan rögzült, vállalt és elfogadott közös múltja, kollektív emlékezete; úgy az a nép lassanként megszűnik nemzet lenni. Lehetséges persze, hogy a magyarral most éppen ez történik; mindazonáltal a kötelességünk a közös tudatunk homályosulását, erózióját megállítani - mielőtt még az igazság végképp elvesz egyfajta össznépi amnéziában -, másként nem nyerhetjük vissza a nemzeti létet. Fel kell vennünk, újítanunk a gyógyító kommunikációt, a mindent tisztázó párbeszéd fonálát, mert ellenkező esetben megrendülnek, s végleg tovatűnnek az egykor stabilnak hitt történelmi erkölcsi alapjaink. Itt a lét a tét; - mondhatnánk!

Jómagam személyemben nem vagyok ugyan érintett; de a szűkebb-tágabb családi körben számosan érintettek vagy azok lehetnének. Ugyanakkor hajlamos vagyok, hogy *a nemzet, sőt, az emberiség gondjait* is a vállaimra vegyem; ergo nagyon is érintettnek érzem magam. Az élettől sok pofont is kaptam emiatt. Mondhatnám úgy is, hogy 1996. óta folyamatos publicisztikámnak *szerves részét képezi* ehhez a témához való személyes viszonyulásom. Mivel vigyáznom kell, s a legkevésbé sem akarok *még jó szándékú elefántként sem kvázi berontani ebbe a rendkívül törékeny porcelánokat őrző ‘boltba’*, - megpróbálok

némileg bemutatkozni. A következőkben *mintegy féltucatnyi idézettel* igyekszem alátámasztani, hogy sem avatatlan, sem illetéktelen, sem mellébeszélő, vagy pláne rosszakaró nem vagyok. Hangsúlyozni szeretném, hogy az idézetekkel csak a magam hitelességét muszáj igazolnom; nem kívánom 'a self-made partizánok' széles táborát szaporítani...

Apai nagyapám, (nagyrévi nemes) *Czike Gábor* 1929. és 1937. között Szegeden a Faipari Szakiskola igazgatója volt, majd 1939-ben beindította az általa alapított Gróf Széchenyi István Ipari Középiskolát Székesfehérvárott. Épp ennek volt az igazgatója, amikor 1944. október 27-ikén a nyilasok nemzetiszocializmus-ellenes magatartásáért (mert nyíltan szembeszegült az iskola zsidó származású tanulóinak deportálását célzó intézkedésekkel) letartóztatták, és a Komáromi Csillagerődbe hurcolták. Rendkívüli körülmények között szabadult ki, 1944. december 7-ikén.

A kommunista rezsim B-listára tette, eltávolította a székesfehérvári iskolájából, a tanári kar nagyrészeének támogató nyilatkozata ellenére. Azóta többször felmerült, hogy Székesfehérvárott utcát nevezzenek el róla, de csak emléktáblára futotta...

Amikor az MTV Rt. elnökjelöltségére pályáztam 1998-ban; *Sik Endre és Heller Tamás, a köztvének dolgozó rendező-producerok* 'ismeretlenül' megszólítottak az utcán, és a támogatásukról biztosítottak: „*Te kellenél nekünk TV-elnöknek!*” - mondták; s a kérdésekre közölték: 'lekádereztek' a nagyapám életrajza alapján... Korábbi írásaimban már évekkel ezelőtt publikáltam, hogy tökéletesen egyetértek az alábbi két kijelentéssel, melyek közül az első keresztanyámtól, míg a második sógoromtól, *Bozóki András politológustól* származik. Az első: **„Ha egyszer csak megint zsidó-üldözés lenne; - zsidónak vallanám magam.”** A második: **„Ha a zsidó-üldözések idején minden magyar zsidónak, és minden zsidó magyarnak vallotta volna magát; - nem lett volna holocaust.”** Szerintem igen mélyenszántó gondolatok ezek; a nagyapám pontosan ezek szerint cselekedett, amiért majdnem feltették a Dachau felé induló vonatra...

A havi Magyar Fórum 1998/1. számában Szöcs Zoltán így ír: *"A megboldogult Új Magyarország cikkírója - Czike László - felismerte ezt az összefüggést, és be is állt az új hit prófétájának: '... aki nem hiszi Krisztust, éppúgy 'nem európai', mint az, aki nem fogadja el a zsidó nép - ma is érvényes - kiválasztottságát, történelmi küldetését.'* - Ez legalább egyenes beszéd. Tulajdonképpen tetszik is a nyíltsága, megmutatja: ez a jövő kontinensünkön, kispajtás. Vagy megszoksz, vagy megszöksz." **Anti-MIÉP-esnek, filozemitának címkéz engem egy MIÉP-es!** Király B. Izabella "Kötött Kévé"-jének 1998. február 11-iki számában így ír Balla Gábor, a "Vakolók" cikkírója: *"Vödrös ..., miközben lapjában 'kiváló' és 'tudós' emberek is írnak, - legjobban mégis a zsidókat és a szabadkőműveseket kedveli. Sándor András nemcsak a 'Százak Tanácsának' volt egyik szülőatyja, hanem még próféta is. Ezt szintén ebből a számból (Új Idők: 1998. I. 15.) tudjuk*

meg, **Czike László** tollából. Ha eddig nem tudtuk volna! A letagadhatatlanul zsidó kötődésű **Sándor András**, aki **Rákosi-Róth Manó** hűséges nacsalnyikja volt, később **Nagy Imre**-s lett, a 80-as évek derekán hirtelen prófétává változott, hogy a magyarok számára megjósolja a szomorú jövőt - elmélkedik Czike. (Az igazi életrajza elolvasható a *Nemzetőr* 2002. november 13-iki számában. - Czike L.) **Sándor elvtárs sztálinistából demokratikus prófétává nőtte ki magát; nem kisebb szerepre vállalkozik, mint hogy Mózes üzenetét továbbítsa nekünk magyaroknak. Időben gondoskodott arról, hogy a stafétabotot átadja az arra illetékeseknek. Valójában erre szolgál ez a Csoóri-féle szervezkedés (Új Idők) is." Balla úr szerint tehát kriptokommunista zsidóbarát szabadkőműves (vakoló) vagyok.**

A fentiekből talán kitűnik: sosem voltam szélsőjobboldali, és nem is leszek.

A bevezető után lássuk, miként dolgozta fel magában a zsidó holocaust tényét pl. az USA, a szabad polgári világ legdemokratikusabb államának társadalma! Ehhez olvassuk együtt **Braun Róbert**: „*Holocaust, elbeszélés, történelem*” (1995. Osiris Kiadó) című könyvéből a 235-238. oldalakon szereplő szövegrészeket: **„Az USA Holocaust-emlékmúzeumában a történeti elbeszélés egyszerre jelenti az emlékezet kanonizációját s konstruálását: a holocaust emlékezete a múzeum tárgya s létrehozásának célja (is). Ez jól mutatja az e kettősségből adódó ellentmondásokat. ‘A múzeum nem vizsgálja, hogy a holocaust miért következett be. A kérdésre a történészeknek kell válaszolniuk, azonban kétséges, hogy az okok keresése vajon túlmehet-e a bizonyíthatatlan hipotézisen, vagy a spekuláción.’ (...) Ugyanakkor az elbeszélés implicit módon választ ad a ‘miért?’ fel nem tett kérdésére. A történeti előzmények az el-beszélésben sematikus szerepelnek. Az elbeszélés abból indul ki, hogy a bekövetkezett események szükségszerűen vezettek a ‘végső megoldáshoz’, a holocaust története lezárt történet, mely a narratív logika keretei között önmaga válaszolja meg a fel nem tett kérdést. A holocausthoz vezető út bemutatásának része egy olyan ötperces film, amely a kora középkortól tartó (!) töretlen és folyamatos antiszemitizmus történetét hivatott bemutatni, a Római Birodalomtól a Harmadik Birodalomig. (Ez lenne a holocaust története, amint azt az Egyesült Államok Holocaust-emlékmúzeuma bemutatja.) (...) Annak ellenére, hogy a narráció látszólag nem keresi a választ a ‘miért?’-re, a totalitás sérthetlensége okán kérdés az elbeszélésen kívül sem maradhat. Így implicit módon minden kérdésre választ kell adnia. A ‘miért?’-et a legegyszerűbben válaszolja meg: mert a németek az örök antiszemitizmus szolgálatába álltak, mely csakis a holocausthoz vezethetett.”**

Az emberben a következő megválaszolatlan kérdések merülnek fel:

- (1) Miért nem volt, miért nincs valós oknyomozás a ‘miért?’ megválaszolására?
- (2) Milyen ‘szükségszerű eseményekre’ utal az emlékmúzeum idézett szövege?
- (3) Miért ‘töretlen és folyamatos’, miért volt és van egyáltalán antiszemitizmus;

s főleg: mit jelent az, hogy ‘örök’?! (4) Mit gondoljunk *a németekről* (és a csatlós államokról): miért álltak az ‘örök’ antiszemitizmus szolgálatába?

Az idézett szöveg egyrészt *valamiféle elkerülhetetlen sorsszerűségként* fogja fel a holocaustot. Másrészt *örök antiszemitizmusról* beszél. Harmadsorban felveti a *kollektív bűnösség* fogalmát (‘németek’). Mindhárom tarthatatlan álláspont!

Amennyiben a holocaust bizonyos (milyen?) ‘szükségszerű események’ egyenes következménye volt, akkor *a formális logika szabályai szerint gondolkozva* csak természeti katasztrófaként, vagy ‘kvázi Isten rendeléseként’ értelmezhetjük; más-különben az állításnak nincs létjogosultsága. Ez azonban nyilvánvaló ostobaság - a holocaustot szubjektív emberi cselekvés idézte elő, ami nem szükségszerűség, és a megfelelő dokumentumok alapján visszamenőleg fel is lenne deríthető...

Értelmezhetetlen az ‘örök antiszemitizmus’ elmélete is. Az antiszemitizmus a mai szóhasználatban *zsidó-ellenességet* jelent; valamilyen ösztönös averziót a zsidó néppel szemben. Ez az ellenérzés *a szimpla idegenkedéstől (másság) a militáns vakgyűlöletig* terjedő skálán mozog. Súlyos tévedés azt hinni, vagy csúsztatás azt terjeszteni, hogy az ‘antiszemita érzület’ önmagában bármikor (új) holocausthoz vezethet. A széles tömegek tudatosan felgerjesztett ‘ellenérzését’ a háttérhatalom csupán felhasználja piszkos és aljas céljai (pl.: *a holocaust*) megvalósítására. Sem a háborúkat, sem a forradalmakat, sem a rendszerváltást, sem a holocaustot nem a kaotikus tömegek csinálták a történelemben, - ők csak a statisztériát szolgáltatták a háttérhatalom monstre produkcióiban. Mindebből következik, hogy a kollektív bűnösség teóriája szintén félrevezetés, hiszen éppen az a lényegi motívum, hogy a tudattalan tömeg még amorf masszáját *a rejtőzködő háttérhatalom* fejlesztette és szervezte öldöklő gyűlölet-gépezetté; épp olyanná, mint a náci Németország volt. Ámde a legnagyobb trükk *az antiszemitizmus rémének állandó ellenségképként való élők tartása*, és az ezzel történő folyamatos, gátlástalan riogatás. Mintha a népekben ‘örök antiszemitizmus’, kiirthatatlanul ágaskodó zsidó-ellenesség élne, amit állandó ‘karbantartással’ lehet csak gúzsbakötni, visszanyomni, hogy nehogy ‘virulenssé válva’, újabb holocaustot idézzon elő. Ezzel szemben az igazság az, hogy *nagyon kevés emberben, százalékosan ki sem fejezhető kisebbségben él csupán az ‘ösztönös’ antiszemita gyűlölet*; s azt is mesterségesen gerjesztik fel. Örök antiszemitizmus - nincs. Lappangó antiszemitizmus van, de oka ismeretlen. Egy dolog biztos: *a kisemberek - nem zsidók és zsidók - békében és szeretetben élnek egymással, szerte a világon; Magyarországon épp úgy, mint az USA-ban...*

Mindig is így volt, amíg leplezett hátsó szándékkal össze nem ugrasztották őket. Nagy azok felelőssége, akik *paranoid piromániások*, s az örök tűzzel játszanak.

Pápai üzenet a publicistáknak

Május utolsó napjaiban *II. János Pál*, a római pápa, Krisztus földi helytartója *még tőle is szokatlan*, evilági megnyilatkozást tett, amikor is **felszólította a világ újságíróit, publicistáit, hogy írják meg az igazságot**. A pápa ‘semmi közelebbit’ nem fűzött a felszólításához, amitől a dolog még különösebbé vált... Van ugyanis ebben *az általános igazság-írásra* buzdításban valami baljós, prófétikus színezet. Jómagam 1996. óta rendszeresen publikálok; - *ügynevezett ‘újságíró’* soha nem voltam. Ezt nem ‘büszkeségként’ említem, csak pusztán tényként, hogy tudniillik *mindjárt az újságírás ‘krémjével’, a publicisztikával kezdtem*, és könyvek, illetve tanulmányok írása mellett *csak a publicisztikának hódolok*, mind a mai napig...

Az újságírás - szakma; ám a publicisztika - inkább a gondolkodva írás művészete. A pápának az idézett ‘bejelentése’ azóta sem hagy nyugodni; éppen ezért még megvártam, amíg ‘minden kérdésem összeáll’, s csak most teszem fel azokat.

Mi oka lehet a pápának arra, hogy ilyen szokatlan ‘felszólítást’ tegyen? Miért épp *az igazságot írókat* szólítja fel *az igazság megírására*, amikor annyi írástudó s toll-forgató ember ‘lopja még a napot’ rajtunk kívül?! Mi az, amitől a dolog ennyire égetően aktuálissá vált? Mégis, milyen konkrét igazság(ok) megírására gondolhat a pápa, hiszen *az általános igazságot* nem lehet megírni! Ha a pápa ‘tudja’, hogy milyen igazság megírására van éppen ‘*a legnagyobb kereslet*’; - akkor miért nem írja (pl. egy újabb enciklikában) meg, vagy mondja el nekünk alkalmasint Ő?!

Így a bejelentés ‘meglehetősen talányos’, és éppen ez az, ami oly’ aggasztó...

Rá lehet jönni ugyanis a pápa ‘kódolt üzenetének’ valódi és mélyenszántó, S.O.S. értelmére, a világ sorsát gondviselő szándékára, - de férfi legyen a talpán az, aki egyrészt megérti Krisztus helytartójának az utasítását, másrészt elég bátorságot is érez magában ahhoz, hogy híven végrehajtsa.

Hogy kicsivel még jobban megvilágítsam *az újságírás és a publicisztika közötti* mély különbséget; arról van szó, hogy amíg *az újságírás a valóságot, a tényeket* írja meg, illetve (lenne) hivatott megírni, - addig *a publicisztika nem elsősorban azzal foglalkozik, hogy mi történt, hanem azzal, hogy miért: mi célból, s főleg kinek, minek az érdekében*. Amíg tehát a mindennapi újságírás inkább ‘a száraz tényekre’ szorítkozik, - addig *a publicisztika elemez, értékel és legfőképpen ok-okozati összefüggéseket igyekszik feltárni*. Vagyis: nem a valóságot, hanem az igazságot keresi, - persze a valóság tényei mögött. Máris megjegyezhetjük: igen kevés az olyan sajtóorgánium, vagy pláne *az olyan publicista*, aki a fő feladatának az igazság keresését és nyilvánosságra hozatalát tekinti. Az igazság kockázatos, veszélyes kategória, a megírása pedig ‘veszélyes üzem’, mert érdekeket sért. Az igazság *a kialakult gyakorlat szerint* olyan korszerűtlen, konzervatív, *hogy ne is mondjam: ‘kortévesztő’* kategória, amelynek kizárólag transzcendentális (értsd: égi) magasságokban van, lehet

létjogosultsága. Az igazság rég kiment a divatból, mert a kimondásából csak konfliktusok fakadnak; haszna ebből senkinek nincs... S ezen 'a tényen' az sem változtat, hogy a legszélesebb tömegekben igen nagy az igazság utáni vágy, olthatatlan az igazság-szomj; de hát a nagy többség úgy van ezzel, *mint a boldogsággal*; - az egyiket nem kapja meg, a másikat nem érheti el, soha, s ebbe aztán mindenki nagyjából bele is nyugodott. Ez már '*a békés birkák (juhnyáj) állapota*'; amelyben már senki nem vágyik semmilyen változásra, mert a hatalom a fejünkbe verte, hogy minden úgy a legjobb, ahogy van...

Az igazság tehát elavult, érdektelen, veszélyes és haszontalan 'fogalom', aminek eleve mindenkit (főként a regnáló hatalmat) irritáló, renitens tartalma van, - ezért a kiderülését foggal-körömmel meg kell akadályozni. Gondoljunk csak *az egyszer volt, talán igaz sem volt* monopolisztikus (monolit) kommunista sajtóra, aminek a 'tömegtájékoztatási illetve kommunikációs alapelve' nem a tények, a valóság, az igazság széleskörű megismertetését tekintette, írta elő a sajtó céljául, feladatául, hanem épp az ellenkezőjét: hatalmas fizetést és prémiumokat kaptak a beépített cenzorok, akik maguktól is tudták, mik azok a dolgok, amikről hallgatni, s amiket elhallgatni kell. Napnál is világosabb, hogy a valós történések mögött meghúzódó igazságok kiderítését *ma sem várhatjuk* olyan újságíróktól és publicistáktól, akik félmillió havi fixért bértollnokoskodnak valamelyik ma is monopolisztikus sajtó-organumnál, és röffentenek heti gyakorisággal valamilyen társadalmi eseményről alig néhány bekezdésnyi félrevezető, hamis magyarázatot a szociál-liberális tőkés klikkek közvetlen vagy közvetett megrendelésére, amin az sem változtat, hogyha az igazi tulajdonos innen több száz vagy ezer kilométernyiről küldi 'elvárásait'...!

Van azonban valaki, akinek az elvárásai *mindenki másénál* erősebbek. Mindenütt jelen van s mindenható, gondviselő ereje bármely földi hataloménál hatékonyabb. II. János Pál pápa már igen hosszú ideje, *harmadik évtizede* tölti be Krisztus földi helytartójának tisztségét és hivatalát. Már többször bejárta az egész Földet; saját szemével látta s rögzítette magában, hogyan élnek az emberek szerte a világban. Fogékony szelleme tehát nem csak vertikálisan, a történelmi idők mélységében; de horizontálisan, a kontinenseket összefogóan is átlátja a nagy összefüggéseket: *mi, miért pont úgy történik, amint történik*. Nem véletlen, hogy éppen az egyik legnagyobb keresztény ünnep, Pünkösöd előtt látta szükségesnek *az igazságérzet, az igazmondás* gondviselő felkarolását; és éppen most, a világ monolit politikai helyzetében. Jézus Krisztust, mindnyájunk megváltóját úgy kétezer évvel ezelőtt keresztre feszítették; meghalt és eltemették. Harmadnapon feltámadt, majd nem-sokkal Pünkösöd előtt *felment a Mennyekbe*; - s ma ott 'ül' az Atyaistennek jobbjára felől, s onnan lészen eljövendő, ítélni eleveneket és holtakat. Ez az igazság, - más minden *csak földi hívság*; hanta habbal, ahogyan mondani szokás! II. János Pál pápa, a keresztény katolikus anyaszentegyház széles látókörű feje, aki betegen - ötven-egynéhány

éves korában *Ali Agca* bolgár-török merénylő, állítólag a KGB megbízásából *öt pisztolygolyót lőtt a testébe*, ám a pápa súlyos sebeit is túlélve megbocsátott neki; 80-as éveire pedig súlyos Parkinson-kórban szenved -, hajlott korában is *egyre tisztuló elmével, éles látással* tekint a világ eseményeire; azért szólított fel bennünket, ***újságírókat és publicistákat*** az igazság megírására, mert átlátta, hogy a világ folyamatai már nem fordíthatók meg, a történelem a legvégső szakaszához érkezett, tehát kényszerpályán halad. Magyarán: közeledik Krisztus második eljövetele, amelynek a célja, hogy ítéljen eleveneket és holtakat. Ha már a végítélthez vezető sodrás nem is állítható/fordítható meg; - legyenek legalább hűséges krónikások, akik megírják, kvázi memoárként rögzítik: *miért és hogyan történhetett (történt) mindez*, ami idáig vezetett. Mint a Szentírásból emlékszünk rá; Jézus Krisztus az apostoloknak mondott búcsúbeszédében több dolgot említett különös nyomatékkal: (1) Feltámadása után az Atyához megy. (2) Ezután 'a világ fejedelmének' (ez a Sátán!) uralma következik, aki már elítéltetett. (3) Borzalmas pusztulás következik, ország ország ellen támad; - ámde ez még nem a vég. (4) Vissza fog jönni, amikor szükséges (ítélni eleveneket és holtakat); s ez lesz a vég-ítélet. (5) Az apostoloknak (maga helyett) elküldi a Szentlelket, hogy megerősítse őket tanításainak soknyelvű hirdetésében...

A korábban félénk, félszeg, óvatos, idegen nyelveken nem beszélő apostolokhoz Pünkösdkor eljött a Szentlélek; s ők vele feltöltekezve *bátrakká váltak*, - legott el is indultak minden égtáj irányában, minden népnek hirdetni Krisztus tanításait, és csodák csodája, *kiváló szónokok, csodatévő mesterek* lettek, akik képessé váltak a világ minden nyelvén prédikálni; legalábbis mindenki értette, amit mondtak. A pápa, II. János Pál azért mondotta üzenetét éppen Pünkösöd előtt *az írástudóknak*, hogy a valós események igaz hátterének rögzítése mellett ***hirdessék a tiszta igét, Jézus Krisztus tanítását, s prófétáljanak a Megváltó mellett***, hogy a világ népei, az egyszerű emberek is pontosan értsék: *mi történik, és miért*. Töltekezzenek fel a Szentlélek áldásával, erejével; hogy bátorságot merítsenek belőle az igazság megírásához, mert a végső időkben egyrészt el kell kerülni minden pánikot, más-részt fel kell világosítani az embereket, hogy felkészülhessenek Krisztus második eljövetelére, és tiszta szívvel, kitárult lélekkel fogadhassák be Őt. A római pápa nem mondhatja ki *a második eljövetelt előkészítő földi történések 'igazságát'*, - mert a pápa nem evilági politikus, hanem Krisztus földi helytartója. Éppen ezért a politikai történések valós irányát, a mögöttes igazságokat ***csak az újságírók és a publicisták*** írhatják meg, - szent kötelességük tehát az emberek felvilágosítása...

De vajon mik ezek a végső politikai igazságok?! Például az, hogy noha Krisztus az összes földi javak, a vagyon hasznainak (a profitnak, a pénznek, stb.) *egyenlő elosztását és élvezetét* írta elő, - a gazdagság egy szűk körű elit előjoga

lett. Ma a Föld lakosságának 20 %-a fogyasztja el a javak 86 %-át, és csak 14 %-a jut a 80 %-ot kitevő óriási többségnek. Azután például az, hogy a globalizáció egyáltalán nem a gazdasági hatékonyság *mindenki javára szolgáló fokozását* célzó objektív szükségszerűség, hanem az elit legújabb kísérlete (a fasizmus és a kommunizmus után) a világállam létrehozására, ami felszámolja a nemzeteket, és a legszörnyűbb paranoid hatalom kiszolgáltatottjává teszi a Föld valamennyi polgárát. Aztán meg az, hogy az úgynevezett ‘európai integráció’ nem felemelni fogja a kelet-európai szegény népeket, - hanem konzervált gyarmati sorba, örök kamatrabszolgaságba taszítja őket. Ne legyenek illúzióink; - ugyanolyan ál-szocialista, ál-demokratikus, ál-liberális, kontraszelektált és tehetségtelen szolgálékú tányérnyalók vezetnek minket az Európai Únióba és a Terrorizmus Ellenes Koalícióba, mint egykoron a KGST-be, vagy a Varsói Szerződésbe. Az Európai Únió egyébként sem a földi mennyország; mint ahogy a vezetői sem ‘angyalok’. Emlékezzünk csak, az 1990-es évek elején az európai kormányt, az Európai Bizottság valamennyi tagját *csak úgy leváltották*, - olymértékben tetten érhető volt minden tevékenységükben az a fajta korrupció, amelyet a mi országvezetőink ‘*Na és?!*’ felkiáltással lényegében már a reformkommunizmus idején kifejlesztettek, s rendszerváltással legitimálva a mai napig gondtalanul üznek. Ne legyenek kétségeink: ezek épp ugyanolyanok, mint a leendő úniós elöljáróink - vagyis: *similis simili gaudet!* Sőt, a mieink épp csak azért tehetik azt velünk, amit tesznek, mert *Brüsszel és Hága - mint egykor Moszkva - az áldását adta rájuk*. Vagy például: **Bosznia, Szerbia, Afganisztán és Irak** megtámadása és elfoglalása. Legyünk elég erősek, s nézzünk szembe az igazsággal - *újságírók, publicisták írjátok ezt is meg!* -; nem a tojás volt előbb, hanem a tyúk. Lám, Amerika háborúi miatt szaporodott meg a terrorizmus, s nem pedig a terror szülte a háborút. Belevisznek minket is, hogy *velünk legitimálják a szégyenteli kudarcot: sem Szerbiában nincs rend, sem Usama bin Laden nem lett meg, sem tömegpusztító fegyvereket nem találtak, sem Szaddam Huszeint nem sikerült amerikai bíróság elé vinni*. A ‘terror vezérei’ furcsamód’ eltűntek. De azt se higgyük el, hogy ez a rendszerváltás *miértünk* történt! Akik részt vettek benne - *paktum hátán paktum* -; pontosan tudják, miről is beszélek. A rendszer váltása helyett *csak módszert* váltottak - más szóval nem volt ez más, csak afféle ‘ügynök-rendszerváltás’! -; kifinomult módszereket vezettek be a becsapásunkra. Az egész nagy ívű ‘barba-trükk’ szemfényvesztés volt; azért, hogy mindenünket, a társadalmi tulajdonunkat, az egzisztenciánkat és a magánéletünket is könnyen lenyúlhassák, privatizálhassák, - s akinek nem tetszik, nyúljon a lágy drogokhoz, vagy válassza rövid úton az eutanáziát. Ezeket az igazságokat kellene megírni, - de csupán azért, hogy mindannyian megértsük; miért is jutottunk a tönk, illetve a végítélet szélére. Lehet, hogy hevesebb vérmérsékletű olvasóim felszisszennek az olvasottak láttán (pláne meg is érte a betűkből összeálló rémképet!), - de sietve megnyugtatom őket: semmi értelme, csak feleslegesen felszökik a

vérnyomásuk! Természetfölötti értelemben ugyanis az egész földi siralomvölgyi állapotnak csak egyetlen jelentősége van: ***fütyüljünk a világ fejedelmének az összes engedelmes kiszolgálójára, ne törődjünk velük, ne irigyeljük a jómódjukat; meglesz ennek az ára, vagyis a böjtje, - úgyis elviszi őket idejekorán az ördög!***

Nekünk, igaz keresztény hívőknek, *becsületes írástudóknak* meg kell találnunk ***a hit közös, pünkösdi nyelvét, amelyen a világ összes népei megértik szavunkat; Krisztus igéjét, hogy ne hiába prédikáljunk!***

Ez II. János Pál, a római pápa *kódolt politikai végrendelete*, a publicistáknak.

Idézet az evangéliumból: ***„Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók! Bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt. Magatok nem mentek be, s az oda igyekvőket sem hagyjátok bejutni. (...) Ezért súlyosabb ítélet vár rátok. (...) Tizedet adtok mentából, ánizsból és köményből, de elhanyagoljátok, ami fontosabb a törvényben: az igazságosságot, az irgalmasságot és a hűséget. (...) Megszűritek a szűnyogot, a tevét meg lenyelitek. (...) Tisztára mossátok a pohár és a tál külsejét, de belül rablott holmival és szennyel vannak tele. (...) Fehérre meszelt sírokhoz hasonlítok, amelyek kívülről ékeseknek látszanak, de belül holtak csontjaival és mindenféle undoksággal vannak tele. Így ti is kívülről igazaknak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és gonoszszággal. (...) Hogy' is kerülnétek el a kárhoztató ítéletet?”*** (Mt.23,13-33.)

Újságírók, publicisták, - *írástudók!* Ne a földi hívságok között, a hatalom titkos bugyraiban keressétek az igazságot, hanem azt írjátok meg, ami a szívetekben él!

„... Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az az Isten kenyerere, amely leszállt a mennyből és életet ad a világnak. (...) Én vagyok a világ kenyerere. Aki hozzám jön, nem éhez többé, és aki bennem hisz, nem szomjazik soha. (...) Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem föltámasszam az utolsó napon. Atyám akarata, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen. Én föltámasztom az utolsó napon. (...) Én vagyok az élet kenyerere. Atyáitok mannat ettek a pusztában és mégis meghaltak. Itt a mennyből alászállott kenyér, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon. Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, melyet adni fogok, az én testem a világ életéért. (...) Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak énáltalam. Ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek. Mostantól fogva pedig ismeritek és látjátok Őt.” (Jn.6,32-51. és Jn.14,6-7.)

Igen, *most már* úgy kétezer éve nem mondhatjuk, hogy nem ismerjük Őt!

Írjuk meg, és hirdessük, hogy Krisztus az abszolút igazság!

De jó, hogy *van pápánk*, aki megmutatja, miről is írjunk az embereknek.

Belépés csak ujjlenyomattal!

Olvasom a közszolgálati teletextben (május 20.), hogy az USA szigorított határ-átlépési rendszabályokat vezet be. Ezentúl nem elégséges, ha az országba belépő (turista, látogató, stb.) személy rendelkezik *az egyébként is csak eléggé nehezen megszerezhető* amerikai vízummal, hanem - a belbiztonság növelése érdekében - a határon **még ujjlenyomatot is vesznek** tőle. Ez szintén egy újabb terrorizmus-ellenes rendelkezés; állítólag az utólagos nyomozás megállapította, hogy a 2001. szeptember 11-ikén *WTC-torony ledöntő szándékkal eltérített* Boing-ek egyikét 'vezető' **Mohamed Atta már lejárt vízummal** lépte át az USA határát, - így ezzel az intézkedéssel elejét lehetett volna venni a terrorista merényleteknek *már akkor*, s a manhattan-i ikertornyok még ma is háborítatlanul karcolhatnak az eget.

A határon levett ujjlenyomatok bekerülnek az USA bűnügyi ujjlenyomat-tárába (angolul: *fingerprint file*), így tehát *gyakorlatilag mindenki potenciális bűnözővé, potenciális terroristává 'válik'*, aki át merészeli lépni az USA határát. Hogy az ujjlenyomat alapján miként lehet (hatékonyabban) megakadályozni, hogy valaki *lejárt vízummal* lépjen be az országba, rejtély, - mindenesetre nagymértékben nő majd az USA belbiztonsága. Valami olyasféle *paranoiás pótcselekvésről* lehet szó, mint amikor honi nagyvállalkozóink (a magyar maharadzsák) luxus-villáikat 4 méter magas, fél méter széles betonfalakkal, a tetején szögesdróttal, elektromos kerítéssel, valamint egész kommandó őrző-védővel s egy farka pitbullal próbálják megóvni a betörésektől, azt gondolva, hogy ez a robbantások ellen is megoldás...

Lényegében arról van szó, hogy mivel az USA belbiztonsági szervei nem képesek javítani a határellenőrzés hatékonyságát, felszámolni az emberi slendriánságot - elvégre a liberalizmusból is megárt a sok! -: az évente beutazó 20 millió látogató nehézségeit szaporítják, mondván, *'minek is jöttél Amerikába, ha nem tetszik az ujjlenyomat-vételi rendszer!'*

Érdekes, hogy Amerika mennyire ügyel arra, hogy nehogy külföldről szivároгjon be az a sok-sok bűnöző, merénylő, terrorista elem! Elvégre az amerikai belföldi erkölcsök patyolat-tiszták; a belbiztonság egyszerűen tökéletes lehetne, ha nem érkeznének csöstül az országba *azok a fránya idegenek*, akik miatt mostantól sok törvényt szigorítani kell, aminek tisztességes, ártatlan (honi és külföldi) polgárok milliói isszák meg a levét. Különös, hogy az amerikai adminisztráció *szinte csak és kizárólag* a más szemében keresi a szálkát, ahelyett, hogy a magáéban találná meg a gerendát, - illetve hogy a saját portáján söprögetne, a másoké helyett. Még senkinek nem sikerült ugyanis hitelt érdemlően bebizonyítania, hogy a tornyokat arab merénylők döntötték le; mint ahogy azt sem, hogy az ikertornyokba repülő, eltérített Boing-ek 'távírányítását' *Afganisztánból (Usama bin Ladenék)*, a világ

másik végéről - mobiltelefonon?! - szervezték és kiviteleztek volna. Lehetetlenek persze ma már nincsenek, ám mégiscsak furcsa, hogy aki ilyen komoly technikai felszereltséggel rendelkezik, az Afganisztán, majd Irak angolszász elfoglalása óta semmiféle jelentős 'ellencsapásra' nem volt képes, csupán 'magányos terrorista' merényletekre, öngyilkos robbantgatásokra, amelyekre pl. a 'mezítlábas Hamasz' már évtizedek óta 'képes'! Sőt, ezek a merényletek is csak az elmúlt hónapban szaporodtak meg - *előtte másfél évig szinte semmi nem történt!* -, és arra sincs semmiféle bizonyíték, hogy a mostaniakat ***a hírhedt Al Kaida***, bin Laden terror-szervezete követte volna el. Az említett Boing-ek eltérítése, 'célba juttatása' oly' nagy pontosságú tervezést, tökéletes program-szervezést és logisztikát, számítás-technikai hardware és software, valamint távközlési eszközök igénybevételét, és olyan fegyelmezett végrehajtást kíván illetve feltételez, ami erős túlzás. A gazdag sejk ugyan egyaránt rendelkezhetett az akció irányításához szükséges összeggel és intelligenciával is; ám meglehetősen kétséges, hogy az afgán hegy gyomrából, néhány ezer talibán entellektüelt 'mozgatva' mindezt végre lehetett hajtani. Újra csak az jut az ember eszébe, hogy amennyiben Usama bin Laden erre képes volt; úgy talán arra is képes, hogy úrháborút vezényeljen az USA ellen, a Mars bolygó 'magasságából'. Erre máig sem került sor; a sejk fantasztikus technikája, terror-szervezetének jelentős része *gázneművé vált és szanaszét illant* Afganisztán lég-terében a Bombák Anyja tucatjainak hatására, - vagy talán sohasem létezett...

Talán még emlékszünk rá, hogy a torony-merényletet követően *egész Amerikát elárasztották az anthraxos és ál-anthraxos levelek, gyanús porral telt vagy üres borítékok*, - s ezt a legalább fél éven át tartó küldözgetési mániát (jóformán nem volt oly' magas hivatal vagy hivatalnok, ahová/akinek ne érkeztek volna ilyenek!) hiába próbálták összefüggésbe hozni az ikertornyok ledöntésével, az Al Kaidával vagy magával bin Ladennel: terhelő kapcsolatot máig nem sikerült találni, vagy pláne bizonyítani. Az meg aztán végképp *csak a leghalványabb feltételezés* (sőt, szimpla fikció) maradt mindvégig, miszerint ezek a baktérium-fegyverek Irakból, Szaddám Huszein - korábban támogatott és állig felfegyverzett, ám kicsit később hirtelen meggyűlölt - rendszeréből származtak volna. Utóbb még a feltételezés is megdőlt, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a tárgyi anthrax-törzsek az USA titkos hadigépezetének laboratóriumaiból 'láttak napvilágot'; node arra, hogy ki volt, ki lehetett az, aki kilopta a baktériumokat (konkrétan: honnan és hogyan?), - máig sem derült fény, de még arra sem, hogy a nyomozó hatóságok egyáltalán bár-milyen nyomokat találtak, vagy követtek volna. Pedig adott esetben érdemes lett volna megtudnunk, kik azok, akik *tiltott tömegpusztító bakteriális fegyverekkel* rendelkeznek, illetve szórakoznak az Egyesült Államok titkos laboratóriumaiban. Akkoriban még nem plankolta fel

senki, hogyan lehetséges, hogy *'amit szabad Jupiternek, nem szabad az ökörnek'*, - mert nem volt nívó, nem volt hírértéke...

Nem jó, ami ma Amerikában történik. Mintha az egész civilizált világ cinkosan, vagy szemérmesen hallgatna - *nem a mi ügyünk!* -, s úgy tesz, mintha legkevésbé sem értené vagy érintené, mi folyik ott. Pedig a világ egykor legdemokratikusabb, de legalábbis annak tartott, *s így minden más nyugati országnak (Európának is!) példaképpül állított* földrésznyi országban iszonyatos átalakulás zajlik; olyasféle, ami a vészterhes elmúlt században Európában *már kétszer is* megtörtént, amitől már két világháborút is megszenvedtünk. Amerika ugyanis *'diktatórizálódik'*, és akkor még finom voltam! Számítalan jelét tapasztalni ennek. Az USA ma a világ legerősebb hadigazdasága. Az USA ma a világ legeladósodottabb országa, ámde ugyanakkor - vagy talán éppen ezért - a világvaluta, az USA-dollár kibocsátója. A világgazdaság, a világpiacon *'furcsamód'* mindenütt ugyanazzal a valutával méri a teljesítményeit; azzal, amelynek a fedezete a lehető leglabilisabb, s amelynek a százdolláros címleteit (papírpénzt) a legkönnyebb hamisítani. *Drábik János* írja a méltánytalanul *'agyonhallgatott'* ***Uzsoracivilizáció*** I. és II. kötetében, hogy az USA *Yale és Harvard egyetemén* titkos szabadkőműves páholyok működnek (pl. a Skull and Bones - koponya és csontok -, a Bush-család *'páholya'*), ahol az elitet titokban Amerika és a világ irányítására, a világunalom megvalósítására képzik... Hm. Miközben Amerika borzasztó büszke belső szabadságára, liberalizmusára, a személyiségi jogok biztosítására; közben *mint állam* a világ csendőreként lép fel. (A csigatévé most éppen híreket mond. Az elfoglalt Irakban az amerikai hadsereg *'új módszerrel'* hallgatja ki az elfogott iraki tiszteket; az arab világban ismeretlen, s így frenetikus hatást gyakorló *heavy metal* zenével sokkolják a foglyokat. Mint mondják; - a legjobb *'eredményt'* a német *Metallica* pattogó, fasisztoid ritmusa produkálja. No comment.) Orwell 1984-e, a Nagy Testvér birodalma. Paranoiás országvezetés; belső anarchia - kifelé agressziós kompenzációval. Volt már ilyen! Miközben az egyetemeken *'analfabéták elítélés'* folyik, addig az alsó s közép szinteken elképesztően alacsony az oktatási színvonal, - a tanárok kiszolgáltatottak a liberális személyiségű diákoknak, akik felpofozzák nevelőiket, s amelyik tanár követelni merészel, az hamarosan állását veszítheti. Egyes iskolákban előzmény és minden ok nélkül lövöldözés kezdődik; paranoid skizofrén diákok sokkolják és mészárolják le tanáraikat és diáktársaikat. Az országban minden szinten virágzik a bűnözés. Persze a fejtől büszik a hal, - a legfelső vezetés számos tagjáról ugye kiderült, hogy személyesen üzletileg érdekelt az iraki nyersolaj megszerzésében. Ez már nem egyszerűen a belföldi, hanem a globális korrupció legmagasabb foka: a világszerte hatalom legerősebb pénzügyi és politikai lobbyi túlterjeszkednek az óceánokon, és hi-tech haditechnikájukkal felfalják s megemésztik a világot...!

Kezdődött: 2001. szeptember 11-ikén, majd jött a terrorizmus-ellenes koalíció. A még korábbi, Szerbia elleni támadás után - Afganisztán s Irak elfoglalása. Közben az anthrax-pánik. Azután pedig *terrorizmus-ellenes jogcímen* a nemzetközi pénz-forgalom totális ellenőrzése, ami minden más országban is általános lelassulást, és a banki műveletek jelentős drágulását eredményezte. (Csak emlékeztetőül: az *Uzsozacivilizáció II.*-ben szerepel a 115. oldalon a következő idézet, - *Meyer Amschel Rothschild-tól*, a dinasztia alapítójától: **„Engedjék meg nekem, hogy én bocsássam ki és ellenőrizzem egy ország pénzét. Az már nem számít, ki hozza a törvényeit!”** Amerika kiválóan alkalmazza e vezérelvet, az egész világon.) Hab a tortán csupán, hogy egyes amerikai bankok a múlt év végén rendkívül kedvező személyi hitelekkel árasztották el pl. *Magyarországot is*; minden személyes adat Amerikában fut össze, s aláírásunkkal ott ‘gravírozzák’ még a hitelkártyát is. (Az APEH-adataink kimásolásáról ne is beszéljünk.) S vegyük hozzá mindezekhez - *szintén terrorizmus-ellenes ürüggyel* - a kódszavak elhangzására bekattanó kém-műholdas telefonbeszélgetés-ellenőrzést, továbbá a postaforgalom felügyeletét, és sok más különös történést, amelyek összekapcsolása nem a fantázia szülte...

Ha meglesz a gyűlöletbeszéd-törvény; feláll majd a gondolatrendőrség is. Végül mikrochipeket építenek a testünkbe, a személyigazolvány-kártya helyett.

A pénzmosó bankpénztárosnők jogállama

Bori, Rozi, Mari, Sára; *hagyjátok a dagadt ruhát másra*, - ne az ötvenháromezer forintra most felemelt minimálbérből tengődő, egyéni vállalkozó férjetek ingét s gatyáját mossátok; - gyertek inkább a Nevesincs Bankba, hol milliárdokat lehet kimosni, hogy aztán büszke szírek vigyék degeszre tömött bőröndökben például a Magyar Televízióba, vagy adják taxisofőröknek (mint egykor Tocsik Márta tette), esetleg a bécsi CW-Bankba, netán egyenesen a pártkaszába, vagy a fantasztikus negyedáron eladott Postabankba, hogy újból Bécsbe, vagy máshová vihessék ki... Valamikor a boldog ‘60-as és ‘70-es években megszületett, nálunk is népszerűvé vált ***a science-fiction***, a tudományos fantasztikus irodalom, - amely a tudományos tényekből indult ki, de azokra hatalmas intergalaktikus csillagvárakat, légvárakat épített fel olyan pihentagyúak szórakoztatására, akik nem érték be a szocializmus örökérvényű vívmányaival; s fantázia-szülte űrhajóival vidámabb világokba vitte-repítette őket, a képzelet szárnyain. Aztán a harmadik évezred *a rendszerváltás után* meghozta számunkra ***a history-fictiont***; - a képzetes történelmet, amelyhez képest Rákosi-Révayék-Aczélék ‘hamisított történelme’ *kismiska* volt. Kiderült, hogy nemcsak *néhány évtizedes rövidke szakaszokat* célszerű és lehetséges teljes mértékben átírni vagy átprogramozni; hanem nagyjából az egész múltat, s belőle kiindulva a végtelen

jövőt. Egyszer már sikeresen elhitették ezzel a szerencsétlen néppel, hogy majomként gondtalanul élt az évszázados fák sűrű lombkoronájában és csak a nemes cél(tudat) vezérelte le onnan, hogy felépíthesse az osztálynélküli társadalmat. Most meg majd elhítetik velünk, hogy egyenesen az égből jöttünk és mi magunk vagyunk *az istenek*, és Lucifer a mi égi királyunk ebben a gyönyörű New Age-ben. De tulajdonképpen a legkorszakalkotóbb tudományos eredmény ***a money-fiction***; - vagyis a pénz fikciója, a fiktív pénz, a látra szóló látszat, a bank fiktív hitellevele, Lucifer eucharisziája, miáltal pénzzé változtatja a semmit...

A Nagy Fényhozó intereurópa és interkontinentális templomai - a bankok. Olyas-féle folyamatok zajlanak ezekben, amelyeket csak okkult műhelyekben kitanult ismeretekkel tekinthetünk át. A bankokban olyan metamorfózisok (tranzakciónak is hívják) zajlanak, amelyeket jobbra *nyolc, vagy még több általánost végzett* modern sámánok (brókernek is hívják) irányítanak; - s amelyek legtitokzatosabb misztériuma, amikor a központi utasításra (törvénynek is hívják) adóbevételként összetarhált költségvetési milliárdokat *Lucifer szent nevében 'megforgatják'*, ami cseppet sem törvényes ugyan, viszont csillagászati jövedelmet hoz. A befektetés, ha legális - alig hoz profitot, bármibe fektessünk is. A Bécsbe kimentett főbróker 'bűdséjére' azonban *egy egész jogállam apparátusa 'vigyáz'*; - mármint semmi nyom ne maradjon, ne készüljenek bizonylatok és nyilvántartások: az extraprofit *zsebből-zsebbe vándoroljon*, szigorúan adómentesen. A nagy mágus: ***Lucifer, a bankok lelki atyja***, a pénzt szülő pénzt szortírozó hamiskártyás; aki eltünteti az adóbevételeket és magánpénzt kreál belőlük. Aki mind összegyűjti az éjjelnappal gürcölők krisztus-filléreit, hogy milliárdokká növesztve grandiózus sikkasztásra használja azokat fel. Lucifer, a nagy bróker, aki utolsó csepp vérünket is kiszívja, hogy aztán *lég-utántöltős Gripeneket* vásároljon adóforintjainkból. A pénzmosás lényege, hogy hogyan lesz a munkánk eredményéből koncentrált hatalom, amely aztán az erőszakot újból pénzre váltja, hogy tovább fokozza *a kamat népelnyomó hatalmát* mindannyiunk fölött. Az okkult mechanizmus, a bűvópatakként kiáradó kollektív rettegés, amely esdekelve könyörög *egyre koncentráltabb hataloméért*, - hogy Lucifer milliárdjai háborítatlanul szaporodhassanak. Tizennégy pénztárost, *tizennégy pénztárosnőt* tartóztattak le pénzmosás gyanújával, aminek az egyetlen logikus magyarázata az lehet, ***hogy férfiak ritkán szoktak mosni***, - vagy az, hogy a két kulcsszereplő egyikét Bécsben nem találják, a másik meg nem ér rá vallani, mert éppen *birodalmi német bogarakkal* vívja ádáz élet-halál harcát. Egyébként a bankokra van egy fiziológiai hasonlatom is, mégpedig az ókori orgián résztvevő római patricius. Telezabálja magát - akár egy bank az adófizetők, a költségvetés pénzével -; majd amikor már több nem fér a hasába (vagy pénz a széfjeibe),

zutti ledug egy lúdtollat (Kulcsárnak megakadt a torkán), és legott kihányja az egészét a viplistások ásító zsebeibe; s a folyamat ciklikusan megismétlődik...

Közismert tény, illetve legalább másfél évtizedes gyakorlati tapasztalat, hogy ma Magyarországon *egyetlen-egy bank sem mehet tönkre*, mert az állam ezerszerte jobban vigyáz rájuk, mint például bármely egyház a templomaira. A bank a pénz, a Sátán imaháza, s ***a bankár az özvegy anyátlan fia***, akin az államnak szakrális kötelessége nyomban segíteni, ha egyszer bajba kerül. Márpedig a bankok újból és újból csak bajt csinálnak, a bankárok pedig rendszeresen bajba kerülnek. Ha elfogadjuk az idejét múlta definíciót, miszerint ***a bank hitelintézet***, hamarosan rá kell jönnünk, hogy *ez egy fedőnév*, ugyanis a rengeteg bank ma mindenféle pénz-ügyi tranzakcióval 'foglalkozik', csak a produktív termelés vagy a megszorultak hitelezésével egyáltalán nem, - vagy ha mégis, akkor hát az elvárhatóhoz képest csak minimális mértékben. Valójában mi lehet a bankok 'igazi' funkciója? Sok-féle! Elsősorban a nemzetközi tranzakciók és az állami költségvetés pénzelosztó 'központjai', - vagyis olyan grandiózus műveletek lebonyolítói, amelyekben ***az összes forgalomban lévő pénz 'bankszámla-pénz', vagyis hitelpénz, amelynek a fedezete egyrészt a Világbank által nyújtott hitel, másrészt a belföldi gazdaság nemzetközileg elismert teljesítménye, vagyis a GDP***. A pénzfolyam kétirányú - a beáramló hiteleket, készpénzes investíciókat a Bank leszámítolja, konvertálja és országos kereskedelmi hálózatán keresztül folyósítja, illetve elosztja; a gazdaság (a vállalkozások és a magánszemélyek) eredeti jövedelmeinek központosításával pedig az állam teszi 'ugyanezt', persze szintén a bankhálózaton keresztül. Oda s vissza tehát minden pénz a bankokon folyik keresztül; - nincs is harácsolóbb és holtbiztosabb jövedelem az elsőkézből és elsődlegesen felszámított kamatnál! A bank harácsot szed a befektetők, a hitelezők, a betétesek, a vállalkozók, az állam, a munkavállalók és a társadalombiztosítás, illetve az állampolgárok valamennyi pénzmozgásaiból; - s a harács döntő hányadában az állam lakosságot megsarcoló adóbevételeiből származik. A bank sokkal nagyobb úr az államnál is; - tekintettel arra, hogy ***míg az adóprés egy bizonyos, képzetes ponton túl mégsem feszíthető, addig a banki harács felső határa elvileg a csillagos ég***. A pénzfolyam évente nagyjából 1-2 milliárd dollárra rúg *befelé*, - ugyanakkor 8-10 milliárd dollárra *ki-felé*. Ez az a szupranacionális (globális világállami) pénzszivattyú, amelynek jól szervezett működését a kamatrabszolgaság nemzetközi hierarchiája biztosítja. Az olyan országokba, mint például *az USA, vagy Nagy-Britannia* - befelé áramlanak a Birodalom perifériáján keserves, jó minőségű munkával megtermelt értékek, ám kifelé maximum *munkával vagy értékkel fedezetlen* ócska papírpénz (pl. USD) áramlik; ezek az országok tehát folyamatosan gazdagszanak. Magyarországról (s a többi szerencsétlen, eladósított országból) viszont minden érték zúdul kifelé - míg befelé nagyjából csak kacat, bővli és

fedezetlen papírpénz áramlik, melyért keservesen meg kell fizetnünk: évről-évre növekvő mennyiségű, jó munkával, az állandó pénzsűkítő (restrikciós) monetáris bankpolitikát nyögve, uzsorakamatot fizetve a belföldi és a külföldi bankoknak egyaránt. Magyarország tehát 30-40 éve folyamatosan szegényedik; - természeti hasonlással élve egy olyan tehénhez hasonlítható, amelyből egyre több tejet fejnek ki, noha egyre kevesebb táplálékot adnak neki. Az egész bankhancúr alapvetően azt a célt szolgálja, hogy csatorna-hálózatával, infrastruktúrájával, kapcsolt intézményeivel és évezredes trükkjeivel tejjel-mézzel folyó kánaánt teremtsen mások munkájából az ingyenélő szelvényvagdosók számára. És most jutottunk el a lényeghez! Az egy dolog, hogy a csak sokasodó, épülő-szépülő *cifra paloták* undorító, visszataszító, megalomániás és ízléstelen külső és belső fényűzése, pökhendisége már önmagában rettegést kelt a szolgáltatásaikat igénybe venni kénytelen szerencsétlenekben, akik bekerülve a bank szentélynek álcázott bünbarlangjába; zavart pillantásokkal keresik *a széfet*, amely, mint sátánista 'oltáriszentség' előtt mielőbb fejet s térdet hajthatnak. Am jobb, ha sohasem tudják meg; - mi is folyik a cifra díszletek, aranyozott vacakok álcája, forgószínpadja mögött, mélyen odabent! Mert a bank legmélyén történik meg a kisemberek milliói sanyarú jövedelmének tömbösítése, egybeolvasztása, és a nagy 'átváltoztatás' - illetve többszörös elterelő manőverek, fedő tranzakciók, nagyléptékű metamorfózisok és konverziók - után ***az osztalékok és jutalékok, a profitok és kenőpénzek szétoztása a haverok között.*** A haverok mindenütt ott ülnek; - durva fenekező készségeikkel egésznap ott horgásznak a pénzfolyamok pazarul kiépített partjain, s várják a főbrókert, hogy végre megérkezzék metáلكék limuzinján, és a sűrűsödő esti homályban horgukra akassza ***a nylon-staniclit, ami a napi bevételből nekik járó részesedést*** tartalmazza. Időnként (4-5 évenként) az is előfordul, hogy a főbróker - tekintettel alacsony matematikai képzettségére - elszámolja magát; ilyenkor eleinte felemelik az ügyfeleket terhelő különféle díjakat, majd amikor már ez sem használ: eljátsszák 'a bankcsőd' című szomorújátékot, hogy miközben a kétségbeesett betétesek hosszú tömött sorokban, öklüket rázva a főbejáratot döngetik; - a hátsó ajtón degeszre tömött bőröndökben szállíthassák el a bank utolsó készpénztartalékait is, szírnek maszkírozott pártkomisszárok. A főbrókert ezek után haladéktalanul Bécsbe menekítik; - ez a megoldás jól bevált a főposta-bankár esetében is, nem szólva arról, hogy a CW-Bank titokzatos milliói is ebben a megbízható európai fővárosban tűntek el, annak idején. Legjobb, ha a frekventált személyiségek - kivonva a forgalomból - 1-2 évig Bécsben maradnak; de legalábbis addig, ameddig a szolgálatok elsikálhatják az összes külső és belső nyomot, majd kisvártatva megérkezhet a 'menetrend-szerinti' bankkonszolidáció - egyre újabb jelentős terheket róva ezzel a magyar államra, amely kénytelen népe adófizetési kötelezettségeit még magasabbra srófolni. Ne kérdezze tőlem senki, hogy ennek az egész bank-káosznak mi köze van, lehet ***a terrorizmus-ellenes***

intézkedésekhez, - bár lehetséges, hogy az ál-szírek mégis valódiak voltak; még én sem tudhatok, érthetek meg mindent! Számomra egyértelmű - mint ahogy ezt a hatóságok hathatós nyomozati cselekményei is bizonyítják! -, hogy **a pénzmosás rettenetes bűnét csak nők, asszonyok követhették el; olyanok, akik különbek a Deákné vásznánál!** Mosni ugyanis a nők tudnak csak igazán; *pénzt mosni pedig csak a bankpénztárosnők!* Gyanúimat jól igazolja, hogy a minap le is tartóztattak mintegy 14 bankpénztárosnőt, mely intézkedés nyilván hatalmas érvágás a pénz-mosók (mosónők) titkos nemzetközi hálózatán. Ez férfimunka volt!

Miközben az igazságszolgáltatás nem pihen a babérain, aközben hatékony pénzügyi intézkedések is születnek. A minap például mindenki levelet kapott a megfelelő Bank Rt.-jétől, amelyben adat-egyeztetésre szólítanak fel minden ügyfelet. **„Az adatok felülvizsgálata során megállapítottuk, hogy bankunknál a korábbi előírásoknak megfelelően nyilvántartott személyazonosító adatai sajnálatos módon nem egyeznek teljes körűen az új jogszabályban meghatározottakkal.”** Így szól az indoklás, amely egy adatlap kitöltésére, és személyes megjelenésre szólít fel minden bankszámla-tulajdonost, egy új törvényre hivatkozással. Ami az idézett indoklást illeti, annak éppen a fordítottja igaz; - **‘sajnálatosan’ olyan új törvényt hoztak, amely egyébként személyes titkokat tartalmazó adatokkal is megpróbálja ‘kiegészíteni’ a bank által eddig nyilvántartott adatokat...**

Hangsúlyozom: **csak olyan, személyes titkokat képező adatokkal egészítik ki az eddig nyilvántartott személyi adatok körét, amelyek eddig - nyilván épp azért - nem szerepelhettek nyilvántartásban, mert személyes titkok!** Minden más adat eddig is maradéktalanul rendelkezésre állt. A cím: **„ADATLAP a pénzmosás meg-előzéséről és megakadályozásáról szóló 2003. évi XV. törvény rendelkezéseinek végrehajtására”.** Az új adatok (amelyek ‘bevallása’ önkéntes!) a következők: **út-levél száma, adóazonosító jel, munkahely megnevezése, munkahely címe, telefonszámok.** Mivel ezen adatok megadása ‘önkéntes’; eléggé nyilvánvalóan - senki nem fogja azokat közölni, vagy csak elenyészően kevesen. Mit várnak ettől az adatszolgáltatástól, különösen akkor, ha távolról sem lesz teljes körű? Aztán: mennyiben segíti elő *a banki (!) ügyfél-azonosítást* a személyi adóazonosító jel közlése? Más: akinek nincs munkahelye, az nem is nyithat, nem is tarthat fenn ezentúl bankszámlát? Megannyi megválaszol(hat)atlan kérdés. De a legfontosabb kérdés ez: miért gondolják a törvényalkotók, hogy személyi titkot képező adatok ‘önkéntes’ átadása egy polgárjogi (üzleti) társaság számára majd segít megelőzni a pénzmosást? Miért ruháznak fel ‘hatósági jogosítványokkal’ bármely bankot?!

Nem gondoltak arra a tiszteletre méltó törvényalkotók, hogy az önkéntes állampolgároknak eszébe jut majd: **egy fokozatosan világalomra törő, a**

civilizációk háborúját (Huntington) ‘terrorellenes koalícióval’ álcázó világhatalom lassan világháborúba kényszeríti a világ összes országát, fut a pénze után, paranoid rettegésbe taszítja a még független nemzetállamok lakosságát, arra kényszeríti a kormányokat, hogy vonják meg polgáraiktól az alapvető szabadságjogokat is. Nagy tudású szakrális barátom, halálosan komoly arckifejezéssel, ítélőképessége látszólag teljes birtokában, felelősségtudattal és határozottan állítja, hogy a világ-hatalom lázas központosítása (csak) azért folyik, hogy a világbéke és az emberi civilizáció vívmányai, eddig felépített értékei megőrizhetők legyenek... Nehogy elhiggyétek neki!

A gyári hibások rémuralma

Ami a tényszerűen megtörténteket illeti; talán kifejezőbb lenne „*A rendbontók győzelemmel is felérő döntetlenje*”, vagy a „*Rendőrök : rendbontók = 1 : 1*” cím, - ám mégis a fenti mellett döntöttem, mert így áthallásra, illetve az indokolt általánosításra is lehetőségem nyílik. A gyengébb idegzetűek most készüljenek fel a legrosszabbra: döbbenetes, s *nemcsak* tömegközlekedési dráma következik...

Este 6 óra után nem sokkal hagytam el a Szerkesztőséget, és felszálltam a 61-es villamosra, a Moszkva tér felé. Ezután a 2-es és a 3-as metróval az Árpád-hídig utaztam, ahol jegyet váltottam a távolsági buszjáratra Vácig. Már ekkor fel kellett volna figyelnem *egy baljós előjelre*, ugyanis rosszul döntöttem. A jegyeladó kis-asszony kedvesen ajánlotta, hogy válasszam *a minden helyen megálló 19:25-ös lassú járat* helyett a 20:05-kor induló gyorsjáratot, mely egyébként is ‘egészen hazáig’ vinne. Mégis inkább ‘a lassúra’ szálltam - egyáltalán nem a „*Lassan járj, tovább érsz!*” közmondás gyakorlati kivitelezése céljából, hanem -, a jelentősebb idővesztés elkerülése érdekében. Aztán minden egészen másként történt.

A buszra szállva kerestem magamnak egy nyugodt, félreeső, egyszemélyes ülést, ahol *olvasnivaló híján* kedvemre körültekingethetek, vagy elmélkedhetem. Vala-mikor negyed kilenc körül már otthon is leszek, rögzítettem magamban, azután elmerültem a gondolataimban. Bizony - noha még alig lett vége a nyári politikai uborkaszazonnak - bőven van mit ‘megemésztenie’ a magamfajta nyughatatlan közgondolkodónak! Fáradt voltam; s össze-vissza csapongtam a legkülönbözőbb ‘rémképek’ között. *Vajon mi lesz az iraki homokviharba ‘betokozódott’ szállító alakulatainkkal? Megfutamodnak a szaddamista gerillák aknáit elöl, hazajönnek; vagy kitartanak, s megvédik hazánkat a távoli Közel-Keleten? Leckét kapnak-e a háborúból, vagy netán sikerül fenntartaniuk a békét, ami távolról sincs? - Vagy mi lesz az MSZP-vel? Kettészakad-e végre a Szocialista Párt - egy Kommunista és egy*

*Szociáldemokrata Pártra -, ami legalább 15 éve indokolt lenne vagy ez is csak vihar lesz egy pohár vízben, ahogy megszoktuk? Szili Katalin, házelnök, az MSZP alelnöke ugyanis azt találta mondani a Gyurcsány-ingatlanügy kapcsán, hogy ilyen ügyek mindaddig lesznek, ameddig az MSZP meg nem szabadul 'a nómenklatúra' kádereitől. A keresztény Szili tehát (saját hitelességét növelendő) a valódi erkölcsiséget választotta, s helyezte előtérbe **az MSZP-től megszokott** 'jogszerű', ám erkölcstelen és álszent látszatok helyett. Mert ugyebár, egykor Kósáné Kovács Magda mondotta volt: „**Nem elég tisztességesnek látszani, de annak is kell lenni!**”. (Milyen igaza volt.) Ha engem kérdeznek; szerintem Szili mostani próbálkozását is simán elsikálják majd, - s nemhogy nem lesz MSZP-s női elnök, hanem továbbra is az ősbolsevik Horn-vonal marad uralmon, hiszen ez az egyetlen 'eszmei fundamentum', ami ezt a kotyvalék-pártot egyben tartja. Kizárt dolog, hogy az MSZP megújuljon; - ehhez az kéne, hogy valóban kivesse magából az egész politikai és pénzügyi-gazdasági nómenklatúrát, ami egy sánta hasonlattal valami olyasmit jelentene, mintha a fürdővízzel együtt kiöntenénk a gyermeket is. Az MSZP leglényege ugyanis: a nómenklatúra. - Vagy, - amint a tévében szinte naponta hallom: a tárca 'kommunikációs zavarai' miatt, esetleg 'alkalmatlansága folytán' (vö.: Szász Károly PSZÁF-elnök eltávolításának hamis indoklásával!) váltják-e le majd László Csaba pénzügyminisztert, vagy mélyebb okok miatt? Esküszöm, - legalább tizedszer hallom (és sajnos jól hallom!), hogy **ötvenharmadik havi nyugdíjat** akarnak, s talán tizenharmadik hetit sem fognak fizetni a nyugdíjasoknak! - Vagy: itt van ez az ingatlanadó-elképzelés! Gondoljuk csak el; évi 2-300 ezer forint adót vetnének ki például egy-egy lakótelepi panellakásra, amelyet mondjuk éppen mostanában fizetett ki a nyugdíjas tulajdonosa, vagy helyette a szintén nyomorgó gyerekei, s akkor most pluszként jönne az adó. Aztán rájöttek a derék szocialisták, hogy **Gyurcsány miniszternek is kellene a balatonöszödi, kormány-nyaralója után, méghozzá busás ingatlanadót fizetnie; így végül elvetették a zseniális, újabb népnyúzó ötletet. Vagy; mit szólnak ahhoz, hogy a fantáziadús (inkább: pihentagyú) önkormányzatiak beszántották, s utóbb talán sóval is bevetették a balatonfonyódi strand pusztuló hínártól bűzlő partját? Hogy a nyaraló külföldieknek igazi magyar szántóföldön kelljen átvágniuk, ha netán fürödni akarnak a Balatonban!** - De emellett komolyabb, még nehezebben megválaszolható kérdések is felvetődtek bennem. - Miként lehetett főpénzügyér olyasvalakiből, ki a minap ilyet szólt a Napkeltében: „**Ez egy komplex rendszer, ezt kell kiegészílnünk! Probléma-megoldási pályára állítjuk a gazdaságot!**” - Szóval ne csodálkozzunk, ha itten **vak vezet világtalant**, csupa 'ö'-betűvel! Kezd kifogyni a reform-kommunista pénzügyi halandzsa tolvajnyelv-szótára, így hát az elvtársak egymást (s a múltat) ismétlik, no meg a főnököket majmolják. - Ám most vágjunk méginkább a közepébe! Érdekes, hogy a sajtó már nem foglalkozik Szász Károly megveretésével, csupán a*

tervezett leváltásával. Pedig a történetek merőben más megvilágításba helyezik az egészet. Szász megveretésének semmi értelme nem volt, hacsak az nem, hogy figyelmeztessék: tartsa a száját. Vajon mit tudhat Szász, amit ennyire nem szabad elmondania?! - Aztán: két szír testvér 'csak úgy', több részletben elvitt több, mint 6 milliárd forintot az Inter-Európa Bankból; ami ma, néhány évvel később **a pénzmosás gyanúját veti fel. Szent ég!** (Csapott le rám az akárhányadik mennyei felismerés.) Tudjuk ugyebár, hogy az iraki rezsim megbuktatása után valószínűleg Szíria következik, mint az iszlám terrorizmus másik feltételezett gócpontja. **Nem lehetséges, hogy ezek a szíreink 'mellékfoglalkozásban' az Al-Kaida fegyverszállítói? S vajon kitől is vehettek fegyvereket magyar forintért?! Csoda-e, ha a történetek iránt az FBI élénken érdeklődik?** Ősszel jó nagy csillaghullás lesz itten, ha ennyit érnek a terrorista pénzmosás ellen hozott friss-ropogós pénztörvényeink! Nem furcsa-e egy kicsit, ha egy egyszerű magyar ügyfél pár-százezer forintot akar kivenni a soványka kis bankbetétjéből, hát nagy istenkedéssel összecsődül az OTP-fiók menedzsmentje, s tetőtől talpig C-típusú ernyőképszűrésznek vetik alá, mire kifizetik; viszont ezek a szírek kofferekben hurcolkodják a milliárdokat, **ajtóablak kitérve, s nagy ám a hajlongás: a bankelnök meg sem számolja, mennyit vittek el!** (Copyright by:...) Erre mondja a Bibliában Jézus, hogy: „**Megszűritek a szúnyogot, a tevét meg lenyelitek. Tisztára mossátok a pohár s a tál külsejét, de belül rablott holmival és szennyel vannak tele. Fehérre meszelt sírokhoz hasonlítok, melyek kívülről ékeseknek látszanak, de belül holtak csontjaival és mindenféle undoksággal vannak tele. Így ti is kívülről igazaknak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és gonosszággal. Hogyan is kerülhetnétek el a kárhozható ítéletet?**” (Mt. 23, 13-33.) - Vagy ahogyan ezt egy magyar paraszt egyszerűen mondaná: „Elvtársak, beszart a halott!”

Éppen itt tartottam utazás közbeni politikai breviáriumomban, amikor kinéztem az ablakon - már erősen sötétedett -, és rémülettel konstatáltam, hogy ismeretlen tájon jár velünk a busz! Mivel elég izgága természet vagyok, azonnal elkezdtem körbe-érdeklődni: *mi a fene van; - netán a terroristák eltérítették a járatunkat?!* Az előttem ülő két kedves idős néni arról beszélgetett, hogy valami futballmeccs van Újpesten, ami miatt kerülő úton megyünk. Egyszer csak kikergettünk újra a váci úthoz, hogy jobbra végre rákanyarodjunk, - de előttünk állig felfegyverkezett rendőrmotorosok alkottak élő barikádot. A buszsofőr kitért a hitéből - ez már leg-alább a harmadik-negyedik sikertelen kísérlete volt, hogy visszatérjen útirányára - és kedve-szegetten leállította a motort. Nyolc-tíz perces hatásszünet után, balra visszakanyarodva - elindultunk Budapest felé, ahonnan egy órája már eljöttünk... Vaksötét lett - úttalan utakon jártunk -, de a mi közszolgálati pilótánk csak nem adta fel a kilátástalan küzdelmet ezen a baljós, sőt, közlekedési szempontból vér-fagyasztó hétfői napon. Egyre

ismeretlenebb tájakon, egyre szűkebb utcákon, sőt, néha villamos-síneken jártunk; - és érthetetlen módon *mindig csak jobb felé*, hol-ott mindannyiunk belső iránytűje szerint Vác speciel bal felé kellett elterülni. A halovány éjszakai derengésben *Árpád út, Fóti út, és más egyéb* utcanév-táblák is feltűntek; - majd egyszer csak az egyik néni felkiáltott előttem: **„Nézd lelkecském, ez itt már a fóti templom tornya!”** - A másik meg huncutul rálicitált: **„Dehogyan, az ott a gyarmati tanácsháza, meg a rendelőintézet!”** - Pedig csak az újpalotai lakótelep panell-rengetegében jártunk, mintegy ‘városnézés a sötétben’ célzattal. Aztán a helyzet komolyra fordult, amikor hirtelen felindulásból átvágtunk a játszó téren, majd a parkon; - illetve ezerrel s derékszögben fordultunk be egy annyira szűk utcába, hogy a buszkocsiszekrény hátsó sarkai felemelkedve-imbolyogva szinte súrolták a mindkét oldali házfalakat. Bizonyossá vált előttem, hogy valami nincs rendjén! Miután átvágtattunk néhány teli-pirososon, s bevágódtunk a szembe forgalomba *egy visszafelé egyirányú utcában*; noha tréfás hangulatban, de mégis kezdtem elveszíteni a türelmemet, s béketűrésemet. Az előttem ülő idős hölgyek egyfolytában *Fót városát* emlegették, mintha az lenne a legközelebbi metropolisz. Össze-vissza keringtünk, egyre táguló koncentrikus körök örvénylő vaslogikája szerint; s már komolyan kezdtük azt hinni, hogy a sofőr ‘becsavarodott’. Temető, majd vöröstéglás, omladozó gyárnegyedek tövében száguldottunk tova; a táj mind elhagyatottabbnak, reményt vesztettebbnek tűnt. A velem átellenben ülő ifjú pár férfitagja felvetette, hátha topológiai tértévesztésben (pl. egy Möbius-szalag túlsó oldalán) vagyunk, vagy egy másik idősíkon. Már semmi nem tűnt lehetetlennek... Ám egyszerre a busz hátuljában utazó emberekben szinte gombnyomásra éledt fel a pislákoló életösztön, illetve az otthon, a család melege utáni olthatatlan vágy. Mint nagy dumájú alkalmi szájhőst; felkértek, hogy - akár, mint régen egy bizalmi - képviseljem közös érdekeinket a busz vezetőjénél, s tudakoljam meg tőle, merre tartunk!? Előre mentem hát, és látnom kellett, hogy a tanácstalan sofőrt már *egy botcsinálta szaktanácsadó is* kalauzolja látszólag célját vesztett vesszőfutásában; ezért visszafogtam magam és szelíden megkérdeztem: **„Tudja, merre van Vác?”** ‘Előttem van észak’ alapon vakmerően előre bökött, így mondta: **„Arra!”**. Hogy mégis valamilyen iránymutató jelentést tehessek ‘megbízóimnak’, - megeskettem életünk-halálunk urait, a buszunkat navigáló bátor ürrepülő párost, hogy *ma még* érinteni fogjuk eredeti úti-célunkat (mily’ könnyen felejt az ember!), Vác városát. S mily’ könnyen meg is bocsátottunk nekik, amikor végre a tajgából kibukkanva jobbra rákanyarodhattunk a 2-es főútra, s nemsokára már egy megállóban álltunk! Újpesten voltunk még mindig, másfél órai út után, - ott ahol a fóti út betorkollik. Tagbaszakadt, részben tar fejű, zilált tekintetű fiatal emberek szálltak fel, - részint zöld-fehér, részint lila-fehér melegítőfelsőben. Velük nem volt semmi ‘probléma’, ám az látszott rajtuk, hogy

egyenesen a csatamezőről jöttek. Lassan szelődülve - kipihegték magukat - beszélték meg az eredményt, ami (hallottuk) 1:1 lett...

Dózsa-Fradi - *egy-egy!* A rendbontók és a rendőrök győzelemmel felérő remije! Már Felsőgödnél jártunk, amikor elhúzott mellettünk **a 40 perccel később rajtolt gyorsjárat** autóbusha. Ha azon ülök; tán soha nem is hallok erről az esetről.

Végül is 22 óra 10 perckor érkeztem haza, holott már 1/2 9-kor otthon lehettem volna. Elalvásig furcsa gondolataim támadtak - leginkább arról, miként képes egy renitens, anarchista kisebbség rákényszeríteni az akaratát az óriási többségre. Az igénytelen, csak balhézni akaró néhány száz, - a szelíd, ártatlan milliókra.

Ahová mára eljutottunk, az a selejt erőszakos uralma az egészségesek felett. S hogy miért lehet ez még így, leginkább a zseni (Albert Schweitzer) bölcs szavai fejezik ki: „**Kevesen vannak, akik azon fáradoznak, hogy történjék valami. De sokan vannak, akik azon fáradoznak, hogy ne történjék semmi. A legtöbb azok vannak, akik nézik, hogy mások hogyan fáradoznak.**” Ilyenek vagyunk!

Ez van.

A részszépítő részgazsága

Ezt az ópuszomat - ha hiszik, ha nem! - *négy álló napon át* írtam. No nem azért, mintha fogalmazás-gátlót (pl. eunocint) vettem volna be, hanem abszolút más okból... Még a kertben *három-négy aktuális téma* címét kigondoltam; - ilyeneket, mint például: ‘Földrengések és robbantások’, ‘Aki nem nyal, éhen hal!’, vagy ‘A nyugtalanító erőtlenség’; de ezeket mostmár csak valamikor később írhatom meg. Aztán úgy döntöttem, hogy inkább ‘*A kishúg furcsa lépései*’ című novella-fűzér (kemény szex és horror) folytatásán dolgozom, ám ebből se’ lett semmi. Alighogy megvilágosodott a számítógép display-jének a képernyője, és jöttek volna az első gondolatok - odakint valósággal süvített *a már egy hete tartó júliusi főn* - puff-neki: elszállt az áram! Mikor végre megjött, - inkább *ehhez* kezdtem hozzá...

Talán emlékeznek még - mit csináljak, ha szertelenül csaponganak a megszakított gondolataim?! -: a nagy Szovjetúnióban a GOELRO-terv megvalósítása a lenini ‘számтан’ beteljesítését célozta, miszerint **kommunizmus = szovjet hatalom + az egész ország villamosítása!** Ez már csupán azért jutott eszembe, mert az arany-köpés *fordítva is működik*: amióta nálunk, Magyarországon a rendszerváltással megszűnt a szovjet hatalom, - nos, azóta *a villanyáram is* mintha szünőben volna.

Hogy mindjárt egy hétköznapi megállapítással kezdjem: *az emberek rendkívüli módon különböznek egymástól*; - ahány, annyi féle. Megrögzött baloldaliak

vagy töről metszett jobboldaliak; de vannak olyanok is, akik *hidak szeretnének lenni*, átívelve a szakadék felett; vagy másként gondolkodó, s élő renitensek, akiknek az oldalak nem számítanak - mintha nem is lennének... Egy dologban azonban a túl-nyomó többség nagyjából egyforma: nem kutatja, s nem is szeretné tudni, hogy ő kicsoda is valójában, ezért (vagy egyszerűen kényelemből) mások azonosságával méri magát. Az emberek az önmeghatározásban tehát *inkább tömegeffektusoknak* hódolnak; - mivel az ember kollektív, társadalmi lény: mindenkinek tartoznia kell valahová. Bratyizni, kvaterkázni pedig csak 'meghitt' közösségben lehet! Amióta a rendszerváltással - legalábbis 'össznépi gyűjtőpárt jellegét' tekintve - a Magyar Szocialista Munkáspárt megszűnt létezni, s tucatnyi más párt alakult, *hol fenn, hol lenn*, bizonytalan kilátásokkal; azóta az egyszerű kisemberek önazonosság-zavarban szenvednek. Egzisztenciájukat egyik párt szekere rúdjaához sem merik véglegesen odakötni, mert minden kormányváltással felbillen a hatalmi egyensúly. Amióta pedig a politikai rendszer kétpólusúvá vált; még kockázatosabb minden választás, hiszen az egyik oldalhoz való tartozás *mézes csuprot és húsos bödönt* jelent ugyan az egyik, ámde *statáriumot* a másik oldal uralkodása időszakában. Az úgynevezett *civil társadalmi fejlődés* az évszázados múltú demokráciákban ezért egy olyan, *a hivataloshoz képest 'inverz azonossági struktúrát'* produkált, amelynek látszólag ugyan semmi köze nincsen a politikai élethez, - a valóságban azonban a háttérben sokkal jobban kiszolgálja azt, mint az akármilyen közvetlen kötődés. Emlékezzünk vissza: 1988. előtt Magyarországon - legalábbis legálisan - nem létezett polgári mozgalom, illetve a nyugati értelemben vett civil társasági élet; eltekintve most az (ál)tudományos szervezetektől és a sport-egyesületektől. A rendszerváltás után azonban - *szinte, mint egy szellemi 'virágállvány'*! - reánk szakadt az ún. 'civil társaságok' valóságos zuhataga. Ezek a társaságok kivétel nélkül *nyugati eredetűek* (a szocializmusban, praktikusán az Aczél-érában még csak rövidke gyökereik alakulhattak ki!), - ám pillanatok alatt 'meghonosodtak' nálunk is. Miközben az éppen regnáló, vagy éppen ellenzékben színjászó pártok alig rendelkeznek számottevő párttagsággal (még az MSZP és a Fidesz tagsága is csak tízezrekkel mérhető), - addig a legkülönbözőbb 'civil társaságok' tényleges taglétszáma már százazrekre rúg. És csodák csodája (!): ez a látszólag apolitikus 'inverz szervezet' ragyogóan működik, - a hűséges, és magukat szorgalmasan be-dolgozó tagok biztos egzisztenciára számíthatnak a 'legvérzivatarosabb' időkben is! Ebből is láthatjuk, hogy miközben a pártok csatájának szürrealista drámája a média mindennapi legfőbb műsorszám - *fecseg a felszín!* -, addig az igazi 'való világ' eseményei az ún. civil társaságokban, illetve azok összeköttetései, személyi összefonódásai révén zajlanak. Ezért mondom, hogy a civil társaságok a politikai pártok igazi hátországa, szelekciós-kontraszelekciós műhelyei, ahol a kiválasztás *üzleti, hatalmi, kultúrális és szakrális értelemben* egyaránt megtörténik. Nézzünk körül: barátaink, ismerőseink, munkatársaink,

lakás-szomszédaink között azok a legbüszkébb, legsikeresebb, legmagabiztosabb s egyszersmind' a legsejtelmesebb és legfontoskodóbb egyének, akik spontán találkozókra, kifürkészhetetlen célú 'baráti összejövetelekre', szellemi gittegyuletekbe járnak. E társaságok legalisan *népjóléti, karitatív, segélyezési, környezetvédelmi, kulturális* célra szerveződnek; ám ha valaki 'belép', hamarosan kiderül, hogy az egész afféle ösztársadalmi pót-cselekvés, amelynek nagyjából minden tevékenysége inkább rituális szertartás - esőleső indiántánc a tábortűz körül -, mintsem valódi hasznot hajtó létszükséglet. Megmagyarázom, mi is az említett spontán találkozó. Olyan, gondosan és jó előre megszervezett összejövétel, melynek személyi összetétele *bizonyos szempontból* homogén ugyan (pl. a köztelevízió jövőjéért aggódó értelmiségiek, stb.), - ámde ugyanakkor meglepetéseket is tartogathat bármelyik meghívott számára, ugyanis könnyen lehet, hogy a szívélyesnek ígérkező baráti találkozóon esküdt ellenségnek tartott személyekkel is találkozik. A spontán találkozó olyan politikai-indulati és konstruktív-szellemi 'vámszabad-terület', ahol *bárki bárkivel találkozhat* - ezért mindenre, 'a legrosszabbra is' fel kell készülni! -; viszont acsarkodásnak, pláne effektív ellenségeskedésnek a találkozón nincs helye. Mondhatni; az ilyen találka *éppen azt a célt* szolgálja, hogy oly' emberek, közéleti személyiségek is leüljenek egymással közös asztalhoz (enni és beszélgetni), ami másként elképzelhetetlen...

Itt megint elment az áram, 16 órára; s a frizsidereink kezdtek szépen leolvadni. Minél mélyebbre hatolunk a lényegbe, annál több mindent, *újszerű kifejezéseket* kell majd megmagyaráznom, - de csak sorjában! Ami most következik; - részben önvallomás, de a legkevésbé sem önreklám, hanem sokkal inkább az ellenkezője.

A szerény személyem *a legkevésbé sem fontos, az inkább áldozat*; - ami igazán fontos, az a jelenség, ami nyilván egyre gyakrabban másokkal is megtörténik. Aki nehezen adja fel a személyi függetlenségét; sok jóra ne számíton! Manapság furcsán ellentmondásos liberális demokráciában élünk: egyfelől a hivatalos rend-szer az unalomig túlhangsúlyozza a személyiségi szabadságjogok jelentőségét, - másfelől viszont mindennap egyre újabb falakat húz fel; részint az emberek s a rendszer, sőt, maguk az emberek közé, részint pedig a rendszer (önmaga) köré, amitől a falanszter mind inkább egy lakhatatlan, barbár bunker jellegét ölti. A függetlenség látszó 'személyiségek' valójában atomizált fogaskerekek csak, akik a természetes szeretet-kötelékeiket (Istenhez, egymáshoz) apránként veszítik el, s már nem is kötődnek semmi máshoz, csak a fetiszált rendszer önkényéhez. Ha meghívást, *egész életre szóló meghívást (!)* kapsz valamilyen titkos társaságtól: ***ha belépsz, örökre fogoly, - ha nem lépsz be örökre kirekesztett maradsz.*** S a láncok szaporodnak; minden hazugságot újabbak követnek, melyek gúzsba kötik a szabadságodat, mint a pók hálója.

Nem kapálózol, mert már azt sem tudod, ki vagy, - a kényszerpálya kitörli pozitív emlékeidet, személyiséged szertefoszlik...

Aminthogy éppen ez az elsőrendű cél.

Ezért egész életedben vigyáznod kell, el ne kábulj a szirének énekétől!

1990. és 1994. között a Co-Nexus - *lásd még: a pénzügyi-politikai elit illegitim összefonódása* - vállalkozási igazgatója voltam, mint egyszerű beosztott dolgozó. Mikor néhai László András - a még szocialista állami alapítású (1988.) cég ön-privatizátora - rá akart venni, hogy legyek a menedzsment tagja, vagyis *lépjek egy fokozattal feljebb, tehát 'be' a co-nexusok 'hálózatába'*: azonnal nemet mondtam, és kiléptem. 1997. végén 'meghívást kaptam' több ún. 'spontán találkozóra'; ami azt az előlem elrejtett célt szolgálta, hogy végeredményben - mikor már elég érett vagyok rá! - lépjek be egy titkos társaságba. Nem mondtam igent, s odébb álltam. Néhány hete egy vallási szekta vezetője akart volna a *pénzügyi mesterévé* avatni, a tagi belépő nyilatkozatom aláírása után. Nem léptem be; mert tudom, hogy ki vagyok és ki akarok lenni, ezért nincsen szükségem arra, hogy önazonosságomat valamely legális vagy titkos társaságon belüli pótcselekvéssel, kvázi 'fedő rang' birtoklásával vagy bitorlásával valósítsam meg, illetve fejlesszem ki és tovább... Magyarán: nem akarok sem máltai, sem Szent György-, sem templomos és/vagy *jedi lovag* sem lenni a kettős lelkületű emberek evilági csillagok háborújában. De senki ne gondolja, hogy az elcsábításom kísérletei a fent elmondottakkal végleg kimerültek volna! A legígéretesebb ajánlatot a múlt héten kaptam, emígy' szólott: ***Amennyiben hajlandó vagyok lemondani arról, hogy hétről hétre a Nemzetőr lapban a legkeményebb publicisztikákat írjam, - 'jó tollam' végre elnyerheti az őt megillető helyét a ...kedveltebb országos napilapban, tisztes megélhetést is biztosítva a számomra. De ehhez azonosulnom kell (Maxwell?!) szellemével..!*** A 'jó' hírt természetesen egy *közvetítő mester* hozta, aki nyilván a szívügyének tekintette, hogy engem 'kimentsen' egy szebb jövő, *a szép új világrend* számára. Hiába volt azonban ez a kísértés is igazán *a sakk-mattig kidolgozva*; most sem választottam 'a jólétet' az igazság helyett. Most jutunk el a címszerű mondani-valóhoz... Viszont újra csak elszökött az áram, amiért is az egész cikket a nulla-térből kellett újra feltámasztanunk *a mentő program* segítségével. Sikerült! Szent-Erzsébeti Oláh Melinda, az ELMŰ hibafeltevő-nője közlése szerint egy lombos faág nyomja össze az erős szél hatására - nem nálunk! - *a csupasz vezetőkeket*, ez okozza a rövidzárlatot. A harmadik évezred hajnalán, az Európai Unió küszöbén, a hi-tech korszakában - nincs legény a gáton, aki legallyazná a hiba forrását...!

Alig két óra múlva újból megjön a delej; de csak, hogy *két perce* beköszönjön, - s a bekapcsolt számítógépből megint kitöröljön mindent, mint véletlen cenzúra...

Rész-szépírónak nevezzük azokat a magukat *újságírónak és írónak* tekintő exhibicionista önimádókat, akik *részben írók, részben szépírók*, - mindig aszerint, hogy mit kíván a pillanatnyi politikai tolerancia. A rögeszméjük, hogy egyszerre lehet szolgálni Krisztusnak és a mammonnak. Azt hiszik, megnyerhető a kettős karrier; vagyis hogy *a halál utáni üdvözülés* egy szájalmasan gyáva földi csetlés-botlás után is kivívható, megszerezhető. A részszépíró kinyilatkoztatja a világnak, hogy - *ámbátor igényt tart a veszélyes publicista karrier sikerére is!* - igazából finom lélek, a *szépirodalom* nemes művelője, mentes minden lelki durvaságtól, mint amilyen az igazság meg nem szűnő kergetése. Aki bármilyen kérdésben az igazságot *csak úgy, minden szépítgetés nélkül* a másik ember pofájába vágja, az nyilvánvalóan szélsőséges, - még ha jó publicista is... A részszépíró mindig tudja hol a határ; ahol *az igazság 'szélsőségbe csap át'*, ott a rész-szépíró szép lelke kerekedik felül, s kegyes hazugsággá szépíti az igazságot. Elvégre *a társadalmat nem szabad felnőtt szuverén személyiségek közösségeként kezelni*; pontosan elég, ha a tételes igazságot a bennfentesek, s legfeljebb még a rész-szépírók ismerik, - de csak azért, hogy jobban eligazodjanak, miről is írhatnak valóságos kockázat nélkül, a kávéházak mellékletekre kiéhezett, 'nyugatos' elit közönsége számára...

Tudjuk, hogy az Isten 'a langyosokat' kiköpi. De kiköpi azokat is, akiknek indián szlenggel szólva *kétágú nyelvük van*, amellyel nemcsak hol a jobb, hol a baloldali Nagy Testvér ülepét képesek fényesre nyalni, hanem a két ágával egyszerre, mind a kettőt is... Persze, hogy megint kiment a feszültség! Most egyszerre kettőt is - *jobbról is, balról is* - villant a képernyő, hátha ezúttal kipukkant a display is!!

Nagy Testvér! Nem bánom, behódolok Neked, csak add vissza az áramot, ezt a cikket még hadd fejezzem be; azután, esküszöm, majd már csak a ...kedveltebb napilapba, annak is a mellékletébe írok ártalmatlan publicisztikákat, és kizárólag jellegtelen rész-problémákról, hogy végre megpihelve rész-szépíróvá válhassak magam is, *akár a mesterem*, aki a meghívást hozta!

Különleges megbízatás

Jezowski Barna, az immár hosszú évek óta munkanélküli, középkorú, családós, szabadúszó értelmiségi életúntan lapozgatta az 'Excalibur' című ezoterikus folyó-iratot, s már éppen letette volna, mint érdektelent, amikor váratlanul *egészoldalas hirdetésre* bukkant. Már ha egyáltalán hirdetésnek lehet nevezni az ilyent!

„Olyan megbízható, leinformálható férfiakat keresek, 40 éves életkor felett, a későbbiekben ismertetendő különleges feladat elvégzésére, akik az alábbi feltételeknek maradéktalanul megfelelnek:

Közvetlen, személyes használati tárgyain kívül ne legyen a birtokában semmi-féle ingatlan vagy ingó vagyon, földbirtok, részvény, nagy összegű készpénz és/ vagy hitel, illetve bankbetét. Ne legyen vérszerinti, egyenes-ági, férfinemű élő leszármazottja. Legyen köztiszteletben álló, erkölcsileg abszolút feddhetetlen, keresztyén családból származó, formálisan keresztyén vallású férfiú. Legális párkapcsolattal rendelkezék (családosok előnyben), ne legyen titkos szeretője. Ne féljen a fizikai haláltól; higgyen Istenben, Krisztusban, a túlvilágban, sőt a feltámadásban és az üdvösségben is. Ne legyen tagja se' politikai pártnak, se' állami vagy magán titkosszolgálatnak, se' szabadkőműves páholynak, illetve egyéb más, legitimnek álcázott polgári (civil) társaságnak; felekezetnek vagy szektának. Ne legyenek sem jövedelmi, vagyonosodási, kincsképzési vágyai, - sem mások feletti uralomra törő, vagy bármilyen hatalmi ambíciói. Semmilyen szervezethez vagy magánszemélyhez ne kötődjék elválaszthatatlanul; ne legyen sem anyagi, pénzügyi, sem egzisztenciális (együttműködési), sem érzelmi, sem orvosi (kezelési), vagy pszichológiai függésben senkitől. A személyiség legyen harmonikus egyensúlyban a világgal, a környezetével, a viszonyaival s főként önmagával; ne legyenek még elfojtott (kompenzált) személyes becsvágyai sem. Ne feszítse alantas ösztön, kiéletlen vágy, kudarcélmény (frusztráció) vagy más leplezett vagy leplezetlen érvényesülési, önérvényesítési hajlam. Ne szenvedjen semmilyen, hosszabb távú kimenetelében halálos (pl. AIDS, rák, agyvérzés, ér-szűkület, stb.) testi kórban vagy idegen akarat általi befolyásolhatóságban (pl. hipnózis, telepátia, médium, stb.), egyéb lelki betegségben. Ne legyen semmi veszíteni valója, semmilyen tekintetben. Erős akaratú rendelkezék; ne legyen semmilyen szenvedély-betegség, vagy múló, pillanatnyi szeszélyek rabja. Vesse meg a pénzt és a hatalmat, a bankárokat és a hatalmasokat. Legyen már túl a világ alapvető felismerésén, s ne higgyen az emberi tudás mindenhatóságában. Ne önmagában, vagy más emberek erejében bízzék, hanem Jézus Krisztusban. Sem múló földi örömeikért, sem ezoterikus ismeretekért, sem földi eszméikért, példaképekért ne lelkesedjék természetfölötti lényre, lényege kárára. Bár már megkeresték politikai hatalmak, szabadkőművesek és ezoterikus vallások (más szóval: szekták); lépjen be tagjaik sorába - nemet mondott az invitálásra. Ha a habitusának megfelelő küldetést kap; - legyen képes és hajlandó arra, hogy a hátralévő életét az ügy szolgálatának szentelje. Örök hűsége garanciájaként legyen képes esküt tenni az örök életére. Jelentkezés: a kiadóban megadott útvonalon és módon. Aláírás: Jézus Krisztus, a zsidók királya.”

Jezowski Barna egyrészt megdöbben, másrészt mélyen el is gondolkodott! Ilyen 'állás-hirdetést' még életében nem olvasott! Sok mindent érteni vélt a megszabott feltételekben, másokat viszont egyáltalán nem. Legfőképpen azt nem értette, hogy miért *Jézus Krisztus, a zsidók királya* az aláíró?! Miért hirdet az Isten Fia állást egy ilyen kétes értékű lapban? S miért nevezi magát *a zsidók királyának*, amikor ezt a gúnynevet csak üldözői, elfogói és megkínzói, a római

katonák ragasztották rá? Amikor maga soha nem törekedett semmilyen földi királyságra; sőt, kínosan-egyértelműen nyilvánvalóvá tette (hirdette), hogy országa nem e világról való?! Amikor is hiába akarták őt 'forradalmárrá', népe vezérévé tenni a rómaiak elleni szabadságharcban; - nem vállalta el ezt a földi szerepet, nem akart király lenni...! Dehát Jezowski hányatott élete, sűrű nélkülözései során régen megszokta már - nem kell neki mindent feltétlenül értenie. Elég, ha elfogadja a kínált állást; a többi majd idejében, utóbb kiderül. Amikor magában elkezdett kacérkodni a megbízás elvállalásával; döbbenten fedezte fel, hogy személyében minden feltételnek képes megfelelni. Mi lenne, ha...? - gondolta, s eldöntötte, megpróbálkozik. Elment a kiadóba, ahol közölték vele, miként tud kapcsolatba lépni a hirdetővel. Elmondás szerint fel kellett ülnie a *'Cinderella' kisvasútra*, amely a Hármashatárhegy egyik nemrégén feltárt barlang-járatából indul - barlangtúrára... A leírás alapján hamar meg is találta a nevezett barlangot és kisvasutat, melyet a tájékoztató tábla szerint *a Nemzetközi Barlangász Szövetség* üzemeltetett. Felszállt a menetrend alapján érkező szerelvényre, s egyáltalán nem lepődött meg, hogy ő volt az egyetlen utas. Biztos csak igen kevesen képesek teljesíteni a szigorú feltételeket! - gondolta...

Az ajtók bezáródtak; a kisvonat meglepően rövid gyorsulást követően elképesztő sebességgel kezdett száguldani, - s hosszú időn keresztül nem is csökkentette ezt a sebességet. Teltek-múltak az órák, de az utazás csak nem akart véget érni. Úgy 8-10 óra elteltével a szerelvény váratlanul lassítani kezdett, majd rövid, hangtalan fékezés után megállt. Jezowski afféle félálomból riadt fel, majd kiszállt. Egészen más környezet fogadta, mint ahonnan a Hármashatárhegyből elindult! Az állomás fényárban úszott, - a falba épített világítótestek fényét a mennyezetről lógó óriási csillárok fokozták, szinte a megvakulásig. Különböző lézerefények villóztak; - azt hihette volna, hogy egy hatalmas kaleidoszkópban lépdél. Először arra gondolt, - ez egy keleti metró, annak is a legalsó szintje, ahonnan majd mozgólépcső vezet fel a földfelszínre. De tévedett! Nemcsak hogy a végállomáson, hanem egyszers-mind' az érkezési szinten, útja végcéljánál járt. Amint haladt előre - észrevétlen' egy fotocellás kettős üvegajtó nyílt szét előtte, amelyen át egy keleti gazdagságú, fényűző pompájú palotába jutott. Alig lépett be a lampionokkal kivilágított pazar terembe; - egy szálfatermetű, igen jóképű, napbarnított arcú, meghatározhatatlan népcsoporthoz tartozó *középkorú férfi* sietett elébe, nyájasan mosolyogva:

„Nagyon örülök, hogy eljött! Kérem, ne higgye, hogy ez a palota Izraelben vagy Palesztinában van, mert még csak nem is bárhol a Közel-Keleten. Európában vagyunk, mégpedig LONDON környékén, pontosabban tőle 62 kilométerre. Ez az ún. Exterritoriális Bizottság, más szóval a Háromszázak Tanácsa székhelye.” Aztán se szó, se beszéd vállán átkarolta vendégét,

Jezowskit, s beljebb vezette, a palota nagytermén át egy kisebb, exkluzívabb helyiségbe, afféle dolgozósobába, ahol a szemben álló íróasztal mögül felállt *egy igen ismerős arcú férfi*, és szintén az érkező vendég üdvözlésére sietett. Jezowski szóhoz sem jutott, nemhogy még kérdéseket tehetett volna fel - úgy meglepődött. Megpróbált ugyan félszegen be-mutatkozni, de vendéglátói megelőzték: *„Ön nyilván nem ismer engem - honnan is ismerhetne! -, hiszen még sohasem mutatkoztam a széles nyilvánosság előtt. A teljes nevemen **Jeshu de Meroving** vagyok, mellettem a főtanácsadóm - nyilván, őt már jobban felismeri! -: **David Rockefeller**, a Bizottság feje, a Világállamunk miniszterelnöke. Isten hozta - pontosabban én hozattam ide! - minálunk! Kérem, foglaljon helyett a kényelmes karosszékben, - mivel kínálhatom meg; whiskyvel, szivarral?! Ön kiválasztott ember! A különleges feladat, amelyre szerződtejtük: a Világállam megszervezése, végső kiépítése. Ugye, elvállalja?! Együtt megoldunk minden problémát. Mások is érkeznek, a Föld szinte minden országából; hamar bővítjük a kört... A kedves családja ide hozataláról már gondoskodtunk - útban vannak már idefelé. Elnézését kérem a hirdetés 'becsapós' megfogalmazásáért; de hiszen tudja - a keresztény emberek hűségese, megbízhatóak, nagyon várják már Jézus Krisztus második eljövételét. Íme ön is beugrott a reklámnak! Magam természetesen sem Jézus Krisztus, sem a zsidók királya - még csak zsidó sem - vagyok; viszont király leszek, a Föld egységes világállamának az első királya...! Még egyszer kérem, ne haragudják, hogy a jóhiszeműségével visszaélve kvázi: törbe csaltuk! Nem a módszer fontos ugyebár, hanem a közös küldetésünk!”*

Jezowski Barna most már levegőt sem kapott, nemhogy szóhoz jutott volna...

Természetesen tudta, hogy 'a módszerek' már régóta nem számítanak, hiszen a cél szentesíti az eszközt. Egy szót sem tudott kinyögni, viszont a fantáziája élénk mozgásba lendült. Előző este a Duna tévén megnézte George Orwell 1984-ét...

Ezen a reggelen valahogy sokkal nehezebben ébredt, mint máskor. Furcsa álmait azon frissiben elmesélte feleségének, aki igencsak sajnálta, hogy a megbízás csak álom volt! Egyszer kapnál már valóban valami munkát! - mondta Jezowskinak.

Majd szokás szerint bekapcsolták a közszolgálati televízió reggeli riportműsorát, amelyben a kérdező *az 'Excalibur' ezoterikus folyóirat* főszerkesztőjével éppen egy új szolgáltatás bevezetéséről beszélgetett. Bekonferálták, hogy aznap beindul a Hármashatárhegyen egy új barlangtúra, mégpedig *a 'Cinderella' kisvasúton...*

A spontán találkozó

Mottó helyett *előre bocsátom*, hogy a múltkori történet folytatása továbbra is a képzelet szülötte, tehát sem a cselekmény, sem a szereplők nem valóságosak; - ez az egész egy oltári nagy hanta, Hány János szösszeneteinek überelésére irányuló halovány igyekezet, röviden: *science-fiction mese!* Még csak valós ihletése sincs. Mindazonáltal: *'Aki másnak vermet ás, maga esik bele!'*. Azt ugyan nem tudom, mi célból *illik, nem illik ide* ez a közmondás; mindenesetre ***'Midász királynak juszt is számárfüle van!'***, s ezt ezennel a kiásott gödörbe szépen belekiabálom...

A furcsa, váratlan események azzal folytatódtak, hogy Jezowski egy nap levelet kapott. Ez már csupán azért is meglepő, mert barátai, ismerősei, családtagjai nem szoktak levelet írni; igaz, telefonálni sem nagyon. Nagyjából valóságghűen tükrözi hősünk postai, illetőleg a külvilággal fenntartott írásbeli kapcsolatait, hogy azok szinte kizárólagosan a nevére érkező legkülönbözőbb, kifizethetetlen összegű számlákra korlátozódtak. Most azonban fordulat történt: *egy meghívó érkezett!*

Érdekes szokás; - Jezowski bármilyen levélen elsőként mindig a feladót szokta elolvasni, mint afféle sokat próbált ember, aki jelentős élettapasztalatot halmozott fel *a rossz és még rosszabb* hírek fogadásában. Mindig jobbat várunk annál, ami éppen jön... A meghívó ***a Nemzetközi Barlangász Szövetségtől*** érkezett!

Jezowskinak újra eszébe jutott legutóbbi furcsa álma, illetve az *'Excalibur'* folyó-irat, s vele *a 'Cinderella'* kisvasút. Mi a frász *ez az egész?!* - kérdezte magában. A meghívó egy exkluzív barlangász ünnepségre invitálta, - amelyet nagyjából egy hónap múlva tartanak, valahol a Bükk-hegység öserdejének sűrű rejtekében. Az elnök, aki a meghívót aláírta - a névjegyét is mellékelte a borítékban. Igen furcsa, idegen hangzású neve volt: ***Mesznyik Koszmer!*** Szláv, angol - *ki lehet ez?* Soha életében nem hallott még hasonló nevet! A névjegy hátoldalán kézzel írt szöveget talált; az elnök üzenete, hogy szívesen látja néhány nap múlva az irodájában, egy rövid, bemutatkozó látogatáson. Maga a meghívó a következőképpen hangzott: „***A Nemzetközi Barlangász Szövetség szeretettel meghívja személyesen, csak és kizárólag Önt a legújabban feltárt bükki barlangjárat templomának felavató ünnepségére. Előre is kérjük, ne csodálkozzék, ha a ceremónián olyasvalakik is részt vesznek, akikről ezt előre a legkevésbé sem feltételeznél! Mint ahogy azt sem garantálhatjuk, hogy a meghívott vendégek között esetleg nem lesznek az Ön számára 'ellenzenyes' személyiségek; - netán tényleges ellenfelek, vagy akár 'elleneségek' is. Találkozás: ekkor, itt és itt. Aláírás: Mesznyik Koszmer elnök.***” Jezowskinak már a füle is ketté állt a meglepetéstől! Soha életében nem volt semmilyen kapcsolata *a barlangászokkal*; - azt meg végképp nem értette, *mi a fenének kell*

templomot avatni egy újonnan feltárt bükki barlangjáratban?! De hogy esetleg 'ellenségei is' kaptak meghívót; ez végképp meghaladta fantáziáját, s a felfogó képességét. Mire lehet ez jó?! - gondolta; és pláne: miért közlik vele ezt, jó előre? Megmutatta a feleségének, mit is kapott; - ám az asszony csóválta a fejét, s csak ennyit szólt a férjének: „Ne menj el, nagyon gyanús meghívó ez!” ...

Jezowskit azonban sehogyan sem hagyta nyugodni a meghívás; folyton ez járt az agyában tudat alatt - ha akarta, ha nem. Mi történhet? - gyözködte magát; semmi baj nem lehet abból, ha megismerkedem ezzel az Elnökkel, aztán a többit később meglátjuk... Eljött a bemutatkozás napja, s Jezowski meglátogatta az Elnököt, aki nem volt egyedül. Két középkorú férfi ült vele szemben *egy kerek asztalnál*; az egyiket sohasem látta, ám a másikat 'régről', még az átkosból jól ismerte! Fedő-nevű vállalatnál dolgoztak kollégákként; - egy olyannál, amelynek valójában a mellékfunkciója volt a fő tevékenysége. Pali! - kiáltott fel a viszontlátás örömeivel Jezowski, hiszen már vagy 20 éve nem látta egykori 'munkatársát'. (Az említett cégnél mindketten vezetők voltak, más és más beosztásban. 'Pali' nagy kajakos; de egyébként is közismert sportember volt; túrákat tett gyalog vagy kerékpáron.) Láthatólag vagy látszólag (!) nagyon megörültek egymásnak. Pali bemutatta az Elnöknek és a másik férfinak. Úgy fogadták, mint régi ismerőst. Pali elmondta, hogy ő most a barlangászok híradója, - társa pedig barlangász történet-kutatással foglalkozik. Jezowskinak egyszer csak eszébe jutott, hogy Huba írásait olvasta is évekkorábban az *'És lőn világosság!'* című ezoterikus folyóiratban. Az volt a kutatási területe, ideája, illetve 'kissé már a rögeszméje', hogy minden áron meg kell őrizni a nemzeti barlangász szövetségek függetlenségét, - szemben azokkal a liberális kozmopolita törekvésekkel, amelyek egyetlen központosított szervezetbe igyekeztek integrálni a világ összes barlangászát, sőt fizikailag is átjárhatóvá, egy közös topológiai rendszerré akarták összekötni valamennyi feltárt barlangot. Az alábbi idézet is Jezowski agyába villant, a feledés homályából: ***„De szörnyű sors várt arra, akit a zsuanszuhanok megtartottak a maguk foglyának ... sirit húztak az áldozat fejére ... levágtak egy jól megtermett tevét. Frissiben megnyúzták ... a legsúlyosabb, legszívósabb részét, a nyakbőrt választották le róla. Darabokra vágták, s még gőzölgő állapotban ráfeszítették a fogoly leborotvált fejére. Ez volt a siri. Ki ezen a procedúrán keresztülment, az vagy nem élte túl a kínzást, s meghalt, vagy egész életére elvesztette az emlékezetét - mankurt lett belőle ... A mankurt nem tudta, ki ő, milyen törzsből-nemzetségből való, nem tudta a nevét, nem emlékezett gyerekkorára, apjára, anyjára - egyszóval nem ismerte fel magában az emberi lényt.”*** Huba szerint illetően sors várt volna 'az integrált barlanglakókra', amennyiben megvalósul a nemzeti barlangász szövetségek nem kívánatos, szupranacionális globalizációja... Jezowski nem nagyon értette, miként lehetséges akkor mégis, hogy a meghívón ***a Nemzetközi Barlangász Szövetség*** emblémája és pecsétje

szerepel, - amikor az Elnök, Huba és Pali is *a Nemzeti Barlangász Szövetség* vezető tisztségviselői?! Amint az is furcsa volt a számára, hogy Pali, akit 20 évvel korábbról minden munkatársa csak 'ÁVÓ-s' palántának tartott; - miért hord most a nyakában óriási krisztus-keresztet, s miért sző minden második mondatába tudatosan keresztény fordulatokat? Disszonáns mozzanatok voltak ezek, de Jezowski nem hirtelenkedett - a jövőre bízta a megoldást...

Ez az első látogatás csak néhány bemutatkozó udvariassági gesztusból állt. A kis, szúrós szemű kese Elnök maximális jóindulatáról biztosította az új jövevényt, és szóban is megismételte meghívását a barlangtemplom-avató ünnepségre. Akár ha így lehetett előre is időzítve; - Pali izgatottan kiráncigálta Jezowskit a folyosóra, s a következőket súgta-kiabálta a fülébe: „***Tudod Te, ki ez a Huba?! Ellenlábasa volt az előző elnökünknek, s csak azért nem ő lett az Elnök, mert ez a mostani ügyesebben keveri 'a nemzetközi kártyákat', a multinacionális kapcsolatokat! Megfelelő szponzorok nélkül ugyanis mi sem mennénk semmire. Viszont most magyarázattal tartozom neked. Tudod, ez a mi kis titkos társaságunk hosszú évek óta létezik; - nézd, úgy csinálunk, mintha nemzetköziek lennénk, igazából azonban mi vagyunk a magyar nemzeti barlangászok utolsó menedéke. Már a mi erőnk sem a régi, de azért arra még telik, hogy néhány újabb templomot is felépítsünk a barlangi járatok 'nagytermeiben', a föld alatt. Akik tudják ezt rólunk; kriptakommunistáknak tartanak minket, de ne törődj vele! Lépj be hozzánk! Ne sokat várakoztass, mondj gyorsan igent!***” Jezowskival egyre csak forgott a világ! Mitévő legyen?! Azt sem tudta hirtelen, hogy hol áll a feje. Erre, ami történt - a legkevésbé sem számított. Zavartan motyogott néhány halogató és köszönő mondatot; megígérte, elmegy az avatásra, majd távozott...

Jezowski (már korábban is) tisztában volt azzal, hogy a kommunizmusban *kettős rendeltetéssel* épült meg minden nagyobb infrastrukturális beruházás. Tudott a Vár és a Várhegy alatti titkos kazamatákról; és tudott arról is, hogy a budapesti metró annak idején *mintegy háromszoros költséggel* épült meg, mert húszezres befogadó képességű atombiztos földalatti óvóhelyeket kellett kialakítani *a metró hivatalos költségvetésének a leple alatt*, a pártállami elit biztonságát biztosítandó. Még arról is hallott egy keveset, hogy a mintegy 46 éven át ideiglenesen nálunk állomásozó szovjet Vörös Hadsereg *szintén atombiztos luxus bunkereket épített a parancsnokság és a tiszték számára*; mindenekelőtt a Bakony és a Bükk őserdői mélyén, mélyen az egyébként szinte lakatlan hegységek gyomrában. Olyanokat, amilyeneket még *'az afganisztáni Usama bin Laden'* is megirigyelhetne, hogyha láthatná a különbséget! Ám Jezowskira minden tekintetben meglepetések vártak...

Eldöntötte, hogy nem szegi meg adott szavát, s - mint kívülálló látogató - elmegy a bükki 'templom-avató' ünnepségre. Nem tehetett róla, hogy végül nem így lett. Amikor megérkezett a helyszínre, - a látvány teljességgel

lenyűgözte! Szikrázó éjszakai fények, tűzijáték, szinte nappali világosság, valóságos *majális hangulat* egy nyári estén, valahol a Bükk-hegység évszázados fáin között, *egy ember nem lakta hegybe fűrt széles alagútból kiöblösödő hatalmas, boltozatos teremben.* A monumentális, hegyi 'luxus-palota' madártávlatból olyan gyönyörű, valószínűtlen látványt nyújtott, mintha csak a marslakók gyűltek volna össze éji fekete misére. A nagyteremben uralkodó hangulatot lehetetlen akár megközelítő hitelességgel is leírni! A bejáratnál Jezowskit külön fogadóbizottság várta, Mesznyik Koszmer elnökkel az élen. Kedélyesen átkarolva beljebb invitálta vendégét, s szembejövő ismerőseinek **'mint a szintén rendbéli, tekintélyes Jezowskit'** mutatta be. Hiába szabadkozott, az est hőmpölygő áradata magával ragadta. Gyakorlott karok adták egymásnak kézről kézre, s még fel sem ocsúdott, már át is öltöztették egy rituális ruhába. Skarlátvörös palástot viselt, szénfekete mellénnyel, - a hátán és a mellén arany rózsakeresztel...

Nincs fantázia, nincs szókincs, és főként *nincs hely* az este hangulatának, színes forgatagának, emelkedettségének és pompájának leíró érzékeltetésére! Jezowski eddigi élete legizgalmasabb pillanatait élte meg; s azt hitte, hogy ébren álmodik...

Egyszerre a halk zene elhallgatott; - teljes csend lett, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. „*Szólítalak, Jezowski testvér, jöjj ide, élém!*” - szólott az öblös hang az emelvényről, s a hang gazdájában Jezowski Mesznyik Koszmer elnököt ismerte fel. A hívásnak eleget téve, felsietett vendéglátója oldalára. „*És most szólítom a felavatási, illetve inkább beavatási ünnepségünk vezérszónokát, Habsburg Ottót, Jeruzsálem Királyát - tartsa meg rövid beavató beszédét!*” - szólt ismét az elnök. Az idős király ekkor *mosolyogva Jezowski felé fordult*, és a következőket mondta, kántáló hanghordozással: „*Üdvözöllek benneteket! Élve a Nemzetközi Barlangász Szövetséget alapító páneurópai jogommal, magisztereim tanúságtévő jelenlétében, új testvérünk beavatásáról határoztam. Tanúságtévő nagymestereink, akik mind jelen vannak a következők: Mádl Ferenc, Magasztos Nagy Pátriárka; Boross Péter, a Nagy Kelet Doyenje; Orbán Viktor, Oxford Rendszerváltó Dauphine-je; Horn Gyula, Bilderberg Priorja; Kovács László, Hazzard Megye Lordja; Kövér László, Századvégi Kerekasztal Lovagja, Szájer József, Kelet-Nyugat Benjáminja; Demszky Gábor, Budapest Perjel Harborja; Angliából: Anthony Blair, Mezopotámia Hercege! Elöttetek ezennel beavatom Jezowski testvérünket, akinek a Föld Világállam Első Konzulja kitüntető címet adományozom. Szólítalak, Jezowski testvér, mondd fel az ősi esküncet, amelyet **a Világosság Fényhozó Hercege megbízásából a Skót Rítus Nagytanácsnoka, a magyar elnök, Mesznyik Koszmer testvér fog előolvasni!**”*

Jezowski mellén óvatosan széjjel húzták a skarlátvörös palástot, majd borotvaéles hegyes tört szegeztek neki, miközben kezeit a Biblián keresztbe helyezték. Halk csörömpölő zörgés hallatszott; - a ceremónia-mesterek keltették

koponyákkal és lábszárcsontokkal, a katarzis fokozása céljából. S eközben zúgva morajlottak fel az eskü utolsó, legkeményebb mondatai: „... *ha ezek közül csak egynek is ellene cselekedném, vágják el a gégémet, tépjék ki a nyelvemet, döfjék át szívemet, s hasamat felmetszvéen, szaggassák ki beleimet; megcsonkított testemet dobják a tenger fövényére, ahol 24 óra alatt kétszer söpörjön végig rajta a dagály meg az apály, testem vérző tetemeit égessék meg és bocsássák szélnek a hamvaimat, hogy még emlékem se' maradjon a becsületes emberek között, a Föld színén! Isten engem úgy segéljen!*”

Jezowski mámoros állapotban, szinte transzban, mechanikusan mondta végig az esküt, fel sem fogta a szavak értelmét. Altestében reszketett; veseelégtelenséget érzett (fogvacogását visszatartotta), s a záróizmai már kezdtek elernyedni. Végig előző esti olvasmánya járt az eszében; *Lakatos Pál* második hajmeresztő könyve, a „*Rendszerváltó miniszterelnökök pórázon*” című. Ezután a feleségére gondolt, s szempillantás alatt túlradó nyugalom és magabiztosság szállta meg a testét és a lelkét is. Tudta; ezúttal *nem munka nélkül* megy haza...



Az építési tervrajz

Jezowskinak igencsak hosszú időbe telt, amíg meg tudta emészteni a Barlangász Szövetségnél tett spontán látogatását, röviden: *bükki kalandját*. A legelső esethez képest az alapvető változást az a nagyonis elgondolkodtató tény jelentette, miszerint *akkor felébredt*; az utóbbi eset után *azonban nem*. A Bükkből távozóan - évtizedek óta kialakult szokásaitól eltérően - egy mátramelléki falusi csehóban egymagában felhajtott előbb egy grogot, majd egy másikban egy méregerős dupla feketekávét, melyek mellett órákig elücsörgött, a történeteken töprengve. De mivel semmire sem jutott - s ezúttal sajnos *nem is ébredt fel!* -; visszaszállt kocsijába és hazafelé indult, vezetés közben mélyen elgondolkozva: mit is mondjon otthon...

Világosnak tűnt számára, hogy két, *rosszabbnál rosszabb* választás előtt áll. Ha mindent őszintén elmond a feleségének, - vagy egy szavát sem fogja elhinni, vagy (ami még rosszabb) összevész vele, amiért olyasmibe keveredett, amire

cseppet sem volt felkészülve, s amitől az asszony előre óvta. Jezowskinak egyáltalán nem hiányzott, hogy egész hátralévő életében - „*Én megmondtam neked előre!*” című - korholásait hallgassa. Ezért úgy döntött, hogy az igazat nem mondja el; sőt, egy olyan rablómesét fog otthon előadni, amiben szó sem esik az ő beavatásáról. Jól tudta pedig, hogy az első hazugságot majd követi a többi, s ettől kezdve az élete kettőssé válik: *egy látszatéletre a feleségével*, - illetve *egy kalandos valódira*. S jó, ha mindezt hosszútávon is elviseli tudathasadás nélkül. A gondolatai szanaszét csapongtak. Az agya valóságos darázfészekként zsongva, igyekezett minél előbb feldolgozni a friss élményzuhatagot; bár a feladat a rengeteg ellentmondás miatt meglehetősen megoldhatatlannak látszott. Jezowski számára a legdöbbenetesebb felismerést az jelentette, hogy amit eddig ‘*való(s) világnak*’ hitt, az nem létezik; s helyette egy álomvilág az igazi, amelyben a ‘hivatalos élet’ szereplői egészen más karaktert alakítanak, mint akik a szürke, hétköznapi ‘valóságban’. Úgy érezte; - soha nem fogja kiheverni, amit látott; és soha nem tud többé megbízni egy másik emberben, hogy valóban az, akinek mutatja magát. Viszont szembe kellett néznie a nyilvánvaló ténnyel, az immár megváltoztathatatlannal: *szabadkőműves* lett...

Még hazaérése előtt eldöntötte, hogy nem akar beleörülni *ebbe az egészbe*; ezért tulajdonképpen nemcsak a felesége előtt fog hallgatni, hanem mindenki más előtt is; - sőt, *saját magában sem* tudatosítja a történeteket, hiszen egy emberben kettő személy nem lakhat együtt békében, pláne *az eredeti személy* akarata ellenére.

Nagy nehézségek árán, de sikerült betartania, amit megfogadott. Ugyan hetenként egyszer kénytelen volt bevenni lefekvés előtt *egy eunocint*, hogy aludni tudjon; mert enélkül az agya - mint a végtelenített, bűvös körben járó számítógép - csak és kizárólag a megold(hat)atlan problémák, ellentmondások tisztázására fordította a teljes kapacitását, ami Jezowski teljes fizikai és szellemi kimerüléséhez vezetett volna. Nehéz heteket élt át. Sosem lehetett biztos abban, hogy aki másnap felkel, az ugyanaz az ember, aki előző este lefeküdt. S várta-várta, hogy mi fog történni.

Két hónapig nyugodtan ‘emészthetett’, s már kezdett is idegileg regenerálódni; - mikor egy reggel felhívta telefonon **Mesznyik Koszmer**, a Barlangász Szövetség múltkori epizódból megismert elnöke. „*Találkozót kell megbeszélned az unokaöcsémrel, Langsdorff Koszmerrel, aki a Budai Vár egyik kazamatájában bérlő irodáját, s a Nemzeti Lepkevadász Alapítvány elnöke! Jelszóként - erről ismer majd fel - mondd azt neki, hogy Isten éltesse sokáig születésnapján!*” Hát mégse álom volt, folytatódik tovább! - rémüldözött Jezowski; majd higgadtan felvette a telefont, és megbeszélte a találkozót *az újabb Koszmer-elnökkel*...

Szó, mi szó, - ronda egy novemberi nap volt! Már az éjszaka közepétől zuhogott, s Jezowski otthon felejtette az esernyőjét. (Honnan is sejthette volna, hogy ennek a napnak az esernyő lesz a vezérmotívuma?!) Alig szállt ki kocsijából a váráljai parkolóban, szinte máris csuromvíz lett mindene. Így tette meg gyalog *a kapuig vezető* több száz-méteres utat. Gyanús egy építmény volt már kívülről is, de mégis bátran lenyomta a nehéz kilincset, s belépett egy hűvös folyosóra, ahol félhomály és valami orrfacsaró szag fogadta. Ekkor eszébe jutott, hogy már régóta erősen vizelnie kell; - jobb lesz, ha gyorsan elintézi folyó ügyeit, mielőtt az elmondásnak megfelelően megkeresi a lepkevadászok irodáját. Tíz-egynéhány lépést tett meg, amikor fürkésző tekintete egy jobboldali ajtón a „WC”-feliratot vélte felfedezni. ‘Egy életem, egy halálom!’ - gondolta a sötétben, s belépett a nyirkos helyiségbe. Már kívülről is hiába kereste ugyanis a villanykapcsolót, amelyet nem talált meg belül sem. A derengésben (a helyiségnek láthatólag nem volt ablaka) *piszoárok sziluettjét* inkább csak gyanította, mint valójában látta, - de hogy még biztosabb legyen az elvégzendő kis dolgában: vakmerően kétarasznyira nyitva hagyta a WC ajtaját, hogy a beszüremkedő halvány ‘fényben’ ne érhesse meglepetés. Elvégezte hát a dolgát - *azaz éppenhogy csak befejezte volna!* -, amikor hatalmas robajlást és elemi erejű vízáram csobbanó lezúdulását hallotta; majdhogynem ledöntötte a lábáról is. Az történt, hogy miközben Jezowskink még a sliccén matatott, minden előzetes jelzés nélkül (ön)működésbe lépett a piszoárok öblítő rendszere, valódi árvízzel árasztva el az egész helyiséget. Jezowskit *övon alul* érte az öblítés...

A dzsekije széttárva; - de az alatt deréktól lefelé teljesen elázott a friss csapvízzel vegyes szennyvíztől. Kifelé távozóban inkább érezte, mint látta, hogy szinte már bokáig tocsog a még mindig ömlő áradatban. Még csak ez hiányzott! - gondolta.

Elviekben csak két választása volt: vagy hazamegy, s útközben jéggé fagy a vizes nadrágjában (= vese-és/vagy tüdőgyulladás); vállalva a ‘megfutamodás látszata’ kockázatát is; - vagy pedig lemegy ‘a szuterénbe’ az Elnökhöz, megszártkozni... A józan ész (!) az utóbbi megoldás mellett szól; - így Jezowski mély lélegzetet vett, és nekiindult, hogy beteljesítse sorsát. Bizonytalan kopogás után benyitott az ‘Elnök’ táblájú ajtón, s rémületére egy előszobában találta magát, *két titkárnővel szemben*, akik az íróasztaluktól tekintettek fel a belépőre. A másodperc törtrésze alatt még átfuthatott az agyán, vajon mi szüksége lehet *a Nemzeti Lepkevadász Alapítvány* elnökének *két titkárnőre* (?); azután - mert mosolyogva intettek, hogy az Elnök úr már várja - a táskáját szorosán csöpögő öléhez szorítva, beslisszolt a szerencséjére éppen kinyíló elnöki ajtón, amelyet maga *Langsdorff Koszmer* tárt szélesre, a legjobb pillanatban. Beszédesen tocsogó lábnyomok maradtak utána...

Látszólag nem történt semmi, senki nem vett észre semmit; Jezowski pedig simán bejutott küldetése színhelyére. Csak állt; kívülről csöpögve, belülről pedig mélyen megszegyenítve, büszkeségében megalázva, *egy nemecekként*, kétségbeesetten. Továbbra is pajzsként szorította magához aktatáskáját, majd szemrebbenés nélkül vendéglátójára nézett. *A szintén rendbéli Langsdorff testvér* külsőre nem sokban különbözött unokabátyjától. Ezek mind egyformák! - gondolta Jezowski, mert a középkorú férfinek *ugyanolyan sörte bajuszkája* volt, mint azoknak, akiket már eddig megismert. Kezet fogtak; s mindjárt, első látásra össze is ölelkeztek. *Isten hozott!* - mondta Koszmer, majd visszahőkölt: *„De hiszen Te csuromvíz vagy!”* ... Jezowski kínos precizitással elmagyarázta, mi történt, - s várta a lesújtó ítéletet. *„Ajjaj; már egy hete kérem a vizeseket, hogy csinálják meg az öblítő-rendszert, ám eddig hiába! De nem láttad a ‘ROSSZ!’ feliratú táblát a mosdó ajtaján?! Na, mindegy, ülj le, azaz dehogyis, maradj így, mindjárt kitalálunk valamit!”*. Amíg kiment, hogy ‘segítséget’ hozzon; Jezowski körbenézett a 16-20 négyzetméteres szobácskában. A falakon szinte mindenütt, különböző fajtájú preparált, kifeszített szárnyú pillangók függtek - nagy, üvegezett dobozokban. Éjjeli és nappali páva-szemek, atalanták, apollók, antiópák, kardosok és fecskefarkúak, halálfejesek, - a formalinhalálban szendergő, márványmozaik-mustrázatú alkonyati szenderek; sőt, még észak-amerikai danaidák s tenyéryni dél-amerikai morfók is. Ekkor Koszmer visszajött, nyájasan mosolyogva - kezében egy nyitott esernyő. *„Drága barátom; az első találkozásunkat még az sem ronthatná el, ha mondjuk spontán bevizeltél volna, ami teljesen valószínűtlen. Mert hát ugye nem ez történt: mindenben a mi rossz mosdónk a hibás! Rá se ránts, kérlek, vetközz neki, vedd le a nadrágodat, ülj le a székre, s a bejárat felőli oldalról tartsd magad elé az esernyőt - nehogy negligésben lássanak a lányok, mikor a forró teát hozzák!”* Jezowski mindenben vendéglátójára bízta, s az utasítás szerint máris kényelembe helyezte magát. Az enyhén illatos, vizes nadrágot a tűzforró radiátorra terítették száradni, amitől már 5-10 perc múlva vizeldeszagú párával telt meg a szoba levegője, mire kinyitották az ablakot. Tudták: a rövidebbre tervezett beszélgetés megnyúlt időtartamát ettől kezdve már nem a mondanivaló hossza, hanem a nadrág száradási ideje határozza meg... Megitták a teát, s kíváncsian fürkészték egymást. *„Kérdezz csak bátran, ha valamit nem értesz!”* - szólt Koszmer, mintegy olvasva Jezowski tekintetében. *„Mondd, ez a lepkevadászati valódi, vagy csak álca?”* - *„Itt minden valódi; de mindennek kettős valódi értelme van: egy külsődleges, meg egy rejtett. Minket, s az egész rendünket kettős finanszírozás élte - egyrészt a Magyar Tudományos Akadémia az állami költségvetésből, másrészt a rendünk tagjai, mint szponzorok a vállalati támogatásukkal.”* - *„???”*. - *„Légy nyugodt, minden rendben van, a dolog abszolút szervezeten működik. Ha valaki netán ‘vizsgálódni’ akarna - ami eleve kizárt esemény -, csak teljesen szabályos támogatási és tagi szerződéseket talál, valamint teljesen hétköznapi számlákat*

és átutalásokat. Egyébként minden fontosabb hivatal, intézmény megfelelő vezető pozíciójában a rendünk tagja ül; - aki természetesen jól ismeri az aktuális azonosító jelzéseket, szimbólumokat. Ma (s még közel egy évig) **a lepke** van érvényben; amely iraton a pillangó szerepel, azt zöld (gyorsított) úton kell elintézni, mindenfajta ellenőrzés nélkül. Tavaly pl. **a pöttyös nyakkendő** volt 'divatban'; kész röhej, minden jelentős összejövetelel valósággal nyüzsögtek a pöttyös nyakkendősök!". Jezowski ránézett a névjegyre és látta, hogy annak is jobb felső sarkában piros-fehér-zöld, kardos pillangó virít. „De mutatok valamit, hogy formális és átvitt értelemben megértsd a lényegét! - folytatta Koszmer. Nézz rá, jó erősen a lepkére! S a képét emeld olyan közel a szemed elé, hogy az orrod hegyével megérinthesd. Bandzsíts egy kissé, amíg a kompozíció két hasonló foltja össze nem csúszik. Ekkor lassan távolítsd a képet, körülbelül 30 centiméterre az orrod hegyétől. Nézd merően a kompozíciót, és továbbra is bandzsíts! Néhány másodperc múlva a jobb és a bal szem által látott képek átfedik egymást, és előtűnik a háromdimenziós kép. Most, így, mit láatsz?” Jezowski szolgálisan végrehajtotta vendéglátója utasításait, s meglepve kiáltott fel: „Egy arany rózsakeresztet látok!” - „Nos, mint látod: a lepke az adekvát forma; s a rózsakereszt a rejtett tartalom. Így vagyunk a világgal is: mert kik profánok, szimplán lepkevadásznak néznek bennünket, miközben mi őrizzük az ősi tudást.” - fejezte be tanítását Koszmer elnök. Ekkor csöngött a telefon. Valami **'építési tervrajzról'** esett szó, amelyet az Elnök jó előre megígért valakinek a vonal másik végén. Miután Koszmer letette, Jezowski megkérdezte: „Mi az építési tervrajz?” - „A társadalom politikai szerkezetének gyökeres átalakítására irányuló átfogó koncepció. Jó, hogy megkérdezted! Éppen ezért kértelek magamhoz. A feladatod az lesz, hogy készíts 'építési tervrajzot' **a keresztény világnézet és a szocialista gondolkodásmód összebékítésére**, s tegyél konkrét javaslatot a személyekre is, akik egy feltételezett nagykoalícióban együttműködve vezethetnék az országot!”.

Megbeszélték még, hogy Jezowski jelentkezik Koszmernél, amint a koncepcióval elkészült, s akkor 'kap tőle' polgári foglalkozást is, amiből legálisan megélhet.

A nadrág időközben megszáradt, s Jezowski felöltözve eltávozott.

Két hét alatt főhősünk megírta a „**Keresztény szocializmus**” című tanulmányát, amit vaslogikával, legjobb tudása és ismeretei szerint alkotott meg. Ekkor 2000. decemberében jártunk. Elküldte tehát írását a **Nemzeti Lepkevadász Alapítvány** elnökének, s várta, hogy mi következik. Egy hét múlva jelentkezett is Langsdorff Koszmer, és a megbeszélés színhelyéül megjelölte az egyik dunaparti palotát. Ez a beszélgetés ezúttal igen rövid ideig tartott, és nem egy szobában, hanem a tágas aulában, két oszlop - *Jákin és Boáz* - között zajlott le. „Igen értékes a munkád - kezdte Koszmer -, de engedd meg, hogy a végkövetkeztetéseidet 'módosítsam'! Egyrészt még nem döntöttük el, hogy Orbán Viktor miniszterelnököt 'ejtsük-e', vagy sem. Másrészt viszont,

amennyiben mégis 'leváltanánk'; akkor sem Németh Miklós lenne az egyezményes miniszterelnök (aki keresztény s szocialista is egy-személyben), hanem akkor a Horn-vonal jön vissza, valamilyen formában. Ettől függetlenül a levezetésed hibátlan; - ám a politika nem tudomány, és nem érzés kérdése, hanem a hatalom művészete. Jól jegyezd meg ezt a továbbiakban!"

Jezowski csak állt csalódottan, mint az anyátlan kisgyermek (motherless child), akinek elvették a játékát. Koszmer távozóban még utána szólt: „*Apropó; - amint megígértem, beajánlottalak két multi tanácsadónak: a KPMG-nek és a Deloitte & Touche-nek, majd ők jelentkeznek megbízással nálad!*” Jezowski arca felderült: hamarosan mégiscsak lesz munkája.

A JEZOWSKI-TES>AMENTUM

Jezowski édesapja - *teljes nevén Jezowski Leó* - 93 éves korában szívrohamban váratlanul elhunyt. Már beszélni sem tudtak egymással, - így Jezowski nem tudta, hagyott-e hátra apja végrendeletet, s ha igen, hol. Eleinte megfélekedett az egész dologról, ám a temetés után, s miután már minden adminisztrációt is elrendezett - eszébe jutott: át kellene már néznie édesapja fiókjait, iratait, hogy a teljes anyagi és szellemi hagyatékát maradéktalanul áttekinthesse; s ha talál írott végrendeletet, mindenben teljesíthesse apja végakarátát.

Néhány órán át céltalanul keresgélt, mindenfajta konkrét prekonceptió nélkül. Ha akkor abbahagyja a kutatást, talán minden marad a régi kerékvágásban, s az élete nem bonyolódik még az eddigieknél is tovább. Megszokta már, hogy afféle ringli-szilben ül, melyet valakik szaporán forgatnak, hogy neki percnyi nyugta se legyen és kifejezetten hiányolta volna, ha aznap nem történik valami újabb 'atrocitás'. A keresést nem adta föl, így hát csak magára vethetett a nem várt következmények miatt! Az egyik fiók hátsó szegletében talált egy furcsa kis kulcsocskát, amelyre egy baljós jelentésű nevet véstek: Hiram. Jezowski mélyen elgondolkodott. Az édesapjával sohasem beszéltek rejtett dolgokról; ám ő mégis sejtette, hogy apja 'valaki' -, de ez a név másra, Hiram Abifra, a szabadkőművesekre utalt. Minden út Rómába vezet, gondolta, majd rájött, hogy inkább - Jeruzsálemben. Forgatta a kis kulcsot kezében, de semmi ötlete nem volt, vajon mit nyithat. Aztán eszébe jutott, hogy apja évekkal ezelőtt beszélt neki egy titkos széféről, mely a hálószoza falában, az ágy fölött lógó 'Az utolsó vacsora' festmény reprodukciójának háta mögött, éppen Arimateai József feje alatt nyílik. Egy hegyes szeggel kitapogatta, hol 'puha' a kép, majd beledöfve meglelte a széf zárjának kulcslyukát. Óvatosan betolta a kulcsot, mely éppen a részbe illett. Nagy meglepetésére a nyitott széfben semmi mást nem talált, csak egy díszes könyvet (börkötés, arany felirattal), mely édesapja nevét tüntette fel szerzőként, az Okatootáia - Petőfi verséről elnevezett - Könyvkiadó gondozásában. Felnyitotta a szép könyv fedelét, mely 'A Jezowski-örökség'

titokzatos címet viselte. A töltőtollal, szálkás betűkkel írott ajánlás jóhírt hozott, a testnek feltámadásáról. Jezowski elértette: 'Feltámadt volna? -, hiszen még alig halt meg!'. Aztán egyet lapozott. Ekkor a könyvből egy félbehajtott és teleírt papírlap hullott ki; neki szóló levél, amely a 'Végrendelet' címet viselte... Röviden, csak a lényegét összegezve apja sorai egy ősi titokról, a származásáról lebbentették fel a fátylat; valami olyasmiről, amiről eddig halvány sejtelve sem volt! Kiderült, hogy már évek óta halott édesanyja anyai ágról - hiteles családfa is bizonyította ezt - *Anjou-származású leány* volt; így a történelmi Meroving-dinasztia vérvonalát örököltette át egyetlen fiára is. Ámbár ami 'az egyetlenséget' illeti; e tekintetben még sűrű meglepetések vártak főhősünkre... Amikor apja és anyja összeházasodtak, édesapja felvette a legkevésbé sem magyaros hangzású Jezowski nevet; kizárólag azért, hogy születendő fiúgyermekük *már eleve* saját nevében hordja Jézus nevét - miként fent, úgy lent -, amint szent vérét az ereiben. A végrendelet beszélt egy rettenetes titokról is, amelyről idejében értesülni fog...

Jezowskiban megdermedt az addig hevesen zubogó vér, - s a könyv a szőnyegre hullott. Kiesett belőle egy zárt boríték, anyja írásával, szintén neki címezve. 'Fel-bontandó apád halála után, s ha már a végrendeletét is elolvastad!' Felnyitotta, és lélegzet-visszafojtva habzsolni kezdte édesanyja posztumusz üzenetét...

Itt az ideje, hogy megismertessük a Kedves Olvasóval Jezowski főhősünk teljes nevét, mely a továbbiakban fatális (?) ómenné terebélyesedik ki. A név: Jezowski Barnabás. Édesanyja üzenete olyan volt, mint egy segélykiáltás a múltból. Csak úgy lehet röviden jellemezni, hogy még Jezowski stabil idegrendszere számára is több volt a soknál! Megtudta, hogy édesanyját (kinek keresztnéve Magda volt) 17 évvel ezelőtt munkába menet, a metron rejtélyes körülmények között elrabolták, s csak annyira emlékezett, hogy valami barlangvasúton utazva, elkábítva messzire vitték, majd mély önkívületéből felocsúdva egy hajó fedélzetén találta magát egy fehérköpenyes férfitársaság közepén. Közölték vele, hogy *klónozott petesejtet ültettek a méhébe*; s mindaddig a hajón kell maradnia, ameddig a magzatát meg nem szüli. Egyikük nevét sem sikerült 'azonosítania', de mintha gyakran hallotta volna megszólításként az 'anti....' professzor szóösszetételt. A hajó legtöbbször a part közelében horgonyzott, vagy lassan haladt tova különböző irányokba, majd visszafordult, s kezdődött megint előről a látszólag céltalan le-fel cirkálás. Az édesanyja sokáig nem is sejtette, hogy hol s merre járnak, mígnem a tengerről a szárazföld felé bámészkodva egyszer csak felismerte az olasz partokat. A kilenc hónapos együttlét alatt elrablói egyáltalán nem bántak rosszul vele, a kiszolgálás pedig igen jónak volt mondható: gyakorlatilag minden finomsággal ellátták, ami szem-szájnak ingere. Valami 'anti....'-termelésű vörösborot adtak inni étkezéskor, amit 'sangrijának' neveztek, noha ízre nem hasonlított spanyol

megfelelőjére. Ha a fedélzeten éppen összetalálkozott az 'orvos-csoporttal', kaján-huncutul ujjukkal mutogattak rá, miközben a 'rossline' angol (?) szócskát ismételték, amit lelki-furdalásában 'rosszlány'-nak értelmezett. Jezowski anyja problémamentesen ki-hordta és megszülte kényszerű magzatát, akit - még hallotta - Jakabnak neveztek el, majd elvették tőle, hogy soha ne láthassa többé. Hat héttel később visszavitték elrablásának színhelyére, a budapesti metróra, ahonnan gond nélkül hazatalált. A vele történetekre hosszú hónapokig egyáltalán nem emlékezett - talán elektrosokkal törölték az emlékezetét -, így férjének, Jezowski apjának sem magyarázhatta el, hol is volt több mint tíz hónapon át. Majd mikor az emlékképei apránként vissza-tértek, mély depresszióba zuhant, amelyből csak nagynéha, órákra tért magához. Még megírta édes fiának, Barnabásnak szóló levelét, borítékba tette, lezárta és átadta férjének, hogy majd egykor a saját végrendeletével együtt 'juttassa' közös fiuk birtokába. Majd öngyilkos lett. Jezowski ekkoriban több éves tanulmányokat folytatott Amerikában, s fogalma sem volt a valódi eseményekről, ha furcsállotta is, hogy szülei leveleiben *mindig az apja írt* az anyja nevében is. Úgy tudta, hogy édesanyja baleset áldozata lett... Jezowski édesapja tehát meghalt, anélkül, hogy valaha is megtudhatta volna, mi történt valójában a feleségével, Magdával. Mivel nem bontotta fel a borítékot; a titok csupán Jezowski Barnabás kezében oldódott meg... Kezében a levéllel, - hősünk mélyen elgondolkodott. Emberklónozás 17 évvel ezelőtt? És milyen céllal, és miért pont az ő édesanyját rabolták el? És kik? Azonnal megéreztte, hogy a történetben szereplő neveknek valamiképpen különös jelentőségük van, de sehogyan sem tudta összerakni a mozaikokat egy egységes képpé. Aztán a fejéhez kapott, amikor rádöbbsent, hogy ő *Barnabás*, a klónozott 'féltestvére' pedig: *Jakab!* Mert eszébe jutott, hogy az esszénus, vagy gnosztikus evangéliumok tanúsága szerint két ikertestvér-Jézus volt; - Jézus-Barrabás, akit a rómaiak keresztre feszítettek, s Jézus-Jakab (Igaz Jakab), aki ikertestvére halála után (saját haláláig) a Jeruzsálemi Egyház vezetője lett...

Amíg a gondolatai ekként kavargtak, megszólalt a rádiótelefonja. A vonalban Mesznyik Koszmer volt, a Nemzetközi Barlangász Szövetség elnöke. „*Te Barna, itt van nálam egy fiatalember Olaszországból, aki azt állítja, hogy ikertestvéred! Nem tudnál beugrani hozzám, megvárunk!*” - mondta. Jezowski ráállt, s elindult Dél-Budáról Óbudára. Nem mondhatjuk, hogy repült volna a boldogságtól...

Közben újra csak gondolkodott: „*Azért ez nem semmi! Szép kis hagyaték maradt rám az apámtól! Anyámat elrabolták, klónozott 'féltestvérem' van, nem tudjuk kinek a testéből való, anyám öngyilkos lett, apám meghalt, míg mit sem sejtett az igazságból; én meg most útban vagyok a NeBaSz felé és fogalmam sincs róla, ki az, aki az ikertestvéremnek hazudja magát? Mit akarhat tőlem, és főleg mért 'a Barlangászoknál' akar velem találkozni?!* Érzékeny orra

azonban a langyos szélben már megérezte saját karmája, a kérlelhetetlen végzet szagát...

Mesznyik Koszmer elnökön, aki kiismerhetetlen tekintete ellenére mindig ura volt önnön és szűkebb-tágabb környezete helyzetének; - ezúttal némi zavarodottságot látott tükröződni. Azt sem tudta, melyik lábára álljon. Kiszaladt Jezowski elé a folyosóra, hogy ne érje meglepetés ifjú 'féltestvérével' kapcsolatban: „***Te, Barni, ez a te fél-öcséd kiköpött olyan, mintha te lennél, 16 éves korodban, - persze, csak, ahogy visszamenőleg elképzellek! Fantasztikus!***” - mondta álmélkodva. Aztán együtt beléptek Koszmer hivatali szobájába. Jezowski megtántorodott a fiatalember láttán. Gyakorlatilag 'egy időutazóval', a kamaszkoron már túl lévő ifjú önmagával nézett farkasszemet! Üdvözölték egymást, majd leültek. „*Kedves Bátyám!* - kezdte Jezowski öccse - *Kérlek, ne csodálkozz, és ne gyanakodj, - én valóban a te kései ikertestvéred vagyok! Mindjárt megtudod, miként lehetséges ez, bár már most, jó előre megjegyzem, hogy a megbízatásom abszolút titkos - ezért is jöttem, s hívtalak ide a NeBaSz épületébe, hogy profánok semmiképpen ne zavarhassanak. Noha erről a beavatatlanok semmit nem tud(hat)nak; az ember klónozása már jóval hamarabb sikerrel járt, mint azt bárki is gondolná. Én magam a 'Rosslyn-projekt' néhány legelső, de semmiképp sem 'prototípus'-klónjainak egyike vagyok. Tizenhét évvel ezelőtt álmodban a hajad alól, a fej-bőrödből vettek ki észrevétlenül (feltűnés nélkül) néhány hibátlan sejtet, melyek egyikéből lettem. Elrabolt édesanyád hordott ki és szült meg egy, már akkor is a Földközi-tengeren cirkáló hajón. A klónozó projekt vezetője - talán hallottad a nevét - bizonyos ***Severino Antinori professzor***; az én szellemi-alkotó, más szóval 'konstrukciós' apám.” - fejtette ki küldetését. „***Hogyan bizonyítod, hogy az én klónozott ikertestvérem vagy?***” - tudakolta Jezowski rezignáltan. „*Majd este, csak Neked, a szállodában megmutatom!*” - válaszolta 'Jakab'.*

Mesznyik Koszmer csak nézett, mint a moziban. Hol az egyikre, hol a másikra pislantott sandán, és alaposan ki volt akadva. Éppen 17 éve volt a Nemzetközi Barlangász Szövetség nagymestere - nagyjából azóta, amikor Jezowski Jakab megszülethetett. De sem a projektről, sem a klónozás sikeréről, sem ikertestvérek küldetéséről nem értesült soha. Kezdte kényelmetlenül érezni magát, mint akit be-ültettek a hintába holmi profánok. „Gyerekek! Ne ba....tok ki velem! - kiáltott fel a NeBaSz elnöke - Én ebben az egészben csak úgy hihetek, illetve vehetek részt, ha előbb megszerzem ***a Royal Society, a Máltai Lovagrend és a Prieuré de Sion*** jóváhagyását. Addig kénytelen vagyok úgy kezelni mindkettőtöket, mint a saját magán-barlangomba kvázi betolakodó illetéktelen profánokat, akik visszaélnék a vendégszeretetemmel, s szakrális illetve közmondásos toleranciámmal!” - ezzel nagy dérrel-durrall kiment a másik szobába, s ott elkezdett telefonálni. A két, egy-mással *úgy 17 évnyi* fáziskésésben lévő Jezowski-iker fürkészsze nézte egymást. Koszmer meglepően gyorsan visszatért; az arcán hivatalos, hervadt műmosoly: „Az említett

barlangász hatóságok furcsa módon mindenről tudnak, s elismerték a küldetésüket. Kértek engem, hogy mindenben legyek a segítségetekre. Sikerre fel, viszontlátásra!” - mondta, s maga előtt kitessékelte a Jezowski-fivérekét.

Jezowski Barnabás elgondolkozva kísérte el ‘öccsét’ a közeli szállodába, amely ‘A Hiúz Szeme’ beszédes névre hallgatott. Felmentek a lifttel Jakab szobájába, s kényelembe helyezték magukat. „**Nos, hogyan bizonyítod?**” - kérdezte Jezowski. Ikeröccse felállt a fotelból, egyik bőröndjéhez lépett, s kivett belőle *egy olyasféle szerszámot, ami első ránézésre elektromos hajnyírónak* látszott. „**???**” - „*Ne félj, semmi rossz nem fog történni!* - nyugtatta Jakab - *Csupán annyi az egész, hogy a koponyatetődön, a kálvárián egy kicsit belenyírok a hajadba!*” - „**Jó, de utána pedig én a tiédbe!**” - válaszolta Barnabás. Miután megtörtént a hajtincsek ‘eltávolítása’, Jakab erősfényű kis zseblámpát vett elő, Barnabás kezébe nyomta, s lehajolt: „*Világíts a fejemre, mit látsz a bőrömrre bélyegezve?*” - „**666; - ez az Antikrisztus jele!**” - kiáltotta Jezowski. „*S most leolvasom a tiédet!* - így Jakab - *144000, az előre kiválasztott Szentek száma!*” - a lámpa kialudt, sötét csend lett.

„**Mi ez az egész, mi történik velünk?!**” - kérdezte reszketve Jezowski Barna. „*Te nem olvasol Újszövetséget? Tessék, nézd, itt áll a Jelenések Könyvében!*” - mutatta a bátyjának Jakab a megfelelő szövegrészt.

Csak nézték egymást szótlanul, a hangulatlámpa halovány világánál.

Aztán a szállodai telefon csörrenése törte meg a szakrális csendet, a portáról.

„Jezowski urak? Vendégeik érkeztek! Lejönnek, vagy felmehetnek?” - hangzott.

„*Jöjjenek fel, várjuk őket!*” - felelték egybehangzóan.

S az ajtóban kisvártatva megjelent **David Rockefeller és Habsburg Ottó.**

Hogy miért jöttek; - hamarosan megtudjuk.

A magyar nép körkörös megvezetése

Vak vezet világtalant, mert a mi vezetőinknek *fehér bot* a stafétabotjuk.

A dolgozatom megírására egy barátomtól kaptam a megbízást, akinek lapja ugyan szintén nincs, esze viszont annál több, minthogy saját maga írjon ilyesmiket!

Más botjával (vak bottyánjával) - az enyémmel - verné a csalánt...

Kivel is kezdjem?! Ariadné fonala melyik boldogabbik végén? *Raszkolnyikovval, Rasmusszennel, Szatmárival?* Na, melyik is a kakukktojás? A Rasmusszen. Ez csak szabad asszociációként jutott az eszembe, ámde mégsem egészen a fantázia terméke. Az írás legelején ugyanis még el-alkalandozom. Invokáció lenne?!

Valamikor az 1990-es évek közepe tájékán Klagenfurt mellett, a Maria-Wörth-i tavaknál bécsi szeletet ebédeltünk egy tó melletti étteremben. Majdhogynem a torkomon akadt a finom falat, amikor egy zajos társaság (dánok?) hadonászni és

üvöltözni kezdett mellettünk, midőn profilból és szemből is szemügyre vehettek.

Annyit megértettem, tán azt hiszik rólam, *valami Rasmussennel* vagyok azonos. Miután 'felismerni véltek', azonnal hangos nemtetszésben törtek ki, amit tovább fokozott látható (gesztikuláló) ellenkezésem, tagadva Rasmussen mivoltomat.

Amire lenyugodtak, a pincér szemfülesen elvitte a maradék fél víner-sniclimet... Feltűnés nélkül mi is távoztunk. Mára már tudom: *Anders Fagh Rasmussen* dán miniszterelnök - Lovas István múlt heti cikkében a rejtélyes Bilderberg-találkozó egyik állandó tagja. Súlyos veszély (lehet), ha valaki *ilyesvalakinek* az alteregója.

Az igazi álnevűek azonban ma is itt vannak közöttünk.

Tételezzük fel, hogy a globalizáció nem sorsszerű természeti csapás, nem spontán társadalmi kataklizma, de még csak nem is a technológiai fejlődés által gerjesztett jótékony átalakulás vagy éppen a haladás tetőfoka. A globalizáció kétségtelenül *a tőke, a pénz és a világhatalom* legvégső koncentrációja (vö.: V. I. Lenin: „*Az imperializmus a kapitalizmus legfelsőbb foka.*” - Nem: a globalizáció!), amit persze a gazdasági növekedés, a profit - országhatárokon keresztbe-kasul átívelő - féktelen hajszolása okoz. Ugye azért mégsem szükségszerű, hogy *a bűnök és a bűnösök integrációját* haladásnak tekintsük!? Mert a profit és egymás hajszolása közben a szervezett emberiségből minden kivész, ami emberi.

A hatalom - mint tudjuk - a más emberek feletti korlátlan rendelkezés 'joga'. Ami eleve gyanús, hiszen ez eredetileg Isten gondviselő privilégiuma. És hol vannak *ezek a fehér bottal tévelygők* Isten bölcsességétől! A hatalom koncentrációja azt is jelenti, hogy a korlátlan rendelkezés joga egyre több emberre, nemzetre, egyre nagyobb földterületre, egyre értékesebb összvagyonra terjed ki. Ellenőrizhetősége folyamatosan csökken - ugyanakkor kihirdetik, hogy ez a társadalmi rendszer a liberális demokrácia csúcsa. Tegyük fel, hogy a hatalom végső koncentrációja *a Világállam*. Tegyük fel, hogy ez a világállam nem összeesküvés, nem jó és nem rossz: egyszerűen csak létezik, mint a tölgyerdő, vagy a tojásos nokedli. Tegyük fel, hogy ez a létező világállam egyidejűleg többféle nyilvános és titkos, legális és illegális, legitim és illegitim, természetes és jogi képződmények, állami és magán szervezetek, horizontális és vertikális kapcsolati rendszerek erős szupranacionális integrációja - összegződése, egységesülése és szintézise! Nemzetek feletti civil és gazdálkodó egységek összefonódása és eggyé olvadása a mélyben, míg nemzet- államok összekapcsolódása a felszínen. A gazdaság, a gazdálkodás, a tőke és a munkaerő hatékonysága eggyé összegződik (uniformizálódik és egybeforr); - a nemzetállamok jogrendszere egységesül, s a határaik elmosódnak. A folyamatok szintézisét egy szellemi háttérerő irányítja: tervezi, szervezi és végrehajt(at)ja.

Tegyük fel, hogy a globális világállam - ha már egyszer létrejött! - lényege szerint viselkedik, vagyis hatalmát a teljes glóbuszra igyekszik kiterjeszteni. Tegyük fel végezetül, hogy a globalizáció a világ végső újrafelosztása, ami alól a földgolyó egyetlen négyzetmétere sem vonhatja ki magát, feküdjék akár bármelyik nemzet-állam legszabadabb zugában vagy vámszabad-területén.

A globalizáció tehát koncentráció, integráció és - *centralizált gyarmatosítás*. Ámde a hatalom koncentrációját és centralizációját, az új minőség, a Világállam az egyeduralmát nem fegyveres erőszak útján, sőt, a nemzetállamok leigázásával (megsemmisítésével) éri el, hanem épp *a liberalizáció és a közéleti demokrácia* látszólag minden határon túli kiterjesztésével! Mindezt az a zseniális (és ördögi!) társadalompszichológiai felismerés táplálja, miszerint ***a személyi szabadságjogok és a magántőke-vagyonok*** teljes liberalizálása, libertinus szabadjára engedése, érvényesítésük fetiszizálása; s a dzsungel-törvények, az állatias ösztönök *de facto* egyeduralkodása majd *de jure* is átrendezi a világ erőviszonyait: megszűnnek a jogi korlátozások, eltűnnek a nemzetállamok s létrejön a rejtőzködő, személytelen szupranacionális magántőke globális világuralma. Az evolúció vége: a világállam. Törvénszerű, hogy ebben *a liberális-demokratikus, világméretű őspocsolyában* csak a ragadozó halak járhatnak jól; mindent gondolkodás nélkül felfalnak, ami a közelükben gyanútlanul úszkál; s mire a víz kitisztulhat, néhányan óriásira nőttek, akkorára, hogy természetesen az övük minden hatalom a kicsik és a békések felett. Ekkor összefognak, és erővel jogilag is létrehozzák a Világállamot.

A globalizáció tehát a végső gyarmatosítás és újrafelosztás is egyben.

Magyarországot már többször felosztották, most végleg gyarmatosítják. A Világ-állam konzerválja a kialakult gazdasági fejlettségi kaszt-viszonyokat - a gazdagok gazdagok, a szegények örökre szegények maradnak. De a globalizáció emellett a forradalmak, a szabadságharcok végső alkonya is, hiszen az orwelli világhatalom azonos típusú vízagyúri vigyáznak a világbékére a glóbusz felszínének minden négyzetméterén. Olyan kontraszelektációs biztosítékokat építenek be a rendszerbe, amelyek eleve lehetetlenné teszik, hogy egy nemzetállam és egy nemzet *ne csak jogilag legitim*, hanem a nemzetet valóban összefogni képes, tehetséges, bátor és bölcs vezetőket válasszon magának. *Ilyen garancia volt: a forradalom helyett a rendszerváltás*, amely után már nem léphetsz még egyszer ugyanabba a folyóba...

Totális csalódás! Félévszázadnyi szabadság-szomjúhozás után lábvíz-ízű politikai limonádé. Mindenki azt hihette, hogy valami újszerű, grandiózus dolog, általános felvirágzás következik - ehelyett kiderült, hogy a rendszerváltás csak az ÁFA és az SZJA globális legitimációja, amelyből (egy töről!) csupán a bankok körkörös konszolidációja; a showmanek és paparazzók filozófusokká, s

a brókerek legitim államférfivá avatása fakadt. Az ország olyan primitív részvénytársasággá fajult el, amelyben az állami központ (a pók) vadászterülete a pénz polimerizált térhálója, egy újjászületett, globálisan kézivezérelt conexus.

A rendszerváltó-változtató vezetőink bizony kevésbé karizmatikusak! Gondoljuk csak meg: mit is tennénk, már csak *merő elővigyázatosságból is*, amennyiben - mint világhatalmi ügynökök - éppen a felszabadult nemzetet igyekszünk integrálni!

Hát persze: megpróbálnánk semlegesíteni, elsősorban azokat az erőket, amelyek keresztbe húzhatják a gyarmatosítók törekvéseit!

A./ Felosztatnánk, bekebeleznénk a Kereszténydemokrata Pártot (a hitet).

B./ Megosztanánk, szétvernénk a Kisgazda Pártot (a földet).

C./ Felszámolnánk és újraszerveznénk a nemzeti értelmiség pártját.

A kereszténydemokrácia - különösen Magyarországon és Lengyelországban - potenciális kockázati tényező, hiszen a népesség 60-70 %-át érinti. Sosem lehet tudni, hogy az emberek többsége egy adott történelmi korszakban épp mennyire fogékony Jézus Krisztus tanításai, azok igazsága iránt. Ha tilos *hazudni, csalni, lopni, elárulni és ölni*, akkor meghiusulhat a polgárosodás, a privatizáció, a nép kisemmizése és megfélemlítése. A hit alapjainak szétverése elsőrendű tennivaló. A kisgazdák képviselőjének megszüntetése alapvető fontosságú tétel. Nemcsak arról van szó, hogy **'a föld azé, aki megműveli'**, hanem főként arról, hogy **az áldott anyaföld a haza, ahol a sírjaink domborulnak**. A kisgazdák akcióképes erejének likvidálásával már megteremtődik a termőföld, a haza (el)árulásának jogi lehetősége, érvényes ellenszavazatok nélkül. A termőföldjét és a hazáját veszített nemzet a saját sírhelyeit is csak lízingelheti.

A nemzeti értelmiség együttgondolkodásának, összefogásának megakadályozása tán a legfontosabb teendő. Az értelmiségé, amely nem rendelkezik sem polgári egzisztenciával, vagyonnal, sem pedig földtulajdonnal. Az okos, tanult, művelt értelmiségi réteg a gyarmatosítás legveszedelmesebb ellenfele, *hiszen ha nincsen már vesztenivalója* - bármikor felkelést, forradalmat szíthat, s vezethet a rendszer ellen. Kiváltképpen akkor, ha az intelligenciája istenhittel, szilárd erkölcsiséggel, keresztény nemzeti érzülettel párosul. A gondolkodó értelmiséget körkörösén kell megvezetni.

Nem volt elégséges *a potenciális árulók beépítése* a legfőbb nemzeti pártokba (lásd: rendszerváltás) már megalakulásukkor. Ez szükséges lépés (volt) ugyan, de az események fejlődése a továbbiakban sem bízható a legkisebb mértékben sem a véletlenre! Az áruló ügynökök éppúgy dolgozhatnak 'visszafelé' is, és akkor az elképzelések rendre csődöt mondanak. Szükséges, hogy a veszélyesebb nemzeti pártok **elsősorban vezetője zsarolható személyiség** legyen - aki eleve lejárhatja, holtvágányra viszi a választóit. Mire felocsúdnak, már odavan a történelmi esély, és egyre sűrűbb fonattá fonhatják körülöttünk a globális-liberális tyúkretrec anti-szociális hálóját.

Az elsőszámú kereszténydemokraták, akik szocikkal próbáltak meg szövetkezni.

Az a 'szatmári', aki országos közröhejbe fullasztotta a kisgazdák képviselőjét.

A Raszkolnyikov, aki miatt antiszemitává bélyegezték a nemzeti értelmiség java-részét.

Mire a magyar nemzet megtisztulhatna, örökre lezárul(t) minden lehetőség.

Ebben az országban él:

A húsofazék népe

Lead 1.: *„Lehet, hogy a lakosság nagy része - legalább 38 százalék, de lehet, hogy még több - valójában irtózik mindentől, ami új. Nem változást akarnak, hanem nyugalmat. Nem boldogulást, hanem megélhetést. Rövid munkaidőt, hosszú hétvégét. Soha nem kaphatják már meg, mégis reménykednek. ŐK A HÚSOSFAZÉK NÉPE.”* Írta Bencsik András glosszájában, 2000. július 27-ikén.

Lead 2.: *„Itthon vagyunk. A mában. A Magyar Szocialista Párt (MSZP) toronymagasan vezeti a népszerűségi listát. Ha most lennének a választások, nyerne; egymaga közel 60 százalékot érne el. Ha most lennének a választások, a polgári-nemzeti pártok hatalmasat buknának. Ez a realitás. (...) Az Orbán-kormány csak akkor maradhatna a helyén, ha a cselekedetei jó hírét el tudja mindenkihez juttatni. E szempontból mellékes, hogy a cselekedetei jók-e, vagy rosszak, s hogy egyáltalán megtörténtek-e. Csak a látszat számít: a média.”*

Írta Bencsik András a következő heti glosszájában, 2000. augusztus 3-ikán.

A második idézett újságcikk „tényként” állítja a magyar életszínvonal korszakos változásairól (még 2000-ben) az alábbiakat:

- (1) A Horn-kormány a hetvenes évek szintjére vetette vissza azt.
- (2) Most (már) a nyolcvanas évek elejének szintjén vagyunk.
- (3) Az igazán kedvező hatások csak most kezdik elérni a társadalmat.

A leghatározottabban ellene vagyok, hogy az amerikai történelmet kritika nélkül leutánozni vágyó hajlamunkban a kommunizmust, a kommunistákat, a reform-kommunistákat és a kriptokommunistákat, az összes posztkommunistákat, sőt, esetleges túlbuzgalmunkban a szociáldemokrácia minden újrabimbózó válfaját is *egyfajta generális boszorkány-üldözésnek* vessük alá - a teljes körű likvidálás úgysem sikerülhet soha. Kétségtelenül rendkívül csábító a gondolat, hogy minden rosszat a szocialisták nyakába varrjunk, ám a valóság sokszorosan bonyolultabb.

A valós tények ugyanis a következők:

ad 1. Az 1990. évi rendszerváltás az GDP-t és az életszínvonalat egyaránt *a hatvanas évek végének szintjére* vetette vissza, ami nagyjában-egészében *mintegy 40 százalékos* visszaesés. A Horn-kormány működésének valóban súlyos negatív következménye, hogy az életszínvonal mit sem fejlődött - 1998-ban *még mindig a harminc évvel korábbi szinten* állt, ráadásul „*a Bokros*” felszámolta a maradék szociális vívmányokat is.

ad 2. Ám (2000-ben) sajnos egyáltalán nem áll(t)unk *a nyolcvanas évek elejének szintjén!* Az idézet gazdaságpolitikai és kvázi-matematikai képtelenséget is hord magában, hiszen - az említett tények ismeretében - implicite nem kevesebbet állít, minthogy *az Orbán-kormány* 2000-ig, rövid 2 éves regnálása alatt *áthidalta a 30 éves szakadékot*, s szociális időutazása eredményeképpen *visszatérhetett hozzánk a gulyáskommunizmus!*

A hetvenes évek közepétől a nyolcvanas évek elejéig terjedő, mintegy 5 éves periódusban (1975-1980) minden idők egyik legmagasabb magyar életszínvonalát produkálta és mondhatta magáénak az ország dolgozó népe - akkoriban éltünk a legjobban, mint ezt nemrég *Thürmer Gyula* (Munkáspárt) is kinyilatkoztatta volt.

ad 3. Hát...! Ez az, amitől mindannyian komolyan félünk! Mert amennyiben az elmúlt évtized tendenciái tovább folytatódnak, - úgy **kettőezer-kettőre** a magyar életszínvonal folytatólag csak alulról döngeti a hatvannyolcasat...

Ebben az országban!

Ebben az országnak látszó tárgyban!

Ahol a húsfazék depressziós népe él...

Mert a felvezető két idézetből (lásd: *lead 1. és 2.*) is minden kétséget kizáróan kiderül, hogy fura, *nagyon fura nép* él ebben az országban! Ez a bugyuta nép a lelke legmélyén *még mindig* atavisztikus (szkíta vagy párthus) örökségét kutatja, nyereg alatt puhítja a húst, bő gatyában táncol, és a maga főzte fűtülős barackot issza, mert nem hajlandó beletörődni, hogy már az is jövedéki termék...

(1) ***„A lakosság nagy része valójában irtózik mindentől, ami új.”***

(2) ***„Nem változást akarnak, hanem nyugalmat.”***

(3) ***„Nem boldogulást, hanem megélhetést.”***

(4) ***„Rövid munkaidőt, hosszú hétvégét.”***

(5) ***„Soha nem kaphatják már meg, mégis reménykednek.”***

(6) ***„Az MSZP toronymagasan vezeti a népszerűségi listát.”***

(7) ***„A választásokon nyerne; - közel 60 százalékot érne el.”***

(8) ***„A polgári-nemzeti pártok hatalmasat buknának.”***

(9) ***„Csak a látszat számít: a média.”*** (Vagyis: a Demokrata?)

A Magyar Demokrata hetilap, a legelején Bencsik András heti glosszáival - hogy, hogy nem - szintén a magyar média szerves része. Mi több, meghatározó eleme, hiszen hozzá hasonló „szókimondó színes hetilap” nincsen még egy. Cirka 60-80 ezer, jórészt értelmiségi polgár, állampolgár olvassa hétről-hétre. Ráadásul, mint tudjuk: *a mérőműszer működése is befolyásolja a mérések eredményét*; - ebből következik, hogy a Demokrata által közölt reprezentatív közvélemény-kutatási adatok részben éppen hogy a méréseket eszközlő lap befolyása következtében olyanok, amilyenek. Azt is érdemes megemlíteni, hogy aki a Demokrata által feltett kérdésekre egyáltalán válaszol (szóba áll a riporterrel!), az már egyszer választott, - hiszen a regisztrált bal-liberális többség nagyrészt válaszadás nélkül megy tovább az utcán...! Amiből persze még az is következik, hogy amennyiben a Demokrata a felmérései alapján 38-60 %-ra taksálja az MSZP-szimpatizánsok arányát, akkor az valójában legalább 70-80 %, vagyis *kettőezer-kettőben* jó nagy csinn-bumm várható; könnyen lehet, hogy közel 386 bal-liberális képviselője lesz a magyar parlamentnek. Mert ha feltűnt az eddigiekből, ha nem - ez a történet, *Bencsik András története* arról szól, hogy a magyar, a húsosfazék népe haszon-lesésből MSZP-rajongó!

A felvezetésből kiemelt, fentebb pontokba is szedett *kilenc állítás* nagyjából az alábbi görbe-tükröt tartja a magyar nemzet, a magyarság, *a gens hungarica* elé:

A magyar ember maradi gondolkodású, bigottan konzervatív, nem érzi a változások (New Age) szelét, bő gatyában szalad Európa felé. Semmi újat nem akar elfogadni, ostobaságában nem látja be, hogy a Fidesz egy zseniális új nemzedék pártja, mely az antall-i hagyományok méltó és hűséges örököseként, folytatójaként vezeti a népet a Kánaán felé. A magyar nép súlyos idegbeteg, mert már kizárólag a nyugalomra vágyik. Minden apró változás kibillentí érzékeny egyensúlyából - a legjobb tehát, ha kihagyjuk mindenből, különben netán még kárt is tesz magában. Ez a nép mindig képes aprópénzre váltani a jövőjét. Egy kis megélhetésért elkótyavetyéli a boldogulását, - az MSZP által beígért 3 forintos benzinért, 3,60-as kenyérért, 3,80-as kolbászért és 3,90-es kőbányai sörért lemond a hosszú távú boldogságról, amit a Fidesz igyekszik és tudna is (!) nyújtani a számára. Ilyen a húsosfazék népe! Rövidlátó, csak nem akarja észrevenni, hogy országmegváltó-nemzetépítő tervek realizálása lett itt a tét. Pedig milyen gyorsan újjáépült Magyarország 1945-ben és 1957-ben!

Azokban az időkben az idegen, szovjet megszálló csapatok tankjaival és géppisztolyaival a hátunkban, lerombolt országot kellett felvirágoztatnunk, szinte a semmiből. Hamis eszmék zagyva parancsait írták jelmondatul címerünkötől megfosztott lobogónkra; mégis egy emberként építettük a szocializmust, a jövő hazug társadalmát! Ma pedig?! Független és szabad Magyarországon élünk, amely csak a miénk, amelynek jövőjét kizárólag magunknak,

gyermekeinknek és unokáinknak építjük - és mégsem akarjuk meghosszabbítani a munkaidőt a hétvége terhére? Miféle szocialista mákony, ősi magyar átok ül a nemzeteten??

Miért is nem látjuk tisztán a polgári jövő gyümölcsöktől roskadozó fáját?

Mert a gonosz bal-liberális média manipulálja a magyart: szépnek láttatja a csúf MSZP-t, és befeketíti a jövőnk zálogát, a polgári kormányt. Mélységesen ostoba, megvezethető és gyarló-esendő (rosszra hajló) az a nép, amely hagyja, hogy harmadszor is becsalják ugyanabba a primitív csapdába - de kétszeresen is az, hogyha önként és dalolva veti magát áldozatul a posztkommunizmus hiénáinak, hogy szakadt bőre még megmaradt foszlányait is lenyúzhassák fáradt testéről. Megérdemli a sorsát ez a magyar, mert sajnos stabilan „A HÚSOSFAZÉK NÉPE”, s mint ilyen csak a teli bendőjével törődik, meg a hosszú hétvégével, ahelyett, hogy kultúrálódna, szorgalmasan dolgozna, nyitott lenne minden pozitív változásra, akár az angol, a holland s a norvég!

De hol van, hol is lenne itt az olcsó hús, meg a híg lével teli fazék?! Mert sem húst, sem lét, sem fazekat nem látunk - csak nagyon drága, vagyis egy cseppet sem „ingyen” cirkuszt! Mert mi a látszat, és mi a valóság?

A látszat: a növekedés, az egyensúly, a sima szövegek, az úniós blődli.

A valóság: a felszín alatt tomboló indulat, a vak gyűlölet és az árokásás.

A kontraszelekció, a pótcselekvés, a mellébeszélés, az alkotás színlelése. Hogy a magyar reálbér épphogy a villanyszámlát fedezi - kit érdekel...?! Ez az apróság csak a húsosfazék népét foglalkoztatja, kultúrálódás helyett. Nem értik, nem méltányolják, hogy a durva orosz hangsúlyt és nyelvezetet már régen felváltotta a dallamos, finom, angol akcentus - ők továbbra is kizárólag a hasukra gondolnak, s visszavárják az „orosz” húsosfazekat.

A faluban, ahol élünk - a húsosfazék népe él. Szemernyit sem gondolnak az **eeropúmóra**, sokan sohasem hallottak róla, megint mások azt hiszik, hogy az a szovjet légitársaság fonetikus neve lehet. Ámde ezen a ponton bizony az egyszerű magyar parasztgyerek csak leteszi kezéből a Demokratát, s legott megkérdezi: „Apu, mi az az ‘eeropúmó’?!” Apu csípőből válaszol: „Kisfiam, az ‘eeropúmó’ az Európai Úniót jelenti, Horn Gyula akcentusában!” Na itt most a reklám helye van, hát lehet jól röhögni, amúgy vidám angol riporterek módjára, akárcsak a **júrószporton**: „Háhá, háhá, just look at this: what a wonderful race!” Szóval nem tudják, hogy milyen az Európai Únió, ahová sietve megyünk. Mint ahogy korábban a **Brezsnyev-doktrínáról** sem hallottak soha; - éppúgy, amint később nem hallottak a máltai megegyezésről, vagy a rózsadombi paktumról sem. Ezek az egyszerű emberek bizony nem ismerik még a Máltai Szeretetszolgálatot sem; nemhogy az illumunátusok rendjét vagy a bilderbergi csoportot. (Bár az utóbbiról már olvashatnak s megtudhatnak egy keveset a 2004. január 9-iki Lovas-cikkből, a pénteki Magyar Nemzetben.) Ma még fecseg a felszín és hallgat a mély. Halk beszédű; szalonnához,

vöröshagymához és vörösborhoz szokott, cserzett bőrű és szomorú tekintetű kócos kis emberek ülnek kört, egyre kisebbedő családi húsos-fazekaik körül; éjjelente egy nagy-nagy közös húsos-bödönről álmodnak, melyből bárki szükségletei, étvágya szerint ehetne. De már csak répára s gyökerekre futja belé; ámbár azokat is a messzi Hollandiából hozzuk be, méreletesen számolatlanul. Az egykori húsosfazék népe mára kényszervállalkozó, s kényszerből vegetáriánus lett. Hogy mielőtt kipusztul, megtisztuljon a mérgektől, amiket megétettek vele.

Írtam eredetileg 2000. augusztus 21-ikén; - alig kellett mostanra „felújítanom”.

A nem legitim hatalom

Legitim: aki/ami törvényes, jogszerű, jogfolytonos; például - *a trónörökös*.

Tágabb értelemben: jogosnak elismert, elfogadott, méltányos, igazságos. Személy esetén olyasvalaki, akinek befolyását, beosztását, rangját, kiválasztottságát vagy elhivatottságát; rátermettségét, küldetését, *uralkodását és hatalmát* senki nem vitatja, mindenki elismeri.

Valamikor a régmúltban minden hatalom közvetlenül Istentől származott.

A földi uralkodó minden esetben kizárólag *csak a főpapok kiválasztottja* lehetett. A *maják királya* és az *egyiptomi fáraó* felkent személyét, szent sérthetetlenségét egyaránt a főpapi sereglet „isteni kara” őrizte/vigyázta, garantálta. A jog és a törvények mindig isteni kinyilatkoztatáson alapultak, melyek erkölcsi tisztaságát, megfellebbezhetetlen igazságát nem kérdőjelezhetette meg senki, így betartásukat a földi hatalom mellett *Isten tisztelete* is kötelezővé tette.

A Mózes kőtábláira vésett *tízparancsolat* előírásai mindmáig örökérvényűek.

A Római Birodalom volt az első imperialista világhatalom. Római és birodalmi hatalma egyaránt alapvetően *világi természetű* volt, ugyanis a császárok „isteni küldetése” csupán a grandiózus cirkusz maximusz hangzatos blöffje, amelyben szinte kizárólag *csak az örült császárok* hihettek.

A totális diktatúra gátlástalanságát *az egy igaz Isten* nem szentesíthette.

Cseppet se' véletlen, hogy a mai *amerikai monstre-monumentális történelmifilm-gyártás* valójában nem nagyon tud mit kezdeni Róma már-már képtelennek látszó túlhatalmával, így a legjelentősebb filmalkotásaiban - ***Ben Hur, Quo Vadis, Spartacus, Julius Caesar, Cleopatra*** - a császárok valós hatalma egyszerre tűnik *végtelenül ünnepélyesnek, rettenetesnek és nevelésesnek*.

Jézus Krisztus - *illetve az Atya!* - hajszal pontosan időzítette a megváltó földre jövetelét, 33 évnyi tanító küldetését, áldozatát: *kereszthalálát és feltámadását*;

azért is jött, hogy Rómát leleplezze, ellehetetlenítse és felbomlassza; büntetésül, mert féktelen tobzódásában, orgiájában visszafordíthatatlanul megtagadta Istent. A megváltás a legjobbkor jött: a kereszténység létrejött, a római egyház helyreállította a *status quo-t*, a *deus ex machina* jogfolytonos, legitim működését.

Isten ezután évszázadokon át viszonylag zavartalanul vigyázhatott a földi fejlődés folyamatainak jogfolytonosságára, egészen a XX. század elejéig, amikor előretört a Sátán. ***A kommunizmus, a fasizmus, a liberalizmus - s a világpénz állama.***

A teljes XX. század története a Sátán, az Antikrisztus fényes győzelme.

A diktátorok (Lenin, Sztálin, Hitler, és ?) istentelen rémuralma *mellett, alatt és után* észrevétlenül kifejlődött a világpénz nem kevésbé istentelen libertinus réme, mely a személytelenség kontraszelekciójával igazából a selejt kollektív hatalmát valósította meg *a kreativitás, a hit és az erkölcs* felett. Hamis szabadelvűségével *az egyén csak pürrhoszi győzelmet* arat Teremtőjével szemben, aki továbbra is „makacsul előírja” számára elkövetett bűneinek őszinte megbánását - azért, hogy nagylelkűen megbocsáthasson. A liberális demokrácia jelszavával megvalósul(t) az ősi, élvhajhász csordaszellem, a káinok (magyarul: kajánok) csoportos uralma, amelynek lényege szerint *a nép 'önként és dalolva' választja urául a pénzt*, saját lelkiismerete ellenében.

A demokrácia eredetileg *ókori görög vívmányként* született meg. A római világbirodalom gyorsan el is törölte a népuralmat, s a glóbusz totális gyarmatosítását egyfelől „**az isteni császár**”, másfelől „**a római polgár**” égisze alatt; - nevében és érdekében vitte véghez. Nem véletlen, hogy most, amikor *a globális fasizmus skizofrén diktatúrája* bújik a demokrácia leple alá, - a nép helyett ismét *a polgár, a világpolgár* lép a történelem forgószínpadára. A világpolgár, aki tetőtől talpig csak szemforgató, szemtelen és szenttelen látszat. A népképviselő illúziója!

A nép uralma - amely máig soha és sehol nem valósul(hatot)t meg a maga tiszta és tökéletes teljességében - azért bizonyulhatott olyan nagyon törekenynek, mert *egyfajta átmeneti, „köztes formációt”* valósított csak meg az emberi társadalom Istentől való végleges elrugaszkodásában, amennyiben a hatalom égi eredetét *a „népfelség elvével”* helyettesítette, illetve cserélte fel.

Gondoljuk csak meg! Államalapító nagy királyunk, Szent István *kardja, jobbjá és koronája* még ‘istenti’ (legalábbis „pápai”) eredetűek, amely ereklyéket legendák öveznek; sőt, a *Szentkorona Tana* szerint a hatalom és a föld, a haza tulajdonjoga magáé a Szent Koronáé...! Az eszköz *így szentesíti* a lényegét. Magyarország - *Regnum Marianum* - Szűz Mária országa...

Aztán néhány száz évvel később felvirrad az újkor hajnala, és *a nép, az istenadta nép!* - közfelkiáltással a Duna jegén választja királyává azt a Hunyadi

Mátyást, aki nem árpádházi, és már semmije sem isteni eredetű! A magyar történelemben nagyjából innen eredeztethetjük *a népfelség elvét*, miszerint az abszolút hatalom azé, akinek azt a nép önként, közfelkiáltással, egy emberként a kezébe adja.

A legnagyobb földi hatalom így tehát először *Istentől* származott, azután átment *örökösödésbe* (nálunk: ez az Árpád-ház); később - a demokrácia előfutáraként? - „gyakorlati okból” s *a népfelség elvéből* következően: a választott személyé lett.

A gyakorlati ok: a hatalom s a közélet fokozódó/kötelező „istentelenítése” - volt. Ám ez sem tartott sokáig - az Igazságos Mátyás „demokráciája” kérészetűnek bizonyult; a halála után visszatért a megszokott önkényuralom, amelyet immár isteni kötelékek sem korlátoztak. A Habsburg-dinasztia - többször is megismételt - trónfosztása pontosan amiatt volt szükségszerű, mert az osztrák uralkodó család hatalma Magyarországon sem isteni, sem népfelségelvű legitimitással nem bírt. (Furcsa paradoxon, hogy a XX. század húszas éveiben fellépő politikai irányzat - amely a Habsburg-ház uralkodó jogait kívánta volna visszaállítani - önmagát *legitimistának (!)* nevezte el. Ottó ma is Európa lézengő rittere, akinek a szél bíz' elfűtta a kalapját, és nem tud olyan méltóságteljesen futni utána, hogy ne váljék nevetségessé. A mondás állítólag a haza bölcsétől, Deák Ferenctől származik.)

A XX. században világszerte, Magyarországon is elszabadult a pokol. A hatalom „istentelenítése” folytán gomba módra szaporodtak el **a Sötétség Zsarnokai**, kik a tízparancsolatot, a népfelséget egyformán sárba tiporták. Szörnyű dolgok jöttek!

A bolsevizmus széjjel szórta magvait: *exportálta a téboly vörös „forradalmát”*.

Károlyi Mihály „szocialista grófot” *Kun Béla és Szamuely Tibor* rémei követték.

Horthy Miklós ellentengernagy/kormányzó fehér (-terror) lovon jött utánuk...

Szálasi „nemzetmentő” lett a csúcspdísz a magyar katasztró-fa legtetetjén...

Rákosi Mátyást - kicsit később - *Kádár János és Aczél György* démonja követte.

Ám mielőtt gondolatban folytatnánk a sort - beszéljünk kicsit **a forradalomról**.

A forradalom a népfelség elve érvényesítésének messze legfontosabb mozzanata. A hatalom illegitimitását ugyanis kizárólag *a szent nép* képes/jogosult felismerni, amennyiben: (1) Az uralkodó puccsal, vagyis nem legitim választás útján kerül hatalomra. (2) Az uralkodó legitim ugyan, de később méltatlannak bizonyul, mert felrúgja a népfelség elvét. (3) Hódító külső hatalom „nevez ki” uralkodót, a nép megkérdése nélkül. Amikor a nép felismeri az uralkodó hatalom illegitim, nép-nyúzós vagy gyarmatosító jellegét, *ex-lex állapotba* kerül a társadalom: és a nép jogosulttá válik arra, hogy érvényt

szerezzen a népfelség elvének, helyreállítsa az eredeti status quo-t. Ezt a helyreállítást nevezzük **forradalomnak**.

A XX. század minden borzalma abban gyökerezik, hogy a koncentráló földi hatalom nemcsak, hogy végleg szakított Istennel, de felrúgva a népfelség elvét is: **megölte a szabadságot, vérbefojtott minden népfelkelést**. Magyarországon a hatalom úgy 155 évvel ezelőtt vesztette el a jogfolytonosság maradék esélyének a lehetőségét is, az 1848-as forradalom és szabadságharc bukásával.

A világtörténelem mai három legnagyobb nemzete: **az angol, a francia és az amerikai**. Mindhárom éppen annak köszönhető a nemzeti öntudatának összekovácsolódását, hogy megvívta nagy nemzeti forradalmát, amelyben végsősoron és végleg győzött a nép. A porosz és az orosz önámító nemzetek. Aztán vannak gyermeteg kisépek, amelyek sohasem támadtak/nőttek fel, s lassan elolvadnak a globalizáció olvasztótégelyében.

Magyarország népe 1956-ban ismét elvesztette nemzeti forradalmát. Nincs még egy ilyen: *kétszer is vívott, s egyszer sem győzött* a nemzet. A XX. században az egész világon talán a miénk volt az egyetlen igazi, tiszta forradalom. Az 1956-os magyar forradalom után *nem is volt több forradalom* - talán egy sem. A népek lassanként valahogyan mind megfélemeztek a népfelség elvéről, és annak utolsó érvényesítési lehetőségéről, a nemzeti forradalomról is.

Magyarországon *1989-ben sem győzött - nem is volt - forradalom*. Az illegitim hatalom *a választás látszatát keltve* öltött divatos, új ruhát. Akár folytathatjuk is gondolatban a korábban abbahagyott névsort! A rendszerváltást, s a globalizációt nálunk *nem választotta* senki. Fogalmunk sem volt róla, hogy mik ezek!

A nemzetek elveszejtésének terve persze nem származhat Istentől. A globalizáció semmibe veszi a népfelség elvét, tehát *illegitim hatalom*. A Római Birodalom a kereszténység elterjedése miatt omlott egykor össze, mert ez volt Isten akarata. A megváltás ereje úrrá lett a pogányság hatalmán.

Nem tudhatjuk, mit hoz, mert ugyebár: *senkinek nincs megígérve a holnap*. Isten útjai *ma is* kifürkészhetetlenek. Így hát: imádkozzunk és reménykedjünk! Holnap talán elérjük az alagút végét, s hirtelen a szemünkbe villan a feltámadás fénye.

Az áteredő bűn és a vád tanúja **államadósság és privatizáció**

Az Antall-kormány 20,5 milliárd USA-dollár külső államadósságot örökölt a Németh-kormánytól. Legalábbis *politológus történetíróink szerint* azért vállalta

fel a felhalmozott adósság „jogfolytonos szolgálatát”, hogy biztosítsa az ország hitelképességét. A gazdaság reorganizációjához, konszolidációjához ugyanis még további kölcsönökre volt szükség; amit a külföldi bankok „csak úgy” adtak, ha nem kérünk elengedést, moratóriumot vagy átütemezést az 1990. előtti hitelekre. Dr. Schamschula György, Antall József miniszterelnök személyes tanácsadója, később a kormány közlekedési minisztere; a Demokrata hetilap hasábjain (1997. V. 29., 22-23. oldal) „*Egy modern legenda*” címmel a következőket írja: „... *Azzal minden külföldi delegáció, szakember, politikai személyiség egyetértett, hogy Magyarország vállalja tovább az adósságszolgálat terheit. (...) Antall Józsefet mindenképpen arra akarták rábeszélni, hogy Magyarország vállalja fel az elmúlt rendszer által felhalmozott külföldi adósságot és törlesztését. Ez ügyben igyekeztek a problémát elbagatellizálni, és ‘általános segítségüket’ ajánlották fel, amely azonban sem konkrét formában, vagy visszahivatkozási alapként nem volt megfogalmazva. Az urak féltették bankjaik és kormányaik ide kihelyezett pénzét, és az volt a fő szempontjuk, hogy az új magyar kormány az adósságszolgálat folyamatosságát és érvényét magára nézve kötelezőnek tartsa.*” De amint a további eseményekből az kikövetkeztethető; - kellett lennie legalább még egy kölcsön-feltételnek, hiszen másképpen nem magyarázható meg: *miért kezdődhetett meg a spontán privatizáció még 1990. előtt, miért hagyták hallgatólag jóvá a rendszerváltó kormányok „a nómenklatúras” tranzakciókat, s egyáltalán: miért volt szükség az „állami” vagyonkampányszerű eladására a megfelelő jogszabályok megalkotása előtt, illetve a legelemibb előkészítő (pl. teljes körű leltár, vagyonfelértékelés, stb.) intézkedések megtétele nélkül?*

Tovább idézve: „*A másik, amiben nem ilyen erős, de határozott befolyásolás volt érezhető - a privatizáció felgyorsítására vonatkozott. Éreztették velünk, hogy amennyiben Magyarország nem tanúsít renitens (sic!) magatartást az adósság-szolgálat kérdésében, úgy a fejlett tőkés államok hajlandók (sic!) állami garanciával elősegíteni a vállalataiknak és a bankjaiknak a magyar privatizációba való belépését, az ide irányuló tőke-kihelyezést, ami egyben a magyar nemzetgazdaság élénkítését, átstrukturálását jelentheti, s ez a csőd felé sodródó ország számára létfontosságúnak tűnt.*” Az említett „történetírók” a nemzeti tőkénk kiválogatás nélküli, szinte azonnali, és gyakorlatilag maradéktalan kampányszerű privatizációját nem a „szabad-piaci” szereplők (a nemzeti tőkés réteg) „megteremtésének szükségességével” magyarázták, hanem azzal, hogy *rendkívüli sürgősséggel bevételekre kellett szert tenni - egyrészt az állam-adósság visszafizetése, másrészt a szinte teljesen valutatartalék nélkül maradt ország fizetésimérleg-egyensúlyának, fizetőképességének helyreállítása céljából.* Szerintük egyetlen pénzügyi forrásként, megoldásként a privatizáció kínálkozott...

Schamschula György erről így emlékezett meg: *„Antall József természetesnek találta: amennyiben Magyarország a nyugat-európai államok közé akar integrálódni, nem léphet fel azzal, hogy a piacgazdaság alaptörvényét, mely szerint a hiteleket vissza kell fizetni - felrúgja; és ebben a meggyőződésében gyakorlatilag valamennyi pénzügyi szakember támogatta is őt. Most, hét év távlatából is rá kell mutassak, hogy a korábbi magyar közgazdászok részéről nem volt egyetlen számottevő vélemény sem, amely az adósságszolgálat teljesítésével szemben hangzott volna el. Az alapgondolat az volt, hogy Magyarországnak mintegy 20 milliárd dollárra becsült külső adóssága mellett (akkor) nem volt jelentős belső adóssága, és ezzel szemben a privatizálandó és privatizálható állami (!) vagyon mértékét jelentős eltérésekkel (mivel hivatalos értékelés ugye nem volt!), de 40-60 milliárd dollárra becsülték. (...) Így tehát a leendő kormányfő előtt az a képlet állt, hogy a privatizáció révén értékesítünk 40-60 milliárd dollárnyi állami vagyont, amiből kifizetjük a meglévő állami adósságot, és még jelentős összegű pénz marad a gazdaság modernizálására, az államszerkezet átalakítására és nem utolsósorban szociális támogatásokra. Azt hiszem, hogy nem volt parlamenti párt Magyarországon, amely ettől jelentősen eltérő gazdaságpolitikai koncepciót fogalmazott volna meg.”*

A rendszerváltás után „az állam rendelkezésére” álló nemzeti tőke valós értékére csak nagyon hozzávetőleges becslések léteztek. Az eltérések mindenekelőtt abból fakadtak, hogy a privatizálható vagyon körét minden szakértő másként határozta meg. Az idézet folytatása: *„A privatizálandó és privatizálható állami vagyon nagyságát (értékét) jelentős eltérésekkel, de 40-60 milliárd dollárra becsülték. Természetesen ebbe a privatizálandó vagyonba nem értették bele, az uralkodó közgazdasági felfogás szerint, azokat a privatizációs túlkapásokat, amelyeket a Horn-kormány nemzetünk sérelmére (sic!) később elkövetett (energia-hálózat, infrastruktúrális hálózatok, állami gazdaságok, stb. magánosítása).”*

A nemzeti működő tőke (szándékosan nem állami vagyont írok, hiszen amiről beszélünk, korábban a magyar nép társadalmi tulajdona volt!) kampányszerű privatizációja kétségbeejtően negatív végeredménnyel zárult. Az a kormányzati (pre)koncepció, amely a nemzeti vagyonunk profittermelő hányadának külföldi befektetők részére való értékesítése árbevételeiből kívánta volna finanszírozni („és még marad is”!) a külső államadósságunk kiegyenlítését - csúfos kudarccal végződött. Ma már egyértelműen megállapítható, hogy egyrészt valójában jóval nagyobb (min. 60-80 milliárd dollár) összértékű vagyon privatizációjára került sor, mint amennyinek a magánosítását korábban eltervezték; - másrészt viszont az államadósság nemhogy nem tűnt el, hanem - *mintha mi sem történt volna!* - meredeken tovább növekszik. Schamschula György minderről az alábbiakat írja: *„Az MDF-ben néhányan felvetettük az adósság-és részvénytcsere lehetőségét, melyben azt javasoltuk, hogy a külföldi*

államadósság egy részét ne pénzben, hanem a magyar vállalatokban lévő állami tulajdoni hányaddal bonyolítsák le. Ennek alapján nem dollárban, márkában, stb. kellett volna fizetni az adósságot, hanem bizonyos kölcsönök ellentételezéseként odaadtuk volna, mondjuk a Csepel Művek részvényeinek bizonyos százalékát. Ez biztos, hogy nem okozott volna kitörő örömet a nyugati hitelezőinknél, de meg-győződés, hogy hasznosabb lett volna a privatizáció egy részét így megoldani, amellet, hogy a módszer hatékonyan csökkentette volna adósságterheinket is. (...) Tehát így indult el Magyarország 1990. tavaszán azon az úton, amely hét év alatt gazdaságilag igen mérsékelt sikert hozott, hiszen a privatizálható nemzeti vagyont eladtuk, jóval nagyobb mértékben, mint ahogy azt célszerűnek és hasznosnak tartottuk volna. A bruttó külföldi adósság ma is (akkor, 1997. májusában) meghaladja az 1990-es évet, emellett hatalmas belföldi állami adósság is felhalmozódott, amelynek a terhei nyomasztóbbak, mint feltételeztük, a haszonélvezői pedig elsősorban külföldi befektetők, illetve egy szűk magyar vállalkozói réteg lett. 1998-ban az új kormánynak ezzel a realitással kell szembenéznie, és ebből a helyzetből kell kiutat találnia. Nehéz lesz.”

Nehéz lett, - olyannyira, hogy nem is sikerült.

A bruttó külső államadósság növekedése 1990. óta *mindössze két ízben* torpant meg: először 1997-ben, amikor a Horn-kormány eladta az energia-szektor, - másodsor pedig az Orbán-kormány regnálása alatt, amikor is a fizetési mérleget olymértékben sikerült stabilizálni, hogy az adósság egy-két évig stagnált. A bruttó külső államadósságunk a kampányszerű privatizáció időszakában (sőt, ellenére!) is folyamatosan tovább növekedett; - a belső államadósságunk pedig 1990. óta *nulláról 10000 milliárd forint fölé* nőtt. *A magyar állam összes bruttó (külföldi és belföldi együtt) adóssága ma mintegy 65 milliárd USA-dollár, a nemzet-gazdaságé pedig kb. 75 milliárd USA-dollár, - mivel az eladósodás a szociál-liberális kormány hatalomra jutása óta újból, gyorsuló növekedésnek indult.* A nagyjából 25-30 Mrd USD összegű befektetés 'áll szemben' *az eredeti becslések szerint* 60-80 Mrd USD összértékű nemzeti működő tőkével, ami a privatizáció során mindenestül eltűnt..., pontosabban a multinacionális társaságok tulajdonává vált. Magyarország ma sokkal nehezebb helyzetben van, mint 12 évvel ezelőtt - legalábbis a következők miatt: Eladható, privatizálható nemzeti működő tőkénk már egyáltalában nincs, így az adósság csökkentésére csak egyetlen 'forrásunk' kínálkozik, a magyar munka termelékenység. A helyzetet sajnos ehhez képest is jelentősen bonyolítja, megnehezíti, hogy *a munkánk eredménye és profitja* (hála a privatizációnak!) *ma már 80 %-ban a multinacionális társaságok tulajdona* - akik azt kiviszik az országból, így a haszon nem fordítható adósság-csökkentésre.

Máig sem sikerült megtörni *az állam fiskális és az MNB monetáris-restríciós politikájának ellentmondását*; amely erők által keltett pénzügyi és

gazdálkodási reálfolyamatok mintha csak „szembe mennének” egymással, lerontva a közös hatékonyságot. Belső torzsalkodásaink ‘eredményeként’ a magyar munka értéke folyamatosan devalválódik (külpiazi cserearányaink romlanak), - a spekulációs tőke a maradék hasznot is kiviszi Magyarországról ‘árfolyam-nyereségeként’; így majd csupasz fenékkal léphetünk be néhány hónap múlva az Európai Únióba, a felzárkózás legkisebb esélye nélkül. Az állam „pénzügyi struccpolitikája” titkolja az adósságteher valóságos nagyságát, és igyekszik úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Előre menekül, nagyobb kedvezményeket biztosít a külföldi befektetőknek a készpénztőke-beáramlás fokozása érdekében, mert a fizetési mérleg egyensúlyát csak ettől reméli. Pedig nyilvánvaló, hogy egyrészt a tőkebeáramlás adott szintje nem fokozható (nem biztosítható) a végtelenségig, - másrészt a lakosság adóteherbíró képessége is véges: nem lehet a növekvő állam-adósság növekvő kamat-költségeit az állami költségvetés adóbevételeinek állandó növelésével a lakosságra akármeddig és akármilyen mértékben áthárítani - pedig mostanság pontosan ez történik. Húsz év óta mindvégig az a mérhetetlenül aljas, cinikus reformkommunista koncepció érvényesül és valósul meg lépésről-lépésre, amelynek lényege egyrészt az állam mértéktelen túlköltekezése, másrészt, hogy a költségvetés és a fizetési mérleg deficitjét (MNB-pénzkibocsátás helyett) csakis drága világbanki hitelek, illetve államkötvény-kibocsátás útján fedezik, amelyek minden (immár elviselhetetlen) kamatterhét a lakosságra hárítják - szüntelenül emelve az adókat, illetékeket, járulékokat, árakat, stb.; lerontva az életminőséget. Még néhány hónap, és a reformkommunisták pezsgőt bonthatnak: nagy sikerrel kibekelték, **20 éven át (!)**, a magyar nép minden éberségét - mire bekövetkezne az ‘éhes gyomrok forradalma’, minden konzervált, megoldhatatlan problémánkkal együtt bent leszünk az Európai Únióban, ahol már *belga, holland és francia víz-ágyúk* (is) fognak vigyázni rá, nehogy a kamatrabszolgáik minimálbére egyetlen forinttal is növekedjék. Bent leszünk a slamasztikában; - ezúttal nyakig!

Kitárul előttünk megannyi képtelen pályázati lehetőség - hiszen *saját hazánkban sem kapunk már állást, hiába pályázunk!* -, s vele-helyette a regionális nyomor...

Tetszettünk volna forradalmat csinálni! Nem tetszettünk; hát most már akkor sem csinálhatunk, ha netán megtetszene. Mi célból, s ki ellen? S kivel?!

Olyanok leszünk, mint a gyufaskatulyába zárt szarvasbogár: *se világosság (fény), se levegő, se élelem, se szabadság - sem vigasz, sem remény.*

Maradandó és múltó értékek
rekviem a magyar demokrata sajtóklubért

Kezemben a „*Sajtóklub 2001-2002.*” könyvkiadvány - a demokratikus ellenzék legbátrabb sajtó fóruma - a Kairosz Kiadó gondozásában, Lovas István filctollas dedikációjával. Másik kezemben a „*Visegrádi disputa, 2003. május 10., II.*” és a „*Szövetség*” e heti száma, amelyben Varga Gabriella tudósít az újabb radikális összejövetelen (október 19.) elhangzott beszédekről és előadásokról. Engem is meghívtak előadást tartani; de aztán úgy döntöttem, hogy nem megyek el...

Rozgics Mária - olvasom - (aki jó néhány hónappal ezelőtt még a Demokratában az új kormányfő, Medgyessy Péter 'agyagba döngölésével' foglalkozott, s később menesztették a laptól) a Magyar Világ főszerkesztője felszólította a Fideszt, hogy adja át a helyét hiteles embereknek! Lovas Pista pedig a zárszavában szó szerint ezeket mondta: „*A hülyeség(ünk) lehet átmeneti, de lehet kórosan permanens átok. A magyarok Istenére kérem önöket bizonyítsuk be végre, hogy hülyeségünk gyógyítható. De azonnal!*” A beszámoló végén a cikk írója ekként kesereg: „*Be-vallom, hogy zaklatottan távoztam a Makovecz Imre által tervezett csodálatos épületből. Gondolataim között egy kedves barátom megjegyzése visszhangzott. Ezt mondta nekem: 'A magyar mindig is széthúzott. Ebből is látszik, hogy a mi oldalunk a magyar.' Sovány vigasz.*” Jó, hogy nem mentem el. Mai írásomban hosszú utat fogunk bejárni. Az előző 'végszó' ehhez csupán csak - nyitány...

Lovas Pista a politikai jövődöléseimért időnként tréfásan 'Cassandrának' nevez; egyébként jól megvagyunk egymással - ő Bicskén, jómagam Vácott. Valamikor még egyidejűleg írtunk különböző cikkeket Bencsik Magyar Demokratájába, sőt, még Varga Dombi is. Az 1996. augusztus 8-iki számban - „*Orbán Viktor super-sztár*” című politikai elemzésemben - 'megjósoltam', hogy Orbán Viktor lesz a következő magyar miniszterelnök; mely merészségemért akkor még nagyjából mindenki 'körülröhögött'. Leginkább a Demokrata szerkesztősége; maga Bencsik András és Seszták Ágnes, meg Csermely Péter - az egy 'Dombi' kivételével. Az írásomat afféle szimpla 'vitaindítónak' szánták-bélyegezték; azért, hogy rögvest megcáfolhassák. A következő heti lapszámban, augusztus 15-ikén jött is 'a fekete leves', vitriolos hangnemben, a főszerkesztő Bencsik András tollából. 'Ellentétes állásfoglalású' cikkének főcíme: „*A mesék királyfija*”, alcíme pedig: „*Adalékok a nemzeti hős fantomképéhez*”. A továbbiakban immár történelmi sorait idézem:

„*Le kell számolni az ábrándokkal, az álmokkal s a váglyakkal. Elfogadva Czike László gondolatmenetét, azt javaslom, vegyük kicsit tárgyilagosabban szem-ügyre az ellenzék 'utolsó' lábán maradt jelöltjét, Orbán Viktort. Maradva a szerző tízpontos tesztlapjánál, én Orbán Viktor esetében az alábbi értékeket találtam. Röviden közlöm a kérdéseket; akit érdekel, a múltheti Demokratában ellenőrizheti. (1) Nemzeti stratégia: nincs (bár azt mondja Orbán, kellene hogy legyen). (2) Gazdaságpolitika: téves (Czike értékelése). (3) Karizma: lényegileg értékelhetetlen (a fogalom azt jelenti, az illetőben*

*van-e isteni adomány, isteni képesség, amit szerintem kissé elhamarkodott dolog lenne előre odaítélni). (4) Küldetéstudat: értékelhetetlen (az intenzív sikervágy még nem küldetéstudat). (5) Nemzeti tudat: igen. (6) Nemzeti felelősség: igen. (7) Nyitott személyiség: igen. (8) Fiatal, erős: igen. (9) Hívő: nem jellemző (emlékezzünk a régi Orbán Viktorra: amikor a kormánypárti KDNP-ben akart valaki felszólalni, ő fél-hangosan így szellemeskedett: Imához!). (10) Látnoki képesség: nincs (lásd az 1994-es választási szövetségét az SZDSZ-szel). Ha a nyolcadik és kilencedik pontot, ami erősen vitatható, hogy perdöntő szempont legyen, figyelmen kívül hagyjuk, Orbán Viktor csupán 20 %-ban (két pontban) felel meg az 'ideális' miniszterelnök ismérveinek. Ez bizony csak elégséges, - és nem pedig kitűnő eredmény.” Itt szakítsuk meg kicsinyég az idézet fonalát! Amikor annak idején Bencsik András eme idézett 'ellen-vitairatát' kvázi-önhatalmúlag közzétette, már akkor is észrevettem, hogy: (1) Tíz pontom megnyirbálása abszolút önkényes, - míg az általam felvett 'miniszterelnöki kritériumok' cseppet sem voltak azok. (2) Érdekes, hogy Bencsik nem tekintette perdöntőnek, hogy Orbán hívő keresztény legyen; miközben ezt Antall egyik legfontosabb erényének tartották, - ma pedig a Demokrata és egész udvartartása Orbán 'vezető jótulajdonságainak' tekintik hívő kereszténységét, kereszténydemokráciáját, fiatalságát, karizmáját és erejét. (3) Bencsik egyébként nem (volt) túl erős matematikában; ugyanis az 5-6-7. pontokra igennel válaszolt, míg a feltételek számát 10-ről 8-ra csökkentette; - vagyis 3/8-ad a 'végeredmény', ami 37,5 %, szemben Bencsik önkényes és hibásan kiszámított 20 %-ával. Eképpen a Demokrata főszerkesztője diktatórikus és voluntarista volt. „*De van ennél nagyobb baj is* - írja folytatólag. *Ha összevetjük Orbán Viktor szavait a tetteivel, az elégséges osztályzat is túl jónak látszik. Szóban a Fidesz elnöke markáns hazafi, aki elutasítja a neokommunizmust, a neobolsevizmust* (mik lehetnek ezek?!), *s aki határozottan megbélyegzi az SZDSZ-t, mint olyan formációt, amely az egész országot veszélyezteti. Tettekben más a helyzet! A Fidesz még 1994-ben választási szerződést kötött az SZDSZ-szel. (A nemzeti táborral való ezt megelőző kemény szembenállását tudjuk be az ifjúi hévnek, a politikai divathullámon való lovaglási vágynak, s az ellenzéki pozíciónak.) A választási szerződést nem a Fidesz, az SZDSZ bontotta fel, amikor koalícióra lépett az MSZP-vel. A Fidesz viszont hevesen erőltette az úgynevezett 'Polgári Szövetség' létrehozását, amely az MDF meghasadását, ennek következtében politikai pozícióvesztését eredményezte, és súlyos válságba sodorta a KDNP-t is. Orbán Viktor támogatta Mádl Ferenc céltalan s álszent köztársasági elnök-jelöltségét, amelynek köszönhetően Göncz Árpád újraválasztása szalonképessé vált a nemzetközi politikában.”**

Mondom; - nézegetem, olvasgatom a régi papírokat, meg az újakat is. A Bencsik már egyáltalán nem annyira plurális politikai felfogású, mint 7-8 évvel

ezelőtt volt - mintha azóta egyszerűsödtek volna az elképzelései; igazodott az aktuálpolitikai valósághoz, a duális erőterhez, ami a háttérben sokkal bonyolultabb játszma. Az ő fokozódó gondolati valóságában - önnön eszmeisége virtuális előterében - már csak három szereplő létezik; pontosabban *Vele együtt négy: a gonosz baloldal; a jó, ámde érthetetlen okokból nem egységes és nem többségi jobboldal - mint a politikusok + holdudvarok -; aztán még 'a nép' és a 'mesebeli királyfi': Orbán Viktor.* Ez együtt három (bal, jobb, plebs) mellék-, plussz egy főszereplő. Az ifjú vezér, aki majd egymaga eldönti, merre guruljon az új idők kereke. Bencsik, aki mára eljutott *a gúnyosan emlegetett mesebeli királyfítól az imádott, ám a Gonosz által ideiglenesen letaszított, egyetlen lehetséges királyig* nem érti, miféle negatív varázslat (csalás!?) történhetett másfél évvel ezelőtt - *hiszen 'megvolt a többség', de hova lett?! Meg kell legyen újra, ha másképpen nem, hát egyetlen egységes tömbben, a Fidesz Polgári Szövetségben; amely immár saját részének tudhatja a kisgazdákat és a kereszténydemokratákat is. Bencsik András - még két és fél évig tartó - szívszorító dilemmája, hogy vajon elég lesz-e az egység a többséghez is?!*

Álmai tovább szövődnek; mert álmodnunk kell, hogy megvalósítsuk a jobb jövőt!

A Demokratában addig is hétről-hétre fokozódik a hangulat, ami már másfél év óta tart. Már *'csupán pillanatok választanak el bennünket'* az igazi nagy magyar forradalomtól, a kollektív népfelkeléstől az aljasok ellen; a zsarátnok ím' fehéren izzik - rohamosan rohanunk előre népünk közös 'jobbvégzete' felé. Orbán Viktor kisvártatva megérkezik; hűségese-bölcs tekintetével vagányul kacsint, s jobbajával csitítva mutatja: *„Majd akkor mozduljatok, ha jelzést adok!”* - s mi kis butuskák, azonnal értjük a gondolatát, a bölcs nyugalmát, és várunk, mire elérkezik az idő. És akkor Arthur király hú fegyvereseivel együtt előbújik földalatti búvóhelyéről, s huszárai élén végső csatába indul - vasmarkában az Excalibur...! Álmában felsír: csak az a fránya 'Jobbik' ne lenne, akik a formálódó jobboldali nemzeti egységet bontják most éppen meg, amikor már minden rendeződni látszott! Aminek első, baljós jele *„a Sajtóklub”* apránkénti szétesése volt. Először Járai Judit hagyta el *a nemzet bajnokait*, majd lassan elmaradozott Tökéczki László is. Majd elkezdett ingadozni Tóth Gy. László, aki mintha elvesztette volna Győző győzelmébe vetett erős hitét. Igaz, hogy jött az 'inconnus' Molnár Tamás; de ő hamar 'pártot ütött' - kiderült, hogy 'merőben más eszméket vall', belerúgott házi szentjeinkbe, aztán meg, miután a Sajtóklubból kitették őt, a Jobbik alelnöke lett. Sőt, a ragály terjedt tovább! Hisz' a legfőbb oszlop még csak ezután dőlt ki; - Lovas István, ellenzéki sajtónk 'fenegyereke' is megtévedt, belecsúszott 'a Jobbik' nevű baljós tévhitbe, mert a már említett találkozáson a következőket nyilatkoztatta ki: *„Míg hímezzük zászlainkat, szinte csak rituálékban és jelképekben éljük ki*

magunkat, sírunk, átkozódunk és cigarettafüstből képezünk tervkarikákat, ők röhögve adják el lábunk alól a szárazföldet és szigeteinket a Dunán, vagyis az anyaföldet, hogy plázát építsenek meg banképületeket. Míg Orbán Viktort hímezzük trikóinkra, ők rajtunk röhögve másolják le, adják és veszik azon adatainkat, amelyeket a világon mindenütt a legféltettebb információknak tekintenek. Mert tudják, - mindarra, amit tesznek s tenni fognak velünk, válaszunk legfeljebb a Himnusz szomorú eléneklése. Ők ezen csak röhögnek. Medgyessy gazember, mi pedig hülyék vagyunk.”

Sokan azt gondolhatják - fáradt, izzadságtól gyöngyöző homlokukat ráncolva -, hogy a leírt történet a Magyarország nevű európai falu valós, szomorú története. Nem! Inkább csak politikai vagy történelmi fikció... History-fiction. A valóság az emberek szemében tükröződik, az igazság pedig a szívükben él.

Nagykoalíció vagy forradalom

Van nekem egy fiatal barátom, aki szenvedélyesen érdeklődik a történelem ok-okozati összefüggései iránt; - különös tekintettel a magyar történelemre, valamint a szabadkőművességre. Előzetesen tegyük meg a szükséges megkülönböztetést!

A szabadkőművesség legalább 6-800 éves múlttal rendelkező, francia és angol gyökerű; 2-300 éve nagyjából már az egész világra kiterjedő; - önmagát részben az ókori Egyiptomból, vagy Salamon király temploma lerombolásától (Kr. u. 70.), de legalábbis a *Templomos Lovagrend megjelenésétől* eredeztető, tehát ősi titkos társaság. Mint ilyen - jó vagy rossz előítéleteinktől függően - olyannak tekinthető, mint egy szerzetesrend, vagy egy vallási szekta, mely különböző történelmi okok következtében még a középkorban szembeszállt az egyházzal, és világi küldetést vállalt. Az 1600-as és 1700-as évektől a francia irányzat (v.ö.: Grand Orient) az európai, majd a tengerentúli forradalmak szervezésében játszott fontos szerepet; míg az angol irányzat (v.ö.: Skót Rítus, Angol Nagypáholy) a lordok passziójává, sőt, a királyi ház kvázi-hivatalos világnézetévé s 'elit szervezetévé' vált. A mai polgári titkos társaságok az egykori szabadkőművességnek már csak igen halvány utánpótlói; - egy részük megmaradt az ősi hagyományok, szertartások, szimbólum-rendszerek őrzője; másik részük viszont abszolút világivá, a politika, mint afféle úri huncutság háttér-tanácsadójává vált, mint a **Bölcsek Kövének** letéteményese. A lényeg az, hogy az ősi rituálé már többségében csak hivatkozási alap az eszme jogfolytonosságának 'biztosítására' és deklarálására. Nem bizonyított az össze-függés a rituális irányzatot folytatók, - illetőleg azon 'polgári társaságok' között, amelyek manapság jelentős befolyással bírnak a politikára, szerte a világon. Sőt, az sem bizonyítható, hogy azok az exkluzív társaságok, amelyek ilyen vagy olyan módon hatást gyakorolnak az egyes nemzetállamokon belüli

hivatalos politikára, illetve nemzetek feletti kapcsolatrendszereiken (Lions Club, Rotary Club, stb.) keresztül talán a világpolitikára is - bármiféle szerves kapcsolatban állnának a szó eredeti értelmében vett szabadkőművességgel. Direktebb összefüggés valószínű a világ vezető pénzügyi és politikai elitjét fémjelző legismertebb személyiségek fél-titkos, rendszeres találkozóit (Római Klub, Bilderbergi Csoport, Királyi Társaság, stb.) és a világpolitika 'mindenkori alakulása' között, - ámde azt már senki nem tudhatja, mennyiben is hozhatók ezek kapcsolatba 'a klasszikus értelemben vett' szabadkőművességgel... A titkos jelleg ugyanis *szükséges, de nem elégséges fel-tétele*, hogy egy társaság 'leplezett aktivitását' szabadkőművességnek nevezzük. Ám hogy valami nem bizonyítható; még nem jelenti azt, hogy nincs is. A köznépi, vulgáris megközelítés *mindent* annak tart, ami megmagyarázhatatlanul jelentős, de mégsem nyilvános erőt képvisel. Fialat barátom bedobta történelem-tanárának '*a vakolás*' szót; s tanára azt felelte: „*egészen más*”, mint a szabadkőművesség...

A szabadkőművesség 'történelmi' kategória, a vakolás pedig napi politikai.

A 'vakolás' afféle kőműves-műszó, ami a politikai gyakorlatban 'a fedett', sőt a dupla fenekű manőverek elfedésére irányuló háttérhatalmi cselekvés, illetve háttértanácsadói törekvés. Valamilyen titkos, nem publikus hatalmi tranzakció professzionális felépítését jelenti, pontosabban a gondosan 'felhúzott' épület kívül-belül bevakolását, hogy 'felavatása' (üzembe helyezése, beindítása) után legitimnek, hivatalosnak látszék, ami valójában nem (volt) az. Ha a jól ismert 'paktum' kifejezést halljuk, biztosak lehetünk benne, hogy 'vakolók' hozták azt tető alá. De hogy ezek a vakolók szabadkőművesek-e; - azt senki nem tudhatja. Munkahipotézisként feltehetjük, hogy igen; a lényeg úgysem a szavakban van.

Amikor 1997-ben megismerkedtem néhai Dr. Skultéty Sándorral († 2002.), aki akkoriban az MTV Rt. főigazgatója és vezető jogtanácsosa volt, és később Orbán Viktor kormányának környezetvédelmi közgazgatási államtitkára lett; - nagyon hamar és nagyon jó barátok lettünk. (Már amennyire 45 év felett, vagy bármilyen életkorban egyáltalán beleláthatunk egy másik emberbe.) Sanyival (és másokkal) sokat politizáltunk; mi több: *állandóan politizáltunk*, hisz a Magyar Televízióban magasabb vezető beosztásban dolgozni szükségszerűen egyet jelent a politikával. Ám politizálásunknak *különös aktualitást* is adott, hogy közeledett az 1998. évi országgyűlési képviselő választások időpontja. Mindenki az ország, és személyes sorsát 'latolgatta'; miközben magában a Televízióban is erősödött a katarzis, az effektív politikai hatalmi befolyás, az arra irányuló nyílt vagy burkolt törekvés...

Azt mindenki tisztán látta, hogy a Horn-kormány (a szocialisták) népszerűsége a ciklus végére mélypontjára zuhant; - 1997. végén egyes közvélemény-kutatások szerint *az MSZP, a Fidesz és a Kisgazdapárt szinte fej-fej mellett*

'haladtak' a népszerűségi listán, egyenként 22-27 % közötti részarányal. Várható volt, hogy az MSZP nem nyer; de a Fidesz vagy az FKgP egymagában való győzelmét senki nem tudta reálisan elképzelni. Első ízben vált szinte drámaivá az ország politikai megosztottsága. Érdekes, hogy amíg *az ember meg nem érzi a vakolás szagát és ízét, vagy amíg el nem sajátítja a paktumok rendezőelvét és gyakorlatát*, addig - akár egy primitív futballszurkoló! - csak atomizált, megosztott szereplőkkel képes elképzelni 'a bajnokságot'! Magam épp ilyen voltam. S mivel egyrészt kizártnak tartottam a Fidesz, mint párt választási győzelmét (egymagában nem is győzött!), de a Kisgazdapártét úgyszintén, a kettejük 'koalíciója' pedig szimplán agyrémnek tűnt; másrészt viszont biztosra vettem Orbán Viktor személyes 'befutását', ámde sehogyan sem tudtam elképzelni, 'milyen pártstruktúra mellett' jöhet ez létre. Az én mindig jól értesült barátom ravasz, mosollyal súgta meg a megoldást: **„Laci, ebből nagykoalíció lesz!”**. Ennek technikai részleteit ugyan nem tárgyaltuk ki, - de én mindenesetre jó viccnek, amúgy merő képtelenségnek tartottam volna, hogy Orbán Viktor egyezményes miniszterelnök legyen, **Fidesz-MSZP nagykoalíció élén!** Azután évekkel később, mindig újra meg újra elgondolkoztam a 'zseniális' megoldási terven, s lassanként megértettem azt *a mögöttes gondolatmenetet*, ami nemhogy veszített volna 'aktualitásából', hanem 2002. óta még aktuálisabb, mint valaha. Sőt, a 2002-es parlamenti választások előtt jómagam is elkezdtem mélyen elmélkedni az ország politikai megosztottságának nagykoalíciós megoldásán; és hogy milyen következtetésekre jutottam, megjelent a Magyar Demokratában és a KAPU-ban: *„Németh Miklós szupersztár”*, valamint *„Keresztény szocializmus”* címek alatt. Többek között ezekben említést tettem arról is, hogy egy ún. *spontán találkozó*n egy keresztény baráti kör megpróbálta volna 'rávenni' - a keresztény - Németh Miklóst, hogy *ne a szocialisták színében* induljon a 2002. évi parlamenti választásokon. Egy exkluzív társaság meghatározó vezetői pedig arra igyekeztek rávenni engem, hogy ne írjak - ilyeneket... Láthatjuk tehát, hogy vakolás - létezik! Eszmefuttatásomnak ezen pontján eljutottunk oda, hogy meg kell magyaráznom, **mi is a nagykoalíciós megoldás** lényege, oka, s milyen érvek szóltak mellette!

Valamely országban a fennálló hatalmi rendszert, struktúráját leginkább forradalmi, tehát 'erőszakos' úton lehet megdönteni. Nálunk Magyarországon 1990-ben nem ez történt; - mint tudjuk: **„Bátor, fiatal politikusok vállalkoztak arra, hogy meg-változtatják a rendszert.”** Magyarán: *rendszerelváltás* (sőt, *rendszerváltoztatás!*) történt, - vagyis megváltoztatták a rendszert, de a forradalommal ellentétben *vér, erőszak, általános válság és persze 'a nép' nélkül*. A népfelség elvének messze menő (és mutató!) mellőzése megkérdőjelezi az egész rendszerelváltás, s a jelenleg fennálló 'polgári rendszer' eszmei és jogi értelemben vett legitimitását is. Amikor egyesek számon kérték a

múlttal való tételes elszámoltatás elmaradását, vagy azt, miért maradhatott a szocialista nómenklatúra ‘bántódás nélkül’ a gazdasági, sőt a pénzügyi és politikai hatalomban, vagy miért maradhattak el rendre a radikálisabb társadalmi változások; - erre mondta *néhai Antall József miniszterelnök* maróan cinikus gúnnyal: „**Tetszettek volna forradalmat csinálni!**” Mert nem tetszettünk. De ne csupán *a forradalom oldaláról* közelítsük meg a kérdést, hanem másfelől is, tudniillik *a kívánatos béke, a nyugalom, a társadalmi stabilitás* oldaláról is... Amit mondani akarok, az a következő. Ha 1990-ben *forradalmi úton* döntöttük volna meg a pártállami diktatúrát, akkor ugyan *jó nagy cirkusz, égszakadás, sőt, földindulás* keletkezett volna; ám mindenestre ma valamiféle ‘úgy kell nekünk’, illetve ‘magunknak csináltuk’ demokráciában élénk, amely lehet, hogy a multik óhajainak annyira nem felelne meg, mint ez a mostani, de legalább a népfelségünk jegyében született volna, és működne ‘közmegelegedésre’ mindmáig. Én nem azt mondom, hogy a végül is megvalósított ‘**rendszer-váltós modell**’ eleve ostobaság volt; de azt mindenképpen, hogy amivé máig fajult, az egész magyar társadalom érdekeivel homlokegyenest ellenkezik, mert bűnösen megosztja és szembeállítja egymással az embereket, ami nem más, mint szándékos energia-pocsékolás!

A tudatos és tervszerű rendszer-változtatásnak utólag csak akkor van, lehet valós létjogosultsága, ha az egész magyar társadalom javát szolgálja, ami csak akkor áll fenn, ha nem gyengíti, hanem erősíti, tehát egységessé integrálja a nemzet erőit. Az olyan rendszer-váltás, amelyik a növekedés energiáinak a szétforgácsolását és az értelmetlen és alaptalan gyűlölködés elburjánzását eredményezi, - kifejezetten káros, és el kell gondolkodnunk rajta, hogyan hátrálhatunk ki belőle, csinálhatjuk vissza. De azon is el kell gondolkoznunk: *kinek, és miért* állhatott az érdekében, hogy minden éppen így történjen. Kinek állhatott az érdekében, hogy a magyar nép végletesen, s úgy tűnik, véglegesen megosztódjék, áthidalhatatlan szakadék keletkezzék a belterjes és bennfentes szekértáborok között; - olyannyira, hogy minden erőfeszítés hiábavalónak bizonyuljon a nemzeti egység megteremtésére?! Talán mindezek a történések *bele voltak kódolva* a ‘rendszer-változtatás’ álszent modelljébe; gyakorlott ‘pszichológusok’ - jól ismerve a széthúzó magyar lelket - előrelátóan megtervezték, és gondoskodtak is róla, hogy szétmarjuk egymást. Az egyik oldal *a Szentkorona-tanhoz* ragaszkodik, vagyis ahhoz, hogy eredendően a magyar föld, a magyar haza *jog szerint a szent koronáé*; a másik oldal pedig épp most készül az ország maradék vagyonát is elprivatizálni, egyfajta *már elfajzott* proletár nemzetköziség nosztalgikus ‘eszmei talajáról’ elrugaszkodva. Ebből nem lesz soha kibékülés, vagy egyetértés - az ország s a nép meg lassanként elvérzik! Nos, a nagykoalíció (‘azóta sem’ sikerült nyélbe ütni!) *egy nagy kompromisszum kísérlete* lenne; mármint meg kellene próbálni közös kormányba kényszeríteni a két acsarkodó ellenfelet, hogy fölös energiáikat ne

az egymás elleni fenekedésre pazarolják; - hanem egyesítsék és hasznosítsák az egész nép felemelése céljából!

Meggyőződésem, hogy a magyar nép megosztottsága *mesterséges és életellenes állapot*, melyet nem a nemzet saját, immanens lelki tendenciái idéztek elő, hanem valamiféle kívülről belülré ráerőszakolt mótely, amelynek sürgősen véget kellene vetni. Az ellentétek végletekig szítása helyett **pozitív vakolásnak** volna itt helye, mert ellenkező esetben Magyarország lakhatatlanná válik mindannyiunk számára. Hogy megpróbáljam mindezt *jelképes nyelvezet szókinccsével is* megmagyarázni; tegyük fel a következőt: Magyarországon ma a két 'vakoló világerő', - *a francia Grand Orient és az Angol Nagypáholy küzd egymással*, hogy eldöntsék, melyik erő 'felségterületévé' válják az ország. Mondjuk: az egyik az MSZP, a másik a Fidesz. Ám miközben *szimbolikus és valódi eszközökkel is* ádáz harcot vívnak egymással; megfélemeznek arról, hogy mindkettejükbe be van építve *a harmadik s ma már legerősebb világerő*, az Illuminátusok Rendje, amely a globalizáció, az angolszász pénzhatalom, a Világállam kozmopolita küldötte, - amelynek éppen az a legfőbb célja, hogy a magyar nemzet erőit a végletekig megosztva legyengítse, egymás elleni testvérharcban megsemmisítse, hogy gyarmatosíthasson minket!

Ha ez sikerül neki; - Magyarországon *sem jobboldal, sem baloldal* nem marad... Olyan *építési tervrajzra s építészmérnökre* lenne szükségünk, aki nem lerombolja vagy kiárusítja, hanem megmenti és felépíti nekünk a független, jobb jövőt.

Talán még nem késő kiegyezni egy nagykoalícióban, mielőtt elveszünk.

A Jobbik Magyarországiért Pártnak

Még néhány napot kell várunk csak, és párttá alakul az egyetemi diákmozgalom. Ahelyett, hogy a kedves olvasó *ilyen vagy olyan érzéseit, ellenérzéseit, kételyeit vagy kétségeit* szubjektív érzületeimmel, belemagyarázásokkal, intuíciómmal és konkrét gyakorlati tapasztalataimmal befolyásolni kívánám, - úgy gondoltam, jót teszek azzal, ha némi 'szellemi útravalót' nyújtok át az új párt elnökségének és kongresszusi küldötteinek, ha már effektív cselekvési lehetőségeim meghiúsultak.

Nevezetesen arról van szó, hogy bármilyen politikai párt csak akkor lehet hiteles, ha elveiben, politikai koncepciójában *'hű önmagához'*, illetve az általa képviselt néprétegekhez, akiket - divatos kifejezéssel élve - meg akar szólítani. Igen ám, de ehhez definiálnia kell önmagát, önazonosságát, alapvető téziseit, programját, - és mindenekelőtt, hogy kiket, milyen népréteget tekint a potenciális bázisának!

Kiket képvisel(het) a Jobbik? A név meghatároz - tartja a mondás. Problémás ez a név; pontosabban baljóslatú csengésű. Nyelvtanilag nemcsak sugallja, hanem harsogja, hogy *két Magyarország 'van': egy Rosszabbik (a mai), és egy Jobbik (a jövőbeni), amelyet az új párt tervez és fog megvalósítani.* A címbeli név még azt is magában foglalja (teljesen explicit formában), hogy kvázi mindenki, aki a mai Magyarország állapotaival így vagy úgy egyetért, s azok fenntartásában nem csak érdekelt, de cselekszik is azért, hogy 'minden' a mostani (kényszer)pályán fejlődjen tovább, *a 'Rosszabbik' Magyarorszáért* küzd, - s mindenki, aki ezzel szembenáll, az mindenfajta külön helyezkedés és besorolás nélkül *'a Jobbik' Párt* potenciális híve. Ez bizony igen kemény distinkció! Az új párt e keménységével mindjárt rendet vág 'a sorok között' - rögtön elvágja magát a teljes *'Balabbik' oldaltól*; de nemcsak tőle, hanem mindenkitől a jelenlegi jobboldalon is, hiszen 'felettük eljárt az idő vasfoga'; *most jön a Jobbik*, és leváltja a mai jobboldalt is. Mert *ők nemcsak, hogy jobbak* mindenkinél, aki akár a bal-, akár a jobboldalon áll, hanem *ők a Jobbik*, aki magától értetődően mindenkivel-bárkivel szemben *az egyetlen 'jobbik'* alternatíva! Szerintem egyrészt árulkodó, másrészt nagyon meg-gondolatlan ez a kategorikus, 'látszat-kemény' különbségtéves. Nem mintha 'jó' lenne mindaz, ami a mai Magyarországot jellemzi, - de okos politikus a valóságos állapotokból indul ki, és nem a vágyálmait tekinti iránytűnek. Hatalmas lólábak lógnak itt ki! A meggondolatlanság abból az egyébként abszolút alaptalan maga-biztosságból ered, ami az új párt alapvető célkitűzése. Tudniillik egyelőre semmi mást nem akarnak, mint *elhódítani a MIÉP szavazótáborát*, amelyben jóval több a hamis várakozás, mint a realitás-érzék, - ugyanakkor a szokatlan keménység oly 'lágyságot', radikális semmit-nemakarást takar, ami megtestesült konformizmus. Miközben a Jobbik mindenkibe belerúg; - valójában minden ellenfelének jót akar tenni. Jót tesz az SZDSZ-nek és az MSZP-nek, mert 'elorozva' Csurka Istvánék szavazó-bázisát, végképpen a történelem arcképcsarnokába 'számúzi a vezért', amivel 'szalonképessé' teszi a csurkátlanított - s immár patyolat-fehér, sőt, filo-szemítává is 'avatható!' - néhány-százezres MIÉP-tömegbázist. De jót tesz annak az MDF-nek is, melyet egykor Csurka szakított ketté, s amelyik majd vacillálhat, hogy a Fidesz vagy az MSZP 'hátán', vagy éppen két év múlva fűziót ajánlva a Jobbiknak, vele együtt induljon újra a Parlamentbe. A legJobbikat persze annak a Fidesznek teszi, amelyik négy évre kénytelen volt a kisgazdákkal 'szövetkezni', s legutóbb el is veszítette a választásokat, mert nem léphetett koalícióra a szalon-képtelen MIÉP-pel. A Jobbik a Fidesz idealizált koalíciós társának előképe. Csak az a kérdés mindössze, hogy a MIÉP szimpatizánsai akarnak-e 'átszavazni', - sőt még az is, hogy vajon a Jobbik nem lesz-e *'miépebbik'* az egykori MIÉP-nél?! A Jobbik jelenleg 'saját magát', vagyis a radikális gondolkozású egyetemi ifjúságot, plussz az Inconnu-csoportot képviseli. Hogy ki áll mögötte? Ez szakrális titok...

Az önazonosság azon keresztül mérhető le, hogyan viszonyul a Jobbik korunk legfontosabb - Magyarországot érintő - kihívásaihoz. Az identitás valamiért, de valami ellen is irányulhat. Nem tudhatjuk biztosan, hogy a Jobbik Magyarországa *miben és mennyiben* lesz 'jobbik' a mostani Magyarországnál, - ez majd kiderül a párt programjából. Amit biztosan tudunk; - az, hogy a párt mit utasít el, s miért. A Jobbik kiáll 'a keresztény értékek' (értékrend) - pontosabban az egyistenhit - mellett; de mélyebb, őszintébb krisztushitről esetében éppúgy nem beszélhetünk, mint az MDF, a MIÉP vagy a Fidesz esetében. De'jszen még néhai Antall József is 'keresztény Magyarországot' akart (de ettől nem lett az!); éppúgy, mint ahogy most 'minden jobboldali' keresztény Európát akar (s persze ettől az sem lesz az)! ***Mint tudjuk, az elkereszténytelenített nemzetállamokhoz és a krisztustalanított Európai Egyesült Államokhoz vivő gyorsforgalmi út csupa 'jobbik'-indulattal van kikövezve.*** A 'Jobbik' Európai Unióhoz, hazánk immár bebetonozott európai uniós tagságához fűződő 'viszonya' még a legjobb indulattal megfogalmazva is ambivalens és hektikus. A Jobbik egyszerűen 'nem ismeri el' tagságunkat; ámde teljességgel tisztázatlan, hogy mit akar helyette (vagy ellene) - tenni. Nagyjából ugyanilyen a Jobbik 'állásfoglalása' az 1990-es magyarországi rendszerváltással kapcsolatban. Egyrészt nem ismeri el legitimnek azt (bár nem mondja meg, hogy miért!), másrészt ragaszkodik hozzá, hogy 'be kell fejezni'... Hasonló a helyzet a globalizációval összefüggésben is; - a Jobbikot egyfajta 'határozatlan protestálás' jellemzi, amiből sem a valós helyzet ismerete, sem a megoldás koncepciója nem sejlik fel. Éppígy ismeretlen a Jobbiknak az USA-hoz való 'viszonyulása' is. Azt tudjuk ugyan, hogy a Jobbik elutasítja a Trianoni Békediktátumot, annak összes, máig ható következményével együtt; - de hogy miként képzei el a határokon túli, hamarosan 'Schengen által is sújtott' magyarság létét, jövőjét, azt nem tudjuk...

Egyáltalán: hogyan gondolkoznak 'Jobbikék' Magyarország (Unión kívüli?) jövő-beli szuverenitásáról - merő rejtély... Minimum annyit mondhatunk: a Jobbiknak nincsen európai jövőképe. Szerintem ez nem véletlen! Az új pártot valószínűleg eleve 'gyári hibásnak' alapították, illetve kézivezérlik valamilyen okkult műhely feneketlen mélyéről; ami annyit jelent, hogy eleve beleépítették azokat a hibákat, hiányosságokat és önellentmondásokat, amelyek révén egyrészt maradéktalanul megvezethető, másrészt amelyek majd előre bekódolt végétét okozzák. Fejénél (elnökségénél) fogva vezetik őket körbe a sötét erdőben, soha ne találjanak haza.

A legfurcsább az alakuló Jobbik Párt viszonya ***Orbán Viktorhoz, s a Fideszhez.*** A párt alapító eszmei kigondolói nyilvánvalóan a már egyszer jól bevált receptet vették elő: ***(1) Végy egy egyetemi diákkört. (2) Válassz ki belőle három ígéretes tehetségű ifjút; kik a triász (triangulum) okkult szabályai szerint triumvirátust alkotnak. (3) A zárt mértani alakzathból ketten népiek,***

egy pedig liberális (vö.: Áder, Kövér, Orbán). (4) Egy fideszes, egy miépes - meg egy vezér. (5) Jóképű, karizmatikus (jövőbe révedő profilú) személyiség, aki orientalizmusra hajlik...

Az egész képletben az a legárulkodóbb, hogy a Jobbiknak még fogalma sincsen arról, hogy egyáltalán *milyen politikai programot* fogalmazzon meg, de már tör a politikai hatalomra, - és már van jövődöbeli miniszterelnök-jelöltje. Fordított ez a szervezés - mint 1945 óta valamennyi -; nem a természetes alapoktól, a népből ered, természetes kiválasztódás útján, hanem céltudatosan megfordítva. *Mielőtt bármi is 'spontán' kialakulhatna; adva van egy előre választott 'egyetemista elit' (egy diákköri triumvirátus), amely majd utóbb 'kigondol' mindent, ráül a hatalomra, eligazítja a jónépet, - nomeg elosztja a pozíciókat és a lóvét...*

A Jobbik még láthatóan nem 'döntötte' el, hogy csak *Orbán Viktor és a Fidesz kapcsolódó vonzata lesz-e, vagy kemény riválisa*, már a kezdetektől. Gyengíteni, vagy erősíteni fogja-e 'a jobboldalt' a következő választásokon. Legvalószínűbb, hogy a Jobbik a magyar 'jobboldal' további leszalámizására van kitalálva; ámde valódi színrelépése előtt eljátszatják vele *'a Fidesz leghűbb csatlósa' szerepet*, - már csupán azért is, hogy Orbán Viktor nehogy idő előtt gyanút fogjon, s az első kézfogáskor már arra gondoljon: „*Előttem áll a kékszemű utódom!*”

Egy biztos: a háttér-tanácsadóknak nehéz lesz visszafogniuk 'a fiúk' elképesztő magabiztosságát, amellyel máris Orbán palástja után kapdosnak, s ráncigálják...

Jobbik, vagy Rosszabbik?!

A Szövetség 2003. november 14-iki Fórum rovatában *Tasnádi András*, a Jobbik Magyarországért Mozgalom (én azt hittem, hogy már párt!) egyik alelnöke a két héttel korábbi, október 31-iki írásomra válaszol, „*Keresztűzben*” címmel. Csak ámulok és bámulok a felháborodott sorai olvastán, mert úgy tűnik, hogy a teljesen 'jóhiszemű' alelnöknek fogalma sincs róla: hová, kikhez, miféle politikai tömbhöz csatlakozott - továbbá (alaptalanul) azt hiszi, hogy a 'Jobbikról' szóló hivatkozott írásomban valamiféle 'rögtönzött, elfogult és fanatikus küldetést' teljesítettem, és kvázi hetet-havat összehordtam, kizárólag a 'Jobbik' előre lejárata céljából!

Előrebocsátom, hogy meggondolatlanságból soha nem írtam le semmit. Vagyishát mindig mindenről tényszerűen meggyőződöm, véleményt formálok, majd leírom.

'Utána' bocsátom, hogy írásaimmal soha semmilyen (hátsó) megbízást életemben még nem teljesítettem; illetve véleményem kialakításában soha nem vezérelt sem spontán, sem krónikus indulat, sem semmilyen megrögzött hátsó szándék! Velem a 'Jobbiknak' - ha ilyen nyilvános leveleket küld utánam! -

még sok 'problémája' lehet, mert publicisztikámban kizárólag a megírható igazság leírására törekszem...

Apránként, vagy egyszer esetleg teljes egészében *sort keríthetünk akár minden kapcsolódó tény és megtörtént mozzanat feltárására* is; amihez egyébként magam a legkevésbé sem ragaszkodom - no nem azért, mintha bármi takargatni valóm is lenne, hanem éppen azért, mert nem kívánok *a 'Jobbik' számára roppant kínos körülményeket* minden áron nyilvánosságra hozni; annál sokkal bölcsebb vagyok.

Ezért aztán nem kéne ezt erőltetni; mondom egyelőre bizakodó, joviális derűvel!

De menjünk sorjában!

Tasnádi András szerint: **„Czike László tollából egy durva és minden tartalmi megalapozottságot nélkülöző 'Jobbik'-bírálatot olvashattunk. (...) Legelőször is a megdöbbenésemnek kell hangot adnom. A Szövetség egy olyan írásművet ismertet olvasótáborával, mely valódi vitának, párbeszédnek nem lehet alapja. Czike László a 'Jobbik' elnökségével kapcsolatban 'szakrális titokról', 'okkult műhelyről' és a 'triangulum okkult szabályairól' elmélkedik, amit nem tudok és nem is akarok értelmezni. (...) 'Vitaindítónak' szánni egy olyan írást, amely egyrészt rágalmakra, másrészt nagyfokú felkészületlenségre épül, az több mint bűn, az hiba.”** Kicsivel alább még szerepel (Gerőhöz, és a Népszabadsághoz is hasonlít bennünket), hogy **„nincs más célja, mint megakadályozni egy markáns konzervatív erő kialakulását”**. Ami az inkriminált idegen szavakat illeti; azokat, s jelentésüket a Szótár segítségével könnyedén megfejthetjük. *Szagrális* = isteni, szent! Ez szerintem - túlaradó dicséret. *Okkult* = rejtett, titokzatos. Miért, nincs bölcs háttér-tanácsadókból álló 'műhely' a háttérben? Ajánlom elolvasni ehhez a kitételhez *a szintén a Szövetségben megjelent* tudósítást Varga Gabriella tollából, az október 19-iki 'Visegrádi Disputa' eléggé radikális megnyilvánulásairól. Az ott összegyűlt alkalmi 'nemzetgyűlés' gyakorlatilag kimondta Orbán Viktor trón-fosztását - azt már elgondolni sem merem, hogy a jelenlévő bölcsek tanácsára...!

Triangulum = háromszög! No nem szerelmi (1+2), hanem - elnöki, politikai. Ki ne hallott volna például *a klasszikus római triumvirátusokról*, amikor egyforma erős (had)vezérek szövetségre léptek egy harmadikkal (többnyire pénzemberrel), hogy aztán 'megszedve magukat' szakítsanak vele, s egymással is duellálva végül eldöntsék: ki legyen közülük a teljhatalmú, egyszemélyi vezető? No, ez a veszély a 'Jobbik' esetében egyelőre nem fenyeget, hiszen a triumvirátus tagjai minimál- bérből élnek! Gondolom egyértelmű, hogy *a háromszög felemlegetése legkevésbé sem tekinthető durvaságnak*; - sőt, egyenesen a felkészültség fokmérője. Furcsa, hogy valaki (Tasnádi alelnök úr) *nem tudja és nem is akarja értelmezni a három-szöveget*, - mégis durva rágalomnak tekinti! Kifejezetten arra kérem a válaszcikkíró alelnököt, hogy

szíveskedjék értelmezni: vajon mi a rágalom *a szakrális, okkult és triangulum* kifejezések használatában! Nomármost: *a háromszög egy kötött mértani alakzat (politikai értelemben: szimbólum); amelynek lényegi vonása, hogy rendkívül stabil (lásd: háromlábú szék), és többnyire nem jön létre vakvéletlen folytán (vagyis: spontán, természetes úton), hanem tudatos szándék alapján mesterségesen hozzák létre, meghatározott érdekek érvényesítésére.*

Egyrészt a jelzett (leírt) triumvirátus tényszerűen létezik: Kovács, Vona, Nagy. E meghatározottságot maga Kovács Dávid, a JOBBIK Magyarországért Mozgalom alapító elnöke nyilatkozta ki; és tényszerűen akkor is fennáll, ha ezt vadonatúj alelnökök *a szervezettől 'jog-idegen', kvázi-illegitim* megoldásnak, 'hatalmuk' korlátozásának tekintik, mindjárt a politikai genezis legelején. Az 'okkult' jelző éppen hogy az immár párttá alakult hivatalos szervezet alelnökeinek érdekeit is kifejezhetné - ha úgy akarnák! -, hiszen hiába legitim szervezet, hiába elnökség: *a szakrális hatalom az okkult triumvirátusé!* Kérem utánanézni, hátha így van!

Komolyan mondom, én nagyon szívesen tovább fejtegetem 'a triangulum-témát', de attól tartok - ha kicsit utánanéz! -, ezt épp Tasnádi úr nem fogja akarni!

A válaszcikkben az író kifejti „*a Jobbik keresztény Magyarországot, független, élhető és büszke Magyarországot akar. A Jobbiknak még nincs kész választási programja, de ennek nem is most van itt az ideje. Vannak viszont irányvonalak melyek mentén a műhelymunka már lázasan folyik, hogy 2006 elejére asztalra telessünk egy átfogó, végrehajtható és nemzeti programot.*” Egyrészt - lám, csak lám! - van műhely is. Másrészt Tasnádi úr elhallgatja, hogy nagyjából kész pártprogram is van, amelyet (magam készítettem) áttekintés céljából *két hónapja adtam át* Kovács Dávid elnök úrnak, aki azóta is tanulmányozza a mintegy 100 (27+74) oldalas, minden témakörre kiterjedő dokumentumot, viszont elfelejtette visszaadni. Ha rám bízák - már 2004 elejére lehetett volna (lesz is, de nélkülem) részletes pártprogramjuk. (Szóval: nem irányvonalak, meg műhelymunka - hanem kész pártprogram.) A 'Jobbik' egyébként világnézeti értelemben *kemény fába vágja* - a fejszét! Mint emlékezetes; - néhai Antall József miniszterelnökünk is 'keresztény Magyarországot' akart, de nem lett az. Európa kereszténydemokratái - köztük Orbán Viktor, előző miniszterelnökünk is - *keresztény Európát* akarnak, de nem lesz az, mert a balliberális szocialisták ezt megakadályozzák. A 'Jobbik' *két legyet akar ütni egy csapásra: úgy akarja kereszténnyé tenni az országot, hogy kilép a 'nem keresztény' Európai Unióból!* Nehéz egy műhelymunka lesz! Most előre bocsátom, hogy egyfelől le fogom írni, amit tudok, - másfelől azzal az állampolgári (véleményformáló publicistai) jogommal is élni fogok, miszerint a (politikai) közszereplők világnézete nem magánügy, *hanem közügy*; különösen akkor, amikor *egy új*

politikai közszereplő (értsd: a 'Jobbik' párt elnöksége vagy az emlegetett triumvirátus!) **a zászlajára tűzte:** újra (hivatalosan is!) **kereszténnyé teszi Magyarországot!** Ugyanis nem elég kereszténynek látszani ehhez a nemes feladathoz, de annak is kell lenni! Nem elég, ha valaki jámbor óhajként kijelenti: elfogadja, magáévá teszi az *európai és a magyar keresztény tradíciót*; - **alapvető személyes világnézeti feltételként deklarálnak, hogy akik ilyen magasztos feladatra vállalkoznak, azok ne csupán a hagyományban, hanem konkrétan Jézus Krisztusban, mint Isten Fiában higgyenek!** Minden más esetben alantas szemfényvesztéssel állunk szemben, amelyet Zelnik József igencsak frappánsan fogalmazott meg „TESTAMEN, Leonardo evangéliuma” című, nemrég megjelent könyvében. „Nem szeretnék úgy járni, mint a polgárok a politikával. Úgy véelve, hogy legyőzték az előző hatalmi szerkezetet, nem veszik észre, hogy a metafizika ördöge már rohan is velük ugyanabba az irányba. Például a polgár képes úgy hitetlen és ateista lenni, hogy a hatalma megőrzése érdekében hitre és vallásra szólít fel.” Mert e prófétai sorok már nem a múltnak, hanem a jövőnek szólnak!

Ha egy futballcsapat zömmel nem 'saját nevelésű' játékosokból, hanem 'idegenlégiósokból' áll - igencsak groteszk 'a csapatszellemük' mögött bármiféle eredeti, kollektív önazonosságot keresni és feltételezni. Így meglehetősen szkeptícizmussal viseltetem aziránt, hogy a 'Jobbik' potenciális „**markáns konzervatív erő**” lenne. Sokkal inkább 'hozott emberanyagból', eszmékből építkeznek! A triumvirátusból **Nagy Ervin** - volt MIÉP-es. **Vona Gábor** a Fideszből, a 'Szövetség a Nemzetért' polgári körből jött, ahonnan azóta - eltérő pártfunkciója okán - kilépett. (Az elnök személyéről, identitásáról majd utoljára szólok.) **Balczó András** - volt MIÉP-es. **Bognár László** (aki volt Göd polgármestere, illetve parlamenti képviselőként egy kiszólásával 'ellenezte', amikor Várszegi Gábor megvásárolta az FTC-t) is volt MIÉP-es, **Rozgonyi Ernő** úgyszintén. **Molnár Tamás** (nem azonos az említésre méltó filozófussal!); - az Inconnu-csoport, illetve a megszűnt 'Sajtóklub' kizárt tagja. Ismerőse szerint a rendszerváltás tájékán még a 'Szabad Kezdeményezések Hálózata' (a mai SZDSZ) háza táján sertepertélt; ami persze nem jelent semmit... Érdekesebb viszont az a kijelentése, miszerint már nem várhat tovább; - életkora folytán 'az utolsó esélye', hogy sikeres politikai pályára lépjen. S ez a frusztráció szerintem az összes eddig felsoroltakra is érvényes: **más pártokból átszármazva - mint idegenlégiós politikai ejtőernyősök - egy alakuló új pártban mindjárt első sorokba zárkozhattak fel, miután eddig maximum 'másodhegedűsök', második vonalbeli lótifutók, vagy még azok sem voltak.** Mint látjuk: minimum négyen is vannak, akik közvetlenül *a súlyos egyéniségű ravasz tót atyafi elnyomása alól* 'szabadultak fel', hogy tehetségüket most már Csurka atyai gondoskodása nélkül, önállóan kamatoztathassák. Vagyis: a 'Jobbik' szellemi hozadékában nagyjából uralkodónak mondható annak a pártnak (MIÉP) a

szellemisége, amelytől pedig az összes szavazatot deklaráltan megpróbálják elvenni. Quod erat demonstrandum!

Most nem elemzem, hogy a fentebb kifejtettek 'miféle szellemi fertőzésveszélyt' jelenthetnek az új mozgalomra nézve; - annyi azonban biztosra vehető, hogy az efféle 'super-group' legkevésbé sem egy markáns, újkonzervatív keresztény párt eszmei letéteményese. Ha még az MSZP is képviseltetné magát csendestársként (ki tudja?) - legalább felsejlene a nemzeti egységfront, a nagykoalíció esélye. Ha én lennék a bölcs háttér-tanácsadó helyében (ami elég valószínűtlen); - biztosan ezt tanácsolnám a 'Jobbiknak'. Széthúzás helyett integrációt - mindenkivel. Mert amennyiben a 'Jobbik' önös víziói netán megvalósulnak: (1) A Parlamentbe nem jutnak be (a MIÉP se), a Fidesz Polgári Szövetség pedig ismét veszít. (2) A Parlamentbe jutva minden ülésnapon elmondják majd, hogy hazánk lépjen ki az Európai Únióból; - ami egyrészt folyamatos és általános megrökönyödést kelthet, másrészt semmiben sem fog különbözni attól, amit a MIÉP csinált az 1998-2002. közötti parlamenti ciklusban... Azonban a becsvágyó emberek ezt nem látják át!

A fenti névsor - akár a háttér-tanácsadókkal együtt (tisztelet a kivételnek) sem - kifejezetten egy hitbuzgó imakör tagjaiból vagy az Újszövetségből verbuválódott.

De hátra van még az elnök személye; - megterhelve a keresztény Magyarország kívánatos, ám így reménytelen illúziójával. Őszintén szólva - miként az ember, úgy ez az írás is; egy-egy önálló dráma. Drámai fordulat következett be ugyanis a gondolataimban: *most mégsem mondok el mindent*; maradjon még muníció az esetleges viszontválaszra is! Mellesleg: mindig maradjon titkod, mit nem adsz ki. Nekem, publicistának lehet titkom, hogy mit miért (tapintatból) nem írok meg; - annak viszont, aki nem kisebb feladatra vállalkozik, mint hogy - *Orbán Viktor helyett* - felépítse a keresztény Magyarországot, ez ügyben semmilyen világnézeti titka nem lehet. Tegnap a Hír Televízió interjút sugárzott **Kovács Dávid** elnökkel, ki saját lakásában, könyvespolca előtt állva beszélt a mozgalomról, saját magáról. A riporter kedvenc olvasmányairól kérdezte, és Dávid büszkén említette *Molnár Tamás* katolikus filozófust (akinek a teljes sorozata 'megvan!'), - *Hamvas Béla* társaságában. Márpedig az ember *keresztény és gnosztikus* egyszerre nem lehet! Ennél nagyobb baj (eszmei zűrzavar) azonban - a nyilvánvaló orientalista hajlam. Jómagam többször is álltam az említett könyvespolc előtt, amely roskadozik az okkult, gnosztikus és keleti bölcselő könyvektől, míg a keresztény művek aránya maximum 5-10 %. Dávid a keleti vallások 'lelkes híve', - csak hát a kívánatosnál jóval távolabb, **praktikusan a Távols-Keleten** keresi 'az igazságot', azonban mi keresztények, pontosan tudjuk, hogy **az igazság a Közel-Keleten, közelebből a júdeai Betlehemben született, hozzávetőleg 2003 évvel ezelőtt!** Jézus Krisztus az Evangéliumban kinyilatkoztatta, hogy Ő „**az út, az igazság és az élet**”. Ugye

emlékszünk még *Csurka parafrázisára*, amikor mozgalmát „*Magyar Út*” *Körök*, a pártját pedig „*Magyar Igazság és Élet*” névvel ‘látta el’! Krisztust utánozta... Nem kívánom lebecsülni a keleti bölcelet (távol-keleti) jelentőségét, viszontag elképzelni sem merem, hogy a ‘csurkista átirat’ után miként is festene kis hazánk, a keresztény Magyarország *a zen-buddhizmus, a tantra-jóga, a reinkarnáció, a csakrák, a zoroasztrizmus* és egyéb tévtanok bűvöletében, áthallásában felépítve! Pedig Dávid halálosan komolyan állítja, hogy ez a túlzott távol-keleti elmélyülés önála *az egyistenhit* erősítését szolgálja. Ezt nem vitatom; - lehetséges az istenhit ‘mandinerről’ is (sok furcsaságot megéltem már), kvázi: ‘kutyaharapást szőrivel’. Azonban az egyistenhit - kevés. A kereszténynek Jézus Krisztusban, az egy Isten földre szállt Fiában, a bűneink feloldozásáért keresztre feszített Megváltóban kell hinnie. Aki ezt nyíltan felvállalja, képes lehet keresztény Magyarországot építeni.

Végül: még egy idézet Tasnádi András alelnök ellen-cikkéből. „*Vajon azok a publicisták (...), akik most ‘szalámizásról’ beszélnek, meg fogják-e kérdezni maguktól: (...) Vajon nem lett volna kötelességem melléjük állni, azt mondani a jobboldali választóknak: ne hagyjuk a Jobbikot kiesni a Parlamentből? (...)*” Mások helyett nem válaszolhatok e kérdésre, de az én lelkem könnyű. „*Járt utat járatlanra ne cserélj fel!*”, - tartja a közmondás. Jó orrom van ahhoz - súlyosan megdolgoztam, megfizettem érte -, hogy a bocsánatos füllentéseket meg tudjam különböztetni a monumentális hazugságoktól. Huszonéves gyerekek túl fiatalok ehhez. Mire felnőnek, már nyakig ülnek a becsvágyuk kreálta csapdában. Ehhez hasonló szomorú történetből pedig - *azonos ügy kapcsán* - egy is bőven elég...

A magyar nép már nem éli túl, hogy egy újabb nemzedék kísérletezzen rajta. Nincs szükség hát ‘Jobbik’ Fideszre, s egy ‘újabb’ kísérleti Orbán Viktorra, mert már megvan nekünk az igazi, aki hál’ Isten egyszer már átesett a tűzkeresztségen. A ‘műhelyekben’ pedig inkább alkímiával foglalkozzanak, csak fel ne robbanjon.

Orbán Viktor trónfosztása

Ahhoz, hogy eljussunk egészen odáig, amíg bölcs öreg tanácsadók - mintegy 13 évvel az újkori magyar történelmet megrengető rendszerváltás után - feltalálhatják a nem is meleg, de legalább *a langyos vizet*: rövid előtörténetet kell bejárjunk...

1996. február 29-ikén megjelent a Demokratában „*Miniszterelnöki mozaikkép*” című elemzésem, melyben rövid gazdaságtörténeti visszatekintés, valamint ‘adott választási lehetőségek’ figyelembevételével igyekeztem meghatározni *a személyt, illetve a személyiségjegyeket*, melyek birtokában 1998-tól ‘valaki’

Magyarország miniszterelnöke lehet. Ma is, változatlanul érvényes szövegrészekre bukkantam:

„Az adósságcsapda-korszak (1981-től 2003.!) kormányai rendre mind ugyanazt csinálják: ‘kezelik’ az adósságállományt. A helyzet közben folyamatosan romlik: az életkörülmények már szinte mindenki számára elviselhetetlenek, mintha csak minden megújulási vágy és energiatartalék elveszett és elfogyott volna. Magyar-országról pedig ellentételezés nélkül, parttalanul árad kifelé az értéktelenné vált magyar munka, az export-termékek özöne, a tőke, a kamatok, a pénz, természeti ritkaságok, az arany, a kulturális és szellemi értékek, az emberek, a szép lányok: egyszóval minden, ami él és mozog, ami mozdítható. Befelé pedig nem jön más, csak a rengeteg import bővli, a hamis százdollárosok, a népbútító és a családot tönkretévő liberális eszmék, az ostoba és primitív reklámok, a kulturális és mű-anyag szemét, környezetszennyező technológiák, a karvaly tőke, a McDonald’s, a NATO és az IFOR, a rave és a techno, a kábítószeres és a kábítás, a multilevel system, a blőd műhold-adások, az ukrán, az orosz, a ki tudja még milyen maffia. A valódi termelőtőke, a stratégiai befektetők nem jönnek, mert Magyarországon jelenleg csak a rabló tőkének, az egy pillanat alatti haszonszerzésnek van esélye és ‘értelme’. Nemsokára nem marad itt semmi más, csak a puszta föld.”

Prófécianak is beillő jövendölés volt ez hét-és fél év távlatából, de optimistának bizonyult. Mint tudjuk: elviekben már az anyaföldet is eladták - 7 év haladékkal.

*„Ami 1988. és 1991. között Magyarországon lezajlott; - a lényegét tekintve egy csendes, vértelen **manipulált forradalom** volt (vö.: MSZMP MSZP-vé alakulása, spontán privatizáció, a köztársaság kikiáltása, MDF-SZDSZ-paktum, a taxisok blokádja, stb.), amelynek megívásából ‘az elit’ szándékosan kifejejtette a nép-tömegeket, ‘nehogy bajt okozzanak’. Elég volt, ha szavaznak. Létre is jött a leg-modernebb álcázott diktatúra: **a pénz és a média diktatúrája**. A bankok, a sajtó, valamint az általuk pénzelt és sztárolt elit-politikusok tobzódnak a hatalomban, a vagyonban és a pénzben, miközben a nép mindenből kirekesztve nyomorog. A restrikcio lényege, hogy a (kis)vállalkozók nem kapnak hitelt, így rövidesen már mindenki rabszolgává válik, aki nem a szűk körű elit tagja. Az átlagfogyasztás **a fizikai létminimumra** csökken, mint a rabszolgáké az ókori Rómában.”*

Mindez ma fokozottan érvényes, illetve ‘maradéktalanul’ megvalósult. Ha a létminimumon tengődők (a kisnyugdíjasok, a kistermelők, a minimálbérből élők és a kényszervállalkozók, a munkanélküliek és nagycsaládosok) létszámát összeadjuk: kiderül, hogy a fél ország egyik napról a másikra él, nyomorog vagy éheznek.

„Antall lélekben 15 millió magyar miniszterelnöke kívánt lenni, és ‘keresztény Magyarországot akart, mivel csak annak van jövője’ - politikai örökségét pedig állítólag Orbán Viktorra hagyta. Antall meghalt (...) - a politikai örökség viszont elillant, mint a kámfor. (...) Mesterséges aggodalom-keltés, hangzatos blöffök, fontoskodó-riadt öntömjenézés, önfeledt paternalizálás helyett végre határozott koncepcióra - és azt megalkotó, megvalósító miniszterelnökre - lenne szükség, amely és aki segít az egész országnak mindenestül kikecmeregni az adósság-csapdából, amely és aki egyszer s mindenkorra véget vet az 1980 óta folytatódó mélyrepülésnek és megmutatja a hihető utat egy valódi és tartós konjunktúra korszak felé.” (...) **„Pártállásától függetlenül, milyen is legyen Magyarország következő, leendő új miniszterelnökének a személyisége? (...) Karizmatikus személyiségnek kell lennie, aki gondolatmenetével, példamutatásával, pozitív kisugárzásával magával képes ragadni a legszélesebb néptömegeket. Nem lesz könnyű a becsapott nép bizalmát (újra) elnyerni, visszaszerezni. (...) Ha az új miniszterelnök nem ilyen lesz, ne adj’ Isten túl későn érkezik, úgy még nehezebb időknél nézünk elébe, vagyis: térdre, imához. Jó lenne végre egy olyan csendes, ‘jó irányban manipulált’, eredményes össznépi forradalom, amelyet az egész nemzet magáénak érezhetne - előtte, alatta és utána, végkifejletében is. Jó lenne egy önálló (a népen kívül senkinek sem elkötelezett!), határozott, okos és erős miniszterelnök, akinek tiszta, egyenes a tekintete. Gőgös vagy sanda tekintetűek, kérjük - ne jelentkezzenek!”**

1996. május 2-ikán a Demokratában napvilágot látott Varga Domokos György interjúja Orbán Viktorral, a Fidesz elnökével. A beszélgetés tartalmi elemzését elvégezve; egy újabb tanulmányt készítettem, amely „Orbán Viktor szupersztár” címmel 1996. augusztus 8-ikán jelent meg a Demokratában, majd évekkel ezután, a 2001./I. számban, a Leleplező könyvújságban. Írásomban összehasonlítottam Orbán Viktor személyes adottságait a korábbi (az előzőekben idézett) cikkemben lefektetett ‘etalonnal’, hogy megállapíthassam miniszterelnöki alkalmasságát.

„A Magyarország gazdasági életét befolyásoló stratégiai döntések tekintélyes része a határon kívülre került. A kiszolgáltatottságunk nagyobb a kívánatosnál. Nem mindegy, van-e az országnak a haza iránt elkötelezett, az ország gondjait megértő, átérző tőkeerős vállalkozói rétege, amely mozog ugyan a világpiacon, de számára Magyarország nem csupán egy telephely, hanem a hazája. Nagyon lényeges, hogy a Magyarország sorsát meghatározó tulajdonosok között milyen számban vannak olyan gondolkodású tőkésék, akik kötődnek országunkhoz. Egy nemzeti elkötelezettségű tulajdonos nem érzi úgy jól magát a saját országában, hogy neki jól megy, de az országnak egyre rosszabbul. Magyarországon nem az a demokrácia van kialakulóban, amit Nyugat-Európából ismerünk. A homlokzat ugyan demokratikus intézményrendszert mutat, ámde a homlokzat mögötti élet

merőben különbözik a nyugat-európai demokráciák működésétől. Ma nagyon komoly kérdés, hogy egy maffia-gazdaság irányába mozdulunk-e el, vagy pedig egy nyugat-európai, a verseny áldásos hatásait is érvényesítő piacgazdaság irányába. Egyre erősödik a félelmem, hogy a maffia-gazdaság felé. Magyarországon a polgári középréteg erőtlén, a mostani kormánypolitika pedig további gyengítését tűzte ki célul. A mai magyar politika nem a középréteg védelmét szolgálja a mindenkori nagytőke terjeszkedésével szemben, hanem a magyar politikát egyre erőteljesebben kebelezi be a nagytőke. Ha megnézzük, hogy Magyarország a saját piacának védelme érdekében, a saját nemzeti gazdasági érdekeinek védelmében milyen lépéseket tesz, és összevetjük a nyugati államok lépéseivel, akkor Magyarország nemhogy nem nacionalista, hanem önmagát egyenesen kiszolgáltatott ország képét mutatja. Egyetlen, az európai integrációval foglalkozó tanácskozáson sem történik más, mint hogy a résztvevők az úniós együttműködés keretén belül különböző retorikákkal, de saját nemzeti érdekeiket képviselik. A világgazdaságba kétféle módon lehet integrálódni. Az egyik, hogy megpróbáljuk megőrizni magunkból azt, ami bennünket utánozhatatlanná tesz, tehát nemzeti karaktert ad nekünk. Miközben elfogadjuk a gazdasági parancsot, hogy integrálódni és együttműködni kell, keressük annak az útját-módját, hogy közösségeinket, értékeinket, kultúránkat megőrizzük és gazdasági érdekeinket érvényesítsük. Aztán van egy másik megközelítés is, amely szerint ennek nincs jelentősége - integrálódni kell, aztán lesz, ami lesz. Ha a rendszerváltásunknak nem a politikai intézményi, hanem az emberi dimenzióját nézzük, akkor a mérleg rendkívül elkeserítő. Az igazi nagy baj tehát nem feltétlenül a makrogazdasági mutatókban ölt testet, hanem az emberi élet alacsony minőségében. Drámai módon romlanak a népegészségügyi és halálozási adataink, sőt, ezzel össze-függésben egyre súlyosbodik a népességfogyás régi problémája. Érdekes módon ennek megoldására a miniszterelnök úrnak még egy ötletre sem futotta. Ez a gazdaságpolitika egyre kiszolgáltatottabbá teszi a magyar nemzetgazdaságot a külvilágnak. Az olyan hagyományos közösségeket, mint a család - legyengíti, szétveri. Hajlok arra az állításra, hogy az SZDSZ és részben az MSZP bizonyos vezetőrétegének a fejében olyan társadalomkép él, amelyben a hagyományos közösségeknek nincs szerepük. Sőt, tehertételt jelentenek. Számukra egy modern társadalom a hagyományos közösségeitől megfosztott társadalmat is jelenti, és ezt kívánatosnak, vagy legalább elfogadhatónak tartják. Egy ilyen társadalmat könnyebb manipulálni, könnyebb uralni. Az ember felteheti a kérdést, vajon az SZDSZ-ben és az MSZP-ben ugyanolyan fontosnak tartják-e a hagyományos közösségeket - felekezeteiket, családot, nemzetet -, mint amilyen fontos szerepet mi tulajdonítunk ezeknek egy jövőbeli Magyarország víziójában? Az a válasz következtethető ki, hogy nem. Az SZDSZ és az MSZP közötti gazdaságpolitikai vitákban nem társadalompolitikai kérdések játszanak szerepet, mint például a magyar családok jövője. Olyan veszélyeztetett

közösségben, mint a magyarság, a gazdaságpolitikában érvényesíteni kellene a demográfiai megfontolásokat. A két kormányzó párt között ezzel szemben nem társadalompolitikai vagy ezzel összefüggő gazdaságpolitikai viták, hanem leginkább érdekcsoportok közötti pozícióharcok folynak. A mai kormány politikájának nincsen szellemi tartalma, következésképpen jövőképe sem. Nem egyszerűen hiányzik, de büszkék is arra, hogy nincs. A politika nem más, mint egy meghatározott közösség, ez esetben a magyarság érdekében és megbízásából végzett közszolgálat. Márpedig, hogy ez a nép honnan jön, hol tart és merre megy, fontos kérdések. Szerintem nem lenne szabad úgy kormányozni, hogy a kormányzók nem tudják megmondani, mi az a szellemi tartalom, aminek jegyében kormányoznak, és mi az a jövő, amely felé irányítani szeretnék az ország hajóját.”

Orbán Viktor hét-és fél évvel ezelőtt elmondott szavai könyörtelenül időtállóak; - szó szerint, vagyis kísérteties pontossággal érvényesek a mai politikai, gazdasági helyzetre, a mai kormánykoalíció működésére is. Azzal az eltéréssel, hogy a mai Magyarország, ha lehet, *még szegényebb és még eladósodottabb, s lényegesen kiszolgáltatottabb*, mint 1996-ban volt - ugyanakkor még néhány hónap, és tagjai vagyunk az Európai Uniónak, egy kiélezett integrációs versenyhelyzetben. Ami a politikai paletta átalakulását illeti, a kép e tekintetben is leegyszerűsödött. Közel ugyanannyi idő van hátra az újabb országgyűlési választásokig, mint az idézett cikkek, beszédek születésének az időszakában volt, és ha szerencsénk van, ismét kormányváltás - *balról jobbra* - következik. A mai kormány leváltására egyedül a Fidesz Polgári Szövetség képes és esélyes; Orbán Viktornak, mint potenciális miniszterelnök-jelöltnek pedig nincsen ellenfele, vagy alternatívája. Orbán persze nem mindenben tökéletes, viszont *az egyetlen lehetséges*. Emellett *tiszta, egyenes a tekintete*. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az eltelt időszak közepén, 1998 és 2002 között Orbán Viktor és a Fidesz volt kormányon; és ebben az időszakban távolról sem valósult meg minden, amit Magyarország népe tőlük elvárt volna. Az viszont elvitathatatlan, hogy a Medgyessy-kormány most szemmel láthatóan egy még mélyebb gödörbe kormányozza az országot, mint Orbánék előtt Horn Gyula kormánya. Mind a gazdaság, mind a demokrácia zuhanórepülésben van. Könnyű lehet majd választásokat nyerni, de nehezebb lesz a gödör fenekéről kimászni. Én most csak az analógiát keresem az akkori és a mai helyzetben.

Két korábbi írásomból idéztem eddig. Volt egy harmadik is (ebben voltak a legkiérleltebb gondolataim), amelyet ‘persze’ nem adtak ki, csak felhasználtak. Ezt a tanulmányt 1996. augusztus 18-ikán írtam „*A Torgyánok fejedelme*” cím alatt, s ebből idézek három rövid mondatot, megvilágítandó a mondanivalóm lényegét:

„Nem véletlen, hogy nem a Fidesz választási győzelmét ‘jósoltam’ meg, hanem Orbán Viktor egyezményes miniszterelnök-jelöltségét. Orbán ma már kialakult,

szilárd-homogén személyiség, progresszív politikai erő, - a Fidesz viszont hozzá képest fáziskésésben van, s ma még identitás-zavarokban is szenved. Elismerem, valóban furcsa politológiai jövendölés: egy egyezményes Orbán Viktor és a Kis-gazdapárt lehet együtt befutó - Torgyán József és a Fidesz viszont nem!” Együtt futottak be 1998-ban; - mindenki, és egymás nagy meglepetésére. Azután a ciklus végére ‘felbomlott’ a koalíció, megmutatva, hogy a Fidesz és a Torgyán vezette Kisgazdapárt egymással összeférhetetlen. Ma már nincs FKgP - a maradéka már a Fidesz része -, de újonnan alakult egy jobboldali politikai mozgalom, a Jobbik Magyarországért Párt, amelyik éppúgy *akként szeretne a Fidesz választási, majd koalíciós partnere lenni, hogy előbb még ‘megméretkezik’, vagyis ellentételezi magát vele szemben* - addig feszítve a jelképes húrt, ameddig csak lehet. A párt ma (még) nyíltan szidja a Fideszt, és meg akarja fosztani trónjától Orbán Viktort. A Szövetség közéleti kétheti lap 2003. október 31-iki számában Varga Gabriella összefoglalja a visegrádi dispután (október 19.) elhangzott beszédeket, amelyek lényege, hogy: **„A jobboldali radikalizmus fékje a Fidesz.”** Rozgics Mária, a Magyar Világ főszerkesztője felszólította a Fideszt, hogy adja át a helyét hiteles embereknek! Szó szerint a következőket mondták: *„Orbán Viktor kezd olyanná válni, mint aki nem is tudja, hogy a hatalom visszaszerzésén túl vajon mit is akar még? Új csapat kell, feddhetetlen, támadhatatlan múltú, tiszta tekintetű.”* Ámde részt vett a disputában egy bölcsebb, idősebb költő-tanácsadó is, aki többrétegű hozzászólást tett: **„Orbán Viktor nem jelentéktelen figurája a magyar politikai életnek. Ügyelni kell arra, hogy az ő vezető szerepe ne sérüljön a különböző csatározások folytán. A politikai mozgalmaknak arra kell irányulniuk, hogy Orbán Viktor olyan független politikai vezető szerepbe kerülhessen, kit a teljes jobboldal támogatni tud, anélkül, hogy ebben a langyos Fideszben felolvadna. Feltétlen szükségesnek gondolom a Kisgazdapárt olyan szellemi újjáélesztését, amely a jobboldal mellett áll. (...) Olyan Fideszre van szükségünk, amely le-számol a saját, bizonyos belső ellentéteivel és liberális súgóival, akik révén el-vesztette a választást. S szükség van a most szerveződő új erőre (ti. a Jobbikra), fiatalemberekre, az öregek hátsó udvarbeli nagy bölcs tanácsai mellett.”** - szólt hozzá Gyurkovics Tibor. Vagyis hát - mint láthatjuk - nincs új a Nap alatt! Tiszta tekintet, széleskörű jobboldali összefogás, háttér-bölcsek tanácsai = győzelem! A megújuló (radikalizálódó) Fidesz - *ami teljesen valószínűtlen!* -, és/vagy radikális jobboldali egységfront, melynek egyezményes miniszterelnök-jelöltje Orbán lesz-lehet, amennyiben ő is úgy gondolja. Ez nem is burkolt, hanem nyílt fenyegetés. Mert ha a posztulátum nem érvényesül; - jön a Jobbik, Kovács Dáviddal! A Fidesz ‘megjavul’ - liberálisból átmegy radikálisba -, vagy a hátsóudvari bölcs öregek nagy tanácsai mellett megtörténik Orbán Viktor fidesztelenítése... Ám ha ez sem jön össze, akkor a trónfosztása.

A 'keresztény jakobinusok' kiáltvány

Valamikor, az átkos Kádár-rendszerben - *mely rezsim egyébként nem tűrte meg a jakobinusokat, nem is voltak 'ilyenek'* - a Déli pályaudvarnál létezett egy tér, úgy hívták: **Magyar Jakobinusok tere**. Emlékeztetőül (lásd még pl.: Hajnóczy József utcanév, stb.) a magyar jakobinus mozgalomra, Martinovics Ignác vértanúságára. A Martinovics-páholy tagjai ugyanis - a francia forradalom mintájára - jakobinus összeesküvést szerveztek a bécsi udvar ellen; amely azonban leleplezte a készülő puccsot, és annak résztvevőit a Vérmezőn kivégeztette. Innen a Vérmező név is...

Ma már nincs Kádár-rendszer, nincs kommunizmus; - de áll a 'Vérmező', előtte a Magyar Jakobinusok tere, és újra vannak magyar jakobinusok...

A szerencse forgandó, a történelem pedig ciklikusan ismétli magát.

Egyesekben felvetődhet majd, miért használom 'a jakobinus' terminus-technikust egy olyan mozgalomra, pártra, amely önmagát egyértelműen jobboldaliként, sőt, 'Jobbik'-ként aposztrofálja. A következők miatt: (1) A jobboldal-baloldal szerinti politikai megkülönböztetésnek ma már semmi értelme, valós tartalma nincs. (2) A 'baloldali' kormány maradéktalanul a (zömmel multinacionális) nagytőke érdekeit valósítja meg; ebből következik a szerepcseré, miszerint a szegények és a vidék, vagyis *a szociáldemokrácia 'értékeit'* az egykori jobboldalnak kell(ene) nyíltan felvállalnia. (3) Ha a Jobbik létrejöttének körülményeit 'a célokság' elve alapján vizsgáljuk; - hamar átláthatjuk, hogy *alapvetéseiben nincsenek plebejus elemek*, vagyis egy újabb 'elitpárttal' állunk szemben. Oldalak nincsenek, csak különböző elitek. A jakobinizmus 1789 Franciaországában is csak az 'új elitet' képviselte. (4) Mivel a Jobbik pusztán létével is a mai, meglévő 'jobboldal' megosztását fogja előidézni - 'akaratlanul is' a baloldal malmára hajtja a vizet, vagyis megtévesztő neve ellenére valójában eredendően baloldali érdekeltségű párt.

A Nemzetőr hetilap 2003. november 26-iki számának - publicisztika rovatában! - 4. oldalán „*Jobbik Magyarország - egy álom kezdete...*” címmel Molnár Tamás, a Jobbik Magyarországért Párt egyik alelnökének tollából ***a Jobbik legfontosabb politikai alapvetéseit*** olvashatjuk. Elidőzhetnénk rajta, hogy mitől publicisztika (írói vélemény-kifejezés, irodalom!) az, amikor egy párt-funkcionárius (alelnök) a sajtóban részletesen kifejti pártja alapvető téziseit - de nem tesszük. Egyrészt már csak azért sem, hiszen ***a jakobinusok fejében az irodalom és a politika amúgy is határok nélkül összemosódik***; - másrészt azért nem, mert fontosabb dolgunk van. Elemeznünk kell a Jobbik Párt alapvetéseit. Ha másért nem, pusztán azért, hogy ***egy ilyen írás (állásfoglalás) ne maradhasson válasz, vagyis ellenhatás nélkül.***

Önbátorító jelszavak, kurjongatások, csasztuskák, lózungok. „*Jövünk felfelé a gödörből!*” - állítja már az elején az álmok írója. „*Néha már tudunk mosolyogni is!*”. Nem tudom: politológusok, egyszerű állampolgárok hogyan vélekednek róla, de jómagam masszívan úgy látom, hogy még soha nem voltunk olyan mélyen eme gödör fenekén, mint éppen mostanság - és azt is tudom, hogy ez még messze nem a gödör alja. Egyszer megírhatná valaki a „*Miért beteg Magyarország?*” könyvet is, merthogy súlyos beteg, az biztos. A mosoly egészen más! Megmosolyogatóan hamis állítás, hogy a dolgok javulóban vannak. Ez egyrészt burkolt elismerés az MSZP-SZDSZ koalíciós botránynak; - másrészt, ha amúgy is ‘jobbulnak’ hazai viszonyaink, akkor mi szükségünk lehet a Jobbikra? „*Tépjük össze a posztkádári szerződést és zárjuk le a titkos találkák korszakát!*” Vagyis a Jobbik éppen az 1990-es rendszerváltás ‘ontológiai fundamentumát’ készülne összezúzni - miután ‘elefántként’ rontott be a magyar mindkét-oldali paktumpolitika porcelánboltjába. Nyilván arra céloz, hogy itten *rózsadombi paktum* esete forog fenn, netán csupán ‘ügynök-rendszerváltás’ történt, vagyis az ügynökök ‘egy másik garnitúrája’ ült be a hatalomba. Szerény véleményem szerint oly’ korszakot élünk, mikor a titkos találkák jelentősége egyre növekszik; - lehet, hogy a Jobbik tapasztalatlan ebben? „*Betelt a pohár! Eddig rajtunk gyakorolták a nulla-toleranciát; most mi jövünk, mi következünk!*” Mely jelszó mindenekelőtt nyilvánvalóan ószövetségi bosszúra szólít fel egy egyelőre ‘azonosíthatatlan’ társadalmi réteget. Speciel énrajtam nem a nulla-toleranciát gyakorolták-gyakorolják (a gödörből ‘felfelé menet’ is!) a mai kommunisták, hanem éppenséggel a türelmem határait próbálják kikísérletezni, de mindegy... „*Falak előtt állunk, a minőségi ember nem hátrálhat tovább!*” Ha az ember (meg)hátrál, akkor a fal a háta mögött van, egészen a falig hátrál; - tehát nem állhat a fal előtt! Ilyen képzavart ‘minőségi ember’ - egy Jobbik! - nem írhat le. A másik variáció: amikor *a minőségi faltörő kos* ‘nem hátrál tovább’, hanem ‘előre menekül’, és a konok fejével - *áttöri a falat*. (Lehetséges még az is, hogy ‘csupán taktikai okokból’ hátrál meg, hogy lendületet vegyen a fal előre rohanva történő áttöréséhez vagy ledöntéséhez.) „*Meg kell ragadni az utolsó esélyt, még mielőtt bezárul felettünk a globális jégkorszak!*” Ha eme képzavart megpróbáljuk magyarra fordítani; - csak az jöhet ki belőle, hogy a Jobbik a globalizációt afféle természeti csapásnak tekinti. Két legyet akar ütni egy csapásra: egy politikait és egy ökológiáit. De honnan veszi, hogy ez a képtelen katasztrófa felülről zárul be? Másrészről: kétségtelen, hogy a globalizáció lényegének átlátása jeges borzalmat kelt a normális emberekben; viszont ‘jégkorszak’-jellegét semmi nem bizonyítja. „*Csapataink harcban állnak* (ez idáig: Nagy Imre parafrázis, 1956-ból), *magasra emelik a lyukas lobogót!*” A helyzet tehát komolyodik. A Jobbiknak ezek szerint ‘csapatai’ vannak, melyek - 1956 örököseiként - ‘harcban állnak’. Kivel, ki ellen? Kinézek az utcára: *forradalmi harc*nak semmi jele nincsen. „*Csak értelmiségi árulásokba nem bonyolódunk soha!*” Nagy

lehet a kísértés, ha ekkora fohászra van szükség! Mindazonáltal kétségtelen: *a paraszti, a munkás vagy alkalmazotti árulás* sokkal kevésbé undorító, mint az 'értelmiségi'. Ebből is látszik, ha 1990-ben az értelmiség 'nem veszi át a stafétabotot'; még ma is rendben lenne minden. „*Nem leszünk nyitott liberális törekvések gyarmatosító eszköze és alanya!*” Eb legyenek, ha ez nem kódolt 'gyűlöletbeszéd', bár meggyőződésem, hogy az író nem a 'nyitott', hanem a 'nyílt' jelzöt akarta használni, bár így is 'ugyanazt jelenti'. A mondat mélyebb értelmét nem fejtem ki, mert a bűn 'analízise is' bűn. Ami pedig a legsürgősebb teendőket illeti (hiszen *háborúhoz és forradalomhoz pénz, pénz és pénz kell!*): „*Mi leengedjük a halról a vizet!*” Mégha azzal fenyegetőzne, hogy 'leszedi a szocialistákról a keresztvizet', az legalábbis logikus lenne; de még hogy *a halakról?* Persze lehet, hogy csak szimplán 'leltározni' akarnak, megszámlálják hány darab hal úszik a vízben, mert nem bíznak a multinacionális könyvszakértő auditálásában, akárcsak évekkal ezelőtt a hortobágyi halastavak esetében! Ámbár veszéllyel kell számolni, hogy a partra vetett halak víz híján hamar elpusztulnak... „*Érdekeket fogunk sérteni!*” Naná, leginkább a szegény halakét! Aztán végül a szög kibújik a zsákból: „*Mi felszámoljuk a kapcsolati tőkét!*” Hurrá, többé nem lesz senkinek semmilyen kapcsolata, amiből 'tőkét' kovácsolhatna; - mondhatná Kovácsnak a Molnár, miután elhajította a malomkövet (s ki tudja, hol áll meg?)!

Autoriter és rigorózus vonások; voluntarizmus, diktatúra, keresztény erőszak.

A Jobbik most elemzett 'keresztény jakobinus kiáltványa' olyan kifejezéseket és megoldásokat 'használ', amelyekből gyanítható, hogy a 'keresztény kurzust' nem feltétlenül 'parlamentáris módszerekkel' kívánják megvalósítani. Ez közvetlenül is kiderül; másrészt 'a vágyálmok' jelentős része csak erőszakkal és hatalommal érhető el - utóbbival pedig a Jobbik (legalábbis még sokáig) nem rendelkezik. „*A szabadság szülte rend.*” Sem a szabadság kivívásának kritériumait, sem 'a rend' mibenlétét nem határozza meg közelebbről. „*Büszke, önálló Magyarország.*” A büszkeségre nemzetközileg elismert teljesítmények szolgáltatathatnának okot, - ám az író nem mondja meg, miben s mennyire vagyunk lemaradva. „*A paktumpártok trónfosztása.*” Mivel paktumpártokon nyilvánvalóan *a jelenlegi négy parlamenti pártot* érti: egyértelmű, hogy ki akarja ebrudalni őket a hatalomból. De hogyan?! Új, időközi választások kiírására - márcsak a jövő tavaszi EU-belépés miatt - sem lehet esély; tehát nem marad más megoldás, mint a forradalom. Melyet „*a Jobbik Magyarország átlátható, tiszta rendje*” követ majd, - vagyis a mai öskáosz után feltehetőleg a rendteremtő 'jobboldali jakobinus diktatúra' következik. A Jobbik „*visszaszerzi a szó, a tett becsületét*”; sőt, visszaállítja „*a munka által teremtett értékek hierarchikus rendjét*”. Utóbbi posztulátum esetében csak találgathatunk, milyen lesz ez a 'hierarchikus rend'; jobbik híján mondjuk: 'jobb egy lúdnyak tíz tyúknyaknál', esetleg 'jobb ma egy tűzok, mint holnap egy veréb'. Igen

árulkodó a felsorolás, miszerint a következő, jelentős erők tartanak a Jobbikkal, jakobinus 'forradalmában': „'56 élő és holt örökösei velünk vannak!” De kik az örökösök, ha nem ők, a Jobbik? Hát nem '56 örökösei a legjobbjak? „*Ellenkultúra lázadó értelmiségije.*” Minek az ellenkultúrája? Konrád marihuánás, T.G.M. gyűlölet-beszédellenes, Webber Jézus Krisztus Szupersztáros, Werber beszédírós, vagy Szörényi-Bródy sárgarózsás, Istvánkirályos, netán Szörényi-Lezsák: Atilla, Isten kardos hun kultúrája ellen; - a globális multikulti, vagy a 'Koppányok kultúrája' ellen lázadnak a Jobbik értelmiségiek? **Miért** (s nem mi ellen) **láznak fel?!** Az 'ellenkultúra' nem egzakt meghatározás, hisz' ma 'csak ellenkultúránk' vannak. „*Történelmi pártok maradványai.*” Ismereteim szerint az ún. történelmi pártok (FKgP, KDNP) tagságát a Fidesz gyakorlatilag magába olvasztotta. Akiket nem, azokkal is **Fidesz Polgári Szövetséget** hozott létre. Félutcat második vonalbeli MIÉP-es valóban a Jobbik-ban keresett távlati megélhetést, miután a ravasz tótról is kiderült, hogy karizma nélküli, közepszerű utánzó csak. (Arra gondolok, hogy Jézus Krisztus az Evangéliumban kinyilatkoztatta, hogy Ő „**az út, az igazság és az élet**”. Ugye emlékszünk *Csurka parafrázisára*, amikor mozgalmát „*Magyar Út*” *Körök*, a pártját pedig „*Magyar Igazság és Élet*” névre keresztelte! Krisztust utánozta...) De a MIÉP (és egykori anyapártja, az MDF) egyrészt sohasem volt történelmi párt, másrészt friss hírek szerint a tagság túlnyomó része mostanában szintén a Fideszbe vándorol, a Jobbik helyett. „*Jól szervezett radikális polgári körök.*” Azok a 'jobbaldaliak', akik még a legbővebb körből, a Szövetségből is kimaradtak - valóban megtalálhatók a polgári körökben, de ha mégoly radikális gondolkodásúak, akkor is többnyire a Fidesz, és nem a Jobbik oldalán. „*Idealista és utópista kiábrándultak.*” Őszintén szólva, ha pártvezető (elnök vagy alelnök) lennék, egyik első 'tagtoborzó elvem' a következő lenne: **'idealisták, utópisták és kiábrándultak kéméljenek!'** Annak idején, 1945-ben igen sokan igazoltak át *egyik pártból a másikba*, pusztán kiábrándultságból... „*Önégető nemzetféltők.*” A gúny és az irónia távol álljon tőlem, de depresszióra hajlamos, önemésztő, lelki-furdalásos öngyilkos-jelöltekre semmiképpen nem építeném a jövő pártját. Feltűnt gondolom mindenkinek, hogy nagyívű víziójában a publicista ki-mindenkire, még viszonylag jelentéktelen csoportokra is számít, - de az egyszerű tömegek, a nép valahogy kimaradt! Ez súlyos tévedés, mert a kimerítő felsorolásban éppen most következik (kommentárt ezúttal nem fűzök hozzá): „*A cellák népe.*” Szerintem sem a kifelejtés, sem a besorolás - nem véletlen. A nagy francia forradalmat ugye nagyjából úgy kezdték, hogy kiszabadították a Bastille-ból a börtöntöltelégeket. S kik? A jakobinusok... Miután kiderült, hogy ki, kire számíthat a Jobbik jövőnkért megvívandó *jobbára parlamenten kívüli* küzdelmében; - térjünk vissza a Jobbik szóba jöhető módszereihez, radikális céljaihoz. „*Idegen befolyás nélküli, szabad és független Magyarországot!*” A Jobbik realitásérzékének felmérésére vegyünk alapul egy jelenleg is zajló olyan

külpolitikai eseményt, amely mint alapszituáció rendkívüli módon hasonlítható a Jobbik által elképzelt forradalmi változásokhoz. A napokban történt, hogy a hős grúz nép egyként kelt fel, és gyakorlatilag 24 óra leforgása alatt eltávolította az elnöki székből a korrump, és választási csalással is alaposan gyanúsítható Eduárd Sevardnadzét, aki pedig egykor a Gorbacsov-féle 'glasznosztj-kormány' igazmondó külügyminisztere volt. Tekintve, hogy Grúzia stratégiai szempontból rendkívül fontos állam mind Oroszország, mind az USA számára - mindenki elkezdte találgatni: (1) Sevardnadze maga fog-e lövetni? (2) Vagy inkább behívja az oroszokat (akik mentek is volna szívesen!)? (3) Az USA méltóságteljesen előzönl-e az országot? (4) Oroszország és az USA kiegyeznek? Természetesen az utolsó variáció 'jött be'; és valami ehhez egészen hasonló sok-hatalmi megegyezés történne akkor is, ha a Jobbiknak netán kergetőzni támadna kedve. Magyarország ugyanis szupranacionális territórium, ha nem tűnt volna föl. A Jobbik az önálló és független Magyarország védelmi rendszerét „*sorozott had-sereggel, önálló és erős, hazafias nemzetőrséggel - kuriózumként kortévesztő! -, 'munkástanácsokkal', nagyhatáskörű önkormányzatokkal, Mindszenty-szellemű harcok közéleti egyházakkal, szabad és igazmondó sajtóval, Kárpát-medencei összefogással*”, stb. akarja, megalkuvás nélkül megvalósítani. Azt is megmondja, mit fog tenni mindezek érdekében. Azt nyilván ők is tudják, hogy a világ hatalmi trendjeivel ennyire szemben úszó 'autarch szuverenitás' felépítése irgalmatlanul sok pénzbe kerülne; - ráadásul a külföldi tőke inentől kezdve nemcsak a profitot menekítené ki, hanem csapat-papot itthagya (készpénzzel tömött bőröndökkel) hagyná el Magyarországot, hogy aztán soha többet ne fektessen be nálunk. Ezért 'a lefizetés' és a további kedvezmények nyújtása helyett inkább 'más módszert' vennének igénybe „*kemény és határozott lélekkel*”. Mert, mint mondják a Jobbik „*humanista radikálisokból*” áll, akik „*a minőséget képviselik*”. „*Konfrontációk árán valódi rendszerváltást*” akarnak; - „*a félféudális szolgarendszer, a liberális kasztrendszer, a maffia és a korrupció felszámolását, a privatizáció leállítását és felülvizsgálatát, elszámoltatást a nulla tolerancia mint vezérelv*” alkalmazásával. A Jobbik „*nyilvánosságra hozza az ügynöklistákat; - a szétlyuggatott helyett új, keresztény-szociális hálót, emberhalászattal lélekmentést (vö.: a halakról a vizet leengedi, az emberleket meg kihalássza!), kemény következetes köztársasági elnököt (vagyis: a jelenlegit leváltaná!), nemzeti alkotmányt (az EU-s helyett?), nemzeti bankrendszert (a privatizáltakat visszaállamosítaná?), elsőbbséget multinacionális vállalkozásokkal szemben a magyaroknak, megfélemezett eladósodást, anyaföld-védelmet, virágzó tanyarendszert s paraszti gazdaságokat, az 'Isten, haza, család' elv s a Tízparancsolat visszaállítását, erős egyházi befolyást, erős forintot, alacsony adókat, keresztény (!) szakszervezeteket, szellemi műhelyeket, az agy-és pénzmosás, az agyelszívás és az abortusz felszámolását, az őrző-védők helyett sorozott nemzeti hadsereget és hazafias nemzetőrséget,*

‘kitakarított’ diplomáciai szolgálatokat” akar, és fogadkozik, hogy „Megtanítjuk dolgozni a bűnözőket!” A Jobbik Párt tagjai tehát nyíltan „kereszténynek, nacionalistának, rendpártinak” vallják magukat és a fentiekben ismertetett céljaiknak megfelelően felforgatnák az egész országot: gyakorlatilag homlokegyenest épp az ellenkezőjét csinálnák, vezetnék be mindannak, ami ma a fennálló rend alapvető tényezője. A Jobbik Párt felelős vezetői - ilyen publikált nyilatkozattal a hátuk mögött - nem lehetnek álnaivak, nem tehetnek úgy, mintha nem tudnák: a céljaik megvalósítása demokratikus, parlamenti úton nyilvánvaló lehetetlenség. Csak erőszakkal...

A keresztény, nacionalista és rendpárti Jobbik tehát a fennálló rendszert támadja. Keresztényként szembekerül a békével, a szelídséggel, a Jézus Krisztus tanította ellenség-szeretettel; nacionalistaként szembekerül a dunamenti régió országaival, az Európai Unióval és a kialakulóban lévő globális integrációval; - rendpártiként pedig szembekerül magával a világhódító rezsimmel, a liberális demokráciával.

Ultimátum a népnek, reváns vallásos lepelben, ‘Zrínyi kirohanása’ a trianoni átok beteljesítésére. Eszitek, nem eszitek - nem kap(hat)tok mást! Eztöröljük, ami eddig volt, most már csak a Jobbik hozhat országjobbító fordulatot! Nem akarnak részt venni az USA „kényszerítő körülmények” között létrehozott terrorizmus-ellenes koalíciójában, az iraki háborúban. Nem akarnak részt venni „a brüsszeli színjátékban”. Nem akarnak örökre tagjaivá válni „egy EU-kereszténység nélküli kommünnek”. Nem akarnak „katonai megszálló akciók résztvevői lenni, idegen érdekek mentén”. Nem akarják befogadni „a menekült-áradatot” s nem akarják elfogadni „a felülről tervezett népességfogyást” (vö.: a Római Klub állítólagos ajánlásával). Úgy érzik, hogy belépésünk az Európai Unióba az utolsó pecsét az egykori trianoni békeszerződés, ‘a trianoni átok’ végső beteljesülésére. De nem akarnak részt venni „a kétarcú, önző néppárti szövetségben” sem. Látható, hogy a Jobbik az, amely janus-arcú, kétarcú politikát folytat; hiszen miközben úgy tesz, mintha a Fidesz Polgári Szövetség természetes ‘koalíció-társává’ kívánna válni - gyakorlatilag mindennel radikálisan szemben áll, amit a polgári oldal képvisel. A Jobbik külpolitikai törekvései homlokegyenest ellentétesek a globális trendekkel, hiszen a velünk szomszédos országok (sőt, a velük szomszédosak is!) egyöntetű szándéka, hogy a NATO után az Európai Uniónak is tagországai legyenek, mind-egyikben szaporodnak az amerikai támaszpontok, harcoló csapatokat is küldenek Irakba. A Jobbik mindenfajta nemzeti felhatalmazás (legitimáció) nélkül jó előre jogot formál arra, hogy hirtelen szembeforduljon a globalizációs áradattal, a jelen magyar valóságával és Magyarország így vagy úgy kialakult rövidtávú érdekeivel. Ez olyan, mintha valaki Petőfi Sándor hamvait - Barguzinból hazahozva - széjjel szórná a szélben, és a szent világszabadságról szóló verseit,

155 éves vízióit mint orákulumot használná fel 'a világforradalom' kirobbantása céljából...!

Komolyan gondolja mindezt a Jobbik? Miként gondolja megvalósítani? Azt hiszi, lesznek kamikáze követői, belföldön és külföldön, jelentős létszámmal? Hol volt mostanáig, vagy az elmúlt 13 évben *az a néhány deresedő hajú funkcionárius és tanácsadó*, akik jelenleg a Jobbik megnyilatkozásait fogalmazzák? Csipkerózsza álmukat aludták, vagy 'megtévesztettként' ették a rendszerváltó pártok kenyerét? Hol voltak eddig lánglelkű költők s csalhatatlan próféták? Miért pont mostanra jött el az idő, hogy *ráüljetez egy hamvas (Béla-lelkű) diákmozgalom kálvinista nyakára*? Hol voltak mostanáig, viasz-arcú, sörte-bajszos frusztrált-öngyilkos magyar jakobinusok? Az idők őrzői elszámoltatják azt, aki fordítva ül a lovon!

Az újkor hajnalán a céhek, titkos társaságok, páholyok hívták meg maguk közé - mintegy megtiszteltetésként - a köztiszteletnek örvendő közéleti személyiségeket. Mára ez megfordult: *szellemi műhelyek* nevelik ki a leendő politikai vezetőket...

Keresztények és demokraták

Barátom a minap a kezembe nyomta a „Szövetség” című kéthetilap szeptember 19-iki számát, amelyben (forrás: Magyar Szemle) a 2-3. oldalon szerepel **Orbán Viktor**: „*Az európai kereszténydemokrácia értékeiről*” szóló elmélkedése.

Tekintve, hogy a szerző az 1998-2002. közötti politikai ciklusban Magyarország miniszterelnöke volt, valamint arra, hogy amennyiben a Jóisten valamifajta csoda folytán *mégiscsak megmentene mindannyiunkat* attól, hogy egész generációnk, a hátralévő életét is, kommunista diktatúra után *posztkommunista demokráciában* legyen kénytelen leélni - akkor újból Orbán Viktor lehet-lesz a miniszterelnök; csak nagy tisztelettel, maximális beleérzéssel igyekszem kritizálni a mondandóját. Ismétlem: sem a múlttal, sem a valószínű jövővel nem célolok szembehelyezkedni.

Maximum az 'amatőr pszichológus' címre pályázhatnék; ugyanakkor pontosan érzem, hogy Orbán Viktor személyiségében - hiszen észrevétlenül már középkorú férfivá érett! - súlyos konfliktusba került egymással *a földi és az égi karrier*, és ez a konfliktus lassanként megoldódik, közeledik a végső belső csata megvívásának pillanata. Orbán Viktor - következtetem ki a jelen írásából - kezdi átlátni, belátni, hogy *a földi és égi karriert* nem lehet együtt, azonos/teljes sikerrel abszolválni!

A földi karrier mozgásterét alkalmasint *a többségi demokrácia*; - az égi karrier jel-záloga pedig *a földi kereszténység*, s az igazak biztosan kisebbséget jelentenek a hitetlen, sőt istentagadó többséggel szemben, vagyis hát: „*Sokan*

vannak a meg-hívottak, de kevesen a választottak.” Még a látszólag keresztények között is.

A mindennapos politikai közbeszédben nagyon elharapózott (political correct) az egymás, a szembenálló politikai ellenfelek gyakran ellentétes 'értékeinek' hang-súlyos felemlegetése, méltatása - valamiféle rosszul értelmezett toleranciából és empátiából fakadólag. Ez a káros divat már-már annyira uralkodó, hogy az Isten és a Sátán 'követői' kölcsönös udvariassággal vagy álszent képmutatással, sűrű hajbókolással hódolnak 'egymás értékei' előtt, mintha a jó és a rossz, a remélt és a reménytelen, az örök és a kérészéletű egymás szükségszerű és egyenrangú ki-egésztői, 'partnerei' lennének. Mintha az ég és a föld ellentéte közmegegyezés útján áthidalható lenne, s az üdvözülés kizárólag technikai felszereltség, egyfajta jó erős 'égi lajtorja' beszerzésének és megmászásának kérdését képezné csak.

A cím 'európai kereszténydemokrácia értékeiről' szól. Fejtsük ki a címet szavak részletességével! Az 'európai' jelző nyilván csak a helymeghatározást szolgálja, hiszen a mai világunkban a kereszténydemokrácia kizárólagosan európai politikai 'találmány' - másutt sehol a világon nem létezik. Van ahol a kereszténység rész-aránya elenyésző (Kína), van ahol a demokrácia pusztán utópia (Afrika), - s most nem kívánom részletesen kifejteni abbéli nézetemet, hogy ma tulajdonképpen az egész világon mindez csak elvont teoretizálás, közbeszéd és közmegállapodások tárgya, mert demokráciának nevezzük azt a rendszert, mely helyett nincsen más... A kereszténydemokrácia tehát specifikusan európai képződmény. Mint tudjuk: a demokrácia egy konvencionális társadalmi berendezkedés, melynek az a lényege, hogy látszólag - közmegegyezés szerint - 'a többség akarata' érvényesül; ámde a valóságban azon elenyésző kisebbségé, akik a pénzt és a hatalmat bitorolják. A szóhasználatom nem véletlen. 'Bitorolják', írtam, - mert a 'birtoklás' legitimitást, jogos tulajdonlást takar. Azonban a mai liberális világban (amely valójában egy országban sem keresztény, s nem is demokrata) képtelenül szélsőséges a vagyon-megoszlás: a Föld népességének 20 %-a birtokolja a megszerzhető javak 86 %-át, míg a túlnyomó többséget megjelenítő 80 %-nak csak a javak 14 %-a jut. Aki valóban keresztény, jól tudja: a Föld javainak, jószágainak használata, élvezete Krisztus tanításai szerint minden embert egyformán megillet; - ami tehát szerte a világban jelenleg megvalósul, az Krisztus tanításaival, a római pápák szociális enciklikáival, vagyis a keresztény világnézettel gyökeresen ellentétes. A világ-elit tehát nem birtokolja, hanem csak bitorolja az anyagi javakat. Kimondhatjuk, hogy aki a világban mára kialakult pénzügyi, vagyoni status quo-t elfogadja, sőt, síkra is száll ennek létjogosultságáért, fenntarthatóságáért - az nem keresztény elveket vall; vagy ami még rosszabb: megvezetett, megtévedt, képmutató ember. Bizony nem lehet egyszerre hódolni Istennek és a Mammonnak, - 'könnyebben jut a teve át a tű

fokán, mint gazdag ember a Mennyországba'. De hiába találta fel Európa 'a kereszténydemokráciát'; - nem egyéb az itt sem írott, soha meg nem valósított malasztnál! A szóösszetétel önmagában hordja súlyos belső ellentmondását. Ha ugyanis **a demokrácia a földi többség földi uralma a földi kisebbség felett**, úgy nem érhető, miként kerülhetnének ebbe a többségbe *a keresztények*, akik híven Krisztus igéjéhez, semmilyen földi uralomban, uralkodásban való részvételre nem vágnak. Az is nyilvánvaló, hogy amennyiben **a kereszténység eleve kisebbséget képez**; - sohasem válhat többségi-uralkodó földi erővé, még akkor sem, ha annak elérését egyébként áhítaná. A kereszténydemokrácia kifejezés tehát nyakatekert, mondvacsinált, önellentmondásos szóösszetétel, - akár mint 'egy politikai erőről', akár mint utópisztikus társadalmi berendezkedésről beszélünk róla. Ami pedig 'a kereszténydemokrácia értékeit' illeti; nos ez már többszörös önellentmondás, sőt, fogalomzavar. Nekünk keresztényeknek nem szabad beleesnünk a hitetlen ellen-fél direkt számunkra ásott vermeibe, számunkra állított csapdáiba; sőt, sem harc-modorát, sem retorikáját, sem konkrét szóhasználatait nem szabad elfogadnunk vagy átvennünk, - mert ha igen, azt jelenti, hogy elfogadjuk küzdőtérnek az álság, a hamisság s a hazugság korcsolya-jégpályáját, ahol menthetetlenül elcsúszunk. A kereszténység *nekünk keresztényeknek legfőképpen*, de az egész emberiségnek is **az egyetlen létező valóság**, és nem valamiféle 'parciális érték'. Kereszténynek lenni nem 'érték', hanem a Krisztusban hívő ember szent kötelessége. Nincsenek különféle, egyenrangú *értékek és igazságok* - Isten a létező legfőbb értékmérő; az egyetlen abszolút igazság pedig: Krisztus. Aki ebből 'akár szemernyit is' enged, - az csak látszólag keresztény, s mint ilyen az istentagadók malmára hajtja a vizet.

Orbán Viktor legfőbb dilemmája, amit írásában legalábbis szavakban megpróbál megoldani, hogy **amíg az Európai Únióban formálisan a kereszténydemokrata pártok képeznek többséget, addig a tényleges hatalom és a döntések joga mégis csak 'a liberálisok és a szociáldemokraták' kezében van**, akik nem engedik - nem fogják engedni -, hogy a kibővülő szövetség közös alkotmányába bekerüljön Isten, illetve a keresztény eszmeiség prioritása.

Kezdetben arról kesereg, hogy: „**A mi alkotmányunk még mindig 1949-ből való s mégha sokat változott is azóta (?), mindnyájan tudjuk, hogy Magyarországon ez az időpont nem a polgári demokratikus rendszer kezdete volt.**” Ez igaz; ám nagyobb baj, hogy igazából 1990., a 'rendszerváltás' sem. Antall József hírhedt mondása: „**Tetszettek volna forradalmat csinálni!**”, - ma már megfordítható, s ha még élne, neki címezve így szólhatna: „**Tetszett volna nem kiegyezni a reform-kommunistákkal!**” Ugyanis 1990. óta csak nekik volt a szabaddemokratákkal együtt 72 %-os, közel háromnegyedes többségük, amivel egy új alkotmányt tető alá lehetett volna hozni - de nekik (ki tudja, miért?) megfelelt a régi is. Mármost ha Antall nem egyezik meg a

nómenklatúrával - nem lett volna miniszterelnök, de a rendszerváltás valóban megtörténhetett volna, s ma igazi alkotmányunk lehetne.

„Miért alakult így, hogy sem a rendszerváltoztatás politikusai, sem az egyesülő Európa építőmesterei nem szorgalmazták ezt az újrakezdést? Erre a kérdésre ezidáig igazi választ még nem ismerhettünk meg.” - veti fel Orbán. Pedig még a ‘rendszerváltás’ szó ‘nyelvi-tartalmi átalakítása is’ az ő nevéhez fűződik! A túl egyértelmű, 180 fokos fordulatot jelentő ‘váltás’ tag ‘változássá’ alakult, majd a 2001. februári, derülátástól csöpögő, a Pesti Vigadóban elmondott országértékelő beszédjében Orbán Viktor már **rendszerváltoztatásról** beszélt, ami elszólás, vagy nyílt kiállítás: **„Bátor politikai vállalkozók tudatosan megváltoztatták a jövőt.”**; -

1990-ben **„Véget ért a múlt, és elkezdődött a jövő.”**, a polgári fejlődés. Az elit legfőképpen *a társadalmi tulajdon privatizációját* szorgalmazta a saját maga és a külföld (a multinacionalisták) javára, a maradéktalan újrakezdés helyett. Orbán a rendszerváltoztatás és az egyesülő Európa építőmestereit kárhoztatja, és ebben tökéletesen egyetértünk: *nem demokrácia az, amit építőmesterek celebrálnak*; - márpedig demokrácia (és nemzeti vagyon, nemzeti polgárság) nélkül nincs újra-kezdés!

Orbán Viktor idézi, miként definiálta magát 1997-ben a lengyel nép, az ország új alkotmányának preambulumban: *„Mindazok, akik hisznek Istenben, az igazság, a jóság és a szépség forrásában, mind pedig azok, akik nem osztják ezt a hitet, de tisztelik eme általános értékeket, melyeket más forrásból származtatnak (...) - Isten, vagy pedig saját lelkiismeretük előtti felelősségre hivatkozva megalkotják Lengyelország alkotmányát.”* Édes jó Istenem! Orbán örülne, ha ilyen (kezdetű) alkotmányunk lehetne - legalább. Brrr! Mekkora megalkuvás pedig ez egy olyan néptől, amelyik ma is sokkal keresztényebb, sokkal katolikusabb, mint a magyar! A preambulumban szövege leegyszerűsítve azt jelenti, hogy az istenhívők praktikus kényszerűségből szépen kiegyeznek az istentagadókkal. Könyörgöm! Ha egyszer **minden érték ősforrása a teremtő Isten**, akkor hogyan lehet ‘a más forrásokat’ - nincsenek ilyenek! - tisztelő nihilistákkal fifti-fifti alapon megegyezni? Aki szerint nincsen lélek (csak tudat, melyet a pénz határoz meg!), annak nincs lelkiismerete sem; hogyan lehet hát *a semmi felelősségét egyenrangúnak venni a mindenével?!* **„Aki közéleti emberként vállalja, vagy akár csak elfogadja (!?) ‘a keresztény’ jelzőt, azt (...) szinte azonnal ‘klerikálisnak’, ‘nacionalistának’, ‘populistának’ és inkább gyakrabban, mint ritkábban ‘antiszemitanak’ fogják bélyegezni.”**

Kérdezem: nem lehet megoldani, hogy egyszer már végre *a betegeket gyógyítsuk; az egészségesek helyett?!* Ki szúrta ezt el 1990-ben, - a nép, vagy a ‘bátor’ elit?! Ezután Robert Schuman, egykori francia külügyminisztert idézi: **„A demokrácia vagy keresztény lesz, vagy nem is lesz.”** Érdekes, hogy néhai Antall József majd’ ugyanezt mondta: **„Keresztény Magyarországot akartam, mert másnak nincs jövője.”**, - ám Orbán mégsem őt idézi. Mindkét

megállapítással egyetérthetünk, - a történések azóta Schumant és Antallt egyaránt fényesen igazolták: a demokrácia *nem lett keresztény*; így - nincs is. Vagy: keresztény Magyarország nem lett, - így nincs is jövőnk. Vigasztalásul: *a nem keresztény Európának* - sem lesz hosszú... Igazi szép kiállítás Orbán Viktor részéről a következő idézet: „*A keresztények azt is tudják: nincs többféle igazság. Ez utóbbi állítás (...) a relativisták tévedése. A keresztények tudják, hogy az Igazság létezik, és hogy Egy (nem értem, miért is nem mondja ki: KRISZTUS!) igazság létezik, és hogy ez az igazság lesz előbb vagy utóbb egész életünk mércéje. A keresztények tudják: az Igazság kérdésen felül áll, függetlenül attól, hogy támogatja-e a többség, vagy sem.*” Tökéletes igazolása ez annak, amit írásom elején (én is) elmondtam.

„*Európa ma olyan világ, ahol demokratikus politika uralkodik. (...) Vagyis a demokratikus politika arról szól, hogy többséget teremtünk azon törekvések mögé, amelyeket képviselünk.*” Nem, kedves Viktor - *ezerszer is: NEM!* Amiről ez a mondat szól, az a politikai elit, ‘a bátor vállalkozók, akik megváltoztatták a jövőt’ (persze a konkra éhes Nyugattal a hátuk mögött)! A kiválasztottokról, akik oly’ szerencsében részesültek, hogy saját ‘törekvéseiket’ képviselhették. S az a legszomorúbb, hogy a Fidesz Polgári Szövetség, 1 éve, *fennállása legsúlyosabb választási vereségével a háta mögött* is ugyanezt az elit-politizálást erőlteti csak: megpróbál többséget teremteni törekvései mögé, amelyeket képvisel. Azonban *e törekvések nem egyeznek meg maradéktalanul a magyar nemzet érdekeivel*; - épp ezért *nem a többség megteremtésén kéne fáradozni elit-törekvések mögé, hanem a nagy többség érdekeit kellene bátran felvállalni és képviselni: azon nyomban létrejönne a hőn áhított többség is!* Majd ‘megoldja’ a dilemmáját:

„*... mert lehet mindkettőre egyszerre törekedni, az Igazságra is és a Többségre is. (...) Ámde: „Igazság vagy Többség, ha az élet így hozza számunkra? (...) az Igazság bír nagyobb fontossággal. Természetesen jöhetnek olyan idők, amikor az Igazság nem élvezi a többség támogatását (...), ezt az elmúlt 13 évben sokan megtapasztalhatták Magyarországon. Mégis, nem elégedhetünk meg azzal, nem nyugodhatunk bele abba a helyzetbe, hogy az értékeink és hitünk nem meghatározó tényező az adott közéleti pillanatban. (...) Meggyőződésem szerint és az európai kereszténydemokrata gondolkodás szerint az a felelősségünk, hogy az Igazság érdekében a Többségért a lehető legtöbbet tegyük. (...) Saját Igazságunk követése elvezethet bennünket a Többség megszerzéséhez (is). (...) Számos érvet tudnék felsorakoztatni, hogy miért nincs szükség - túl a nemzeti alkotmányokon - egy összeurópai alkotmányra. (...) Ha már viszont európai alkotmány mégis lesz; - meggyőződésünk szerint abban a kontinens értékeinek is tükröződniük kell, azon belül is első helyen a kereszténységnek.*”

Úgy legyen!

Orbán Viktor aggodalmai

„A magyar nyelv és az egészséges kultúra lesz csak képes megtartani és újra-egyesíteni a nemzetet az országhatárok nélküli világban - hangsúlyozta Orbán Viktor a Fidesz kulturális tagozatának szombati (2004. I. 17.) rendezvényén. A volt kormányfő arról is beszélt, hogy ma már oly’ magánbirodalmak léteznek, amelyek mindenhová elérnek és beleszólnak az életünkbe.” Orbán Viktornak ez a beszéde a január 19-iki Magyar Nemzetben jelent meg *„Orbán a bankár-kurzus veszélyeire figyelmeztet”* címmel.

A következőkben kiemelem és részletesebben kommentálom a beszédnek azokat a részleteit, amelyek rendkívül újszerűek, és külön értékelő elemzés hiányában el is sikkadnának. Orbán Viktor olyan veszélyekre figyelmezteti a társadalmat, sőt, az értelmiség legfogékonyabb képviselőit, amely veszélyekről eddig nem szólt a ‘fáma’ - említésük egyfajta ‘tabu’ volt! -, amelyről politikai vezetőink hallgattak.

„Nemcsak a pénzünk, hanem szavaink is hétről hétre egyre kevesebbet érnek. Sőt, manapság az sem ritka, ha kiderül, hogy nincs mögöttük semmi, vagy éppen hogy a valóság elkendőzésére, az emberek megtevesztésére, megzavarására használják őket.” Amióta újból a posztkommunista kormány regnál Magyarországon; kísérteties pontossággal ismét csak összeomlott minden pozitív várakozásunk, a gazdasági felemelkedésünkbe vetett reményünk. Jellemző, hogy a ‘szocialista’ kormány megint ‘szándékosan válságot idézett elő’, hogy azután legyen mit ‘kezelnie’. A reform-kommunisták lételeme ugyanis a válság-kezelés, amit a gazdaság lefojtásával, fiskális pazarlással és monetáris restrikciónal, pénz-kivonással ‘valósítanak’ meg. Az árakat, az adókat csillagos égig emelik, a hitel-felvételt tovább nehezítik, az inflációt felpörgetik, a vállalkozásokat tönkreteszik. A mintegy szántszándékkal megbetegített gazdaság teljesítménye leromlik; - ami elsősorban a külkereskedelmi mérleg, a fizetési mérleg valamint a forint-árfolyam hirtelen és drasztikus romlásában, az állam és a nemzetgazdaság fokozódó, gyors eladósodásában nyilvánul meg. Igen, a pénzünk is egyre kevesebbet ér, ami azt jelenti, hogy a cserearányaink romlanak, a magyar munka értéke devalválódik a világpiacon; - tehát nemhogy felzárkóznánk Európa legfejlettebb gazdaságaihoz, hanem gyorsuló mértékben lemaradunk azoktól. De a szavak is elveszítették egy-kori jelentésüket; - a kimondott és az írott szó is rohamosan értéktelenedik. Mert a szocialista frazeológia és retorika egyformán hazug - kizárólag az intézményes tehetségtelenség és tehetetlenség védelmét, apológiáját szolgálja. Az álszakértők tolvajnyelve megint csak ‘nadrágszjímeghúzásra’ szólítja fel - a költségvetésen keresztül - az ország lakosságát; gyakorlatilag megtagadva elemi kötelességét, miszerint az államnak minden

eszközzel polgárai jólétén kell munkálkodnia. Még mindig a 'jóléti rendszerváltás' továbbfolytatásáról papolnak, holott ennek kódolt jelentése nyilvánvalóan a maradék vívmányok tökéletes felszámolása. Elégséges csak arra gondolnunk, hogy amennyiben a kórházak privatizációjával a lakosság egészségügyi ellátását is 'profit-alapokra' helyezik, azzal a megélhetés legutolsó szociális védőbástyáját is ledöntik. Bizony, Magyarországon a szónak már nincs jelentése, értéke, jelentősége! De ez a jelenség még inkább igaz abban az össze-függésben, hogy az igazat *ma sem szabad leírni, ma sem szabad propagálni*; - az írott és az elektronikus sajtó szemenszedett hazugságokat terjeszt, ahelyett, hogy bemutatná az ország kétségbeejtő valóságát. A valóság pedig az, hogy a helyzet egyre romlik. A megélhetési költségek észrevétlenül, a deklarált inflációnál jóval gyorsabban nőnek, az egyéni jövedelmek többsége nem éri el a létminimumot; az ország lakosságának legalább a fele *egyik napról a másikra* él, egyharmada pedig állandó nélkülözésben nyomorog, gyakorlatilag éhezik. Magyarország minimum a 3 millió koldus országa lett - újra. A munkanélküliség is vészes mértékben nő; az állam nem a munkahely-teremtést és a vállalkozás-élénkítést, továbbá a szociális-egészségügyi gondoskodást tekinti fő feladatának, hanem azt, hogy látszatra jól megfeleljen az Európai Unióba belépés és a Terrorizmusellenes Koalíció diktálta feltételeknek, ami a stréber magyar komprádor burzsoázia (az uralkodó pénzügyi-politikai elit) prominens érdeke.

„Attól tartunk, és attól őszintén tartunk, hogy a legyengített kultúra nem lesz elég erős, hogy a vállára vegye és átmentse a nemzetet utódainknak. És ha a kultúra nem tudja már átmenteni a nemzetet, akkor a nemzetek helyét teljes mértékben a magánbirodalmak, a magánállamok veszik át. Azok a magánbirodalmak és magánállamok, kedves Barátaim, amelyek a nemzetállamok mögött és között a bankvilágot uralják, és mint a polip csápjai mindenhová elérnek. Némelyikük termel, olajat forgalmaz vagy bankja, televíziója van, újságja, politikai pártjai vannak, de vannak olyanok is, amelyek már ennyire sem megfoghatóak. És mégis úgy szólnak bele az életünkbe, úgy irányítanak, hogy eközben semmilyen felelősséget sem vállalnak. Sem nép, sem táj, sem semmilyen élőlény iránt. És semmilyen közösséghez, csak a pénz, a haszon világához tartoznak.”

Orbán Viktor szavaiból világosan következik, hogy: (1) Az Európai Unióba való belépésünk után nemzeti identitásunk megőrzésének, kifejezésének már egyetlen eszköze marad(t) csak - a kultúra. (2) A kultúránk azonban - legyengített kultúra! (3) Ez a kultúra azonban (mivel nem elég erős) nem lesz képes, hogy megőrizze a nemzet integritását - hogy átmentse nemzetünket egy határok nélküli világba. (4) Ekkor a magyar nemzet (mint összetartó erő) helyét ***magánbirodalmak, magán-államok*** veszik át - vagyis a nemzet megszűnik,

‘idejétmúlt kategóriává’ silányul. (5) Így Magyarország politikai, pénzügyi s kulturális értelemben szabad prédává, ‘senki földjévé’; - erős nemzetállamok közötti ‘szabad zónává’ és vadászterületté válik. (6) Márpedig a vadászok (vö.: az olasz vadászok énekes-madár terítékével) csak ‘levadásznak’ - mindent, ami mozog, felelősség-vállalás nélkül. (7) Egykori hazánk a nemzetközi tőke, a profithajhász vállalkozások kísérleti terepévé alakul.

Alapvető tévedésnek, sőt, *félrevezetésnek* tartom a Magyar Nemzetben megjelent címet - *Orbán a bankárkurzus veszélyeire figyelmeztet* -; annak ellenére is, hogy a fenti részben Orbán tényleg megemlíti a bankokat. „*Azok a magánbirodalmak és magánállamok (...), amelyek a nemzetállamok mögött és között a bankvilágot uralják, és mint a polip csápjai, mindenhová elérnek. (...) De vannak olyanok is, amelyek már ennyire sem megfoghatóak.*” A lap szerkesztője vagy jóhiszeműen félreértette Orbán mondanivalóját, vagy - ‘el akarta terelni a figyelmet’ a valódi mondanivalóról! Ugyebár mostanában ‘jobboldali politikai szállóigévé’ vált, hogy a Medgyessy-kormánnyal egyfajta ‘bankárkurzus’ valósult volna meg hazánkban. Ez egyrészt igaz megállapítás, másrészt nem teljesen; - de leginkább: félrevezető. Kétségtelen, hogy az országot egyrészt maradéktalanul ‘a belföldi és a külföldi bankárok akarata, döntései, fiskális és monetáris profit-várakozásai’ irányítják; - másrészt a vezető politikusaink - *Medgyessy Péter, László Csaba, Draskovics Tibor, stb.* - személy szerint is ugyanannak a bankár-klikknek a tagjai, akik már 1982 óta terelgetik Magyarországot a reformkommunizmusból a megállíthatatlan eladósodás nemzeti végromlásába. Tény az is, hogy ez a társaság kormányzatként a bankárok mohó, fősvény és kapzsi természetére viselkedik; Marx Károly után szabadon *pénzt szülő pénznek* tekintik vagyonát, működőtökéjét, amelynek profitját egyrészt a nómenklátúra, másrészt a multinacionális tőke aratja le. Sőt, még az is igaz - közhely! -, hogy a Medgyessy-kormány duplán vette vissza a néptől mindazt, amit kormányra lépésekor felelőtlenül szétosztott; vagyis ebben a tekintetben is *a bankárok szűklátókörűségét idézi*, akik kamatos kamattal terhelik pénzkihelyezéseiket, mert képesek levágni az összes aranytojást tojó tyúkot, mely képtelen azonnal s maradéktalanul eleget tenni *a szupranacionális harács fűnyíró elvű kamattörvényeinek*, illetve profit-követelményeinek. Ez tehát mind igaz; de Orbán Viktor egyáltalán nem *ezt az igaz közhelyet* helyezte mondanivalójának a fókuszába! Hanem azt a figyelem-felhívást, ami *a kiemelt (aláhúzott) kifejezések* lényegi tartalma. Rendezzük sorba ezeket! ***Orbán Viktor olyan szervezetekről - magánbirodalmakról és magánállamokból - beszél, amelyek a nemzetállamok mögött és között (és felett!) uralják a bankárvilágot, és mint a polip csápjai, mindenhová elérnek s vannak köztük olyanok, melyek konkrét tevékenységgel már nem is megfoghatóak! Orbán nem nemzetközi ‘bankárkurzusról’ szól, hanem háttéruralmi magánbirodalmakról,***

összefonódásokról (Co-Nexus?!), amelyek a nemzetek felett - mint eszközt - uralják, és ismeretlen céljaikra fel is használják a bankárvilágot. Nézzük meg, miként is ír ezekről a szervezetekről mintegy tíz évvel ezelőtt Vass Csaba, az ismert szociológus!

*„Tűrhetetlen ellenségek mindazok (mármint a globalizáció számára), kik a diktált helyett a maguk alkotta világban; diktált kényszerazonosságok helyett a maguk alkotta azonossággal akarnak élni. (...) A globalizációs világhatalom urai fel-ismerték: a hatalmuk megtartása azon múlik, hogy az életünk szövetét alkotó valóságon és a szociális azonosságtudatunkon felül képesek lesznek-e a magán-azonosságunkat is meghatározni. Ehhez azonban le kell rombolniuk minden természetes közösséget - családot, baráti társaságokat, szomszédsági kötelekeket (és a nemzetet, sőt, a nemzeti azonosságtudatot!) -, amelyek az azonosságalkotás szabadságának biztosítékai, majdpedig ezeket az általuk diktált csoportokkal kell helyettesíteniük. (...) Itt már olyan hatalom létrejöttét kísérhetjük nyomon, amely nem az egyenmű javak újraelosztását ragadja magához, hanem mélyebb szintre hatol, és ott erőszakkal alakítja át a maga (önző) érdekei szerint a folyamatokat. A globalokrácia felismerte: hatalmát csak akkor tarthatja meg, ha kiragadja a magánemberek hatalmából azt, hogy önmaguk értelmezessék a mindennapjaik eseményeit. (...) Az értelmezési erőszak tisztára szimbolikus erőszak. A világ-televíziók, a világfilmek, a megareklámok - az értelmezési erőszak nem legitim hatalmi intézményei - mind-mind arra szolgálnak, hogy megkérdőjelezhetetlenül, sőt, szabadságunk mindenekfeletti bizonyítékaként azt a diktált valóságot építsék fel és építsék újjá, amely a szupranacionális globalokrácia belső harcai minden-kori állásának, vagy éppen a pillanatnyi szeszélyeinek felel meg. Manapság a globalizáció elborzasztó sajátosságaként szembe kell néznünk egy, még a test elpusztításánál is borzalmasabb fejleménnyel. A test elpusztítása (pl. a háború!) megsemmisítette, nullpontra taszította az egyes emberek létét. A globalizáció viszont - puha világháborús érintkezési módja, multikultúrája révén - még ezen a látszólag felülmúlhatatlanul nagy 'teljesítményen' is túltesz, és megváltoztatja azt, amit eddig kultúrának nevezünk: egész nemzeti társadalmak, és bennük számtalan ember létét **negatív emberi létbe fordítja.** (...) Ravaszul kifejlesztették még a pusztító rombolásnál is 'kifinomultabb' módszereket: a testet megőrizték, sőt, fel is táplálták, ám az egyes személy emberi azonosságát elpusztították. **„De szörnyű sors várt arra, akit a zsuanszuank megtartottak a maguk foglyának ..., sirit húztak az áldozat fejére ... levágtak egy jól megtermett tevét. Frissiben megnyúzták ..., a legsúlyosabb, legszívósabb részét, a nyakbőrt választották le róla. Darabokra vágták, és még gőzölgő állapotban ráfeszítették a fogoly le-borotvált fejére. Ez volt a siri. Ki ezen a procedúrán keresztülment, az vagy nem élte túl a kínzást, s meghalt, vagy egész életére elvesztette az emlékezetét - mankurt lett belőle ... A mankurt (többé már) nem tudta, ki ő, milyen törzsből-nemzetségből való,***

nem tudta a nevét, nem emlékezett gyerekkorára, apjára, anyjára - egyszerűen nem ismerte fel magában az emberi lényt. A globalizáció 'tökéletesítette' a sirit: a puha erőszak és az erőszakos szervezetek révén fájdalom-mentesen, veszteségek nélkül, nagy tömegeken viszi véghez a 'mankurtosítást'. Mi több, olyan mankurtok lágy mechanizmusos tömeggyártására rendezkedett be, akiket nemcsak egyszer és egyetlen irányban romboltak le, hanem - fordított görög utópiaként - tetszés szerinti számban, előre programozottan újra meg újra az emberi azonosság beszélő szerszámaivá lehet tenni. A globalizációt jellemző dekonstrukciós (kontraszelekciós, 'hasonmás-gyártó') kultúrának éppen ez, - az emberi azonosság nélküli, negatív létű masszának az irányított újraépítése a magva. (...) A globalizáció szupranacionális szerveződése (ezért) alá-és fölérendeltséget alakítottak ki a globalizációs szupranáció, illetve a modern polgári nemzet között: a szupranemzet íme anyanemzete fölé kerekedett." De ezek után olvassuk tovább Orbán Viktort:

„Kedves Barátaim! A két világ, egyfelől a sorsára hagyott emberek, másfelől az összetartó közösségek harcában, a kettő közötti küzdelem csak ritkán zajlik a terepen és fegyverekkel. A vetélkedés a jövőért lelkekben, a szívekért folyik; ezért nekünk is lélekben kell elsősorban megerősödnünk. Ortega azt írja: „Az embernek minden pillanatban ki kell választania a maga létformáját, vagyis kényszerből szabad. A választás szabadsága pedig az, hogy az ember úgy érzi, bensőségesen felszólítják arra, hogy épp a legjobbat válassza.” Vagyis kedves Barátaim, ha mi magyarok nem választunk magunknak létformát, akkor majd más (a szupranáció!) választ nekünk. Ezért nekünk mindannyiunknak, akik a magyar kultúráért felelősséget érzünk, és tudunk is érte tenni valamit, ugyan-az a feladatunk. Mutassuk meg, hogy a magyarokban is van akarat, erő és szándék a választásra! Mutassuk meg, hogy van a magyar kultúrában annyi erő, annyi ki nem apasztott, el nem herdált tartalék, amely képes visszaadni a szó értékét. Mutassuk (most) meg, hogy megtisztítható az a tó, amelynek vizét a rátelepített ipar folyamatosan szennyezi, és amelyben néha mi magunk is úgy kóválygunk, mint a hasvízkóros halak! Mutassuk meg, hogy egy egészséges kultúra képes lesz egy országhatárok nélküli világban is megtartani és újra-egyesíteni a magyarságot! És végül, kedves Barátaim, mutassuk meg, hogy csak az összefogásnak, az egymásért (s a nemzetért!) érzett felelősségtudatnak, a közös munkának van jövője. Csak annak a létformának van élhető jövője, amelynek kereteit maga a nemzet szabja meg. (...) Lándzsát törünk az európai színtéren is a szabad nemzetekből álló kereszténydemokrata jövő mellett.”

Orbán Viktor tehát szétfeszítette a korábban 'mesterségesen', kívülről ráerőltetett korlátait, és végleg kilépett a liberális mókuseréből. Isten adja, még idejében!

Digitális sarló és kalapács

„**Aki magyar, velünk tart!**” - mondhatta volna ősi jelszó formájában Medgyessy Péter miniszterelnök; ahelyett, amikor bejelentette: felkéri a parlamenti pártokat, hogy kormánypártok és ellenzék - 50:50 %-os arányban - állítsanak közös listát a júniusi EU-parlamenti képviselő-választásra.

„**Aki magyar, velünk tart!**” - már az Európai Unióba. Mert Medgyessy Péter és újdonsült amerikai tanácsadói most rájöttek - ez egy zseniális politikai marketing húzás! -, hogy az igazán mély szakadék nem a baloldal (kormány) és a jobboldal (ellenzék) között húzódik, hanem magyarok és euroszeptikusok (más nevükön: idegengyűlölők) között. Rájöttek, hogy az igazi magyar az, aki nyitott szívvel, és kitárt karokkal szalad Brüsszel felé; és egyáltalán nem az, aki görcsösen markolja utolsó talpalatnyi földjét és internetes pályázatok gondos letöltése helyett most is, még mindig a trágyában túrkál és bukdácsol, mint kortévesztő, elkésett, tévelygő Koppány, Szent István Magyarországon.

„**Aki magyar, velünk tart!**”; - mert a modern magyar ember ideálja szükségképp kozmopolita. Mindenkinek mielőbb meg kell értenie, hogy az új világrend alapja a mobilitás! Nekünk most Európába - Brüsszelbe, (Koppen)Hágába, Londonba, Párizsba, Bécsbe, Bazelbe, Oszlóba s Berlinbe - kell mennünk, hogy az ott lakók, meg mások is hozzánk jöhessenek, szigorúan kölcsönösen, a komparatív előnyök érvényesítése jegyében és céljából. Aki nem mozdul ki magától, azt majd úgyis mozgásba lendíti a kívülről beáramlók okozta növekvő kompresszió.

„**Aki magyar, velünk tart!**”, mert mi vagyunk a modernizálódó magyarság úttörő (és KISZ-es) letéteményesei. Hamarosan megtanítjuk a búval bélelt kisgazdákat perfekt angolul, majd számítógépes programozással pályázati űrlapokat önállóan kitölteni, hogy emelt fővel fordulhassanak - nyakukban hamubasült pogácsás kis batyujukkal - Belgium, Hollandia vagy a napfényes Albion felé, ahol tárt karokkal befogadnak minden szegény, szerencsétlen magyart, hogy szerény képességeit ott jobban kamatoztathassa. Nemcsak közgazdászok számára, de minden tiszta fejjel józanul gondolkodó ember számára világos, hogy mi, magyarok sokkal nagyobb hatékonysággal dolgozhatunk majd valahol, az éjjel is verőfényben úszó, gazdag Európában, javítva a nemzetközi munkamegosztást, - miközben a szorgos európai munkáskezek felépítik nálunk, helyettünk (de unokáinknak!) a jövő Hungáriáját...

„**Aki magyar, velünk tart!**”, mert mi vagyunk azok a felderítők, a rangerek, akik új, tágas internacionalista otthont kerestünk s találtunk a magyaroknak széles egy Európában, de már nem ijjal és nyállal, mint militáns, durvalelkű őseink tették ezt, hanem *sarlóval és kalapáccsal, sőt, mi több számítógéppel,*

hogy részt vegyünk az új Európai Ház és Haza felépítésében. **„Aki nem akarja ezt az új polgári és pályázati szellemet, rendet elsajátítani, az joggal szoronghat!”** - mondta Csepeli György ma (2004.II.19.) délelőtt a Parlament rendkívüli vitanapján. - **„De bízom benne, hogy Magyarország digitális úton megy be az Európai Únióba!”** - tette még hozzá diadalmasan lelkendezve a munkaügyi államtitkár.

„Aki magyar, velünk tart!”, mert nyilvánvaló, hogy a magyar föld megművelését most át kell engednünk olyan, professzionális európai vállalkozóknak, akik ehhez nálunk sokkal jobban értenek. Megengedhetetlen, hogy ez az értékes termőföld parlagon heverjen illetve igen alacsony terméshozamokat produkáljon, csak azért, mert a magyar paraszt (minden kormány-erőfeszítés ellenére) képtelen biztosítani a korszerű földművelés technikai-és humánerőforrás-képzettségi, valamint egyéb hatékonysági feltételeit. Hazánk nem vonhatja ki magát a továbbiakban például a mára felhalmozódott európai mezőgazdasági problémák - szarvasmarha-agybaj, prion-betegség, sertés-és baromfivész, bárány-klónozás, génkezelt élelmiszerek - megoldásából sem. Hogy behozzuk a lemaradásunkat, alaposan ki kell vennünk a részünket a csökkent értékű (selejt) húsok és más táplálékok elfogyasztásából is. Eme tapasztalatok megszerzése hiányában nem fejleszthetnénk ki pl. azokat a modern technológiai eljárásokat, amelyek alkalmazásával beteg szarvasmarha-csordák maradéktalanul égethetőek el, vagy komplett baromfityenyésztő telepek semmisíthetőek meg - végszükség esetén. De nem kaphatna lendületet a stagnáló gyógyszeripar se', hogy megfelelő ellenanyagokat kísérletezhessen ki a különféle új, és folyamatosan megújuló, eddig ismeretlen állati és emberi betegségek ellen. Itt szükséges megemlítenünk, hogy Magyarországon nem csupán a földművelési ágazatok működése gazdaságtalan, hanem a teljes állattenyésztés: a hústermelés, és főleg a tehén-tej előállítás is. Nincs szükség ennyi méregdrágán megtermelt - egyébként ízletes! - tejre, húsrá, és a belőlük készült termékekre, amikor az Únió alig 8-10-szer drágább húskészítményekkel s tejszerű energiatalokkal bőségesen ellátja Magyarországot. Kisgazdáink jobban teszik, ha építőmunkássá lesznek az Európai Unió valamelyik országában; - az állataikat meg levágják, vagy elégetik.

„Aki magyar, velünk tart!”, hogy végre ott, a helyszínen ismerkedjünk meg vele, hogyan kell manapság a modern szocialista gazdaságot és államot irányítani. Épp itt volt már az ideje, hogy mi, tisztességes magyar bolsevikok - akik az elsők közt voltunk, pl. Georges Marchais-val együtt Európa szocialistává alakításában! - az európai elit közepébe emelkedhessünk, annyi hányatott, kisemmizett évtized után! Bár még mindig erőlködik a szélsőjobboldali ellenség, hogy minket - akik az élen jártunk a németek bilderbergi újraegyesítésében is! - kitaltsanak az Európai Unió parlamentjének vezető képviselői közül! Nem nyugszik a fránya néppárti frakció, hogy

megfúrjon bennünket, de úgyis pórul járnak; - soha nem fogjuk bevenni az új, közös alkotmányba a 'holmi keresztény gyökerekről' szóló megemlékezést, amit, mint afféle 'eszmei trójai falovat', akarnak becsempészni szintiszta szociál-demokrata értékeink közé! Ez egy szocialista-liberális Únió lesz, melyben semmi keresnivalója nincsen semmilyen szélsőjobboldali klerikalizmusnak.

„Aki magyar, velünk tart!”, már csupán azért is, hogy megláthassuk, ki a legény a gáton; - hogy végre elváljon mag a héjától, a búza az ocsútól; sőt, a a májtól, hogy kiderüljön, kik is képesek teljesíteni (lap-topjukkal) az európai úniós profit-követelményeket, illetve kik nem! Pusztuljon a férgese, hogy végre szabaduljunk a sok évtizedes improduktív ballasztól, amit a retrográd-reakciós (retardált) nép-rétegek minduntalan hátunkon cipelése jelentett. A munkásosztálytól, a proliktól még idejében - Kádár idejében! - megszabadultunk; most végre esélyt kaptunk, hogy a szántóvetőktől, a keresztény értelmiségtől, a szélső jobboldaltól és még a klerikális reakciótól is végleg búcsút vehessünk. Mert az Únióba már elsősorban csak mi megyünk; - a lyukas zoknis, szakadt bőgatyás, twist-pullóveres, hamuba-sült pogácsás lumpen tömegek úgyis lemaradnak (Lepsénynél), mert aki nem tud angolul meg internetezni, az egy nyavalyás pályázati űrlapot sem tud benyújtani Brüsszelbe, ezért a legjobb, ha már nem sokkal Hegyeshalom előtt 'sálomot' int egykori hazájának és valamivel még a határon innen halkán befordul az árokba...

„Aki magyar, velünk tart!”, mert ha Orbán Viktor és a szövetsége nem hajlandó elfogadni kinyújtott balkezünket és nagykoalíciót kötni velünk, mielőtt fenékig ki nem ürítjük az államkasszát; - akkor velük ürítettjük ki a teli méregpoharat, hogy a pokol mélységében kössenek ki, ha képtelenek pozitív együttműködésre! Mert a nép színe-java pontosan látja, mi mindent megtettünk, hogy rávegyük őket hazafias kötelességük teljesítésére, mely szerint - ha nincsenek is most hatalmon - adhatnának legalább néhány tuti tippet, ötletet a kormányzáshoz, amihez nekünk a legkisebb tehetségünk sincsen. Az lehetetlen, hogy ennyire utáljanak minket! A nép látja, hogy ők a gyűlölködők, mert az Istennek sem akarnak segíteni rajtunk. Az igaz, hogy elúszott a költségvetés, meg hogy totál eladósodtunk - mi a fenéből lehet ezt a háromszorosára méretezett, túlsúlyos és vízfejű, impotens államot még finanszírozni?! -; de hát annál indokoltabb, hogy mi, az összeforrt rendszerváltó elit végre összefogjunk, és együtt itt hagyjuk a saját levében főni ezt az istenverte nációt, mint Szent Pál az oláhokat! Aki nem ugrik fel idejében a nagykoalíciós és népfontos, Európába tartó expressz-vonatra, az örökre itt reked a magyar ugar, az alföldi belvíz szélsőjobboldali, euroszeptikus mocsarában. (Itt nem lesz élet.)

„Orbán Viktor! Felszólítunk: ha magyar vagy, velünk tartasz!”, mert a végidők legvégső pillanatában ez a Te egyetlen szabad választásod; - vagy elárulod néped és velünk tartasz, szocialista euro-elit elvtársaiddal

nagykoalícióban Európába; de ha nem, úgy a szélsőjobbot választod: és lemond Rólad az Európai Néppárt is...

Örülj, hogy megkérdeztünk, s kaptál egy utolsó lehetőséget!

A miniszterelnök dán udvaroncai

A szavainknak mágikus erejük van! Ezért nagyon kell vigyázni minden kimondott szóval; nehogy a jószándékú varázslat a szánkból már mint fekete mágia omoljék elő, kvázi mindent tönkretéve... Emlékezzünk csak: miniszterelnökünk valamely beszédében ‘felcseperedtem’ helyett (nyelvbottlás!) véletlenül azt találta mondani, hogy: „**felcserepedtem!**”, mire az ártatlan nyelvi fordulatból hangos vihogás lett!

Gondoljuk csak el (minő rémség!), ha a belépésünk kapcsán mondandó valamely ünnepi beszédében ‘csatlakozásunk’ helyett „**európai úniós csatlakozásunk**”-at fejtené ki részletesebben! Nem állítom, hogy tévedne - lenne viszont botrány, sőt, nagy vigasság! A szavaink ím’ megannyi csapda; ám a neveink - baljós előjelek!

Jópár évvel ezelőtt olvastam egy könyvet: a pénzről, a pénzcsinálás művészetéről szólt. Olvastam, olvastam, tetszett is meg nem is, hittem is meg nem is. Csak úgy szórakozottan kinyitottam hát a borító utáni első oldalon, és mit látnak szemeim?! Fordította: *Dr. Pénzéhessy Ábrahám*. A név: meghatároz... Igen! A neveknek is saját jelentésük van, önálló életet élnek; sokszor olyannyira, hogy *már nem is az emberek választanak maguknak, vagy fiuknak nevet, hanem a már élő név alá születik a megfelelő személy!* A most következő nevet reszkető kézzel írom le, - annyira legendás a hatalma. *Rothschild* azt jelenti: **Vörös Cégér!**

Mint ismeretes, a Világbank igazgatójának neve *James Wolfensohn*, ami magyar nyelven *Farkasfiút* jelent. Magyarul: **ember embernek farkasa (farkasfia), a Világbank világpénzének (dollárjának) a farkastörvényei szerint**. Egy korábbi (évekkel ezelőtti) sajtóhír szerint Magyarországon járt a francia kormány európa-ügyi minisztere, akit csak *Pierre Moscovicinek*, magyarul *Moszkovita Péternek* hívnak. A jelzés-értékű név mintha azt sugallná: **Brüsszel - mégiscsak: Moszkva!**

Ehhez képest már szinte csak ‘vicc-számba’ megy, ha megemlítem, hogy egykor a Magyar Államvasutaknál találkoztam valakivel, akinek a neve: **Wassuth Pál** - volt. Az esti vezetői összejövetelen megismerkedtem a Pécsi Nyomda gazdasági igazgatójával, akit **Pécsinek** hívtak. Reggel (2004. III. 2.) nézem a közszolgálati televíziót, ahol épp egy középkorú barna hölgy nyilatkozik valamiről a *Pénzügy-minisztérium* nevében; - a neve **Pénzely Márta**, főosztályvezető. Gyöngyszemre, fátumra bukkantunk volna vagy inkább csak képzelődni?

Egyes, meghatározott embereknek a nevük egyben az *'instant karmájuk'* is, vagy pedig - ami még megdöbbentőbb lenne! -: a sors a nevükkel jelzi az óvatlanoknak, hogy egy kicsit jobban vigyázzanak?! Semmi kétségem nincsen - *nomen est omen: a név baljós előjel!* De ezek után kalandozzunk el egy kicsit, még mielőtt felelőtlenül tovább találgatnánk...!

-.-.-.-.-

Néhány évvel ezelőtt volt a Hősök terén egy emlékezetes koncert, amelyen *Somló Tamás*, a Lokomotív GT egykori legendás éneke, a következőket mondta be a mikrofonba augusztus 20-ikán, a magyar állam ezeréves fennállásának ünnepén: **„Én 5757 éves vagyok!”** Ezzel nyilvánvalóan az 1000 év (millenium) és az 5757 év jelentős különbségére célozott, az egyébként nagyszámú közönség előtt... De vajon ez a célzása, a szellemessége - a történelmi valóság ismeretében - indokolt volt-e, vagy netán teljesen alaptalan? Közelítsük meg a dolgot mindkét lehetséges irányból! Egyre ismertebbé válik a tudományos tény, hogy a szocialista tudomány minden igyekezete ellenére: a magyar nyelv semmilyen tényleges rokonságot nem mutat a finnugor nyelvcsaláddal, s más tekintetben sincsenek valós hasonlóságok. Az ősi (székely) rovásírás azonban egyértelműen híven emlékeztet - jelképeiben is! - *a sumér ékírásra*, amellyel mintegy 6000 évvel ezelőtt írták a sumérok híres kőtábláikat (több ezer ilyen létezik!), melyeken az emberiség csillagközi eredete is (Annunaki) olvasható. Úgy gondolom, *az 5757 és a 6000 különbsége* - ekkora időtávlatból - akár el is hanyagolható. Nem szólva róla, hogyha igaznak bizonyul a kőtáblák üzenete, úgy lehet, hogy *80-120 ezer évesek* vagyunk valamennyien... S csak remélhetjük, hogy **a végtelen igazság és a tartós szabadság** hadműveletei, szőnyegbombázásai megkímélték a sumér kultúra tárgyi emlékeit Irakban, melyek az emberiség valódi genezisének tisztázhatnák. Ha ugyan *nem épp azért* pusztították el a Tigris és az Eufrátesz folyók völgyében ma élő, másodlagos kultúrát, hogy az egykori Mezopotámia ősi sumér titkait már *csak por és hamu* borítsa - örökké-valóságig... Ábrahám (minden zsidók ősatyja) az Ószövetség (Teremtés Könyve: *10 Noé utódai; a népek táblája* és *Az Ősatyák: 11,10 Ábrahám ősei*) alapján Noé *Szem fiának* a leszármazottja; azé a Szemé, akitől az összes sémiták (héberék és arámiák, sőt, az arabok is) származnak, - és azé a Szemé, aki a testvérbátyja volt *Kámnak és Jáfetnek*, akiktől az összes többi (ma élő) népek is származtak. Csak mellesleg említem meg, hogy Jáfet fiai között volt pl.: *Magóg és Askenáz*; illetve Kám fiai közt *Kús*, ki *Nimródót*, a Föld első uralkodóját (Babilon urát) nemzette. Szem leszármazottja, Ábrahám (apja: *Terah*) egyes kutatási eredmények szerint még nem volt a mai értelemben vett zsidónak tekinthető; - Mezopotámiában élő sumér pátriárka volt, aki 75 éves korában kapta 'a meghívást' az Úrtól: **„Menj ki földedről, a rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok majd neked! Nagy nemzetté teszek** (értsd: zsidóvá!), **és megáldalak, s naggyá teszem a neved, és áldott leszel. Megáldom azokat, akik áldanak**

téged, s meg-átkozom azokat, akik átkoznak téged. Benned nyer majd áldást a Föld minden nemzetsége.” Így vándoroltak ki a Kánaán földjére; - az Ígéret Földjére (angolul: Promise Land), amely a mai Izrael területén, ‘a kialakuló’ zsidó nép őshazája lett: „... és kivezette őket a káldeai Urból, hogy a Kánaán földjére menjenek.”

Mi, magyarok - akár Magógtól, akár Nimródtól származunk - egyidősek vagyunk az összes többi néppel, és *egyidős (5757 éves) testvérei vagyunk a zsidó népnek is*; askenáziknak, szefárdoknak (és kazároknak?) egyaránt.

Ami pedig a másik lehetséges vonatkozást illeti; - ismeretes, hogy honfoglalásunk nem diszkrét, egyszeri időpontban (Kr. u. 895-ben) történt, hanem évtizedeken át, folyamatosan zajlott. Emellett a honfoglaló magyaroknak volt egy rejtélyes (tizen-harmadik?) törzse - a kabarok? -, akik *egyistenhitű, zsidó vallású kazárok* voltak, sőt, a kutatók egy részének véleménye, értelmezése szerint: valódi zsidók. Ez is olyan extrémális pontja *közös történelmünknek*, amely híven bizonyítja: 5757 éve és 1000 éve is egyformán testvérek vagyunk... A Genézis összekerít bennünket!

Ám az Újszövetség, az Evangélium története még sokkal inkább! Az Ószövetségi (zsidó) próféták megjövendölték a Messiás érkezését. Mintegy 2000 évvel ezelőtt megszületett Jézus Krisztus, aki új értelmezést adott a Szentírásnak (‘kijavította’ a törvényt!), kereszthalálával megváltotta az emberiséget az eredeti bűntől; - és a Szeretet Törvényének felállításával megnyitotta az üdvözülés útját minden ember előtt. A tanításai azonban annyira újszerűek voltak, hogy megosztották nemcsak a főpapságot, hanem a zsidó népet is. Tanításai főként abban voltak ‘forradalmiak’, hogy a bosszúállás helyett a szeretet egységét hirdette - „*Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel!*” -, minden ember (felebarát és ellenség) egységét, amivel megdönteni látszott ‘a választott nép’ ősi privilégiumait. A zsidó főpapság ‘ferde szemmel’ tekintett Jézusra; - attól féltek, hogy tanítása felborítja uralmuk hitelét... Eldöntötték, hogy ‘*ez a Messiás nem az a Messiás*’, és hogy megsemmisítik. Ám nem merték felvállalni *ártatlan vérének kiontását*, ezért rákenték, hogy ‘*a zsidók királya*’ akar lenni, vagyis hogy fegyveres lázadást szít a rómaiak uralma ellen. A római helytartó, *Poncius Pilátus* - akár a zsidó főpapok! - pontosan tudta, hogy ez hazugság, hiszen Jézus kinyilatkoztatta, hogy az Ő országa nem e világról való... De nem akart ‘ujjat húzni’ Annással és Kajafással, akiken a zsidó nép ‘nyugalma’ múlt, ezért ‘mosta kezeit’, elfogadva a Jézus kivégzésére vonatkozó, már előre meghozott döntést. Azért még adott Jézusnak egy utolsó esélyt; - hátha a spontán népakarat megmenti a haláltól. Kihaszználva az éppen aktuális népszokást, feltette az összegyűlt tömegnek a kérdést: kinek akarnak megkegyelmezni, kit akarnának szabadon

bocsátani (amnesztiával!) - *Jézust, a Messiást, a Zsidók Királyát; vagy Barrabást, a rablógyilkost?* És a nép - Barrabás nevét kiáltotta... Jézus sorsa így megpecsételődött, amelyben tulajdonképpen *az amorf tömeg, a zsidó főpapság és a római imperialista katonai hatalom korporációja* valósult, testesült meg.

Néhány napja a - szintén közszolgálati - televízió hírt adott arról, hogy bizonyos zsidó körök szerint **Mel Gibson „Passió”** című újabb, monstre hollywood-i filmje (mely Jézus élete utolsó 12 órájának hiteles beszámolója, története) *antiszemita alkotás*, mert egy jelenete bemutatja, amint **Annás és Kajafás** zsidó főpapok épp lefogadják Jézust. A tiltakozók szerint ez a jelenet antiszemita beállítottságú, mert azt sugallja, hogy Jézust zsidók feszítették keresztre, tehát ők felelősek haláláért. Jézus, Mária!! Izraelben vagyunk, úgy 33 körül; - a zsidó országban, annak is a fővárosában, Jeruzsálemben, ahol a kor kegyetlen szokása szerint épp keresztre feszítenek egy zsidó férfit, akit a zsidó főpapok tanácsa ‘bűnözőnek’ hirdetett ki. Vagyis: ‘a környéken’, ameddig a szem ellát *mindenki zsidó származású*, kivéve a római helytartó Poncius Pilátust, valamint a provincia rendjét biztosító (ma úgy mondanánk: ‘békefenntartó’) megszálló római katonákat. A rómaiaknak azonban egyáltalán nem áll(t) érdekükben Jézust kivégezni; - sőt, Pilátus több kísérletet is tesz Jézus megmentésére, ami szinte már meghaladja történetbeli hatáskörét vagy azt a humánusmot, ami egy imperialista katonatisztról feltételezhető. Ki a felelős?! Én úgy tudtam eddig, hogy a norvégok, de lehet, hogy *a dánok...!* Amiből persze éppúgy nem következik *a kollektív felelősség* tényálladéka, mint közel 2000 év távlatából a német népé, a zsidó holocaustért... Felelős-e egy nép a vezetőiért?!

Pár napja a Hír Televíziót néztem. A fiatal szerkesztőnő olyan idősb’ riportalanynyt választott **Gyurcsány Ferenc** ifjúsági és sportminiszter szokatlan kijelentésének kommentálására, akitől elvárhatta (volna), hogy kvázi elítélőleg nyilatkozzék. De nem így történt! Gyurcsány nyilatkozata szerint: „*Szűz Mária már levette a kezét Magyarországról*” - nevezetesen azért, hogy a sorsát ők, szocik irányíthassák. A bizonytalankodó riporterhölgy kérdésére a bölcselő író, **Hernádi Gyula** ekként válaszolt: „*Magyarországnak nem kell transzcendens segítséget várnia!*”. - Ami ugye leginkább kétértelmű, de kizárólag földi értelemben. Magunk urai vagyunk - vagyis az életünk ‘rendbetételéhez’ nincs szükségünk égi hatalmakra. Tévedés...!

William Shakespeare az angol és a világirodalom egyik legrejtélyesebb zsenije. A „Hamlet” című tragédiájában a dán királyfinak (Hamletnek) *négy udvari fiú tesz szolgálatot*, név szerint: *Voltimond, Cornelius, illetve Rosencrantz és Guildenstern*. Mondanivalónk szempontjából csak a két utóbbi figurának van

jelentése. Hamlet, dán királyfi eme udvaroncait 'szivacsoknak' nevezi, mint akik pártfogást és tekintélyt szívnak magukba, a királyból. Igen érdekes és tanulságos *ezen nevek fordítása vagy megfejtése*, ami szintén a 'nomen est omen' kitételt bizonyítja, - s nem hallgathatom el a gyanúmat, hogy Shakespeare szánt szándékából eredően...! Rosencrantz kicsit eltorzított írásmóddal (dánul?), de **rózsakeresztet** jelent. Még rejtelmesebb - különösen a rózsakereszttel összefüggésben! - a Guilderstern név, amelynek előtagja *céh, ipartestület, szövetség* jelentésű, míg az utótagja = csillag. Talán közismert, hogy a história a szabadkőművesség közvetlen elődjének tekinti a rózsakeresztes (ima)közösségeket; - a páholyok pedig a kőműves céhek és céhmesterek szövetségeiből alakultak ki. Szabad fordításban a 'Guilderstern' annyit tesz, mint 'a céhek csillaga', vagy 'a szövetség csillaga'... Nem is lenne ezeknek a neveknek nagyobb jelentőségük magyar vonatkozás nélkül, ami igen különös...

Medgyessy Péter miniszterelnök nemrégiben tanácsadót cserélt; - menesztette azt a Ron Werbert, aki eddig meghatározta a kormány kommunikációját. A legújabb tanácsadók azonnal 'ajtóstul rontottak a házba'; azt a - mostanra ellehetetlenült - ötletet adták Medgyessy szájába, hogy ország-értékelő beszédjében javasolja a parlamenti pártoknak *közös lista állítását* az európai uniós képviselő-választásra. Ez a 'népfrontos ötlet' semmibe venné a szabad demokratikus választás lényegét, a választási szabadságot, a nép és a parlamenten kívüli pártok jogait, s valójában ama szakadékot lett volna hivatott *hamis politikai pártegységgel* 'betemetni', ami Európa és Magyarország gazdasági és szociális valósága között éktelenkedik. A miniszterelnök tárgyi javaslatát *az MSZP-n kívüli összes többi párt* elutasította, és így pillanatnyilag megghiúsult a politikai elit nagykoalíciója a nemzettel szemben... Az amerikai tanácsadók első nagy húzása nem jött be. Gátlástalan és cinikus ötlet volt ez; olyan, amely lehet, hogy jól működik pl. *egy amerikai elnökválasztásban*, de Magyarországon nem vették be se a pártok, sem az egészséges közvélemény...

Adós vagyok még a tanácsadók neveivel, melyek: **Rosner és Silberstern**. Vagyis rózsakereszt (rózsás?) és ezüstcsillag. Csak nem Hamlet, dán királyfi udvaroncai?

A történelem ismétli önmagát. A név - baljós előjel.

Az áteredő bűn

Valamikor, nagyon régen Káin tervszerűen agyonütötte az öccsét, Ábelt, mert Ábel áldozata jobban tetszett az Úrnak, mint az övé. Aztán az őseink kiirtották a neandervölgyieket...

Az Európából Amerikába kivándorolt, szerencsét próbáló (lásd még: arany-mosó, aranyásó, stb.) telepések módszeresen kiirtották Amerika

őslakosságát, az indiánokat; - csak mert útban voltak hirtelen meggazdagodásuk előtt...

Adolf Hitler orientalista (Thule-társasági?) eszelős fajelméletének a II. világ-háborúban 6 millió zsidó ember esett áldozatul, mert 'nem fértek bele' a III. birodalom nagynémet koncepciójába...

Nagyobbacska, 10-12 éves gyermek lehettem, amikor egy este nagyapámmal sakkoztunk; - apám és keresztapám politizáltak, Amerikáról és a Szovjet-unióról beszélgettek. Hallgattam őket, és egyszer csak megkérdeztem tőlük: „*Akkor Kennedy és Hruscsov - a világ urai?!*” - meglepett, döbrent csend volt a válaszuk... Ma már csak 'egy úr van': *George W. Bush.*

Róma, Napóleon és Hitler nyíltan törtek a világalomra. Mindegyikük el is bukott, de utánuk újból felizzott a gyűlölet, az áteredő bűn történelmi lángja. De a kommunizmus nem bukott meg, hanem egy 'barbatrűkkel', a rendszer-váltással teremtett hamis legitimitást magának, megszerezve a világalom.

Nem tudhatjuk, hogy *a törvény, vagy a bűn* volt-e előbb? A már elkövetett bűnök ellensúlyozására 'jöttek-e létre' az isteni törvények vagy fordítva: kezdettől fogva létezett a Törvény, amit az ember *rosszra hajló akaratából eredően* megszegett?! Ha a Törvény volt előbb, akkor csak Istentől származhatott. Az Ószövetség erről tudósít: amikor a bűn már elárasztotta a népek életét, akkor nyilatkoztatta ki Isten a Tízparancsolatot Mózesnek, aki kőtáblákra vésve hirdette ki a zsidó népnek. Kérdés: ha Isten „egyszer már” megbüntette az első emberpárt (Ádámot és Évát), azért, mert a tudás fájáról ettek gyümölcsöt (almát), és büntetésül kiűzte őket a Paradicsomból, *miért várt mégis „több ezer évet” azzal, hogy a Tízparancsolatát a további bűnök megelőzése céljából kinyilatkoztassa?* Miért volt szükség erre az interregnumra?! Mi történhetett ezalatt, *a nem tudni milyen hosszú idő* alatt?

Tennék egy rövid, visszatérő vargabetűt az ősgenezis „birodalmába”, praktikusán *az eredeti bűn* kérdéskörének tisztázása céljából. E gondolataim már 25-30 éve érnek bennem, tehát eléggé hosszú ideje kristályosodnak. Az ember származása, eredete sok nép legendavilágában kapott kiemelkedő, központi szerepet; - ámde a leghitelesebb ősforrás nyilván a Biblia; tekintve, hogy Isten kinyilatkoztatása az emberiség régmúltjáról, azon történelmi időszakról, amelyből (mezopotámiai és maya kőtáblák kivételével) írásos emlékeink nem marad(hat)tak fenn. A „polgári” vagy a „tudományos” régmúlt-

kutatás a Biblia által leírtakat sem alátámasztani, sem megcáfolni nem képes, de túl sokat kiegészítésként sem tud hozzátenni, hisz' a tárgyhoz kapcsolódóan csak paleontológiai és antropológiai „leletek” léteznek; a történelmi rekonstrukció így túlnyomórészt a hit, a fantázia és a fikció felség-területe. Ilyen értelemben a népek legendáriuma is fikciónak tekinthető, mert ezek az eredet-regék csak afféle meseszerű elemeket is tartalmazó 'naiv-költemények', amelyeken sehol sem szerepel - miként a Biblián! - Isten hitelesítő pecsétje...

A mai tudomány (a régészet) maximum csontok, csontváz-darabok előtalálásával büszkélkedhet; az emberiség előtörténetére, az emberré válás folyamatára nézvést semmilyen hiteles bizonyítékokkal, adalékkal (nyomokkal) nem rendelkezik, ami viszont sajnálatosan azt jelenti, hogy az ember - mint isteni lélekkel bíró, tudatos lény - kifejlődéséről, teremtéséről nincsenek direkt ismereteink. A tudomány arra képes csupán, hogy a megtalált csont-darabokból emberszerű lények csontvázait rekonstruálja (mint a puzzle-játékban), amelyek korát a C-14 izotópos módszerrel igyekszik meghatározni; de már azt nem képes megállapítani, hogy az összerakott lények majmok voltak-e még, vagy pedig emberek, és hol húzódik meg a leletek között az az éles határvonal, amelyet *hiányzó láncszemnek* (angolul: missing link) szoktak nevezni, aki/amely „személyében határeset” lenne, és akit Lucy óta sem találnak a kelet-afrikai olduvai hasadéokban. Keresik tehát azt a furcsa lényt, aki - mondjuk - *tudattal már rendelkezik, de lélekkel még nem*; s valószínűleg teljes bizonyossággal soha nem fogják azonosítani! Világos sajnós, hogy tisztán őslény-régészeti úton sohasem érthetjük meg az ember geneziséét; s ámbátor készültek a témáról hatásos, és igen szórakoztató - komoly vagy komikus - nagy filmek is (az egyikben *még Ringo Starr is* szerepel, mint kistermetű, ám nagyon intelligens „ösbunkós”!): az ezekben „rekonstruált” őstörténet csupán merő fikció, valamely fantáziadús hollywoodi forgatókönyvíró agyának rémszüleménye...! Nem marad más hátra tehát, mint hogy megpróbáljuk rekonstruálni a közös és ködös múltat a bibliai ősgenezis-történet alapján, összevetve a kinyilatkoztatást a paleontológiai leletekből „kikövetkeztethető” eredményekkel...!

Ádám és Éva teremtésének őstörténete, s ebből a Genezis - nyilván szimbólum. A Biblia ugyanakkor mégsem mese, hanem isteni kinyilatkoztatás; - amiért is nem tekinthetjük pusztán jó szándékú fikció-gyűjteménynek! Kell, hogy legyen tehát a történetnek olyan originális igazság-magva, amelyet a tudományos eredmények is alátámaszthatnak vagy reméljük, hogy legalábbis a kettő nem keresztezi egymást! Ebből következik, hogy bizonyos értelemben is csak úgy juthatunk azonosságra, ha a bibliai Genezist az őstörténet szimbolikus leírásaként értelmezzük.

Ádámnak és Évának, az első emberpárnak (akik már egyértelműen rendelkeztek: **tudattal, öntudattal, értelemmel, szellemmel, lélekkel, lelkiismerettel, erkölcsi normákkal és büntudattal, - érzelmekkel és szerelemmel is**) nyilvánvalóan nem lehettek semmilyen párválasztási problémái, hiszen Isten közvetlenül egymásnak rendelte, illetve teremtette őket. Fel sem merülhet az a gondolat, hogy netán nem jól választották (volna) ki a partnerüket. ‘Tökéletesen’ összeillettek, kölcsönösen megfeleltek egymás igényeinek, - más választásuk pedig nem is volt...

Eddig a bibliai szimbólum.

De vajon hogyan történ(hetet)t mindez - a valóságban?!

A paleontológiai őselődeinket ‘ott hagytuk el’, mikor *a cro-magnoni* (kisebb agy-velejű, de mégis okosabb) őszünk éppen kiirtotta *a neandervölgyi* (nagyobb agyú, de butább) ősembert; aki - noha már szintén tudatos lény volt - nyilván közelebb állt még a közös majom-elődhez, mint távoli ősapánk, a homo sapiens. Az ősz-lénytani leletek tanúsága is bizonyítja azonban, hogy nincsen olyan „szervezett kiirtás”, amely teljes sikerrel végződhetne, amiből arra következtettek a tudósok, hogy a neandervölgyi „maradék” valahogyan beleolvadt a győztes *cro-magnoni* ember-elődök hordájába, mintegy színezve annak génállományát. Úgy becsülték, hogy a vérkeveredés cca. 90:10 arányú lehetett, még mielőtt a két faj genetikusan végleg elkülönült volna... (Ezután következhetett a maradék szervezett kiirtása.)

Mindenképp feltételezzük - ámde nem feltétlenül a bibliai Ószövetség *választott népének* isteni támogatása mintájára! -, hogy az új homo sapiens (Ádám és Éva) törzseinek előretörését, hirtelen felemelkedését **isteni közbeavatkozás** (Deus ex machina) okozhatta, mégpedig abban az értelemben, hogy Isten az evolúció arra alkalmas pillanatában **‘lelket lehelt’** a mai emberek közvetlen elődjének, a homo sapiensnek, vagy még sokkal inkább a *cro-magnoni* emberek erre jól kiválasztott képviselőinek ‘a testébe’, miáltal azok értelmi képességei ugrásszerűen meg-növekedtek, a neandervölgyiek effektív hátrányára. Az ember-őszünk tehát azáltal válhatott ‘emberré’, és kerekedhetett felül a nálánál primitívebb ellenfelein, hogy Isten - mint kiválasztott teremtményeit - **„lelkes állattá”** emelte őket, amitől ön-tudatuk és az agytevékenységük minősége is ugrásszerűen feljavult...

Ámde az emberi nem a valószínű biológiai és isteni genesis alapján potenciálisan ‘vegyes vérvonalú fajjá’, kevert emberfajtvá vált! És feltehetően itt, ebben van elrejtve *az ember kiűzetésének valódi oka is a Paradicsomból, az áteredő bűn el-követése következtében! A mások kiirtása, vagy asszimilációja volt-e az ősbűn?*

Meg kell értenünk a teljes szimbólum-rendszert! Ádám és Éva, az első emberpár jelképesen azokat a kiválasztott homo sapiens - *cro-magnoni* - embercsoportokat jelöli, akiket az Isten **a saját képére és hasonlatosságára**

isteni lélekkel látott el; felruházva őket a tudás, a titkok ismeretének jogával is, amellyel egyaránt lehetett élni, de visszaélni is. (Vö.: „**Olyanok lesztek, mint az Isten, jónak és gonosznak tudói.**” Ez minden kísértés gyökere és irányultsága.) Az egykori ősi béke állapota lehetett az **a Paradicsom**, melyben a lélekkel rendelkező, de még büntelen ember korlátlan hatalommal bírt a természet erői felett, mert *akkor még* betartotta Isten parancsolatait. A parancsolatok egyrészt arra vonatkoztak, hogy az ember az új képességei birtokában ne essék máris a kevélység bűnébe s ne próbáljon mindjárt teremtő Istene fölébe kerekedni; - másrészt pedig arra, hogy átütő erejű új tudását ne használja a társai (sem a fajtársai, sem az elkülönülő, mind inkább lemaradó neandervölgyiek) kiirtására vagyishogy ne essék **Káin irigységének bűnébe**, mert akkor elveszítheti Istentől kapott előjogait. (Kiűzik a Paradicsomból és halandóvá válhat, a bűnös lelke pedig elkárhozhat.) De a parancs az új faj génállományának a védelmét is szolgálta; megtiltotta ‘a lelkes embereknek’, hogy egyenek **a Tudás Fájának gyümölcseiből**. Mit is jelenthetett ez a rejtjelezett parancs?

Innentől tetten érhetjük a párválasztás egyedülálló jelentőségét!

Az isteni génállomány (a lélek ugyanis Isten ‘genetikus adománya az embernek’ - így mai értelemben vett *ember lélek nélkül* nem létezik!) maradéktalan megőrzése céljából ‘a lelkes férfinak’ a parancs szerint tilos volt párt választania azok közül az asszonyok közül, kik nem rendelkeztek Istentől kapott lélekkel; és az asszony, akinek már lelke volt, nem választhatott „lélek nélküli” ösférfit magának párjával. Itt meg kell értenünk, hogy az ‘értelmes ember’ isteni lélekkel való felruházása (végkimenetelében, de még nem a isteni Genezis első pillanatától!) **teljesen új faj létrehozását, megteremtését jelentette**; és tudományos ismereteinkből tudhatjuk, hogy az új faj „szabálytalan visszakeresztezése” az ősökkel a frissen megszerzett új jó tulajdonságok részbeni elvesztésével, degenerációjával, a faj leépülésével jár együtt. Elődünk nem értette meg az isteni parancsolatok betartásának végzetes fontosságát, és elkövette mindazokat ‘a halálos bűnöket’, **összefoglalva: áteredő bűnöket**, amelyek folytán az emberiség genetikusan degenerálódott, halandóvá és esendővé vált, elveszítette a Paradicsomot; és ami még ennél is rosszabb: **„lelkes és lelketlen” cro-magnoniak nemzettek „lelkes és lelketlen” neandervölgyieket és megfordítva**, miáltal az egész emberi faj összekeveredett; genetikusan vegyes fajjává vált, melyben az isteni eredet (és az áteredő bűn súlya is!) egyedenként nem azonos, hanem eltérő mértékű... A bűn tehát a legkevésbé sem irracionalitás, nem is ködös, sosem volt hallucinációs kategória, nem az egyház öncélú kitalációja, vagy gonosz víziója az ember megfélemlítésére, hanem **maga, a létező genetikus valóság**. Annak a keserű története, - miként lett a csaknem hiba nélküli, tökéletes geneziszből *némelyek gondatlansága folytán* a szerencsétlen emberiség valóságos kálváriája! Történelmünk is bizonyítja, hogy az elkorcsosult génállományú, meg-zavarodott tudatú emberiség görcsösen próbál visszakapaszkodni a magaslatra, ahonnan

önhibájából visszazuhant; azonban újra meg újra eltévelyedik, ***Káinként gyilkolja a saját fajtáját, és pusztítja a természetet, az egész élővilágot***; - annak ellenére is, hogy Krisztus 2000 évvel ezelőtt megváltotta az áteredő bűneitől...!

A technikai civilizáció vívmányai és fejlődése nem képes ellensúlyozni az áteredő bűn ***hetedíziglen atavisztikusan visszaiűtő*** hatásait; - az emberiség az idők végéig cipeli magával az őskori tévedések végzetes következményeit.

Az áteredő bűn valójában ***a bűnös, a tiltott párválasztás*** lehetett. Az ember meg-szegte Isten racionális parancsolatát és 'léleknélküli', csak tudat-kezdeményekkel bíró „fél-állatokkal”, neandervölgyiekkel nemzett utódokat, miáltal az emberiség elfajzott, lélekkel „csak félig”, vagy egyáltalán nem rendelkező fél-állati lények, 'lelki kentaurók' születtek, bestiális tulajdonságokkal felruházva. A degeneráció - nemzedékről nemzedékre - folytatódott, és totális erkölcsi lezüllesztéshez vezetett...

Innentől kezdődött el a gyilkosok és az öngyilkosok vérgőzös történelme.

Nem felejtettem el; - tudom, hogy eddig még nem beszéltem ***a Kígyóról***, aki Évát megkísértette, majd végül is rávette, hogy *egy almával* rábírja Ádámot az áteredő bűn elkövetésére! Legközelebb szót ejtünk róla is, ***a rejtélyes Kígyókirályokról***, - akik a majd' 6000 éves mezopotámiai kőtáblák főszereplői...

Örök üdvösség, vagy az aranyborjú?!

A történelmi idők kezdetén az ember *naturális gazdálkodást* folytatott, aminek a társadalmi önellátás (autarchia) volt a lényege. *A kereskedelem* nem volt a meg-élhetés nélkülözhetetlen feltétele; - globális és mindenre kiterjedő, *szükség szerű létezési mód*, mint ma. Sok évezreden át a kereskedelem is *naturális árucseré* formájában zajlott: ami élelmiszert a földművesek termeltek, vagy ami más cikket a kézművesek előállítottak, azt a társadalom vagy a szűkebb közösség felélte, fel-használta; s csak a többnyire kevés felesleget „vitték a piacra” és cserélték el más termékekre. Ezen időszakban *a kincsképzés* még csupán a legmagasabb világi és vallási méltóságok privilégiuma; - csak mint „kuriózum”, s nem mint széleskörű „foglatosság” létezett...

A nemesfémek (arany, ezüst) és a drágakövek - mint kincsek - már korán is „a kincsképzés tárgyát” képezték; a felhalmozott kincset és tulajdonosukat (császár, király, kán, fáraó, főpap, sámán, varázsló, stb.) a társadalom babonás tisztelete övezte. A földi urak „kincsvagyona” eleinte csak más törzsek, népek, országok leigázásából és kifosztásából származott; - de később, amikor a termelékenység rohamos fejlődése egyre uralkodóbbá tette *a kereskedelmi árucseré-viszonyokat* (jelentősen nőtt a termelés elcserélhető, eladható feleslege!), ***az emberi munka termékeinek csereértékét elkezdték nemesfémekben kifejezni***, vagyis a „kincs” vált általános egyenértékessé. Ettől kezdve az emberi munka *közvetlen érték-termelővé* vált, s az új értékek többlete

(kereskedelmi bevétele) *szintén kincsként* csapódott le, nagyrészt azoknak az uraknak a kincstárában, akik a foglalkoztatott munkások (rabszolgák, földművesek, stb.) élete, tevékenysége, munkája felett is rendelkeztek. Ekkortól „automatikusan” megkezdődött **a királyok és a főpapok** (Istentől eredeztetett - legitim) hatalmának „elértéktelenedése”; hiszen a politikai és isteni hatalomtól független, új (polgári) erő jelent meg a közélet porondján - a szakralitástól már mentes *kereskedelmi tőke* hatalma. Ez az új hatalom szinte észrevétlenül egyre nagyobb kincset „gyűjtött össze”, és amikor *hiteleket kezdett nyújtani* az „isteni” uralkodók és a főpapjaik „átmeneti” megélhetési, működési gondjainak az áthidalására; - nos, ettől kezdve már a világi és a nem világi, vallási hatalom egyaránt újabb függő helyzetbe került. A király és a főpapság már eddig is kölcsönösen függtek egymástól, de most mindkettő az új, kiszámíthatatlan erő, **a kereskedő, a pénzember** „uszályába szegődött”, vagyis alárendelődött neki... A pénzhatalom megjelenésétől kezdve már nem az „Ég” irányítja a „Földet”, az emberi történelmet, hanem megfordítva! Tekintettel arra, hogy a zene műfaját és minőségét az határozza meg, aki a zenészeket fizeti, - *a kereskedelmi tőke* vált az ideológiák, a vallások és az eszmék fő megrendelőjévé. Mindezek a nagy változások „viszonylag simán” zajlottak le, bár nyilvánvaló, hogy a középkor minden súlyosabb háborús konfliktusa *a királyság, a vallások és a pénz* egymás közötti torzsalkodásából, hatalmi villongásából fakadt; - egészen addig, amíg **a pénzhatalom „formát bontott”**, és függetlenítette magát mindkét másik hatalmi formától, de az értéktermelő emberi munkától, a valóságtól, majd végül önmagától is...

Amikor a kereskedelmi tőke (mely eredetileg a termelés finanszírozását szolgálta) *önmagából létrehozta az önálló banktőkét* (mely már csak pénzt termelő pénz!); - megjelent **a hitel, a kamat, a részvény és az árfolyamnyereség, az osztalék, a váltó, a kötvény, a tőzsde, a spekuláció; a derivatívák, urainak a birodalma**. A világ kettéhasadt! Egy valóságosra, melyben ezután is *a munka* az értéktermelő; és egy képzetesre, melyben az elképzelt jövőbeli (profit)várákozások kereskedelme folyik. A játszma tétjei *ezerszeres mértékűre* duzzadtak; oly összegekre, melyek mellett a valós termelés értéke eltölpül. Már nem a folyó termelés finanszírozása, hitelezése vagy a profitja a fő cél, - hanem a politikai hatalom. Ezen a „fikciós piacon” már nem termékek, nem termények, nem erőforrások, nem anyagi létezők cserélnek gazdát, hanem: **országok, vallások, a jövő felélése, és a kultúra, a gondolkodás feletti korlátlan uralom**. A legelvontabb fétis, a minden más értéket és mértéket magába olvasztó egyenértékes **általános értékcentrummá** nőtte ki magát, oly hatalmi tényezővé, amely már az ember(iség) létét fenyegeti.

A keresztény világ a Krisztus születése utáni első évezredben fokozatosan alakult ki; - a kereszténység **kb. 1000 körül** világ-vallássá, s a fejlődő európai civilizáció eszmei motorjává vált.

A középkorban a Római Katolikus Egyház amolyan „evilági” irányító szerepet is betöltött; - Európában semmilyen fontosabb politikai esemény nem történhetett a pápa jóváhagyása, beleegyezése nélkül. Talán a legjobb példa *a magyarok állam-alapítása*; - **első királyunk, Szent István megkoronázása**, a pápától kapott szent koronával. (Kereszténnyé lettünk, hogy fennmaradjunk...) Úgy *1000-tól 1500-ig* tehát **az emberi életminőség vonzás-centruma az Isten, és az ő „földi teste”, az anyaszentegyház (a pápaság - ma: Vatikán állam)** volt. Az emberek szemlélete *minden ok és minden cél (következmény)* tekintetében is ezer szállal kötődött a keresztény valláshoz, amely akkoriban *élet és halál ura* volt; - meghatározta mindennapi tevékenységüket.

Azután **1500 körül** megkezdődött az a többszáz-éves folyamat, mely részint még ma is tart (a lelkekért folytatott háború még nem dőlt véglegesen el!), - **az ember „felszabadításáért”!**

A „humanizmus” lényege, hogy a független ember **személyiségi jogaiért** harcol, skizofrén módon Istenével szemben. Azt mondhatjuk, hogy ez az eszme **a mai liberalizmus** szellemi előfutára volt.

A korszak a *reformációval (Luther, Kálvin, stb.)* indult; - eredeti célja a vallás és az egyház megreformálása volt, s nem pedig az Isten effektív megtagadása, vagy „kiiktatása” a földi életből. De a lavinát már nem lehetett megállítani! A fellázadt ember úgy döntött, hogy megtöri az egyház földi hatalmát, majd a hitet, a vallást (Istent) elválasztja „a gazdasági élettől” vagyis kirekeszti Istent a mindennapi élet tevékenységéből, küzdelmeiből. Mivel a keresztény vallás (Isten) eleve tiltotta az önzést, a harácsolást, tehát a földi élvezetek (evés, ivás, gazdagság, stb.) öncélú hajszolását; - ki kellett üzni Istent *a földi Paradicsomból*, hogy az ember meg-teremthesse önálló, szabad társadalmát, *a liberális polgári demokráciát*, vagyis **a kapitalizmust**. Ezt a gyorsuló folyamatot *politikai és vallási tekintetben is* méltón fémjelzik: **az anglikán egyház leszakadása, majd az angol polgári forradalom (Oliver Cromwell), a felvilágosodás (Voltaire, Rousseau, stb.) és a Francia Forradalom, a Függetlenségi Nyilatkozat, illetve az USA megalakulása. A kor eszmei centruma az ember**; - de Istenből már csak az a kevés, ami megmaradt. A liberalizmus árnyékában ott munkál **a pénzfétis**, mely nem végez félmunkát; nem éri be, csak teljes győzelemmel. A templomkert bokraiban is a sátán bóklászik...

Az **1800-as** évektől már nem kérdéses többé, ki az úr e Földön; - megtörténik az égi és a földi hatalom, *az állam és az egyház* végleges különválasztása. **A pénz** egyre inkább világ-hatalommá; sőt, egyeduralkodóvá erősödik, s *az életminőség*

középpontjában az ember és az Isten is egyre alárendeltebb szerepet játszik; a pénz (ön)imádata általános, kötelező életformává, vonzáscentrummá alakul... Festett, vásárolt s megrendelt eszmék lépnek a klasszikus szellemi irányzatok, az ősi konzervatív értékek helyébe. A fétis felnövő uralma szinte azonnal létrehozza látszólagos „ideológiai ellenfelét”, **a kommunizmust**, ami éppoly torz, mint maga a kapitalizmus. Az Októberi „Forradalom” tudathasadásba kergeti a világot...

Kb. 1950-től, túl a II. világháború megrázkódtatásain - az „Isten igája alól” csak nemrég felszabadított ember észrevétlenül rendkívül picire zsugorodik a mindent maga alá teperő pénz-áradat keltette testi-lelki megpróbáltatások terhei alatt. A pénz liberális uralma nemcsak ‘a rég legyőzött egyházat’, hanem már a még úgy-ahogy működő államot is veszélyezteti, amikor annak feltétel nélküli kivonulását követeli a „szabad piacgazdaságból”...

A pénz szökőárja már nem tűri tovább, és lebontaná a nemzet-államok határait is, a multinacionális tőke szabad terjeszkedése révén. A világ „keleti felét” bitorló nemzetközi kommunizmus térdre-kényszerítése után - **1990-től** felerősödnek az „újrafelosztás” folyamatai, egymással részben ellentétes tendenciákat szülve. Az integráció korábbi (Észak-Atlanti Paktum, Közös Piac) formái helyébe **a NATO, az Európai Unió és a Terrorizmusellenes Koalíció**, mint államokat tömörítő új formációk lépnek, miközben látványosan folyik az államhatárok *külső és belső* le-bontása az országokon átívelő, liberális gazdálkodású **multi-és szupranacionális társaságok globalizációjaként**, mintha csak tudattalan, természeti kataklizmát élne át a világ...

De a legszörnyűbb veszély, ha **a szakrális álruhába bújt földi hatalom összefog a pénzhatalommal!** Közös paktum-elitje leblokkolja a természetes kiválasztódás véletlenszerűségét, az egészséges spontán szelekciót *tudatos kontraszelekcióval* helyettesíti; és leblokkol egyáltalán a modern társadalom fejlődéséhez szükséges minden nélkülözhetetlen információt! A pénzügyi megszorításokat (a restrikiót) *a pénzügyi elit*; - a szellemi értékek kivonását pedig *a titkos társaságok* végzik. Márpedig a modern társadalom **hormonja a pénz, oxigénje pedig az információ!** Ezzel az elit behúzza a társadalmi haladás ‘vészfékjét’... A társadalom mobilitása megdermed, a kialakult kasztok csak a saját kasztjukkal kommunikálnak, mindent titkosítanak, és a szupranacionális elit a hamis prófétái (mint Francis Fukuyama) révén kihirdeti, hogy: „*Az emberiség történelme véget ért, itt van már a Kánaán; mert világszerte győzedelmeskedett a végső és legfejlettebb társadalmi rendszer, a liberális polgári demokrácia.*” A pénzét szintén megérő *Samuel P. Huntington* pedig meghirdeti *a civilizációk összezsugorodását*, ami a III., permanens világháború hivatalos ideológiája. És hogy mire képes a fundamentalista vallási fanatizmus, ha nem hajlandó elfogadni, tudomásul venni „a végső leosztás” világhatalmi

status quo-ját; - láthattuk 2001. szeptember 11-ikén, amikor New York City Manhattan negyedében, „*a hijackerek*” által menetrendszerűen eltérített Boing-ek, a felhő-karcolókba belefűrődve ledöntötték a World Trade Center ikertornyait...! Ekkor a torony falán felgomolygó füstoszlopból hirtelen kirajzolódott *egy ördögfigura kérszéletű sziluettje*; vagyis Lucifer egy pillanatfelvétel erejéig manifesztálódott. Ám az igazi kérdés, hogy ki volt, aki az ördögnek ezt a szörnyű megbízást adta?!

Egykor a hitünk *az embert szolgálta*; hogy általa üdvözülhessünk. Valamikor az információ, a felvilágosult - *gnosztikus, szakrális?* - tudás abszolutizálása (vö.: Voltaire) *az emberi életminőség javítását* célozta, mert a függetlenségre törekvő ember szembeszállt az Istennel, hogy megteremtse a saját önálló, „Isten nélküli” világát. Amint Bródy János szövegíró adta a rockoperában *István királyunknak* a szájába a szakrális-pogány végszót: „*Veled Uram, de Nélküled!*” Sok-sok évszázadon át *a pénz általános egyenértékesként (értékmérőként) funkcionált*, hogy elősegítse, lebonyolítsa a növekvő árufelesleg kereskedelmi forgalmát... És ma?! ***A pénz, vagy az ember?!***

Mert mivé silányult mára ***a hitünk?*** Lokális népirtó hadgyakorlatok fedőneve lett, hogy a hatalom letérdelve imádhassa önmagát. Mert mit szolgál ma a tudathasadt ***információ?*** Egyrészt az irattárak titkosított dokumentációit gyarapítja, másrészt tömegcikk, kommersz bővli, „szappanopera” és hazug statisztikák hamis szám-adatai, hogy bizonyítsák a népnek: milyen jól is él... Miközben titokban minden értéket felemészt a preventív világháború... Mert vajh’ mivé lett az ***aranyfedezetű pénzünk?*** Fémszálas papírrá, amiből annyit nyomtathat a magántulajdonná (FED) alakult-aljasult dollár-jegybank, amennyi éppen elég a világ maradék nemzet-államainak folyamatos és végső hitelezői zsarolásához. Elektronikus jelhalmazá akármelyik bank számítógépében, amit össze-vissza írogatnak, egyik számláról a másikra, míg elfogy, de már nem fűződik hozzá semmilyen értékteremtő munka, teljesítmény vagy valós információ. A pénz jelkép lett, derivatíva; - a hatalom és a gazdagság önszaporító szimbóluma: az önimádó Aranyborjú, a Mammon látra szóló hatalmi képmása.

Utolsó, végső megoldásként vagy sürgősen lebontjuk ezt az emberiségen ‘végleg’ eluralkodott rákos daganatot - a hamis tudat és a hamis pénz civilizációját -; vagy (újból) Krisztusra bízunk a Világ (Isten temploma) kitakarítását, és megvárjuk *az utolsó ítéletet*, mikor egyszer s’ mindenkorra számúzi a Földről a kufárokat. Akik ellene szegülnek az ördög pénzének (s füstfényképének a szimbólum falán), azok Krisztus kegyelmét; - akik viszont nem, azok Krisztus igazságát ismerhetik meg...

Vegyük elő a józan eszünket!

Isten-ópusz két tételben

1. Istenhit alapfokon

Nem hiszem, hogy tudományos értelemben tévednék, esetleg vallási eretnokséget állítanék, mikor azt mondom: magányos individuumként az „ember” még ma is a fán makogó majomként élne...! A már emberszabású elődünk sorsdöntő ‘spontán mutációja’ éppen abban állhatott, hogy az agyában kialakult **a kommunikáció, a tagolt beszéd** szervi eszköze/központja; - a közösségi élet, a céltudatos munka-megosztás nélkülözhetetlen feltétele. De mitől lettünk ‘lelkes állatok’: emberek?!

A paleontológia és az antropológia nem ismer olyan őskori leletet, mely szerint létez(het)ett volna - akár átmenetileg is! - olyan „ember-ősünk”, amelyik már minden (testi és „egyéb”) adottsággal rendelkezett, kivéve a legfontosabbat: *nem volt isteni „lelke”*... Márpedig elvileg léteznie kellett egy olyan „*O-időpontnak*”, amely előtt valamely egyed még *lélek nélküli* „elő-ember” volt; az utódja pedig már lélekkel is bírt! Amennyiben az emberi lélek több holmi fikciónál, vagyis valóságosan létező, és nem valami szimbólum, - akkor *legalábbis csodálkoznunk kell ama furcsa véletlen*en, mely szerint az ember már azonnal „lelkes lényként” jelenhetett meg a földi élet színpadán, mihelyst „*egyébként is*” (testileg) emberré vált... Ha az ember emberré válásával éppen egyidejűleg „kapott” lelket is, akkor **éppen a léleknek a testbe költözésétől vált a mai értelemben vett emberré**; így következésképp a lélek megjelenése, illetve az ember-előd emberré válása között szigorú ok-okozati összefüggés áll(t) fenn. Valószínű persze, hogy a lélek - mint normális körülmények között bárki, aki új lakást vesz! - **‘kulcsrakész otthonba’ (értsd: a cro-magnoni őszünk testébe)** költözött be; a törzsfajlás legmagasabb fokán, mikor az már minden szükséges testi adottsággal rendelkező vagyis „össz-komfortos” előember lehetett... Ilyenformán kezdetleges beszédközpontja is volt, hogy ne csak a lélek „belső hangján”, hanem fennhangon is tudjon imádkozni!

A hiányzó láncszem - *the missing link* - nem létezik; vagy majom, vagy ember!

Egyáltalán nincs szándékomban olvasóimat megviccelni! Hogy ezek a gondolatok az embereket már a megelőző korokban is sűrűn foglalkoztatták, arra jó példa az a tanmese, amelyet oly gyakran hallottam gyermekkoromban, apai nagyapámtól. Már nem emlékszem, bibliai volt-e a történet, - mindenesetre „bibliai ihletésű”, annyi biztos...

„Élt egyszer valamikor Indiában egy király (fejedelem vagy maharadzsa), aki megátalkodott istentagadó lévén; - mindenáron ‘tényekkel’ akarta bebizonyítani, hogy Isten és emberi lélek nem létezik, s hogy Őt és a vele való lelki kapcsolat lehetőségét csupán az emberi fantázia agyalta ki - kínzó

magánya enyhítésére. Alapfeltételezése szerint az olyan ember, aki a születésétől soha nem találkozik papokkal, hogy azok hitet plántáljanak a fejébe - soha nem fogja Istent imádni. A királynak fia született. A csecsemőt az apja teljes magányban neveltette fel; otthonát áthatolhatatlan sziklafalakkal vévelte körül, hogy a cseperedő gyermek véletlenül se találkozhasék senki élő emberfiával. Teltek-múltak az évek, a fiú kamasszá, majd daliás ifjúvá serdült. Tekintve, hogy senki nem tanította meg az emberi szóra; nem tudott beszélni, így ha lehetősége nyílt volna rá, akkor sem kommunikálhatott volna senkivel. Egy nap reggelén meglátogatta a fiát az apa, és meglepő látványban lett része...! Az ifjú a falakkal körülvett udvar közepén térdelt, és a földre leborulva, csukott szemmel, összetett kézzel a felkelő nap felé fordulva imádkozott - hangtalanul... A király megrendült, s meghatódástól sírva ölelte magához a fiát, és attól a naptól istenhívővé vált maga is.”

A fiúnak (az agyában) volt kommunikációs, vagyis beszédközpontja, melyet nem használhatott semmire, - hiszen társaság hiányában némaságra volt kárhozható. Ám a természetfölötti kapcsolata - mivel teljes értékű ember volt: *az isteni lelke!* - hibátlanul működött és lám: buzgó imádságra tanította és készítette teremtményéhez.

2. Istenhit felsőfokon

Egy kedves, új ismerősömtől kaptam az alábbi kis történetet, ami George Thomas new-englandi plébános prédikációjaként jelent meg a ‘Marana Tha’ című lapban.

„Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, - egy régi, rozsdás-rozoga madárkalitkát vitt magával, letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog történni. Elkezdte a prédikációt:

„Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek és kezében lóbálta ezt a madárkalitkát. A kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszkette a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal?

- Csak ezt a három vacak madarat - felelte.

- Aztán mit akarsz csinálni velük? - kérdezősködtem.

- Hazaviszem őket és szórakozom velük - felelte a fiú. Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom!

- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

- Ó, van otthon két macskánk - mondta -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem

őket velük. - Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

- Nem kellenek magának azok a madarak, Atya! Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek!

- Mennyit akarsz értük? - kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyerekeknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt...

Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, majd kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.”

„Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik, új történetbe kezdett:

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. Sátán épp az Édenkertből jött, és büszkén dicsekedett:

- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik, olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyéme!

- Mit fogsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.

- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak, és hogyan váljanak el egymástól; - feldühítem őket, s még arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást, hogyan részegeskedjenek és kábítózzanak;

meg arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni! - mondta a Sátán.

- Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?

- Megölöm őket! - felelte a Sátán.

- Mennyit kérsz értük? - érdeklődött tovább Jézus.

- Nem kellenek neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket,

ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék!

- Mennyit kérsz? - kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

- A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!

Jézus így szólt:

- Megegyeztünk! - aztán kifizette az árat...”

Ezzel George Thomas fogta a madárkalitkát és lement a szószékről.”

Vác, 2004. május

Czike László

TARTALOMJEGYZÉK

A világhatalom természetrajza

(esszék a világhatalom és a magyarországi politika kapcsolatáról)

Párhuzamos idősíkok	2. oldal
Hatalom és forradalom	4. oldal
Részlet Sándor András önéletrajzából	10. oldal
Nemzeti tépelődések Orbán Viktorról	11. oldal
Németh Miklós szupersztár	16. oldal
Levajazott szent világszabadság	20. oldal
A világállam gyarmati kasztrendszer	24. oldal
Széchenyi, Kossuth, Petőfi és Deák	28. oldal
Tanácsköztársaságból banánköztársaság	34. oldal
Hatalom és pénzmosás	40. oldal
Rekviem az apákért (vers)	49. oldal
A mesebeli királyfi igaz legendája	51. oldal
A messzi látók (Arany János: 'A walesi bárdok' átírata)	56. oldal
A keresztény szocializmus és a pápai enciklikák	58. oldal
Az arany rózsakereszt	72. oldal
Paranoid skizofrénia	89. oldal
Magyar Köztársaság Rt.	91. oldal
Magyarország globalizációja	94. oldal
Kényszerpályán a Világ	102. oldal
A nemzetrontás stratégiája	107. oldal
Nyolevanhárom kiló golyóscsapágó	112. oldal
A preventív világháború	115. oldal
Az angolszász politikusok végtelen és tartós szabadsága	119. oldal
Nyolc jobbnál jobb ürügy Irak megtámadására	124. oldal
Egy valós ok: a gyógyszer-lobby kielégítése	128. oldal
Irak megtámadásának lehetséges valós okai	133. oldal
A sokszereplős sakkjátszma	137. oldal
A pánik és a remény világrendje	140. oldal
Szövetségi próféták	145. oldal
Hasonmások, avagy a lélek abortusza	147. oldal
Belső arc és külső harc	151. oldal
Sándor András kopjafájánál	152. oldal
Sándor András örökkévalóságáért	154. oldal
Sándor András öröksége	157. oldal
Azt álmodtam, András újra közöttünk van!	161. oldal
Az elbeszélő történelem (Braun Róbert könyvéről és portré)	162. oldal
Salamon király temploma	173. oldal

Építs templomot önmagadban!	178. oldal
A teremtés jelzőfényei (számok a Jelenések Könyvében)	179. oldal
A megkísértés lélektana	186. oldal
A gyűlöletbeszéd kibeszélése	189. oldal
Pápai üzenet a publicistáknak	194. oldal
Belépés csak ujjenyomattal!	198. oldal
A pénzmosó bankpénztárosnők jogállama	202. oldal
A gyári hibások rémuralma	206. oldal
A részszépíró részigazsága	210. oldal
Különleges megbízatás	214. oldal
A spontán találkozó	217. oldal
Az építési tervrajz	221. oldal
A Jezowski-testamentum	225. oldal
A magyar nép körkörös megvezetése	229. oldal
A húsos fazék népe	233. oldal
A nem legitim hatalom	237. oldal
Az áteredő bűn és a vád tanúja	240. oldal
Maradandó és múló értékek	244. oldal
Nagykoalíció vagy forradalom	247. oldal
A Jobbik Magyarországért Pártnak!	251. oldal
Jobbik, vagy Rosszabbik?!	254. oldal
Orbán Viktor trónfosztása	258. oldal
A 'keresztény jakobinusok' kiáltványa	263. oldal
Keresztények és demokraták	269. oldal
Orbán Viktor aggodalmai	273. oldal
Digitális sarló és kalapács	278. oldal
A miniszterelnök dán udvaroncai	281. oldal
Az áteredő bűn	285. oldal
Örök üdvösség, vagy az Aranyborjú?	289. oldal
Isten-ópusz két tételben	294. oldal

Tartalomjegyzék	297. oldal
-----------------	------------

Ismertetés a könyv írójáról

Czike László 54 éves okleveles közgazda. Budapesten született, - hat gyermek édesapja. Ma Vácon él. Diplomáját a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem ipari karán védte meg 1977-ben, vállalati stratégiából. Harminc éves gazdasági vezetői gyakorlattal rendelkezik; tapasztalatait a rendszerváltás előtt még országos szocialista állami nagyvállalatoknál (Magyar Posta, Magyar Államvasutak, ÁFOR, Hungarocamion, stb.), - 1990. után pedig mint privatizációs tanácsadó szerezte. 1995. óta menedzsment (üzleti) tanácsadással, valamint szakmai tanulmányok írásával is foglalkozik.

1996-tól több nagyvállalat vezetői tanácsadója (Antenna Hungária Rt., BKV Rt., stb.); 1997-ben pedig Peták István elnök főtanácsadója a Magyar Televízió Rt.-ben.

Politikai, politológiai, globális közgazdasági tanulmányok, elemzések és esszék, Biblia-magyarázatok, pamfletok írásával és egyéb publicisztikával 1996. óta foglalkozik; rövidebb-hosszabb terjedelmű cikkei többek között: *a Demokratában, az Új Időkben, az Új Magyarországnban, a Magyar Nemzetben, a Leleplezőben, a Nemzetőrben, a KAPU-ban és a Szövetségben* láttak napvilágot, illetve jelennek meg a mai napig is. A Magyar Televízióról 1999-ben írott könyv-kézirata („A pokol legmélyebb bugyra”) kiadását eddig egyetlen kiadó sem vállalta. Eddig két könyve jelent meg: „*Nexusban a Co-Nexussal*” (2001.) a Válasz Könyvkiadónál, valamint a „*Magyarország privatizációja*” (2003.) a KAPU-nál.

Ismertetés a könyvről

A könyv - esszégyűjtemény. A címe - „Szállunk alá a poklokra” - arra utal, hogy Magyarországot az elmúlt évtizedekben, de legfőképpen az immár 15 évvel ezelőtti rendszerváltással ‘keresztre feszítette’ a globális világhatalom. Amikor a magyar nemzet ‘elhitte’ - mert elhitették vele -, hogy most aztán igazán felszabadult; éppen akkor léptették rá arra a kényszerpályára, a kárhozat útjára, amelyről úgy tűnik, többé már nincs letérés. Népünk legkiválóbbjai, legtehetségesebbjei is rendre beleestek önnön hiúságuk feneketlen vermébe - kit ezzel, kit azzal fogtak meg -; és apránként mindannyiójukról kiderült, csupán arra voltak alkalmasak, hogy a háttérhatalom szellemi selyemköteléire, mint könnyített rabláncra fűzve, engedelmes szolgaként vezessék be az egész magyar népet a közös karámba, melyben elolvad a nemzet. A könyv történeteivel, történelmi epizódjaival mint pillanatfelvételekkel mutatja be az árulás fokozatos elterjedését, amellyel azonos ütemben veszett el hazánk pénzügyi, politikai, mentális és morális, vagyis mindenfajta képzelt, remélt vagy valódi függetlensége.

A megrázó olvasmány mégsem nélkülözi a humort, az optimizmust, méltán bemutatva, hogy a remény az intelligens és erkölcsös ember gondolkodásmódjának alapvető támasza a való világ sivárságában.

A remény: az öröklétben, amihez képest csak kellemetlen pillanat mindaz, mit mostanában átélünk....

Ajánlás

Könyvemet forró szeretettel és hálával ajánlom és köszönöm türelmes feleségemnek, Piroskának.

Czike László, - Vác, 2004. május. 4.